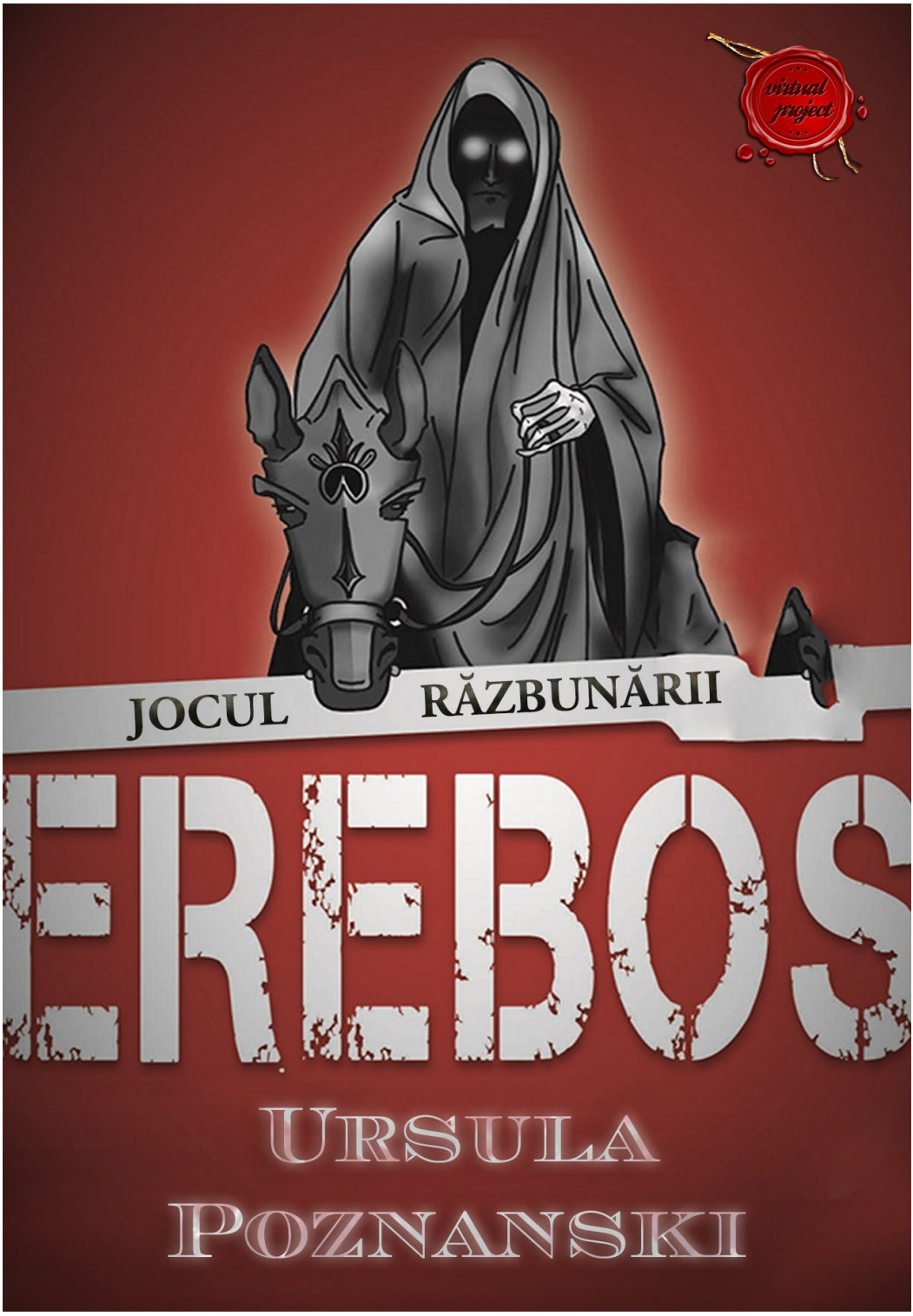
virtual project
JOCUL RĂZBUNĂRII
EREBOS
URSULA POZNANSKI

URSULA POZNANSKI

EREBOS.
JOCUL RĂZBUNĂRII

Original: *Erebos* (2010)

Traducere din limba germană de:
CORNEL STOENESCU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2012

Totdeauna începe noaptea. Noaptea îmi hrănesc eu planurile mele cu întuneric. Dacă există ceva de care dispun în exces, acesta este întunericul, este terenul pe care prosperă ceea ce aș dori eu să cultiv.

Dacă aș fi pus să aleg, aș prefera întotdeauna noaptea zilei și pivnița grădinii. Doar după apusul soarelui lumea schiloadă a ideilor mele cutează să respire aerul de gheață din buncărul ei. Ea așteaptă ca eu să confer trupurilor ei diforme o frumusețe grotescă. Momeala trebuie să fie frumoasă, pentru a fi sesizată abia după ce cârligul s-a înfipt adânc în carne. Prada mea. Mai că îmi vine să o îmbrățișez, fără să o cunosc. Și într-un anumit sens voi face asta. Vom deveni corp comun în spiritul meu.

Eu nu trebuie să caut întunericul, el este totdeauna în jurul meu, îl împrăștii asemenea răsuflării mele. Asemenea miasmelor corpului meu. Am ajuns să fiu evitat, ceea ce este bine. Toți, toate se târăsc în jurul meu, șoptesc, neplăcut, pline de spaime. Cred că duhoarea le ține de-o parte, dar eu știu că acesta este întunericul.

1.

Era deja ora trei și zece minute și de Colin nici urmă. Nick bătea mingea de baschet pe asfalt, când cu mâna dreaptă, când cu mâna stângă. La fiecare atingere a solului se auzea un sunet scurt, armonios. Se străduia să țină ritmul. O va mai bate de încă douăzeci de ori și dacă nici în timpul ăsta nu apare Colin, Nick va pleca singur la antrenament.

Cinci, șase. Lui Colin nu-i stătea în fire să lipsească fără să anunțe. Doar știa prea bine cât de rapid zburai din echipa antrenorului Betthany. Nici telefonul mobil al lui Colin nu era pornit, cu siguranță că acesta uitase să reîncarce bateria. Zece, unsprezece. Dar să uite și de baschet, de colegii lui, de echipă? Optsprezece, nouăsprezece, douăzeci. Nici urmă de Colin. Nick oftă și reținu mingea sub braț. Bine, atunci cele mai multe coșuri vor trece astăzi în contul lui.

Antrenamentul se dovedi a fi epuizant și după două ore Nick era leoarcă de sudoare. Cu dureri în picioare, se îndreptă șchiopătând spre dușuri, se lăsă pradă apei fierbinți și închise ochii. Colin nu mai apăruse, iar Betthany, după cum era de așteptat, își ieșise din fire. Și toată mânia și-o vărsase pe Nick, de parcă el ar fi fost vinovat de absența lui Colin.

Nick își puse șampon pe cap și își spălă părul pe care antrenorul îl considera mult prea lung; apoi și-l strânse cu un elastic în coadă. Părăsi ultimul sala de sport, când afară era deja întuneric. În timp ce cobora pe scara rulantă spre stația de metrou, Nick își scoase telefonul mobil și apăsă pe butonul care forma automat numărul lui Colin. După al doilea sunet de apel interveni cutia vocală și Nick întrerupse apelul fără a mai lăsa un mesaj.

•

Mama era întinsă pe canapea, citea o revistă specializată în coafură și în același timp urmărea o emisiune TV.

— Astăzi avem doar hotdogi, îl anunță ea înainte ca Nick să fi apucat să închidă ușa în urma lui. Eu sunt total epuizată. Îmi poți aduce o aspirină din bucătărie?

Nick își aruncă sacoșa sport într-un colț și azvârli o tabletă de Aspirin plus C într-un pahar cu apă. *Hotdogi, grozav.* Era pe punctul de a muri prin inaniție.

— Tati este acasă?

— Nu, vine mai târziu. Unul dintre colegi își sărbătorește ziua de naștere.

Fără prea mari speranțe Nick scană interiorul frigiderului în căutarea a ceva mai cumsecade decât cârnăciorii – de exemplu resturi de la pizza de ieri –, dar zadarnic.

— Ce zici de chestia cu Sam Lawrence? strigă mama din camera de zi. Este o nebunie, nu?

Sam Lawrence? Numele îi părea cunoscut, dar nu putea să identifice persoana. Când era atât de obosit ca astăzi, informațiile codificate ale mamei sale îl călcau pe nervi. Îi servi acesteia coctailul împotriva durerii de cap solicitat și se întrebă dacă nu cumva i-ar trebui și lui o tabletă.

— Voi erați acolo când l-au săltat? Mrs. Gillinger mi-a povestit astăzi, când îi vopseam șuvițele. Ea lucrează la aceeași firmă ca mama lui Sam.

— Ajută-mă să mă descurc: Sam Lawrence este la aceeași școală ca mine?

Mama îl privi dezaprobatoare:

— Păi sigur că da! Cu doi ani mai mic decât tine. A fost suspendat din procesul de învățământ. Nu ai sesizat toată vânzoleala?

Nu, Nick nu sesizase nimic, dar maică-sa îl puse cu plăcere și detaliat la curent.

— Au găsit arme în dulapul lui! Arme! Se zice că erau un pistol și două cuțite cu arc. De unde ar avea un băiat de cincisprezece ani un pistol? Îmi poți spune?

— Nu, răspunse Nick cinstit.

Îi scăpase întreg scandalul – cum îl numea mama lui. Se gândi la cazurile de amoc din școlile americane și se înfioră fără să vrea. Să existe asemenea indivizi bolnavi și la ei? Îl sună pe Colin, care poate știa mai multe despre asta, dar puturosul nu răspunse. Poate că era mai bine, deoarece se putea ca maică-sa să fi exagerat din nou și acest Sam Lawrence să fi avut un pistol cu apă și un briceag.

— E groaznic la ce se poate ajunge când cresc copiii, zise mama lui și îl privi de parcă i-ar fi spus *nu-i așa că tu, puiul mamei, micuțul meu, tu nu ai face așa ceva*?

Era expresia care pe Nick îl făcea mereu să se gândească dacă nu cumva trebuia să îi fie dor de fratele lui.

•

— Ai fost bolnav ieri? Betthany căpiase!

— Nu, totul în regulă.

Privirea ochilor injectați ai lui Colin fixa un punct situat lângă capul lui Nick, pe peretele coridorului școlii.

— Sigur? Arăți ca dracu'.

— Sigur. Nu am dormit bine azi-noapte.

Privirea lui Colin se opri o clipă pe chipul lui Nick, pentru ca apoi să revină imediat pe perete. Nick își înăbuși un fornăit. Lipsa somnului nu îl afectase niciodată pe Colin.

— Ai fost plecat undeva?

Colin dădu negativ din cap și codițele lui se mișcară încoace si-ncolo.

— Bine. Dar dacă taică-tu iarăși…

— El nu este tatăl meu, bine?

Colin îl împinse la o parte pe Nick și intră în clasă, dar nu se duse la banca lui, ci se îndreptă agale către Dan și Alex, aflați la fereastră, adânciți în discuția lor.

Dan și Alex? Nick clipi nevenindu-i să creadă. Amândoi erau atât de insignifianți încât Colin le spunea totdeauna „băbuțele". Băbuța 1 (Dan) era prea scundă și lăsa impresia că încearcă să compenseze asta cu fundul său foarte plinuț, pe care și-l scărpina cu plăcere. Băbuței 2 (Alex) când îi vorbeai, culoarea feței i se schimba cu o viteză demnă de un record, de la albul unuia care nu iese din casă la roșul unui indicator de circulație. Asta de fiecare dată.

Avea Colin de gând să concureze pentru postul de băbuța 3?

— Nu mai înțeleg nimic, murmură Nick.

— Vorbești de unul singur?

În spatele lui apăru Jamie, care îl lovi cu palma pe umăr și zvârli în clasă geanta lui flendurită. Rânji, arătându-i lui Nick cei mai strâmbi dinți din toată școala.

— Vorbitul de unul singur este un semn rău. Este unul dintre primele indicii ale schizofreniei. Auzi și voci?

— Prostii. Nick îi aplică lui Jamie un ghiont prietenesc și adăugă: Dar Colin fraternizează cu băbuțele.

Mai privi o dată într-acolo și încremeni. Acolo nu avea loc o fraternizare, ci o supunere. Colin nu mai avusese niciodată o expresie a feței atât de imploratoare. Nick făcu involuntar câțiva pași spre ei și îl auzi pe prietenul lui spunând:

— … nu înțeleg ce-ar conta dacă îmi vinzi câteva ponturi.

— Nu se poate. Nu te mai preface că nu știi, spuse Dan și își încrucișă brațele peste burta flască.

Pe cravata uniformei școlare îi rămăsese lipit un rest de gălbenuș de ou de la micul dejun.

— Ei hai, nu-i mare lucru. Și nici nu te torn.

În timp ce Alex îl privea indecis pe Dan, chipul acestuia strălucea de plăcerea situației în care se afla.

— Nici vorbă. Tu te dai mereu mare, așa că vezi singur cum te descurci!

— Măcar…

— Nu! Și mai taci odată, Colin!

Acum. Acum Colin îl va apuca pe Dan de umeri și îl va face să zboare de-a lungul coridorului.

Dar Colin coborî doar privirea și își examină vârfurile pantofilor.

Ceva nu era în regulă în toată situația asta. Nick se apropie încet de fereastră și se alătură grupului celor trei.

— Ei, care-i treaba?

— Ai nevoie de ceva? îl întrebă arțăgos Dan.

Nick se uita printre el și ceilalți doi:

— Nu de la tine, doar de la Colin.

— Ai orbul găinilor? Nu vezi că discută cu noi?

Lui Nick îi sări țandăra. Cum îndrăznea tipul ăsta să vorbească așa cu el?

— Chiar așa, Dan? zise el încet. Despre ce ar putea el discuta cu tine? Despre băbuțe?

Colin îl privi scurt cu ochii lui negri, dar nu spuse nimic. Dacă pielea lui nu ar fi fost atât de întunecată la culoare, Nick ar fi putut să jure că acesta roșise.

Așa ceva nu putea fi adevărat! Se simțea Colin cumva cu musca pe căciulă și Dan știa de ce? Îl șantaja?

— Colin, zise Nick cu voce tare, după ore eu și Jamie ne întâlnim cu alți câțiva la Camden Lock. Vii și tu?

Trecu mult timp până să răspundă Colin.

— Încă nu știu, răspunse acesta privind preocupat pe fereastră, mai bine nu vă bizuiți pe mine.

Dan și Alex schimbară o privire plină de înțeles, ceea ce îl făcu pe Nick să se agite.

— De fapt ce se petrece aici? Îl apucă pe prietenul lui de umăr și îl întrebă: Hei, Colin, ce se petrece?

Cel care îi luă mâna lui Nick de pe umărul lui Colin fu gălușca de Dan:

— Nimic din ce te-ar putea privi pe tine. Tu nu te pricepi la așa ceva.

•

La cinci și jumătate Northern Line era plină ochi. Nick și Jamie, care mergeau la cinematograf, erau striviți între oameni asudați. Nick, oricum mai înalt decât cei din jur, mai lua câte o gură de aer curat, dar Jamie nu avea nicio salvare blocat între un tip în costum și o matroană cu sânii mari.

— Îți zic eu că aici ceva nu este în regulă, insistă Nick. Dan îl trata pe Colin ca pe băiatul lui de prăvălie. Și pe mine ca pe un țânc. Data viitoare… Nick se opri. Ce va face data viitoare? Îi va trage un pumn în nas lui Dan? Apoi își încheie fraza: … data viitoare îi arăt eu cum stă treaba!

Jamie ridică dintr-un singur umăr, pentru că de mai mult nu avea loc.

— Eu cred că te înșeli, zise el indiferent. Poate Colin speră ca Dan să îl ajute la spaniolă. Îi ajută pe mulți.

— Nu, nu era vorba despre asta. Ar fi trebuit să îi auzi!

— Atunci poate că urzește el ceva. Jamie rânjea atât de larg, că i se vedeau măselele. Le juca o festă amândurora, pricepi? Ca atunci când l-a convins pe Alex că Michelle e moartă după el. Ce ne-am mai distrat câteva săptămâni!

Nick râse fără să vrea. Colin fusese atât de convingător, încât Alex o asaltase de-a dreptul pe timida Michelle. Bineînțeles că șmecheria s-a aflat și Alex nu și-a schimbat câteva zile la rând culoarea, rămăsese roșu stacojiu permanent.

— Sunt doi ani de-atunci, noi aveam paisprezece ani, spuse Nick. Și a fost o chestie puerilă.

Ușile vagonului se deschiseră și mai coborâră câțiva oameni, dar urcară și mai mulți. O femeie tânără, cu pantofi cu toc înalt îl călcă pe Nick cu toată greutatea, iar durerea resimțită îi alungă

acestuia pentru câteva minute orice gând referitor la ciudatul comportament al lui Colin.

Abia mai târziu, când ședeau în sala întunecată și pe uriașul ecran rulau reclame, Nick revăzu în mintea lui imaginea lui Colin alături de cele două pocitanii. Privarea strălucitoare a lui Alex, rânjetul superior al lui Dan. Jena lui Colin.

Aici nu era vorba despre meditații, absolut deloc.

•

Pe parcursul întregului week-end Colin nu a mai fost de văzut și nici de auzit, iar luni acesta vorbi cu Nick doar strictul necesar, părând mereu că o face pe fugă. Într-una dintre pauze Nick îl surprinse strecurându-i ceva lui Jerome. Ceva subțire, dintr-un material plastic lucios. Jerome părea prea puțin interesat, în timp ce Colin îi vorbea gesticulând viu, după care plecă.

— Hei, Jerome, ia zi-mi ce ți-a dat Colin?

Nick se îndreptă binedispus spre acesta.

— Nimic important.

Răspunsul fu însoțit de un ridicat din umeri.

— Ia arată-mi!

Un moment Jerome păru că va băga mâna în buzunar, dar apoi se răzgândi.

— De ce te interesează?

— Doar așa. Din pură curiozitate.

— Nu este nimic important. Și, de fapt, întreabă-l pe Colin.

Acestea fiind spuse, Jerome se întoarse și se alătură unui grup care discuta ultimele rezultate ale unor meciuri de fotbal.

Nick își luă din dulap cărțile de engleză și intră agale în clasă unde ca de obicei prima privire i-o aruncă lui Emily. Aceasta desena concentrată, cu capul plecat. Părul ei negru atingea hârtia.

Nick se îndreptă spre banca lui Colin, dar acolo trona băbuța Alex. El și Colin șușoteau cu capetele apropiate.

— Să mă pupi, mormăi Nick morocănos.

În ziua următoare Colin nu veni la școală.

•

— Ar putea fi orice. În mod normal, dintre noi doi eu sunt cel mai suspicios! În semn de întărire a celor spuse, Jamie trânti ușa dulapului său. Te-ai gândit dacă nu cumva Colin este îndrăgostit? Cei mai mulți încep atunci să-și piardă mințile.

Jamie dădu ochii peste cap și adăugă: De Gloria, de exemplu, cine știe? Sau de Brynne. Nu, asta este topită după tine, Nick, idolul femeilor.

Nick îl asculta doar cu o ureche, pentru că pe coridor, ceva mai departe, în dreptul toaletelor, stăteau doi băieți din ultimul an. Dennis și... unul al cărui nume Nick nu și-l amintea sub nicio formă. În orice caz, Dennis căuta să îl convingă pe celălalt vorbindu-i și vârându-i sub nas ceva: un pachețel îngust de formă pătrată. Priveliștea îi părea foarte cunoscută lui Nick. Celălalt rânji și cu un gest aparent discret făcu să dispară obiectul în buzunar.

— Poate că într-adevăr Colin o fi topit după dulcea Emily Carver, își susținu Jamie în continuare teoria. N-are nicio șansă cu ea, ceea ce i-ar explica proasta dispoziție. Sau e topit după puicuța noastră preferată: Helen!

Jamie lipi o palmă sănătoasă pe fundul unei fetei plinuțe care tocmai voia să se strecoare în clasă pe lângă el.

Helen se răsuci și îi făcu un vânt care îl trimise dincolo de mijlocul coridorului.

— Ia mâna, idiotule! șuieră aceasta.

După primul moment de uluială, Jamie își reveni rapid:

— Păi da, cu toate că îmi vine de-a dreptul greu când te văd. Că eu mor după slănină și șorici!

— Las-o în pace, îi zise Nick.

Jamie părea consternat.

— Ce-i cu tine? Mai nou ai trecut la Greenpeace? Salvezi morsele?

Nick nu răspunse. Glumele făcute de Jamie pe seama lui Helen îi lăsau impresia că cineva se juca cu artificii printre canistre cu benzină.

•

La televizor se transmitea un episod cu familia Simpson. Nick, în pantaloni de jogging, ședea pe canapea și mânca ravioli cu lingura dintr-o conservă. Mama nu mai era acasă. Se grăbise și își strânsese din nou lucrurile în mod neglijent, pentru că jumătate din „lada ei cu scule” zăcea împrăștiată pe podeaua camerei de zi. Când intrase în casă, Nick călcase pe un bigudiu și fusese cât pe ce să se întindă cât era de lung. Mama-haos.

Tatăl sforăia în dormitor și atârnase de ușă tăblița cu „Vă rog nu deranjați. Dorm în avans!”

Cutia cu ravioli se golise și Homer Simpson tocmai intrase cu mașina într-un pom. Nick căscă. Mai văzuse episodul și în afară de asta trebuia oricum să plece la antrenamentul de baschet. Își pregăti lucrurile fără mare entuziasm. Poate că măcar azi Colin va apărea, după ce lipsise de la antrenamentul anterior. Nu strica să îl sune, ca să îi amintească. Încercă de trei ori. Dar îi răspundea doar căsuța vocală și, după cum știa el, Colin o verifica doar din joi în Paști.

•

— Cine nu ia în serios jocul nu are ce căuta în echipă!

Urletul lui Betthany răsuna în sala de sport. Componenții echipei vizibil decimate își priveau pierduți pantofii de sport. Betthany țipa la cine nu trebuia, la cei care oricum erau de față. Dar ei erau opt în loc de șaptesprezece. Cu opt jucători nu se puteau alcătui două echipe, ca să nu mai vorbim de jucătorii de rezervă. Evident, Colin nu venise, iar acum mai lipsea și Jerome.

— Ce se petrece cu ratații ăștia? Sunt toți bolnavi? Bântuie ramolismentul cerebral acut prin zonă?

Nick spera că Betthany va răgusi în curând.

— Dacă așa prost stau lucrurile, am să rămân și eu acasă data viitoare, mormăi el și ca sancțiune primi să facă douăzeci și cinci de flotări.

În drum spre casă Nick mai sună de două ori la Colin, dar fără succes. La naiba!

Dar de ce era atât de neliniștit? Doar pentru că nesuferitul de Colin se comporta anapoda? Nu, concise el după un moment de gândire. Anapoda încă ar fi fost bine. Dar, după cum stăteau lucrurile, Colin îl scosese pe Nick din viața lui de pe o zi pe alta. Cel puțin trebuia să îi explice pentru ce o făcuse.

Ajuns acasă se duse în camera lui și se aruncă în scaunul turnant din fața biroului. Dădu drumul computerului și deschise programul e-mail.

De la: Nick Dunmore <nick1803@on.co.uk>
Către: Colin Harris <colin.harris@hotmail.com>
Subiect: Totul este în regulă cu tine?

Hei, bătrâne! Ești bolnav sau ce? Te-am jignit cumva? Dacă da, n-a fost cu intenție.

Și spune-mi ce este între tine și Dan? Individul este într-adevăr ciudat doar noi eram de aceeași părere…

Mâine vii la școală? Dacă sunt probleme, hai să le discutăm.

Cu Nick.

Trimise mesajul, apoi deschise browserul și intră pe chatul clubului de baschet. Dar acolo nu era nimeni, așa că intră pe *deviantart.* La Emily. Se uită dacă ea postase cumva vreo nouă poezie. Fata era incredibil de talentată.

Găsi două schițe noi, pe care le salvă pe hardul lui și un scurt text. Înainte de a le citi avu un moment de șovăială. De fiecare dată trebuia să treacă de o barieră invizibilă, pentru că știa că acestea nu-i erau destinate lui. Emily se străduise să rămână anonimă, dar avea parte de prietene guralive.

Depăși acest gând. Aici, pe pagina aceasta, el era aproape de ea. Ca și cum ar putea să o atingă pe întuneric. Pe blog, Emily scria că își simțea capul gol. Își dorea să fie la țară, departe de acest uriaș moloh care era Londra. Nick îi recepționa vorbele ca pe niște împunsături. Ar fi fost de neimaginat ca Emily să părăsească orașul și să iasă din viața lui. Citi textul de trei ori înainte de a închide pagina.

Mai verifică o dată e-mailul. Nimic de la Colin. Nici măcar un tweet, nimic de zile întregi. Nick oftă, trânti mouse-ul de birou ceva mai tare decât ar fi trebuit și închise calculatorul.

•

Chimia era o pedeapsă a sorții. Tot mai disperat, Nick se apleca peste carte încercând să înțeleagă tema pe care Mrs. Ganter îi pusese să o rezolve la oră. Măcar de-ar fi fost suficient un C la sfârșit de an. Dar sub B nu mergea și de fapt ar fi avut nevoie de un A. Facultățile de medicină nu acceptau candidați slab pregătiți la chimie.

Ridică privirea. În fața lui stătea Emily și părul strâns într-o coadă îi cobora până pe spate. Nu era un spate de zână subțirică, ci unul care denota antrenamente de înot. Ca și picioarele ei lungi și puternice și... Scutură capul ca pentru a pune la locul lui un gând. La naiba! Câți moli erau în 19 grame de CH_4?

Sfârșitul orei veni mult prea repede. Nick prezentă foaia printre ultimii, convins că Mrs. Ganter nu se va bucura. Emily plecase deja. Nick o căută automat din privire și o descoperi pe coridor doar la câțiva metri distanță. Vorbea cu Rashid, al cărui

nas enorm arunca pe perete o umbră asemănătoare unui plisc. Nick făcu agale câțiva pași spre ei, prefăcându-se că tocmai căuta ceva în mapă.

— Nu trebuie să spui nimănui, înțelegi? Rashid îi întindea lui Emily un pachețel plat învelit în hârtie de ziar. Din nou ceva pătrat. Acesta adăugă: E foarte important. Te va surprinde, este pur și simplu grozav.

Îndoiala care se citea pe chipul lui Emily spunea tot.

— N-am timp de asemenea aiureli.

Nick se opri ceva mai departe de ei, prefăcându-se că studiază cu mare atenție panoul de afișaj al clubului de șah.

— Ei aș, n-ai timp! Încearcă! Ia-l!

Cu coada ochiului Nick observă cum Rashid îi întindea lui Emily pachețelul pe care aceasta nu îl lua.

— Dăruiește-l altcuiva! îi strigă ea lui Rashid peste umăr, din mers.

Da, dă-mi-l mie, îi trecu prin cap lui Nick. Ce se petrecea? Cum de nu vorbea nimeni despre aceste pachețele care circulau în jur? Și cum naiba de nu avea și el unul? Că doar era la curent mereu cu ce se întâmpla!

Nick îl urmări pe Rashid, care își vârî în buzunar pachețelul și porni apoi de-a lungul coridorului. Se îndreptă către Brynne, care tocmai se despărțise de o prietenă, intră în vorbă cu ea și scoase pachețelul.

— După ce te uiți atât de visător? O mână poposi pe umărul lui Nick. Era Jamie. Cum a fost oribila oră de chimie?

— Oribilă, murmură Nick. Tu ce credeai?

— Am vrut să o aud de la cel în cauză.

Câteva persoane se opriseră în mijlocul coridorului și-i blocau lui Nick vederea spre Brynne și Rashid. Tânărul se apropie de ei, dar tranzacția avusese deja loc. Rashid se îndepărta cu mersul lui greoi caracteristic, iar Brynne tocmai dispărea după cel mai apropiat colț.

— La naiba!

— Ce este?

— Ah, se pregătește ceva în secret. Nu demult Colin i-a dat ceva pe furiș lui Jerome, au făcut-o pe ascuns. Acum a încercat Rashid ceva asemănător cu Emily, care l-a lăsat cu ochii în soare, așa că a acostat-o pe Brynne. Își trecu mâna prin păr și continuă: Restul l-am pierdut. Tare aș vrea să știu ce se petrece!

— CD-uri, răspunse Jamie prozaic. Vreo copie piratată, cred. Astăzi am văzut de două ori cum cineva trage pe altcineva după un colț și îl convinge să ia un CD. Ce mare lucru?

CD-uri. S-ar potrivi ca format și pentru pachețelul lui Rashid. O copie piratată, trecând din mână în mână, probabil muzică aflată la index. Nu era de mirare că Emily nici nu a vrut să știe de așa ceva. Era posibil. Ideea mai potoli puțin curiozitatea lui Nick, dar… dacă era vorba doar de un CD, de ce nu se vorbea despre el? Ultima dată când circulase tot așa un film interzis, el constituise subiectul zilei în discuții. Cine apucase să îl vadă se pierdea în descrieri amănunțite, în timp ce ceilalți ascultau plini de invidie.

Dar acum? Parcă se juca telefonul fără fir, parcă circula o parolă secretă. Cei inițiați tăceau, se izolau.

Nick se îndreptă gânditor spre sala de engleză. Ora următoare era una plictisitoare, așa că își dădu frâu liber gândurilor și abia după douăzeci de minute observă că de la oră lipsea nu doar Colin, ci și Jerome.

•

Lumina caldă a toamnei cădea pe biroul lui Nick colorând în auriu haosul format din cărți, caiete și file mototolite. Eseul pentru limba engleză, la care Nick asuda de o jumătate de oră, abia ajunsese la trei fraze, dar marginea hârtiei era plină de linii ondulate, încovrigate și sub formă de fulgere. Fir-ar să fie, pur și simplu nu se putea concentra pentru că gândul îi zbura permanent la altceva.

Din bucătărie o auzea pe mama lui bocănind și schimbând posturile de radio. Whitney Houston cânta *I will always love you*… De ce trebuia să-l chinuie așa?

Azvârli furios pixul pe masă, sări în picioare și trânti ușa. Nu mai mergea așa, nu îi ieșeau din cap acele CD-uri. Cum de nu primise și el unul? Și cum se făcea că nimeni nu îi vorbise despre ele? Încercă încă o dată să îl sune pe Colin, dar acesta – surpriză! – nu răspunse. Nick îi lăsă un mesaj cu niște vorbe dure, căută în memorie numărul lui Jerome și îl sună. Se auzi semnalul de apel o dată, de două ori, de trei ori, apoi legătura se întrerupse.

Fir-ar să fie! Nick trase adânc aer în piept. Situația devenise ridicolă. Făcu o mișcare rapidă cu intenția de a băga telefonul

mobil în rucsac, dar se opri brusc. Îi venise o idee. Doar avea în telefon și numărul lui Emily.

Și îl formă înainte de a-i trece prin cap prea multe motive pentru care ar fi fost mai bine să nu o facă. Începu să sune o dată, de două ori…

— Alo?

— Emily? Hm… eu sunt, Nick. Voiam doar să te întreb ceva… este vorba despre… la școală…

Strânse ochii și respiră precipitat.

— Despre lucrarea de la chimie?

— Nu. Ăă… am văzut întâmplător că Rashid a vrut să îți dea ceva. Îmi poți spune ce voia să-ți dea?

Trecură câteva secunde până când Emily să răspundă:

— Poftim?

— Ei, da, pentru că… Mai mulți colegi se poartă ciudat în ultima vreme. Mulți dintre ei lipsesc de la școală, nu ai observat? Măcar acum reușea să formuleze fraze întregi, așa că adăugă: Iar eu cred că are legătură cu acele obiecte care circulă de la unul la altul. De aceea… Înțelegi tu. Aș vrea să pricep despre ce este vorba.

— Nici eu nu știu.

— Rashid nu ți-a spus nimic despre asta?

— Nu, m-a întrebat despre familia mea, despre lucruri care nu îl privesc. Dacă mi se acordă multă libertate și așa mai departe. Ea râse scurt și fără haz și adăugă: Și dacă am un computer propriu.

— Aha. Nick se străduia fără rezultat să înțeleagă ceva din aceste informații. Nu ți-a spus de ce ai avea nevoie de computer?

— Nu. Mi-a spus doar că îmi va da ceva absolut unic, mai bun decât orice cu care m-am întâlnit până acum și că ar trebui să mă uit *singură.* Din tonul lui Emily era limpede cam ce credea ea despre toată povestea. Era nițel cam agitat și cam insistent. Dar asta ai văzut și tu.

Ultimele cuvinte le spuse aproape iritată. Nick simți că roșește.

— Da, am văzut, răspunse el, după care se lăsă tăcerea.

— Tu despre crezi că e vorba? întrebă Emily în cele din urmă.

— N-am idee. Îl voi întreba pe Colin când va veni la școală. Sau... poate că tu ai o idee mai bună, spuse el și rămase în așteptare.

— Nu. Ca să fiu sinceră, eu nu mi-am bătut prea mult capul cu asta.

Înainte de a vorbi, Nick trase adânc aer în piept:

— Dacă eu descopăr ceva, vrei să te țin la curent? Desigur doar dacă va fi ceva interesant.

— Da, sigur. Doar că acum trebuie să închid, pentru că mai am treabă.

Convorbirea aceasta îi salvă ziua lui Nick. Acum Colin putea să-l pupe în fund! Găsise o punte spre Emily. Și avea și un pretext ca să o mai caute. Imediat ce mai afla ceva.

•

Colin își făcu apariția. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, se rezema de dulapul lui, îi rânji lui Nick și își aranjă codițele rasta.

— Am avut cea mai păcătoasă laringită de când mă știu, spuse el arătând spre fularul lui. Nici nu puteam vorbi la telefon. Răgușeală totală.

Nick căută să citească minciuna pe chipul lui Colin, dar nu găsi nimic.

— Betthany și-a ieșit din fire cum nu a mai făcut-o niciodată. De ce nu ai anunțat că ești bolnav?

— Oh, m-am simțit groaznic. Bătrânul nu trebuie să ia lucrurile așa în serios.

Următoarele cuvinte Nick și le alese cu grijă:

— Boala ta trebuie să fi fost foarte molipsitoare. Alaltăieri eram doar opt la antrenament. Un record absolut.

Dacă Colin era surprins, nu a arătat-o.

— Se poate.

— A lipsit și Jerome.

Doar un tremur ușor al pleoapelor trădă interesul brusc al lui Colin. Nick profită imediat:

— Apropo de Jerome, ce i-ai dat ultima dată?

Răspunsul veni ca din pușcă:

— Noul album Linkin Park. Îmi pare rău, știu, ți-l copiez și ție. Îl ai mâine, OK? Acestea fiind spuse, închise ușa dulapului, își vârî sub braț cărțile de matematică și îl privi cercetător pe Nick: Deci, mergem?

Nick făcu un efort pentru a ieși din starea de perplexitate în care îl adusese explicația lui Colin. Linkin Park! Toată această conspirație să fi fost numai în închipuirea lui? Dacă imaginația lui îi jucase o festă și un val de gripă fusese cauza lipsei elevilor? Privind mai atent lucrurile, parcă nici nu fuseseră chiar atât de mulți. Nick îi numără rapid înainte de a intra în clasă cu puțin înainte de începerea orei. Lipseau băbuța 2, Jerome, Helen și pașnicul Greg. Ceilalți lâncezeau în bănci mai mult sau mai puțin adormiți.

OK, își zise Nick. Mi-am închipuit eu tot. Marele secret era Linkin Park. Râse de el însuși și se întoarse către Colin, ca să îi descrie accesul de furie prin care trecuse ieri Betthany. Dar Colin nu îl băgă în seamă, ci îl urmărea concentrat cu privirea pe Dan, care stătea pe locul lui de lângă fereastră. Pe jumătate acoperit de burta lui, Dan ridică patru degete. Colin ridică apreciativ din sprâncene și întinse trei degete.

Privirea lui Nick se plimbă de la unul la celălalt, dar, înainte de a avea ocazia să îl întrebe pe Colin ce era cu aceste semne misterioase, în clasă intră Mr. Fornary. Timp de o oră acesta le predă niște probleme de matematică atât de dificile, încât la final lui Nick nu îi mai ardea să se gândească la niște lucruri simple ca trei ori patru degete ridicate.

2.

Pe masa din bucătărie erau niște bani și o listă de cumpărături interminabilă. Mama era în mobilizare generală pentru ondulații permanente. De parcă toamna trezise în londoneze nevoia stringentă de a se coafa. Nick studia lista încruntat. Pizza congelată, lasagna, crochete de pește și diferite sortimente de tăiței gata preparați. După cum se arăta, în perioada următoare mama lui nu-și prea propusese să gătească cine știe ce. Oftă, luă trei genți mari pentru cumpărături și plecă la supermarket. Pe drum își aminti de semnul făcut de Dan și de răspunsul mut al lui Colin. Avea vedenii? Cel puțin Jamie așa credea.

— Te plictisești, constatase el. Ai nevoie de un hobby sau de o prietenă. Îți aranjez o întâlnire cu Emily?

Nick scoase din șir un cărucior pentru cumpărături și își alungă din minte toate gândurile legate de școală. Jamie avea dreptate, era mai bine să se ocupe de probleme reale. De exemplu, cum să care acasă cele douăzeci de sticle cu apă puse de mama lui pe listă.

•

Când ajunse a doua zi la școală, atmosfera era agitată. În holul de la intrare erau adunați mult mai mulți elevi decât de obicei, cei mai mulți strânși în mici grupuri. Șușoteau, fremătau, discuțiile lor se contopeau într-un fond sonor din care Nick nu înțelegea o vorbă. Atenția generală era captată de doi polițiști care se îndreptau decișI spre coridorul ce ducea la biroul directorului.

Într-un colț, nu departe de scară, Nick îl descoperi pe Jamie, care discuta aprins cu băbuța Alex, cu Rashid și cu un alt băiat, al cărui nume îi scăpa pe moment lui Nick. Ba nu, pe acesta îl chema Adrian, avea treisprezece ani și în mod normal nu se amesteca deloc cu elevii mai mari. Nick îl recunoscu pentru că istoria familiei lui era știută de toată școala, de când acesta venise aici în urmă cu doi ani; se spunea că tatăl lui se spânzurase.

— Hei! Jamie îi făcu semn lui Nick să se apropie. Se întâmplă chestii!

— Ce fac polițiștii în școală?

Jamie își arătă dinții:

— Avem infractori aici. Derbedei. Hoți. Au fost furate nouă computere, notebook-uri nou-nouțe, toate achizițiile pentru învățământul de prelucrare electronică a datelor. Acum caută probe în sala computerelor.

Adrian dădu din cap.

— Acolo era încuiat, zise el timid. Asta le-a spus Mr. Garth polițiștilor, am auzit bi…

— Tacă-ți fleanca, piciule! îl amenință Alex.

Coșurile de pe fața acestuia sclipeau – probabil din cauza emoției, presupuse Nick.

Brusc simți nevoia de a-i arde una acestui idiot. Ca să nu îl mai vadă, i se adresă lui Adrian:

— A fost forțată ușa?

— Nu, tocmai asta este, răspunse băiatul zelos. A fost *descuiată.* Cineva a furat cheia, dar Mr. Garth spune că este imposibil, toate trei se află la locul lor, pe una dintre ele o poartă el însuși cu el.

— Nick?

O voce ușoară întrerupse vorbăria lui Adrian și o mână cu unghiile date cu lac transparent se așeză pe umărul lui Nick. Emily – se gândi Nick, dar imediat se corectă. Emily nu purta câte trei inele pe fiecare deget și nu mirosea așa… oriental.

Întoarse capul și se trezi privind în ochii de un albastru-deschis ai lui Brynne. Ca niște băltoace.

— Nickișor, ai putea… adică am putea, doar un moment, fără să ne audă cineva…

Alex rânji prostește și se linse pe buze, ceea îl făcu pe Nick să strângă pumnii.

— OK, dar numai câteva minute.

Tonul lui nervos nu o deranjă pe fată și, chiar dacă a făcut asta, ea nu a lăsat să se vadă așa ceva. Era drăguță fără nicio îndoială, dar înainte de toate era prea vorbăreață și el o mai găsea și proastă de dădea în gropi. Acum își legăna coapsele pe tocuri înalte în fața lui conducându-l către scara ce ducea la sălile din turn. La această oră acolo nu era lume.

— Deci, Nick, șopti ea, aș vrea să-ți dau ceva. Ceva fantastic de cool, pe bune.

Băgă mâna în geanta de umăr și apoi o scoase.

Nick rămase cu ochii pe geantă. Se dumiri despre ce ar fi vorba și mai că îi zâmbi lui Brynne.

— Dar mai întâi trebuie să te întreb ceva.

Ea își îndreptă cu o încetineală intenționată o șuviță de păr de pe frunte.

Dacă vrei să rămâi mulțumită de tine, nu mă întreba cum te văd eu.

— Spune.

— Ai un computer? Unul al tău, asta este important. În camera ta.

În sfârșit!

— Da, am.

Ea dădu mulțumită din cap.

— Și părinții tăi îți scotocesc deseori prin lucruri?

— Părinții mei nu sunt bizari.

— Oh, bine. Cugeta încruntată. Apoi zise: Stai, ar mai fi ceva. Exact. Mai făcu un pas spre el și își apropie fața de a lui. Respirația ei cu amprenta gumei de mestecat și parfumul gen harem alcătuiau o combinație stranie. Continuă: Nu trebuie să arăți asta nimănui. Altfel nu mai funcționează. O bagi imediat în buzunar și nu spui nimănui că ți-am dat-o eu. Promiți?

Era deja o tâmpenie. El se încruntă:

— De ce?

— Acestea sunt regulile, răspunse Brynne apăsat. Dacă nu promiți, nu ți-o pot da.

Nick oftă sonor și demonstrativ iritat.

— Din partea mea… promit.

— Dar nu uita, OK? Altfel am eu probleme.

Ea îi întinse mâna și el o apucă. Îi simțea căldura. Era fierbinte și puțin umedă.

— Bine, șopti Brynne. Mă bazez pe tine.

Îi aruncă o privire care, se temu Nick, ar fi trebuit să fie răpitoare, apoi scoase din geantă o carcasă pătrată din material plastic, îngustă pe care i-o puse în mână.

— Distracție plăcută! susură ea și plecă.

El nu privi în urma ei. Întreaga lui atenție era concentrată asupra obiectului din mână, un DVD cu caseta neinscripționată. O deschise curios.

Aici era semiîntuneric și el răsuci DVD-ul în lumină pentru a putea citi scrisul de mână al lui Brynne.

Era un singur cuvânt, total necunoscut lui Nick: Erebos.

•

Tot restul zilei Jamie îl luă peste picior cu privire la Brynne – era tipic pentru Jamie, dar nu-l deranja. Mai rea a fost lupta cu tentația de a scoate DVD-ul din buzunarul hainei și a-l arăta prietenilor. Dar de fiecare dată se hotărâse să nu facă asta. Mai întâi avea să vadă el singur ce era și de ce toți se comportau atât de misterios. Însă în niciun caz nu va adera la aiureala asta secretă care îl călca pe nervi.

La școală ziua decurgea chinuitor de lung. Nick nu reușea să se mai concentreze, toată atenția lui era îndreptată permanent asupra obiectului din buzunar. Îl simțea prin trei rânduri de material. Greutatea lui, colțurile lui.

— Te simți rău? îl întrebă scurt Jamie înainte de soneria ce vestea sfârșitul ultimei ore.

— Nu, de ce?

— Pentru că ai o față ciudată.

— Doar mă gândesc.

Colțul gurii lui Jamie tresări ironic.

— Ia să ghicesc. Te gândești la Brynne? Ai aranjat o întâlnire cu ea?

Nick nu va înțelege niciodată cum de putea Jamie să creadă că el avea treabă cu cineva ca Brynne. Dar astăzi nu avea chef de dispute.

— Ei și? dădu el înapoi și ignoră mutra de „eu știam totuși” a lui Jamie.

— Atunci sper ca mâine să aflu detalii.

— Da. Adică, nu știu. Poate.

3.

Acasă la Nick nu era nimeni și era frig. Probabil că mama fusese iarăși grăbită și uitase să închidă ferestrele. Rămase cu haina pe el, închise toate ferestrele și reglă caloriferele din camera lui pe căldură maximă. Abia apoi scoase cutia din buzunar și o deschise: Erebos.

Pe chipul lui Nick apăru o grimasă. Erebos suna asemănător cu Eros. Să fie un film porno? La Brynne s-ar fi potrivit și ar fi putut să renunțe la așa ceva.

Porni computerul și în timp ce aparatul își rula programul aduse din camera de zi o pătură din lână pe care și-o puse pe umeri.

Avea la dispoziție cel puțin patru ore în care nu va fi deranjat. Mai mult din obișnuință, dar și pentru a spori puțin tensiunea, verifică întâi e-mailurile (trei reclame, patru mesaje neimportante și un mesaj dur de la Betthany care îi amenința cu consecințe drastice pe toți cei care ar mai chiuli o dată de la antrenamente).

În momentul în care voia să intre pe Facebook, se anunță Finn prin ICQ.

— Salut, frate, totul este OK?

Nick zâmbi fără să vrea.

— Da, totul este în regulă.

— Ce mai face mama?

— Are multă treabă, dar este OK. Tu?

— Asemenea. Afacerile îmi merg ca unse.

— Cool!

Nick se abținu de la a mai cere alte informații.

— Nicky, ascultă: tricoul pe care ți l-am promis… știi care, nu?

Dacă știa! Un tricou Hell Froze Over, cea mai bună formație muzicală din lume.

— Ce este cu el?

— Nu-l găsesc pe măsura ta. Nu în următoarele patru săptămâni. Frățioare, ești pur și simplu prea lung. Cei de la magazinul fanilor l-au comandat, dar va mai dura. OK?

În prima clipă Nick nu își dădu seama de ce era atât de dezamăgit. Poate pentru că se imaginase împreună cu Finn la concertul care avea loc peste două săptămâni, amândoi cu tricouri HFO, pe piept cu capul de mort verde-albăstrui, răcnind împreună *Down the Line.*

— Nu-i prea rău.

— Îți promit că mă interesez în continuare. Treci pe la mine?

— Sigur.

— Îți simt lipsa, frățioare, știi?

— Și eu îți simt lipsa.

Și încă cum! Dar asta nu i-o va trăda lui Finn, altfel s-ar simți cu conștiința încărcată.

După discuția cu fratele lui, mai trecu peste desenele lui Emily, dar acolo nu mai era nimic nou. Logic – gândi el puțin rușinat și ieși de pe internet.

O voce interioară îi spunea că era mai bine să-și scrie eseul pentru engleză înainte de a vedea care era treaba cu Erebos. Deschise caseta, se strâmbă la vederea scrisului lui Brynne și vârî DVD-ul în unitatea de disc. Trecură câteva secunde până când se deschise o fereastră.

Nu era niciun film și nici muzică. Era un joc.

Pe ecran apăru o imagine sumbră. În fundal era un turn dărăpănat în centrul unui peisaj ars. În fața turnului era o spadă înfiptă în pământ care avea legată de mâner o pânză roșie. Aceasta flutura în vânt ca o ultimă amintire a vieții într-o lume moartă. Deasupra, tot în roșu, se arcuia inscripția „Erebos”.

Simți cum îl cuprinde emoția. Mări sonorul, dar nu răsună o melodie, ci doar un bubuit ca al unei furtuni ce se apropia.

Nick plimbă săgeata mouse-ului pe *install* cu senzația nedefinită că uitase ceva… desigur scanarea antivirus. Făcu verificarea cu două programe diferite și respiră ușurat, rezultatul fiind negativ. La treabă!

Instalarea jocului se făcea chinuitor de lent. Cu salturi minuscule. De mai multe ori i se păru că se blocase computerul, nu se mișca nimic. Îl testă mișcând mouse-ul încoace și-ncolo – săgeata acestuia se plimba. Ce-i drept încet și în salturi. Nick se fâțâia nerăbdător pe scaun. Douăzeci și cinci de procente – nu putea fi adevărat! Păi așa putea să se ducă până în bucătărie și să își aducă ceva de băut.

Când reveni după câteva minute, procentele se ridicaseră la treizeci și unu. Se lăsă înjurând pe scaun, și se frecă la ochi. Ce porcărie!

O oră mai târziu ajunse în sfârșit la sută la sută. Tocmai când Nick jubila, ecranul se înnegri. Și rămase negru.

Nimic nu ajută. Nici loviturile în carcasă, nici combinațiile de pe tastatură, nici accesele de furie. Ecranul nu prezenta altceva decât un întuneric deplin.

Puțin înainte ca Nick să renunțe și să apese tasta *reset,* se întâmplă totuși ceva. Din întuneric începură să se ivească litere roșii, cuvinte care pulsau de parcă ar fi alimentat cu sânge și viață o inimă tainică.

„Intră.
Ori întoarce-te.
Acesta este Erebos.”

Eh, în sfârșit! Nick acționă cu bucurie anticipativă „Intră”.

După care ecranul redeveni negru timp de mai multe secunde. Nick se sprijini cu spatele de speteaza scaunului. Spera că jocul nu va rămâne atât de placid. Computerului său nu i se putea reproșa nimic, era de ultimă generație, procesorul și placa grafică erau extrem de rapide și toate jocurile rulau ireproșabil.

Treptat ecranul se lumină prezentând un luminiș de pădure foarte realist deasupra căruia strălucea luna. În centrul luminișului stătea pe vine o siluetă cu cămașa zdrențuită și cu pantalonii jerpeliți. Neînarmată, doar cu un băț în mână. Asta trebuia să fie figurina jocului. Ca să verifice, Nick făcu un clic alături de ea și silueta sări exact pe locul respectiv. OK, manevrarea era facilă, iar restul îl va desluși, de asemenea, în scurt timp. Că doar nu se afla la primul lui joc.

Deci, gata. Dar în ce direcție? Nu existau niciun drum și niciun indiciu. Poate o hartă? Nick căută zadarnic un meniu ori un inventar al jocului – nu exista nimic. Nicio indicație privind scopul, nicio altă siluetă vizibilă. Doar o bară roșie – indicatorul vital –, iar sub ea una albastră, probabil indicatorul de durată. Nick încercă diverse combinații de tastare pe care le folosise la alte jocuri cu succes, dar aici nu avură niciun efect.

Probabil că jocul abunda în greșeli de programare – gândi el indispus. Încercă un clic direct pe silueta sărăcăcios dotată. Deasupra capului acesteia apăru inscripția „Anonim”.

— Tot e bine, anonimul, murmură Nick.

Puse zdrențărosul personaj să alerge drept înainte, apoi la stânga și în cele din urmă la dreapta. Toate direcțiile păreau greșite și nu apăru nimeni care să poată fi interogat.

Este fantastic de cool, maimuțări el în gând vocea lui Brynne. Pe de altă parte... Colin părea vrăjit de joc. Și Colin nu era un idiot.

Nick se decise să facă silueta să fugă tot înainte. Și el ar face același lucru, dacă s-ar rătăci. Va păstra o direcție. Va da în cele din urmă de ceva și orice pădure are un capăt.

Se concentră asupra siluetei care evita arborii și care dădea de-o parte cu bățul ramurile care o deranjau. Fiecare pas făcut de siluetă se auzea clar, fragmentele de ramuri trosneau, frunzele veștede foșneau. Când silueta se cățără pe o stâncă, câteva pietricele se desprinseră și se rostogoliră la vale.

Dincolo de stâncă terenul deveni umed. Anonimul nu mai înainta atât de repede, picioarele i se afundau mereu în sol până la glezne. Nick era impresionat. Totul părea absolut real, nu lipsea nici măcar plescăitul produs de pășitul în noroi.

Anonimul continuă să meargă, dar începu să respire greu. Bara albastră ajunsese la o treime. La următoarea stâncă Nick îi acordă o pauză siluetei. Aceasta își sprijini brațele de șolduri și înclină capul – evident căuta să își regăsească respirația normală.

Pe undeva trebuia să fie un râu. Nick îi auzea clipocitul și curmă odihna anonimului. Îl dirijă către dreapta, unde acesta descoperi într-adevăr un mic curs de apă. Silueta se opri la marginea lui respirând cu greutate.

— Ei, hai, bea, îi zise Nick.

Acționă tastatura și fu încântat când anonimul se ghemui, luă apă în pumni și o bău.

După care înaintă mai rapid. Solul își pierdu din umiditate și nici arborii nu mai erau atât de deși. Dar lipsea un punct de orientare și încet-încet Nick începu să se teamă că tactica lui de „mereu înainte” reprezenta un eșec. Dacă ar avea o privire generală, poate o hartă, ori...

Privire generală! Nick zâmbi. Ia să vedem, poate că eul lui virtual putea nu numai să se ghemuiască, ci și să se cațăre! Alese un arbore mai înalt, cu crengi până jos, aduse silueta în fața lui și tastă „sus”.

Anonimul lăsă cu grijă bățul jos și se urcă în pom. Se oprea, când Nick elibera tasta și continua să urce, când acesta o apăsa din nou. Nick îl urcă până când ramurile deveniră prea subțiri și silueta aproape că alunecă de pe ele. Când îi găsi o poziție sigură, Nick își permise o privire împrejur. Priveliștea era fantastică.

Pe cer strălucea luna plină, revărsându-și lumina asupra unei nesfârșite mări de arbori verde-argintie. Spre stânga se zăreau versanții unui lanț muntos, iar spre dreapta se continua câmpia. În față, relieful devenea deluros. Niște puncte de mărimea unor împunsături de ac de pe suprafața dealurilor reprezentau așezări omenești.

Asta este – gândi triumfător Nick –, drumul drept înainte este cel bun. Pusese deja degetul pe tasta indicând coborârea, când îi atrase atenția o luminiță caldă, gălbuie, printre arbori, foarte aproape. Promițătoare. Dacă mersul înainte suferea o corecție mică spre stânga, în câteva minute ar ajunge la sursa luminii. Să fie o casă? Coborî nerăbdător silueta pe sol, unde aceasta își reluă bățul și plecă mai departe. Nick își supse buza inferioară și speră că dăduse corect direcția.

După scurt timp i se păru că recunoaște primele licăriri printre trunchiurile arborilor. În acel moment dădu peste un obstacol: o crăpătură în pământ mult prea lată ca silueta să poată sări peste ea. Fir-ar...! Crăpătura se întindea departe, de ambele părți, pierzându-se în întuneric printre copaci. Ocolirea ei ar fi însemnat pentru anonim pierdere de timp și probabil și pierderea orientării.

După ce o vreme fu preocupat să blesteme, descoperi un copac prăbușit. Dacă l-ar putea așeza în poziția corespunzătoare...

Cheia succesului a fost tasta de spațiu. Silueta trase și apoi așează trunchiul în poziția indicată de săgeata mouse-ului. Când arborele fu așezat peste crăpătură, indicatorul roșu de pe ecran se mai reduse.

Condusă cu mare grijă de Nick, silueta se balansa pe trunchi, care se dovedi o punte foarte nesigură când la al cincilea pas

trunchiul se răsuci puțin spre dreapta și Nick reuși să o repună în siguranță doar în urma unei sărituri curajoase.

Lumina era acum mai puternică și pâlpâia. Exact în fața lui Nick era o fâșie îngustă defrișată și în mijlocul ei ardea un foc. Lângă foc stătea un bărbat care privea țintă flăcările. Nick luă degetul de pe tastă și anonimul se opri.

Bărbatul de lângă foc nu se mișcă. Nu avea arme la vedere, dar asta nu însemna nimic. Acesta putea fi un mag, lucru indicat de mantia lui neagră și lungă. Dacă făcea un clic pe figura respectivă, poate afla mai multe. Imediat ce săgeata atinse bărbatul, acesta săltă capul, prezentând un chip prelung, cu o gură foarte mică. În același moment sub marginea ecranului se deschise o fereastră de dialog.

— Te salut, anonimule! Literele erau argintiu-cenușii pe fondul negru. Ai ajuns repede.

Nick conduse silueta mai aproape de el, dar bărbatul nu reacționă, ci doar scormoni focul cu o ramură lungă. Nick era dezamăgit; în sfârșit întâlnea pe cineva în această pădure uitată de Dumnezeu și acest cineva saluta doar sec.

Abia când Nick observă cursorul ce clipea în fereastră pricepu că se aștepta un răspuns din partea lui.

— Și eu te salut! tastă el.

Bărbatul în mantie neagră dădu din cap.

— A fost o idee bună urcatul în copac. Nu au fost mulți drumeți anonimi atât de originali. Tu reprezinți o mare speranță pentru Erebos.

— Mulțumesc, tastă Nick.

— Crezi că vrei să mergi mai departe?

Gura mică a bărbatului schiță un zâmbet întrebător.

Nick vru să răspundă „Sigur!”, dar interlocutorul lui nu terminase de vorbit.

— Numai dacă te asociezi cu Erebos poți concura. Ar trebui să știi asta.

— Este în regulă, răspunse Nick.

Bărbatul plecă ușor capul și scormoni adânc în jăratic. Asta pare natural, atât de natural.

Nick așteptă, dar interlocutorul nu dădea semne că va continua discuția. Probabil că epuizase tot textul atribuit lui.

Curios de modul în care ar reacționa acesta dacă i se adresa el, scrise „p#434<3xxqOjolk-<fi0e8r”. Asta păru să îl amuze pe interlocutor. Ridică scurt capul și îi zâmbi lui Nick.

Mă privește exact în ochi – gândi Nick și își reprimă senzația neplăcută. Mă privește de parcă ar putea să o facă prin ecran.

În cele din urmă bărbatul se întoarse iarăși către foc.

Abia acum Nick își dădu seama că se auzea ușor și o melodie, fin, dar insistent, melodie care îl emoționa într-un mod ciudat.

— Tu cine ești? bătu el pe tastatură.

Bineînțeles că nu primi niciun răspuns. Bărbatul înclină doar capul, parcă gândindu-se. Dar după câteva secunde, spre surprinderea lui Nick, în fereastra pentru dialog apărură cuvinte.

— Sunt un mort. Bărbatul îl privi din nou pe Nick, ca pentru a vedea impresia lăsată de spusele lui, apoi continuă: Doar un mort. Tu, dimpotrivă, aparții celor vii. Și anume ești un anonim, dar nu pentru mult timp. În curând îți vei alege un nume, o profesie și o viață cu totul nouă.

Degetele lui Nick alunecară de pe tastatură. Toată povestea era neobișnuită, ba nu, înfricoșătoare. Jocul dăduse un răspuns coerent la o întrebare oarecare.

Era probabil o întâmplare.

— De obicei morții nu vorbesc, scrise el și se rezemă de speteaza scaunului.

Nu fusese o întrebare, ci mai mult o obiecție. Bărbatul din joc nu trebuia să fie programat pentru o ripostă corespunzătoare.

— Ai dreptate. Asta este în puterea lui Erebos.

Omul ținu ramura în flăcări și o retrase aprinsă.

Puțin neliniștit, deși el însuși nu ar fi recunoscut asta, Nick verifică apoi dacă computerul lui era cu adevărat offline ori dacă cineva își permitea o glumă. Nu. Nu era conectat la internet. Ramura din mâna mortului ardea cu vâlvătaie și se reflecta dansând în ochii lui.

Nick tastă aproape automat următoarea întrebare.

— Cum este să fii mort?

Bărbatul râse – era un râs gâfâit, sacadat.

— Ești primul anonim care mă întreabă asta! Cu un gest distrat el aruncă restul ramurii în foc, apoi adăugă: Singuratic. Ori înconjurat de spirite. Cine poate spune!? Își trecu mâna peste frunte și spuse: Dacă eu te-aș întreba cum este în viață,

tu ce ai răspunde? Fiecare trăiește în felul lui. Tot așa fiecare are propria moarte.

Parcă pentru a sublinia cele spuse, bărbatul își trase pe cap gluga care acum îi ținea în umbră ochii și nasul. Doar gura aceea mică se mai vedea. Și adăugă:

— Fără nicio îndoială că într-o zi o să afli și tu.

Fără nicio îndoială. Nick își șterse palmele umede de pantaloni. Nu-i prea plăcea subiectul discuției.

— Cum pot merge mai departe? întrebă el și constată înveselit că aștepta un răspuns rațional.

— Vrei să mergi mai departe? Te avertizez că ar fi mai bine să nu o faci.

— Bineînțeles că vreau să continui.

— Atunci ia-o la stânga, de-a lungul râului, până ajungi la un defileu. Treci prin el. Apoi… vei vedea. Mortul se zgribuli în mantia lui, de parcă i s-ar fi făcut frig. Și fii atent la solul cu ochi galbeni.

4.

De-a lungul râului, având mereu în stânga clipocitul lui, în trap ușor care nu solicita prea tare indicatorul de rezistență, Nick constată că rezistența nu era partea tare a anonimului lui. După cel mai mic urcuș el deja sufla greu și a trebuit să facă o pauză. Până când bara din dreapta, jos, a ecranului se făcu din nou albastră. Apoi – la drum! Cățărat peste stânci, sărit peste obstacole, căutarea defileului. Și nicăieri vreun sol cu ochi galbeni.

Treptat, în dreapta și în stânga râului terenul se ridica, solul negru al pădurii se preschimba într-unul mai pietros și drumul era tot mai des presărat cu grohotișuri ce îngreunau înaintarea anonimului care chiar căzu de câteva ori. Abia când terenul depăși pe ambele laturi de două ori înălțimea siluetei înțelese Nick că deja se afla în mijlocul defileului. Din hățișul din stânga și din dreapta drumului se auziră foșnete, ceva se mișcă și apoi – ca la un ordin neauzit – niște creaturi asemănătoare unor broaște săriră asupra ei. Picioarele lor nu se terminau în pielițe necesare înotului, ci cu gheare cu care îi pricinuiră câteva răni siluetei. După câteva secunde de groază aceasta se concentră și prinse să se apere.

Două creaturi au fost puse pe fugă, iar una a murit la picioarele anonimului, în urma unei lovituri de băț bine țintite.

— Lovit, murmură Nick.

Dar o ultimă creatură mai atârna de piciorul stâng al anonimului și de sub ghearele ei începea să se lățească o pată de sânge. Nick remarcă alarmat că indicatorul vital roșu mai era plin doar ceva mai mult de jumătate. Apăsă tasta *space,* ceea ce îl determină pe anonim să facă un salt, lucru care nu impresionă în vreun fel creatura.

Succesul scontat a fost obținut doar cu tasta *escape.* Anonimul făcu o întoarcere fulgerătoare, azvârli creatura și la ordinul lui Nick îi dădu acesteia lovitura de grație cu toiagul.

Între timp indicatorul vital scăzuse mult sub jumătate. Nick se asigură că nu se mai vedea niciun alt agresor, apoi mută

săgeata mouse-ului pe cadavrul broaștei, de unde primi informația „4 unități de carne”.

— Este ceva, mormăi el, repuse pe picioare silueta epuizată și o puse să culeagă carnea înainte de a continua drumul prin defileu.

Era cu ochii în patru și gata să riposteze cu toiagul în fața oricărui atac prin surprindere al broaștelor cu gheare. Dar alți adversari nu-și mai făcură apariția. În loc de asta, din fundal se auzea un zgomot ritmic, reverberat de pereții defileului. Copite de cal.

Îl dirijă pe anonim mai încet și îl puse să intre cu precauție în prima curbă, în spatele căreia nu se ascundeau altceva decât pereții abrupți de stâncă, plus și mai mult grohotiș.

După câteva momente, zgomotul de copite încetă. Nick îl expedie pe anonim strâns lipit pe lângă peretele din stâncă, prin tufișurile țepoase cât un stat de om. Mai departe, până când în fața lui se ridică un alt perete de stâncă. La jumătatea înălțimii peretelui, departe deasupra capului anonimului, ieșea în afară o proeminență dincolo de care era intrarea îngustă într-o grotă. În fața acestui pasaj, pe un cal uriaș înzăuat, stătea o siluetă sfrijită, într-un halat cenușiu, care le făcea simultan semne lui Nick și anonimului. Nick remarcă doar fugitiv tigva cheală și ascuțită, ca și degetele osoase exagerat de lungi ale individului. Toată atenția lui era concentrată asupra ochilor lui de un galben pal.

— Ai acționat dibaci.

— Mulțumesc.

— Dar se pare că nu prea mai ai resurse de vitalitate.

— Știu.

— Va trebui să fii atent în viitor cu lucrul acesta.

Modul formal în care se exprima solul era într-o bizară contradicție cu aspectul lui exterior.

— Este vremea să primești un nume, continuă acesta. Vremea primului ritual. Cu un gest calm el arătă către grota din spatele lui. Îți doresc noroc și să iei deciziile corecte! Ne vom revedea.

Întoarse calul și dispăru.

Nick așteptă ca tropăitul calului să înceteze, după care își dirijă anonimul spre peretele de stâncă. Trepte abrupte săpate în piatră duceau la un platou. „Vremea primului ritual.” Cum de i se umeziseră din nou palmele? Făcu clic pe întunericul de la

intrarea în grotă. Anonimul merse într-acolo și dispăru în interior. În clipa următoare ecranul se înnegri.

•

Întuneric. Liniște. Nick se răsuci pe scaun. De ce dura atât de mult? Încercă să manevreze tastatura, dar situația nu se modifică.

— Hai odată, zise el și dădu un bobârnac carcasei calculatorului. Nu leșina!

Dar întunericul persistă și nervozitatea lui Nick crescu. Putea să scoată DVD-ul și să îl reintroducă în unitatea de disc ori putea apăsa tasta *reset,* dar era riscant. Probabil că ar fi trebuit să ia totul de la început. Sau poate că jocul nu mai pornea din nou.

Brusc se auzi un sunet. *Toc-toc*! Ca o bătaie de inimă. Nick deschise sertarul de sus al biroului, scoase o cască și o conectă la computer. Acum auzea zgomotul mai clar și în fundal crezu că mai deslușește ceva. Cornuri care scoteau o succesiune scurtă de tonuri. Ceea ce îl făcea să se gândească la niște semnale de vânătoare. Ademenitoare. De parcă în planul secund jocul continua fără el. Mări volumul și se supără pe el însuși pentru că nu îi venise mai devreme ideea cu căștile. Poate că pierduse informații importante, avertismente, indicii! Poate că îi scăpase pontul esențial fără de care nu mai putea continua jocul.

Mai mult din cauza nerăbdării decât în speranța că va accelera desfășurarea lucrurilor lovi tasta *enter.*

Bătaia de inimă încetă și literele roșii se iviră iarăși din fundalul negru.

— Acesta este Erebos. Tu cine ești?

Nick nu cugetă mult timp. Va folosi numele pe care îl utilizase și în alte jocuri pe computer.

— Sunt Gargoyle.

— Spune-mi numele tău.

— Gargoyle!

— Numele tău corect.

Nick fu uimit. De ce? OK, va da un prenume și un nume, ca să meargă mai departe.

— Simon White.

Acest nume rămase câteva secunde scris cu roșu pe negru fără să se întâmple nimic. Doar cursorul clipea.

— Am spus: numele tău corect.

Nick fixa cu privirea ecranul fără să îi vină să creadă și deodată avu senzația că de acolo îl fixa pe el altcineva. Trase adânc aer în piept și făcu o nouă încercare:

— Thomas Martinson.

Din nou numele rămase scris câteva clipe fără niciun comentariu, apoi jocul răspunse.

— Numele Thomas Martinson este fals. Dacă dorești să joci, spune-mi numele tău.

Pentru asta nu exista o explicație rațională. Era posibil să fie o eroare de soft și jocul nu va accepta niciun nume. Scrisul dispăru și rămase doar cursorul clipind roșu. Brusc în Nick se trezi teama că programul se va închide sau că la al treilea răspuns greșit se va bloca întocmai ca la telefonul mobil după al treilea PIN greșit.

— Nick Dunmore.

Bătu numele mai curând așteptându-se ca și adevărul să fie respins.

În loc de asta programul îi șopti în urechi propriul lui nume.

— Nick Dunmore. Nick Dunmore. Nick Dunmore.

Din nou și din nou cuvintele erau parcă retransmise șoptit de la o ființă la alta, ca o parolă. Salutul de bun venit din partea unei comunități invizibile.

Sentimentul că era supravegheat era înfricoșător și Nick apucă încet căștile pentru a le scoate de pe urechi. Dar scrisul dispăru, ca și vocile, în locul lor intervenind o melodie atrăgătoare, promisiune de secrete și aventuri.

— Bun venit, Nick. Bun venit în lumea lui Erebos! Înainte de a începe jocul, familiarizează-te cu regulile lui. Dacă nu îți plac, poți să închei jocul oricând. Bine?

Nick se uita fix la ecran. Jocul îl prinsese minținд. Știuse care era numele lui adevărat. Acum se părea că era nerăbdător să primească un răspuns – clipitul cursorului era din ce în ce mai rapid.

— Da, tastă Nick cu sentimentul vag că totul se va întuneca din nou dacă răspunsul îi lua prea mult timp.

Se va gândi mai târziu.

— Frumos. Iată prima regulă: ai o unică șansă de a juca Erebos. Dacă o pierzi, s-a terminat. Dacă silueta ta moare, jocul se încheie. Dacă încalci regulile, jocul se încheie. OK?

— OK.

— Regula a doua: când joci vei fi singur. În joc nu menționezi niciodată numele tău corect. În afara jocului nu menționezi niciodată numele personajului tău din joc.

Cum așa? se întrebă Nick. Apoi își aminti că nici Brynne, pe care în niciun caz nu o caracteriza reținerea, nu îi spusese nimic despre Erebos. „Ceva fantastic de cool, pe bune” – doar atât spusese ea.

— OK.

— Bine. A treia regulă: conținutul jocului este secret. Nu vorbești despre el cu nimeni. Mai ales cu cei neînregistrați. Atunci când joci, cu jucătorii poți face schimb, la nevoie, de idei, în jurul focului. Nu împrăștii informații în cercul tău de prieteni sau în familie. Nu transmiți informații pe internet.

Ca și cum tu ai afla – gândi Nick și tastă „OK”.

— A patra regulă: păstrează DVD-ul Erebos la loc sigur. Ai nevoie de el pentru a porni jocul. În niciun caz nu îl copiezi, cu excepția situației în care ți-o cere solul.

— OK.

Nick abia atinse tasta *enter* și se ivi soarele. Sau oricum așa simți el. Negrul de pe ecran cedă locul roșului delicat, care după puțin timp trecu în nuanțe de galben și auriu. Anonimul lui Nick apăru ca o umbră și începu să prindă contur, ca tot ce îl înconjura – era într-un luminiș de pădure inundat de lumina soarelui, în care creștea o iarbă înaltă, prin care șerpuia o cărare bătătorită. Aceasta ducea la un turn acoperit de mușchi a cărui poartă se mai ținea într-o singură balama. Pe un fragment de stâncă aflată puțin în stânga turnului stătea anonimul cu ochii închiși și cu fața întoarsă către soare. Nick fu străbătut de o umbră de invidie, ca la vederea unor fotografii din vacanța deosebit de reușite. O clipă i se păru că simte mirosul de rășină din pădure și al ierburilor în floare din jurul turnului. Greierii cântau și vântul unduia ușor iarba.

Poarta înclinată a turnului se lovea de zid și silueta aflată în aceleași haine zdrențuite se întinse și se ridică. Își puse o mână pe față, pe care o scoase ca pe o mască. În spatele ei nu era decât piele netedă, albă precum coaja de ou.

O adiere mai puternică a vântului flutură steagul din vârful turnului. Pe steag era cifra 1 decolorată.

Aici este vorba despre nivelul 1 – gândi Nick și îl dirijă spre turn pe anonimul a cărui lipsă de chip mai mult îl deranja.

•

În interior este liniște, nu se aude nici vântul și nici poarta nu se mai lovește de zid. Printre paie și oase împrăștiate se află lăzi din lemn cu încuietori ruginite. Pe pereți sclipesc tăblițe de cupru pe care sunt încrustate cuvinte. Primul cuvânt este mereu același: alege.

Trecu prin fața tăbliților.

— Alege sexul, cerea prima.

Fără să șovăie alese bărbatul. Abia după ce făcuse alegerea se gândi că jocul din poziția de femeie putea avea farmecul lui. Acum era oricum prea târziu.

— Alege un popor, citi el pe a doua tăbliță.

Aici ezită mai mult. După ce respinse barbarul și vampirul, deși le încercă de probă trupurile – la vederea musculaturii umerilor strălucind ca uleiul a barbarului strâmbă din nas. Chibzui câteva minute în fața omului-șopârlă ai cărui solzi sclipeau atât de ademenitor, schimbându-și culoarea după cum cădea lumina. Era disponibilă alegerii și specia om, dar aceasta nu intra în discuție. Era prea banală. Prea slabă.

Pitic, vârcolac, om-pisică sau elf negru – ultimele patru opțiuni sunt toate ispititoare. Testează trupul spiridușului: scund, ciolănos și puternic. Nu era rău. Înălțimea mică îl încântă. Mai puțin picioarele curbate și expresia schimonosită a chipului.

În final se decide pentru un elf negru: înălțime medie, dar ager, elegant și misterios.

— Alege înfățișarea, cerea a treia tăbliță de cupru.

Vrea să semene cât mai puțin posibil cu eul lui. Deci păr scurt blond și țepos, nas ascuțit, ochi verzi înguști. Își admiră noul personaj, care nu mai are nicio asemănare cu anonimul. Caută cu grijă și îmbrăcămintea: haină verde-aurie, pantaloni negri, cizme cu carâmb răsfrânt. Căciulă din piele, care asigură cea mai bună protecție, deși ar fi preferat un coif. Dar din păcate elfii nu dispun de așa ceva.

Mai lucrează la trăsăturile fetei – mărește ochii și distanța dintre gură și nas. Ridică sprâncenele. Evidențiază pomeții și concluzionează că acum seamănă cu un fiu de rege pierdut.

„Alege o ocupație” scrie pe a patra tăbliță.

Asasin, bard, mag, vânător, iscoadă, paznic, cavaler, hoț. Bogat sortiment. Cere amănunte asupra avantajelor fiecărei alegeri. Află astfel că vârcolacii devin foarte buni magi, în timp

ce vampirii au talente de asasini, la fel și hoții. Și elfii, cum este el, ajung hoți buni.

Șovăie. Și se sperie când poarta scârțâie din balamaua ei, este dată de-o parte și cineva intră în turn. O umbră gârbovită. Un gnom cocoșat și cu picioare strâmbe, cu nas roșu borcănat și cu o umflătură vineție la gât. Se apropie șchiopătând, se așază călare pe o ladă și își linge buzele.

— Un alt elf negru, ca să vezi. Este o înfățișare preferată, după cât se pare.

— Chiar așa?

Asta nu îi place proaspătului elf. El nu vrea să fie unul dintre cei mulți.

— Firește. Te-ai decis deja asupra unei ocupații?

Cercetă lista.

— Poate hoț. Ori paznic. Poate chiar cavaler.

— Ce-ai zice de mag? Ei sunt puternici, cunoscători ai vrăjilor.

Cochetează puțin cu această posibilitate înainte de a o respinge. Nu îi stă gândul la farmece, ci la lupta cu spada.

— Nu, nu mag. Cavaler.

— Ești sigur?

Este sigur. A fi cavaler este nobil, ca un fel de prinț.

— Cavaler, își întărește el hotărârea.

„Alege-ți aptitudinile” cere a cincea tăbliță de cupru. Dedesubt este prezentată o lungă listă de însușiri.

Alege perspectiva largă. Forță, tenacitate și capacitatea de a se contopi cu mediul. A ști să facă foc. Rapiditate. Detentă.

Este prevăzător, pentru că nu știe câte abilități i se pot atribui. Deja fiecare decizie a lui are drept consecință eliminarea altor posibilități. Alegând „putere tămăduitoare” dispare opțiunea „blestem cu moartea”. La „scut de forță” dispare „piele de fier”.

După zece opțiuni totul se închide. Scrisul dispare în neant tocmai când credea că ar putea merge astfel la infinit.

Gnomul zâmbește și spune:

— Vei simți curând lipsa unor opțiuni pe care le-ai respins.

— Se poate.

Se întreabă ce face aici acest tip oribil, pentru că ar fi preferat să fie singur. Îl așteaptă a șasea tăbliță.

„Alege-ți armele.” Sub tăbliță se deschide o ladă impunătoare. Spade, scuturi, mai multe buzdugane de diverse

mărimi. Câteva săbii cu cârlige arătând respingător, bice dotate cu gheare, măciuci cu ghimpi.

— Vrei un sfat? întrebă gnomul.

Ca să mă tragi pe sfoară?

— Nu, mulțumesc.

Va alege de unul singur ce-i trebuie. Scoate cu grijă o spadă după alta și le înșiră lângă perete. Încearcă cât de ușor le poate ridica pe fiecare și cum le poate manevra. În final alege o spadă lungă, cu lama îngustă și cu mânerul de un roșu-închis care șuieră grozav când taie aerul.

Scuturile sunt toate din lemn și nu-i trezesc prea multă încredere. În plus cu cât sunt mai groase, cu atât sunt mai grele și încetinesc mișcările. Așa că alege scutul cel mai mic: rotund, cu mijlocul bombat din bronz și cu o împletitură albastră pictată pe lemn.

— Îl poți prinde cu curele pe spate, îi recomandă gnomul balansându-și picioarele strâmbe de parcă ar da pinteni lăzii pe care stătea.

Elful nu îl onorează cu niciun răspuns. Se duce la a șaptea tăbliță.

„Alege-ți numele”.

Ușor surprins Nick își amintește că în urmă cu puțin timp voise să se numească Gargoyle. Dar acum numele nu i se mai potrivește. Privește în jur pentru a identifica o eventuală altă ladă ce ar conține liste cu nume la alegere. Alegerea o poate face și singur. Cel puțin atâta vreme cât gnomul are o concepție proprie în privința ajutorului pe care îl poate da la luarea acestei decizii.

— Sculă de elf, Blană de elf, Flacără întunecată! Strengar cu urechi ascuțite, Față de vulpe! Sau ceva clasic? Momos, Eris, Ker sau Ponos și să nu uităm de Moros! Vreunul dintre acestea?

Pentru un moment cochetează cu ideea de a pune mâna pe spadă și a-l lichida pe gnom. Nu pare un lucru greu de făcut și ar beneficia apoi de liniște pentru a se gândi. Totuși, ideea că gnomul va zbiera de moarte și că se va lăsa cu pete de sânge pe podeaua turnului îl împiedică să acționeze în acest fel.

Clasic – gândi el – este o chestie bună. Marius! Nu, Sarius!

Nu se mai gândi, Sarius era exact ceea ce căuta. Și îi dădu numele acesta.

— Sarius, Ssssarius, Sa-ri-us răsună în turn. Bine ai venit, Sarius!

— Sarius? Ce plictisitor! Plicticoșii mor repede. Știai asta, Sarius?

Gnomul sări de pe ladă și într-un ultim gest își scoase limba verde și ascuțită care-i ajungea până la piept.

Sarius îl urmă afară pe pajiștea inundată de lumina soarelui. Își legă scutul pe spate abia după ce-l văzu pe gnom dispărând în pădure.

5.

Străluceau roșii ca niște mici boabe de rubin printre frunzele păroase. Sarius ajunge la marginea pădurii și descoperă bobițele crescând în umbra copacilor. Le poate culege? Poate. Constată spre bucuria lui că dispune de inventarul necesar pentru păstrarea a ceea ce îi aparține. Aici se găsește și carnea de broască pe care a dobândit-o când era încă anonim. Inventarul e în rest gol, așa că are suficient loc pentru bobițe.

Când aude foșnetul se ridică. Să existe șerpi prin hățiș? Aruncă o privire rapidă împrejur – nu, nu e nimic. Nu e nimeni. Se apucă să culeagă din nou bobițe. Acestea cresc aici doar pentru ca el să se poată aproviziona cu hrană.

Atacul e atât de rapid încât Sarius se sperie după ce totul s-a terminat deja. Doi bărbați se năpustesc din spate asupra lui și îl țintuiesc la pământ. Unul îi pune genunchiul în spinare, îi îndoaie mâinile la spate și le leagă. Celălalt îi ține pumnalul pe care încă se văd urme de sânge uscat și păr sub bărbie.

Sarius nu se poate apăra. Încearcă, dar nu reușește decât să se zbată și nu se poate opune ca bărbatul cel mai înalt dintre cei doi să îl ridice și să îl poarte pe umeri ca pe un sac.

Deci asta a fost. Sarius, elf și cavaler, este luat prin surprindere în timp ce culege bobițe și este luat ostatic. Dacă are ghinion, cel cu pumnalul îi face de petrecanie. Și atunci aventura s-a încheiat. Un rahat! Și pe deasupra tipic. Cu siguranță că este singurul care s-a lăsat surprins atât de prostește.

Înaintează prin pădure în timp ce individul care îl cară pe Sarius îl tot potrivește mai bine pe umăr. Să nu-l piardă din nebăgare de seamă. Dar la un moment dat tot o face: la marginea unui povârniș individul se oprește brusc, îl aruncă de pe umeri și îi face vânt cu piciorul la vale.

Sarius se dă peste cap de două ori până ajunge jos și se oprește.

Aici este așteptat de două creaturi asemănătoare răpitorilor lui: haine zdrențuite, cu crustă de murdărie pe piele, cu

cicatrice. Unul nu are un ochi, celălalt este cocoșat. Doar armele lor par îngrijite.

Cocoșatul întreabă:

— Unde ați făcut rost de el?

— Se târa pe pământ la turn. L-am prins mai ușor decât pe un porumbel.

Cocoșatul îl ia de guler pe Sarius, îl ridică și îl sprijină de un copac.

— Credeți că îl putem valorifica drept tâlhar? Îl oprim?

Chiorul întoarce capul într-o parte, ca și cum așa l-ar putea cerceta mai bine.

— Nu, constată acesta. Nu se potrivește. Nu este de-ai noștri, se vede după îmbrăcăminte. Este dintre cei care au pornit contra lui Ortolan.

— Atunci să îl înjunghiem! zice bucuros cocoșatul.

Sarius ar vrea să spună ceva – de exemplu că nu cunoaște niciun Ortolan și că oricum s-ar alătura unei bande de tâlhari numai să rămână în viață. Dar nu merge. Mai înainte, cu gnomul, a putut să vorbească, dar acum e mut. În jurul lui totul se petrece ca într-un film.

Al treilea dintre bărbați, a cărui față este acoperită de umbra unei pălării cu boruri largi, nu a vorbit până acum. Acum se apropie de ei.

— Nu. Nu îl vom omorî. Acesta nu este ca ceilalți.

Se apleacă și îl caută pe Sarius prin buzunare.

— Ia priviți. Nu are otravă, nu are scrisori de răscumpărare. Nu are aur. Îi putem da drumul.

— Așa, pur și simplu? Cocoșatul este dezamăgit. Nu are niciun sens! Nici nu ne distrăm!

Bărbatul cu pălăria cu boruri largi îl oprește cu un semn.

— Mi-aș dori ca unul ca el să învingă în cele din urmă. Dar din păcate, Sarius, de cele mai multe ori cei mici pierd. Așa cum ești tu. Împotriva unora ca tine nu ridic mâna.

Îl alungă pe cocoșat care tocmai încerca să îl buzunărească pe Sarius.

— În loc de asta ți-aș da un sfat. Știi care ar fi cel mai bun lucru pentru tine?

Nu, ar spune Sarius dacă ar putea să vorbească. Dar cel care i-a pus întrebarea nu așteaptă un răspuns. Îl apucă pe Sarius de mâini și îl dezleagă.

— Ar trebui să ieși din Erebos. Pleacă și nu te mai întoarce. Fă astfel de parcă nici nu ai fost pe-aici. Uită această lume. Vei face asta?

Bineînțeles că nu, gândește Sarius. Încearcă să deslușească apoi chipul de sub borurile pălăriei, dar nu reușește să vadă nici măcar ochii.

— Dacă vrei să părăsești Erebos, pleacă. Fugi înapoi la turn. Acum.

Să fie asta o șansă de a scăpa ori este o capcană? Se va închide Erebos pentru el dacă se va folosi de ocazia de a scăpa de răpitorii lui? Așteaptă nehotărât. Tâlharul consideră asta un răspuns. Oftează și spune:

— Mă gândeam eu că așa va fi. Atunci ascultă-mă: nimeni de aici nu-ți este prieten. Deși poate că așa ți s-ar părea. Nimeni nu te va ajuta, toți vor să ajungă în Cercul Interior, dar numai puțini ajung acolo.

Sarius nu înțelege mai nimic. Care Cerc Interior?

— La sfârșit mai rămân doar câțiva. Cei aleși pentru bătălia cu Ortolan. Pentru a ucide monstrul, pentru a găsi comoara. Nu oricine este potrivit pentru asta.

Este greu de spus dacă nu cumva tâlharul glumește, iar Sarius nu poate pune întrebări.

— Nu le destăinui celorlalți ce îți spun eu. Nu te lipsi de avantajul tău, deși este destul de mic. Caută cristalele dorințelor. Ele îți vor ușura viața. Viața, înțelegi?

— Nu îi spune despre cristalele dorințelor, intervine cocoșatul.

— De ce nu? Va avea nevoie de ele. Știi ceva, Sarius? Cristalele dorințelor sunt unul dintre cele mai mari secrete ale lui Erebos. Îți sunt de folos. Ele fac posibil imposibilul. Îți îndeplinesc visurile.

— Dacă solul află ce îi șoptești tu la ureche băiatului, o să te scurteze cu un cap, latră cocoșatul.

— O face oricum, dacă pune mâna pe mine.

Bărbatul cu pălăria – el este șeful, el trebuie să fie șeful, gândește Sarius – se întoarce și dispare încet în desiș. Ceilalți îl urmează; înainte de a pleca și el, chiorul îl scuipă scurt în față pe Sarius. Dar nimeni nu-i clintește vreun fir de păr. Pe de altă parte, nu-i spune ce trebuie să facă.

Așadar Sarius escaladează povârnișul înapoi și încearcă să se orienteze. Turnul trebuie să fie în stânga și nu vrea să se

întoarcă acolo. Privește în jur căutând un reper. Brusc aude un clinchet ușor venind din direcția în care pădurea pare cea mai întunecată.

Sarius se îndreaptă spre sunetul care devine tot mai clar: fier lovit de fier, de lemn, de piatră. Între lovituri – urlete înfundate și ceva asemănător exclamațiilor de durere. O bătălie. Continuă să înainteze în direcția zgomotelor mânat de ceva care-ar putea fi curiozitate sau teamă, sau ambele, până ajunge în fața unui obstacol. Își încetinește pașii, observă uimit un zid negru care traversează peisajul ridicându-se deasupra arborilor. Negrul strălucește ca păcura.

Nici vorbă să poată escalada zidul, trebuie să găsească o poartă. Ori capătul uriașului obstacol. Se îndreaptă spre stânga, de unde vin zgomotele luptelor. Aleargă până când își epuizează rezistența. Nicio poartă. Cuprins de furie lovește zidul cu spada. Negreala cade și de sub ea ies la iveală două litere: în.

Convins că sub stratul strălucitor se află un mesaj, lovește în continuare zidul cu spada sperând că aceasta nu se va sfărâma. Dar rezistă și după câteva minute dezvelește o propoziție întreagă. Una echivocă: „Intră în rețea”.

Râde de unul singur. Am fler, își zice el și pornește internetul.

În același moment o parte din zid se prăbușește, scoțând la iveală o bătălie în plină desfășurare. Doi barbari, o femeie-pisică, un vârcolac, mai mulți pitici, trei vampiri și doi elfi negri se luptă cu patru troli inimaginabil de hidoși. Unuia dintre ei îi atârnă din gât trei săgeți care trebuie să provină de la femeia-pisică, singura care are un arc. Un alt trol smulge o bucată dintr-o stâncă și o aruncă într-un vârcolac care se pune dintr-un salt la adăpost. Doi dintre pitici se ocupă de picioarele celui de-al treilea trol lovind cu topoarele, sprijiniți de cel mai mare dintre barbari care lovește și el cu ghioaga în spinarea celui vizat.

Deasupra tuturor plutește un oval albăstrui care scânteiază ca un uriaș safir șlefuit, rotindu-se încet în jurul propriei axe. Să fie un cristal al dorințelor? Ar fi prea mare pentru a-l putea pur și simplu lua cu el. Ceilalți, luptătorii, nu se sinchisesc de obiect, fiind de altfel mult prea ocupați.

Sarius își pipăie spada de la brâu. Brusc aceasta pare atât de inofensivă și mică. Probabil că acum ar trebui să se avânte în luptă, dar nu cutează să o facă.

Unuia dintre pitici îi curge sânge de sub coif, se prelinge pe barbă și acolo se încheagă. Și totuși, piticul lupta cu înverșunare.

Sarius trage adânc aer în piept. Nicio rană pe care ar căpăta-o aici nu i-ar produce dureri reale, oricât de adevărată ar părea ea. Pășește în față, dar se întoarce imediat pentru a-și face un plan. Al patrulea trol tocmai a pus în dificultate o vampiriță care cu sabia ei îngustă și lungă încearcă să îl țină la distanță pe el și buzduganul lui. Trolul încă nu l-a observat pe Sarius.

Deci pe trol! Cu o mișcare rapidă Sarius își ia scutul de pe spate, ridică arma și se aruncă în luptă. O clipă se simte penibil pentru că a trebuit să-și facă puțin curaj pentru asta.

Spada lui se lovește de pielea trolului ca de un zid, doar că de data aceasta ea nu mai lasă nicio urmă. Trolul urlă batjocoritor. Cu mâna o apucă pe vampiriță și o răsucește în aer. Aceasta își flutură brațele, își pierde spada și se izbește de pământ cu un sunet urât. Eșarfa roșie pe care o poartă în jurul taliei se colorează în verde-închis și doar într-un locșor în roșu. Sarius înțelege: indicatorul vital. Abia acum observă că fiecare luptător are ceva roșu – cei mai mulți un pieptar ori o cingătoare cum are el însuși.

Vampirița știe probabil în ce pericol de moarte se află. Se târăște în tufișuri, cu piciorul stâng răsucit spre exterior. Îl trage după ea ca pe un corp străin.

Femeia nu mai prezintă interes pentru trol, iar acesta se întoarce. Privirea ochilor lui tâmpi se oprește asupra lui Sarius și din botul lui se scurg bale. Instinctiv Sarius se retrage. Nu a uitat că „joci acest joc doar o dată”. În niciun caz nu trebuie să dispară atât de repede.

Trolul se îndreaptă greoi spre el, Sarius îl înconjoară rapid; trebuie să îi găsească un punct sensibil și asta cât mai repede posibil. Privește tendoanele picioarelor lui de saurian. Și lovește.

Trolul urlă iarăși, dar de data aceasta de durere. Din rana lui curge un sânge roșu-închis, vâscos ca siropul. Sarius privește șocat șuvoiul de sânge și observă prea târziu că buzduganul adversarului său se rotește deasupra lui – îl simte coborând șuierând și se ferește instinctiv.

Bila plină de țepi îi zgârie umărul și în creier îi pătrunde ca o sârmă incandescentă un urlet asurzitor.

Cade. Deasupra lui este trolul care privește în jos cu ochii lui cenușii ca piatra. Ridică din nou arma. Atunci – așa i se pare lui Sarius că aude prin zumzetul dureros – tună. Trolul se clatină și lasă să se vadă barbarul cel înalt apărut ca din neant care încearcă a-i zdrobi coloana vertebrală cu ghioaga lui.

În urma loviturii monstruosul adversar al lui Sarius se apleacă și o altă lovitură îl pune pe trol în genunchi. Acum nu mai urlă, doar suspină. O ultimă lovitură în ceafă îl reduce la tăcere.

Sarius vrea să se ridice, dar fiecare încercare face să se amplifice groaznicul sunet. Se simte mai bine dacă se mișcă încet. Cingătoarea lui este roșie doar până la un sfert. Se va înroși mai mult dacă stă liniștit? Se întinde în iarbă. Ceea ce s-a întâmplat îi ajunge și nu vrea decât să se liniștească. Lupta este pe sfârșite. Doi troli zac învinși la pământ, iar al treilea fuge. Al patrulea mai este în picioare, dar este atacat de cei doi barbari cărora acum li se alătură toți cei care mai pot merge. În fața acestei superiorități trolul nu are nicio șansă, se clatină, mai lovește o dată în jur și cade la pământ cu toporul unui pitic înfipt adânc între omoplați.

— Victorie! se aude într-o singură voce.

În clipa următoare apare solul cu ochi galbeni la marginea pădurii strunindu-și calul.

— Ați cucerit ovalul, spune acesta atingând discul sclipitor cu degetele lui osoase. Este meritul vostru. BloodWork!

BloodWork? Sarius nu înțelege până când barbarul cel înalt iese și se înclină în fața solului.

— Tu ai avut cea mai importantă contribuție la victorie. Te răsplătesc cu un coif de duritatea 27. Te va proteja de otravă, fulgere și farmece de febră.

Solul îi înmânează lui BloodWork un coif auriu cu coarne de berbec. Barbarul își scoate modesta lui bonetă din fier de pe cap pe care îndeasă strălucitorul coif cu care pare și mai înalt.

— Keskorian, continuă solul și barbarul ceva mai scund iese în față. Ai dat totul, dar prea des eziți. Dar îți meriți totuși răsplata. la vechiul coif al lui BloodWork, este mai bun decât al tău.

Keskorian face ceea ce i se cere.

— Sarius! strigă solul.

Deja? E uimit. El intervenise cu întârziere în luptă și nu se acoperise de glorie. Cu eforturi surprinzătoare reușește să se ridice în picioare. Fiecare mișcare face să îi răsune mai puternic

zgomotul din cap. Umărul reîncepe să-i sângereze și vede cum se înnegrește încă o părticică a cingătorii lui.

— A fost prima ta bătălie și ai dovedit curaj în loc de a te mulțumi cu rolul de spectator. Eu prețuiesc curajul, de aceea primești ceea ce îți trebuie cel mai mult: vindecare. Ia băutura aceasta, ea te va însănătoși și îți va mări rezistența. Sănătate, prietene!

Sarius privește sticla cu conținut luminos, de culoarea galbenă a soarelui, i se pare că se clatină, o destupă și bea.

Urmele de sânge de pe umărul lui dispar, cingătoarea se colorează într-un roșu proaspăt – ce binefacere –, zgomotul șuierător, de înaltă frecvență cu care se procopsise odată cu rănile încetează, dispare. În locul lui aude melodia din turn, de bun-augur. Ea promite tot ce își dorise vreodată.

— Pentru Sapujapu care a rezistat pentru prima dată până la sfârșit am un nou topor.

Piticul iese în față, ia toporul și revine repede la locul lui. Intervine o pauză. Solul îi privește în ochi pe toți, la rând, de parcă ar trebui să ia o hotărâre.

— Golor!

Îl apelează pe un vampir și îi dăruiește 25 de minute de invizibilitate, iar celui de-al doilea – LaCor – 50 de monede din aur.

Nurax, vârcolacul, primește laude și un pieptar; femeia-pisică Samira, o spadă dublu călită. Solul împarte tuturor daruri mai mici ori mai mari: un scut cu rune fermecate celui de-al doilea pitic, un pumnal otrăvit lui Vulcanos, elful. Mai rămân un elf și vampirița rănită, care stă întinsă în iarbă alături de Sarius.

— Lelant, tu te-ai menținut în planul doi. Ai fost laș, ai avut doar trei lovituri de spadă ineficiente. Nu primești nicio răsplată și mă mai gândesc dacă îți retrag un grad.

Lelant, elful cu păr negru, stă la marginea luminișului, pe jumătate ascuns între arborii între care se și refugiase în timpul luptei.

Sarius simte o ciudată satisfacție. Nu a fost deosebit de bun, știa asta, dar altcineva fusese mai rău decât el.

— Te avertizez, Lelant. Frica nu se răsplătește. În următoarea luptă aștept de la tine întreaga-ți voință, forță, contribuția din tot sufletul.

În încheiere solul i se adresă vampiriței:

— Jaquina, tu ești ca și moartă. Dacă te las, mori în câteva clipe. Dacă îți dorești asta, pregătește-te. Dacă nu, urmează-mă.

Vampirița se chinuie să se ridice în genunchi. Sângele care i se scurge din răni este negru. Se târăște către sol care, imediat ce ea ajunge lângă el, o ridică pe cal.

— Aveți permisiunea de a aprinde focul, spune el, întoarce calul și dispare galopând în întuneric.

•

Sapujapu este cel mai rapid. Trei bucăți de lemn și o scânteie roșie ieșită din degetele lui – și iată că în mijlocul luminișului pâlpâie un foc de tabără. Imediat se adună toți în jurul lui.

— Voi ce credeți, ce vrea el de la Jaquina? întreabă Nurax.

— Ca de obicei, spune Keskorian. Pe cine interesează? Dacă ea se întoarce, este la nivel 4.

— *Dacă* se întoarce, intervine Sapujapu.

Se așază pe rând. Sarius este nehotărât. Se simte străin și stingher aici. Deși ar fi posibil să cunoască pe câțiva de aici, poate chiar pe toți, cine știe…

— Avem pe cineva nou, Sarius, constată Samira.

— Da, iarăși un elf negru, zise disprețuitor BloodWork, care până acum tăcuse. Ăștia sunt ca muștele.

— Dar arată mai bine decât barbarii, intervine Lelant.

— Tacă-ți gura, ratatule!

Lelant tace, așa că atenția lui BloodWork se îndreaptă din nou către Sarius.

— De ce un elf? Nu ți-au zis că din aceștia avem deja prea mulți?

— Nu te privește.

— Cu siguranță că ești și iscoadă, continuă barbarul să îl toace. Ca toți cei din neamul tău.

— Eu sunt cavaler. Ai ceva împotrivă să îți zic Bloody?

Vampirul LaCor se amuză copios.

— Cavaler! Vei mușca pământul mai repede decât îți imaginezi. Mai ales dacă îți trece prin cap vreo poreclă pentru BloodWork.

Ce este greșit în a fi cavaler? Ar întreba cu plăcere, dar nu vrea să fie ridicol. Poate că gnomul i-ar fi dat răspunsul dacă Sarius s-ar fi decis să îi ceară sfatul.

— Unde o duce solul pe Jaquina? întreabă el în schimb.

— Vei vedea tu însuți mai târziu, îi răspunde Sapujapu.

— De ce nu îmi spui pur și simplu?

— Nu am voie. Tu ești nivel 1.

Nivel 1, desigur. El tocmai a început jocul și ceilalți abia așteaptă să o dea în bară. Sau să muște pământul, cum se exprimase atât de plastic LaCor. Se uită mai atent la Sapujapu și la Samira, dar nu descoperi niciun indiciu privitor la nivelul acestora. De unde știau toți că el este un începător?

Dar între timp tema discuției se schimbă.

— Știe cineva unde este astăzi Drizzel?

— Nu am idee. Poate că este cu un alt grup.

— Sau acționează singur.

— Eu cred că tocmai are o treabă afară.

•

Interesul față de Sarius s-a evaporat. El se bucură de asta și se întreabă cine este Drizzel și ce înseamnă a avea treabă „afară”. Chiar dacă nu înțelege tot ce se discută, treptat se destinde, ajutat de melodia amețitoare care îl străbate moale ca mierea. Ea îi dă greutate și mulțumire, de parcă următoarea bătălie victorioasă ar fi deja de domeniul trecutului.

Tot timpul Samira stă în apropierea lui. El nu scapă de impresia că ea ar vrea să-i vorbească, dar nu știe cum să-l abordeze.

— Coiful vechi al lui Blood este de rahat, mormăie Keskorian. Aș fi preferat o spadă ca lumea.

— Ar fi trebuit să intervii mai serios, își dă cu părerea Nurax.

— Tu bucură-te liniștit de pieptarul tău. Însă îți spun că este de rahat. Câte puncte de apărare are? 14? Unul ca acesta ți-l faci împăturind o coală.

— 14 oprește în orice caz săgețile orcilor; acestea aproape că m-au costat ieri întreaga viață!

Sarius nu ia parte la discuții. Tocmai a înțeles că ar putea avea probleme cu pieptarul lui. Acesta are doar 5 puncte de apărare. Ar fi bine să nu fie orci prin apropiere.

— Uită-te la pieptarul lui Blood! Câte puncte are?

BloodWork se lasă așteptat cu răspunsul.

— 52.

— Nici nu vreau să știu ce a trebuit să facă pentru astea, spuse Sapujapu.

— Și nici nu te privește, ce mama dracului! se pronunță uriașul barbar.

— Atenție! Solul deja a admonestat pe cineva pentru înjurături. Pe un pitic, eram de față.

În timp ce vorbea Nurax, lângă foc se ivește un nou personaj. O femeie-elf de al cărei umăr atârnă un arc lung. Cozile ei negre strânse pe cap îi amintesc lui Sarius de Emily. Nurax o strigă:

— Arwen's Child! Hei, AC! Acum ești 3! Felicitări!

— Mulțumesc. A fost o nimica toată. Nu a fost nicio luptă astăzi?

— Tocmai am terminat-o, o informează Keskorian. Patru troli nu au fost o glumă. Îi știi pe toți cei de aici? În orice caz pe BloodWork îl cunoști.

— Da, am căutat amândoi un hoinar din piatră. Salut, Blood!

Barbarul nu îi răspunde, ci se uită țintă în foc.

— Dar nu îl cunosc pe LaCor și nici pe Sapujapu, Samira și Sarius. Numele acestea încep cu Sa, este cumva o modă?

— Mai bine decât furate de la Stăpânul inelelor, ripostează Sarius aplaudat de Samira.

Arwen's Child face câțiva pași spre Sarius.

— Tu ești un Unu, constată ea.

— Da.

— Mai sunt alți Unu pe aici?

— Azi am văzut patru dintre ei, spune Lelant.

Sarius aproape că uitase de liniștitul elf negru. Lelant e cu adevărat un elf „negru": îmbrăcămintea lui este în întregime neagră, are păr negru, iar chipul are nuanța cafelei în care s-a pus foarte puțin lapte. Fără să vrea Sarius se întreabă dacă în spatele personajului nu se ascunde Colin.

— Sunt tot mai mulți Unu. Cu Sarius ar fi astăzi doi elfi negri, o vampiriță și un om.

— Oamenii sunt extrem de rari, socotește Sapujapu.

— Și inutili, îl completează BloodWork.

Se lasă o pauză, iar Sarius ar fi vrut să pună câteva întrebări. Să întrebe dacă piatra ovală care se rotea deasupra lor este un cristal al dorințelor. Să întrebe ce trebuia să facă pentru a supraviețui următoarei lupte cu dotarea lui amărâtă. Sau cum se ajunge repede la nivelul superior. Căci, după cât se pare, a fi Unu este egal cu nimic.

— Aveți un pont bun pentru mine? îi întreabă pe cei de față.

— Da. Încearcă să rămâi în viață, îi răspunde Nurax. Cel mai bine este ca în luptă să stai aproape de un personaj puternic, atâta vreme cât mai ești încă slab.

— Ia mai scutește-mă! spune BloodWork. Este un elf de rahat.

— De ce dai ponturi nou-veniților? intervine Keskorian. Suntem adversari, ai uitat? Vrei să obții la sfârșit recompensa, ori vrei să o ia el? În ce mă privește toți cei noi pot da ortul popii, că și așa suntem prea mulți.

— Corect, îl aprobă BloodWork.

— Prea mulți pentru ce? întrebă Sarius.

Pus la punct atât de grosolan Nurax tace, dar Sapujapu ignoră argumentul barbarilor.

— Pentru lupta finală. Marea luptă cu Ortolan. La ea pot participa doar cinci ori șase luptători, care câștigă apoi… un fel de jackpot. Nu poți crede cât râvnește BloodWork la el.

Barbarul la care se făcuse referirea îl trimite la pământ pe Sapujapu dintr-o singură lovitură de pumn. O parte din cingătoarea piticului se înnegrește.

— Idioților, țineți-vă gura! Voi habar nu aveți.

Cu aceste cuvinte BloodWork se îndepărtează de foc și se duce la marginea pădurii. Keskorian îl urmează precum câinele care își urmează stăpânul.

— Poate face asta? Este permis? întreabă Nurax agitat, în timp ce Sapujapu își adună puterile.

— Așa se pare. Altfel ar fi apărut demult unul dintre gnomii solului și l-ar fi avertizat. La cele mai minore încălcări ale regulilor apar imediat, explică Arwen’s Child.

Exact în acel moment din tufișuri sare ceva ce se dovedește a fi un gnom cu pielea portocalie, asemănător de altfel cu cel din turn.

Aha – își zice Sarius – necazuri pentru pachetul de mușchi.

Totuși, gnomul nu scoate o vorbă despre grosolăniile lui BloodWork.

— Veste de la stăpânul vostru: jefuitorii de morminte pustiesc sfintele lăcașuri. Ucideți-i și prada va fi a voastră! La treabă! Despărțiți-vă, împrăștiați-vă, grăbiți-vă!

Cu un gest gnomul stinge focul și se retrage în tufișuri.

Ce facem acum? vrea să întrebe Sarius, dar odată cu stingerea focului a dispărut și posibilitatea de a discuta. Știu ceilalți unde se află sfintele lăcașuri? Evident că nu știu, pentru

că aleargă în direcții diferite. BloodWork dispare la stânga în hățiș, cu Keskorian pe urmele lui. LaCor și Arwen's Child aleargă la dreapta, Nurax, Color și Lelant dispar și ei după barbari.

Pentru a nu rămâne singur, Sarius se ține după Sapujapu. Piticul nu este tocmai iute de picior, pe când Sarius are printre atributele alese și rapiditatea. Se afundă în pădurea din față, unde sunt înghițiți de întuneric și de zgomote amenințătoare. Sarius ține aproape de Sapujapu, dar indicatorul de rezistență îi scade cu fiecare pas. O fi pentru că el este un Unu? Sapujapu merge liniștit, dar permanent este înaintea lui. Dacă Sarius trebuie să se odihnească, piticul nu-l așteaptă. De ce ar face-o?

Indicatorul de rezistență se tot micșorează. Sarius respiră greu, începe să se împiedice. Dacă ar putea să își tragă puțin sufletul… Dar Sapujapu funcționează ca o locomotivă cu aburi și Sarius nu vrea să rămână singur. Așa că merge cu ochii la bara albastră. Urmează un urcuș, nu lung, nici abrupt, dar pentru el este prea mult. Cade pur și simplu din picioare. Pieptul i se ridică și coboară rapid în urma respirației neregulate, în timp ce Sapujapu dispare în desiș.

Se aude zgomot de luptă de la o oarecare distanță, BloodWork a apucat pe drumul corect și acum face cinste numelui său. Sarius se ridică încet. Se clatină, este epuizat. Măcar acum cunoaște direcția și se va orienta după zgomote. Dacă i-au mai rămas și lui tâlhari de morminte – bine, dacă nu, oricum nu mai poate schimba nimic.

Sarius aleargă mai departe atent să își protejeze forțele. Nu trece mult și în stânga apare zidul negru. După o scurtă pauză, lovește cu spada pietrele strălucitoare și speră să dezvelească încă un text care să îl ajute.

Negreala se sfarmă, dar dincolo de ea este tot negru. Sarius merge de-a lungul zidului, intră în pădure și mai încearcă o dată. Dă de piatră neagră și altceva nimic. Frustrat lovește un arbore și ceva din vârful lui își ia zborul îndepărtându-se cu lovituri surde de aripi.

Dar pasărea nu este singura creatură pe care a speriat-o. În desișul des, la doar câțiva pași, ceva foșnește. Și sclipește.

Cu spada în mână Sarius aleargă spre tufiș și lovește la nimereală. Se aude un țipăt și un clinchet. În clipa următoare se ivește o creatură ca un pitic cu pielea galbenă și cutată ca

pergamentul. Umărul îi sângerează puternic, dar ține bine obiectele strălucitoare peste care și-a încrucișat brațele.

Sarius îl urmărește, încearcă să îl lovească iar cu spada, dar nu îl nimerește. Gnomul pierde ceva ce arată ca un castron din argint și aleargă mai departe. La următoarea lovitură Sarius îi produce tâlharului o rană adâncă în picior, individul țipă și se prăbușește fără a da drumul prăzii. Sarius nu ezită. Mai lovește de două ori, până când piticul nu mai…

— Nick?

… nu mai mișcă. Brațele îi alunecă în lături, un coif se rostogolește pe pământ, un pumnal scurt și…

— Nick, ce joci acolo?

— Îți explic mai târziu.

… o amuletă și ceva care seamănă cu un pulpar al unei armuri. Sarius strânge în grabă tot, dar ar mai fi ceva…

— Este ceva nou? Ce ai acolo?

— Imediat, OK? Mai lasă-mă un minut!

Exact. Castronul pierdut de tâlhar. Unde o fi? S-a rostogolit pe undeva. Dar trebuie să îl găsească. Scotocește prin tufișuri.

— Ai mâncat deja?

— Fir-ar… nu mă mai poți lăsa în pace un minut?

Iată și castronul. S-a oprit într-un trunchi. Deodată în spatele lui se aude un zgomot înspăimântător de puternic. Se întoarce.

Era doar mama, care trântise ușa.

6.

La bucătărie fierbea apa într-o oală mare. Cu coatele sprijinite de bufet mama răsfoia o revistă pentru femei. Paharul în care avusese vin roșu era complet gol.

— Îmi pare rău pentru cele petrecute.

Nick își privea mama din spate. În părul ei portocaliu apăruseră două șuvițe negre, ceea ce lui nu îi plăcea.

— Avem paste cu sos gata preparat, zise ea fără să ridice privirea. Mai mult nu reușesc să fac astăzi. Căscă, apoi adăugă: Ce era acolo, de te-am deranjat atât de tare?

— Ah, nimic. Îmi pare rău, m-am purtat ca un idiot.

— Așa este. Mama se întoarse cu fața la el și zâmbi: Era chiar atât de captivant?

— Da. Se simți obligat să fie mai explicit și continuă: L-am primit astăzi. Un joc cu aventuri. Nu-i rău deloc.

Mama vărsă pastele în apa clocotită.

— Sper că și pentru școală ai făcut ceva.

— Desigur, răspunse Nick și își mască apoi conștiința încărcată cu un zâmbet.

•

Este ora 23. Becul bâzâie deasupra biroului. Un automobil parchează pe o stradă apropiată. Și liniștea obosită dintr-o casă în care miroase a sos de roșii cu usturoi.

După ce mâncă, Nick mâzgăli rapid un eseu pentru engleză, apoi porni calculatorul și deschise jocul. Așteptă nervos minute în șir să dispară culoarea neagră a ecranului și să apară scrisul roșu. Când începu să joace, observă că își ținuse respirația.

•

Se simte străin în peisajul nocturn – nu este pădurea în care omorâse tâlharul și nu este nici locul în care luptase contra trolului. Este o câmpie aridă puțin vălurită. Cu câte un pom ici și colo.

Jefuitorul de morminte! Sarius își dă seama că nu verificase dacă rămăsese cu toată prada. Aruncă o privire asupra bagajului său și oftează mulțumit. Castronul este acolo, la fel coiful,

pumnalul, amuleta. Vrea să își pună coiful pe cap, dar îl indispune că acesta nu se potrivește.

Înaintează o bucată de drum prin iarba foșnitoare, fără niciun țel. Își dorește să audă muzică ori voci, dar nu este decât ușoara briză nocturnă… și un foșnet îndepărtat. De data aceasta nu mai ezită, merge în direcția de unde vine foșnetul și curând dă de un râu care sclipește în noapte albastru-deschis, absolut nenatural. Sarius caută un foc. Fără foc nu există discuții, fără discuții nu obține informații. Ar putea el însuși să facă un foc, are aptitudinea necesară. Poate că lumina va ademeni pe cineva cu care va putea să se întrețină. Sarius este plin de întrebări nerostite. Apoi își amintește că Sapujapu aprinsese focul abia după ce solul cu ochi galbeni îi permisese să îl facă. Ar fi mai bine să nu încalce regulile.

A umblat mult și acum i se pare că vede în depărtare o luminiță. Bucuria îi este tulburată de senzația neplăcută că *Sarius singur în pădure* se simte foarte vulnerabil. Scoate spada, își dă seama că este ridicol și o vâră la loc. I se pare că fiecare pas îl trădează prin zgomotul făcut.

Gând deslușește focul, respiră ușurat. Totul pare pașnic. În lumina pâlpâitoare apar doar două făpturi: un elf negru și un vampir. Nu îl știe pe niciunul din ei.

— Hei, aveți un loc liber?

Elful, care se numește Xohoo, face un pas lateral.

— Evident că este loc aici. Chiar și pentru un Unu. Cum te cheamă? Sarius? Rahat, asta îmi amintește de latină.

— Niciun indiciu despre lumea exterioară lui Erebos! îl apostrofează vampirul, al cărui nume este Drizzel. Altfel îți rade solul una peste degete de nu mai poți să ții spada în mână.

Drizzel. Sarius a mai întâlnit numele, dar nu își poate aminti în ce context. Privește gânditor râul albastru.

— Spuneți-mi, vă pot întreba ceva?

Drizzel își arată colții.

— Sigur. Dacă mai primești și răspuns rămâne de văzut.

Sarius se gândi bine înainte de a pune întrebarea:

— Cum vă dați seama că eu sunt un Unu, pe când eu nu pot să îmi dau seama de nivelul vostru?

Cel care răspunde este Xohoo.

— Pentru că noi suntem mai înaintați decât ești tu. Se vede doar nivelul celui inferior.

— Deci, dacă eu sunt un Doi, îi recunosc pe cei cu nivelul unu?

— Exact.

În sfârșit o informație utilă. Bucuros, Sarius pune cea de-a doua întrebare:

— Cum devin eu un Doi? Nu îmi pot vedea nicăieri punctajul sau ceva care să îmi indice că progresez.

— Nici nu merge așa. Trebuie să aștepți până când el crede că ești copt.

— El?

Xohoo nu mai răspunde, ceea ce îl mulțumește pe Drizzel.

— În sfârșit îți ții gura. Știi bine că nu avem voie să pălăvrăgim atât de mult.

— Dar nu am trădat niciun secret, se apără Xohoo în timp ce se aud pași. O femeie-barbar se alătură grupului. Este mult mai înaltă decât Sarius, în schimb rochița îi este dement de scurtă deasupra coapselor ca niște pachete de mușchi. De umăr îi atârnă o secure enormă. Numele ei este Tyrania.

— Pantalonari! constată ea în loc de salut. Nicio mardeală?

— Nu, doar vezi, răspunde Xohoo.

— OK, are cineva chef de un duel?

Tyrania își ia securea de pe umăr și o rotește cât pe ce să atingă pieptul lui Sarius.

Drizzel primește cu dispreț ideea ei.

— Ești țicnită? Aici nu suntem în oraș și cu atât mai mult nu suntem în arenă! Și, în afară de asta, ca să mă lupt cu o femeie-barbar ar trebui să fiu un cap sec ca toată stirpea ta. Luptă-te cu unul dintre acele capete seci, poate că odată veți pricepe că energia vieții nu…

Atacul se produce fără niciun avertisment din apă – ba mai mult, însăși apa atacă. Mase de apă albăstruie se ridică în valuri de înălțimea unor turnuri, iau forma unor uriașe femei care sar pe mal și scufundă totul într-o lumină albastră ireală.

Sarius își smulge spada din teacă, deși ar fi preferat să fugă. *Este apă, doar apă.*

Din păcate și loviturile date agresoarelor trec ca prin apă. Agresoarele sunt în număr de șapte, covârșitor superioare în fața Tyraniei, a lui Drizzel și a lui. Xohoo trebuie să o fi șters, de el nu se mai vede nici urmă.

Sarius ia în primire prima femeie-apă. Răsucește spada în trupul acesteia în căutarea unui loc vulnerabil, dar în zadar. Arma lui alunecă prin piciorul ei clipocind, la fel prin piept ori abdomen. Cu toată bunăvoința, mai mult nu poate face.

Și totuși, se gândește el, nu ne facem unul altuia niciun rău. Nici ea mie, nici eu ei.

În clipa următoare femeia face un pas mare către Sarius, nu, pe Sarius, și rămâne așa. Piciorul acesta s-a înfășurat pe el ca o coloană albastră de apă.

Sunetul chinuitor din urechile lui a reapărut, îi străpunge creierul. Vede cum viața i se sfârșește. Mă înec – își dă el seama.

Face un pas lateral, mai face unul. Uriașa îl urmează fără niciun efort, îl ține prizonier, nu poate scăpa oricât ar răsuci spada. Tyrania este și ea în dificultate, în timp ce Drizzel se salvează printre arbori. Sarius îl vede dispărând în întuneric, vrea să îl urmeze, dar nu reușește. Cele cinci agresoare care nu și-au găsit un adversar alunecă înapoi în albie, el vede asta în timp ce sunetul din capul lui se amplifică insuportabil.

Vraja focului, se gândește Sarius. Foc contra apă. Trebuie să se gândească ce are de făcut, până acum nu a mai folosit focul. Dar trebuie să o facă rapid, cingătoarea lui este neagră aproape în întregime. Repede!

Șuier, vaporizare. Uriașa din apă îl părăsește în zgomotul valurilor biciuite de furtună, se desparte și se reunește apoi în râu. Câteva clipe mai târziu i se întâmplă și Tyraniei același lucru. A tras cu ochiul la trucul meu – își zice Sarius puțin jignit.

Spre necazul lui, ea se simte mult mai bine decât el, ea și-a pierdut doar o jumătate din energie. El se uită la cât de puțină viață mai are și nu îndrăznește nici să miște. Oricum este paralizat de sunetul înalt simțit și când fusese rănit ultima dată. Va înceta probabil atunci când ultima urmă de roșu va dispărea din cingătoarea lui, dar asta nu trebuie să se întâmple în niciun caz. Deci să nu își mai asume niciun risc. Stă nemișcat. Cine știe, poate că un simplu împiedicat este suficient să îl trimită pe lumea cealaltă.

Dar după toate aparențele nu îi este dat să beneficieze de o pauză pentru odihnă. Cineva se apropie, Sarius aude tropot de cal. Este doar unul, sunt mai mulți? Se mișcă totuși, își trage spada din teacă și se îndreaptă încet spre marginea pădurii.

Drizzel dispăruse acolo mai devreme și asta vrea și Sarius să facă. Nu își poate permite să fie curajos. Fir-ar să fie, cum de nu putuse să fie mai atent când trebuia?

Se află deja la umbra arborilor când recunoaște calul blindat al solului.

— Sarius, aude el vocea ca o șoaptă, vino încoace.

Solul își oprește calul exact pe locul unde fusese făcut focul. Ochii galbeni de sub glugă privesc direct spre ascunzătoarea lui Sarius.

El iese șovăind de sub protecția arborilor.

— Surorile apelor v-au încolțit bine de tot, constată solul.

— Da.

— Tu și Tyrania le-ați ținut piept singuri?

— Da.

— Alți luptători nu erau prin preajmă?

Sarius tace, dar Tyrania îl informează cu plăcere:

— Drizzel și Xohoo erau aici. Dar au întins-o.

— Chiar așa?

Solul privește spre pădurea în care se salvaseră cei doi, apoi bagă mâna în mantie și scoate o punguță.

— Pentru tine, Tyrania, sunt 44 de monede de aur cu care poți să îți cumperi de la cel mai apropiat negustor echipament mai bun. Dacă o iei în josul apei, vei da curând de o mică așezare. Nu te sinchisi de ora târzie, trezește-l pe negustor și fă-i comanda. Îi spui că eu te-am trimis. Caută pe malul râului ierburi cu frunze roșii, pentru sănătatea ta.

Tyrania înșfacă repede punga cu bani și pornește la drum.

— Sarius? Solul se apleacă în șa și îi întinde o mână osoasă. Cu tine lucrurile stau rău. Ar trebui să vii cu mine.

Gestul solului îi provoacă o senzație neplăcută, lasă impresia de lăcomie.

— Vrei să mă ajuți? întreabă el și în clipă următoare regretă cele spuse.

Vorbele sună copilărește, prostește.

— Noi ne ajutăm unul pe altul, răspunde solul și întinde mai mult mâna.

Pentru că nu are de ales și pentru că de această dată solul nici nu se gândește să îi dea o sticlă cu leacuri, Sarius apucă degetele osoase oferite. Solul îl trage pe cal, acesta nechează, se întoarce și o ia din loc.

Sarius se simte deja mai bine. Zgomotul a încetat și a reapărut melodia aceea minunată. Ea îi spune că totul va fi bine, că nu i se va întâmpla nimic rău. El este eroul acestei epopei, aici totul se învârte în jurul lui. Este bucuros că a acceptat lupta cu cele șapte uriașe ale apelor și că nu a fugit ca Drizzel și Xohoo.

Calul solului este rapid. Galopează printr-o pădure, pe un drum cu o pantă ușoară. În partea dreaptă, arborii sunt curând înlocuiți de stânci mari și întunecate ca apa murdară. Solul scoate calul de pe drum și îl conduce către stânci. Apropiindu-se, Sarius descoperă semne săpate în piatră, mesaje pe care el nu le poate descifra. Se opresc în fața unei grote și descalecă. Cu un gest al mâinii solul îi arată lui Sarius intrarea în grotă și acesta intră. Neliniștea interioară pe care trebuia să și-o învingă la urcarea pe calul înzăuat a dispărut și nu revine nici când intră în grota spațioasă ca o catedrală în care zgomotul făcut de fiecare pas este amplificat de pereți ca un ecou.

— Tu ai luptat remarcabil, spune solul.

— Mulțumesc, în orice caz am încercat.

— Este regretabil că ai fost rănit atât de grav. Nu vei supraviețui unei noi lupte.

Nu că Sarius n-ar ști asta. Dar, după cum o spusese solul, se părea că nimic nu mai poate fi schimbat în privința asta. De parcă Sarius era sortit pieirii. Șovăie să dea un răspuns, dar în cele din urmă se decide să îl transforme într-o întrebare.

— Credeam că trebuie să ne ajutăm reciproc?

— Da. A fost propunerea mea. Eu cred că nu mai ești un începător diletant. Ar trebui să fii pregătit pentru al doilea ritual.

Este mai mult decât aștepta Sarius. Bănuia că după al doilea ritual va deveni un Doi.

— Deci te voi vindeca și te voi dota cu mai multă forță, cu mai multă rezistență și cu armament mai bun. Este bine?

— Desigur, răspunde Sarius.

Acum ar urma să vină pretențiile solului, prețul pe care el trebuie să îl plătească pentru toate acestea. Totuși, solul tace cu mâinile împreunate, așteaptă.

— Și eu ce trebuie să fac pentru tine? întreabă Sarius când simte că pauza durează prea mult.

Ochii galbeni ai interlocutorului se aprind.

— Doar o nimica toată, dar este ceva important. Este un curierat.

Sarius, care se aștepta să i se ceară să biruie un monstru ori să se lupte cu un dragon, nu știe dacă ar trebui să se simtă ușurat ori dezamăgit.

— Cu plăcere.

— Asta mă bucură. Însărcinarea ta este următoarea: mâine mergi la Totteridge, la St. Andrew's Church. Acolo se află o tisă. În apropierea ei vei găsi o cutie pe care este scris cuvântul „Galaris". Este încuiată. Nu o vei deschide, ci ai să o bagi în geanta pe care o vei avea cu tine. Cu ea te duci la viaductul Dollis Road, acolo unde acesta trece peste Dollis Road. Pui cutia în tufișul de sub una dintre arcadele din apropierea drumului. O ascunzi în așa fel încât să nu o poată vedea orice neavenit, după care pleci fără să te mai uiți înapoi. Ai înțeles totul?

Sarius se uită la sol fără a scoate o vorbă. Nu, nu a înțeles nimic. Totteridge și Dollis Road? Astea sunt la Londra, nu în lumea lui Erebos. Sau nu? Șovăie, se gândește și în cele din urmă, ca să fie sigur, întreabă:

— Asta înseamnă că trebuie să îndeplinesc însărcinarea la Londra? În realitate?

— Exact. În ce înseamnă „realitate".

Solul clipește și așteaptă, dar Sarius nu este pregătit să dea un răspuns. Nimic din astea nu are sens. Nu o să găsească nicio cutie la St. Andrew's – cum altfel? Pe de altă parte el ar putea să susțină multe. De exemplu că a îndeplinit sarcina exact cum i-a fost descrisă.

— Bine, o fac.

— Mă bucur. Nu aștept prea mult. Ne vedem mâine înainte de prânz. Până atunci sarcina trebuie să fie îndeplinită. Dacă mă dezamăgești…

Pentru prima dată de când Sarius l-a întâlnit solul schițează un zâmbet. De parcă ar fi știut ce îi trecuse prin cap lui Sarius.

— … dacă mă dezamăgești, aceasta va fi ultima noastră întâlnire în condiții prietenești.

Făcând un gest de salut solul se întoarce și pleacă; în urma lui intrarea în grotă se închide și odată cu ea dispare și lumina. Întuneric. Atât de nepătruns, încât Sarius nu mai știe dacă el este parte a acestui întuneric sau a încetat să mai existe.

•

La sfârșit murim cu toții. Este ciudat că cei mai mulți fac mare caz dacă asta se întâmplă mai devreme ori mai târziu. Timpul se scurge ca apa și noi odată cu el, chiar dacă încercăm să înotăm contra curentului.

Cât este de plăcut să te predai astfel. Să lași zilele și nopțile să se scurgă, să nu mai vezi, să nu mai auzi și să nu mai simți cum merge lumea. Să trăiești în propria lume, în care sunt valabile reguli pe care ți le creezi singur. Să nu mai urmărești nenumărate țeluri, ci doar unul singur, permanent și consecvent.

Da, consecvent. Nu mai sunt mare lucru, dar sunt consecvent. Ceea ce fac eu este bun; mult mai bun decât eu însumi. Unul dintre puținele lucruri din viață cărora le mai acord sens constă în a crea ceva ce se extinde mult dincolo de mine însumi. Și asta crește. Crește.

Tocmai observ asta. Am fost nesincer când am spus că mi-ar fi indiferent cât de lungă mi-ar fi viața. Nu este așa. Totuși, nu țin la o viață mai lungă, dimpotrivă. Stau aici și îmi cizelez unealta cu care voi scurta ceea ce este de scurtat.

7.

Toate combinațiile încercate pe tastatură se dovediră inutile. Cu un oftat Nick apăsă tasta *reset* și spre bucuria lui computerul se pregăti de un nou start. Timpul scurs până când în cele din urmă reapăru scrisul i se păru lui Nick nesfârșit de lung. Își legănă nervos un picior și aruncă o privire asupra ceasului de mână: unu și patruzeci și opt de minute. Din fericire mâine era sâmbătă, așa că putea să mai joace puțin în liniște. Dacă va reuși să reactiveze jocul. La nevoie putea să creeze un nou personaj – ceea ce era oricum o idee bună. De data aceasta un barbar sau un vampir. Barbarii aveau o rezistență de invidiat.

Căută icoana-Erebos, un E roșu modest și făcu clic pe el. Pentru o fracțiune de secundă cursorul se transformă într-un ceas de nisip, apoi reveni la obișnuita formă de săgeată. Asta a fost tot. Nick făcu dublu clic pe E, scoase DVD-ul din unitatea de disc și îl introduse din nou. Nimic.

Două starturi ulterioare ale computerului nu produseră nici ele vreun rezultat. Toate celelalte programe funcționau ireproșabil, doar la Erebos nu se clinti nimic. Fir-ar să fie!

Nick era prea răvășit ca să se culce. În timp ce el stătea aici de pomană, pe râul albastru ori dincolo de zidul cel negru se desfășurau cele mai pasionante lupte. Și, chiar dacă nu era așa, putea să stea lângă foc și să se întrețină cu ceilalți.

Dar, după cum se părea, copia jocului de care dispunea el avea un defect grav.

Brusc îi reveni în fața ochilor imaginea lui Colin, care îl ruga pe Dan să îi dea un pont, gudurându-se pe lângă el și neprimind nimic. Și lui i se întrerupsese jocul fără nicio speranță?

Necăjit deschise *Minesweeper,* făcu trei încercări și înjură nepotrivit de tare. Se va duce totuși la culcare.

Sau să intre scurt pe site-ul lui Emily?

Nu, pur și simplu nu avea dispoziția necesară. Nu era destul de destins. Nu era destul de romantic.

Nu era destul de curios.

•

Contrar obișnuinței Nick se trezi dimineața la ora șapte extrem de nervos, ca înaintea unui examen. Ochii i se lipeau și îl ardeau. Doar gândul de a se trezi îi dădu pe loc senzația de oboseală. Pe de altă parte, nici nu trebuia să se trezească. În orice caz nu acum. De fapt nu trebuia. Își îngropă capul în pernă și încercă să nu se gândească la nimic, dar se surprinse curând repetând prescurtările de tastare descoperite ieri de el: *Strg+f* pentru a face focul, *b* pentru blocare, *Space* pentru săritură, *Escape* pentru scuturat. Se întrebă dacă nu cumva Colin tocmai juca. Pe naiba, el dormea. În ceea ce privea identitatea lui Colin, Nick avea o bănuială. Cum se numea elful care pe timpul bătăliei cu trolii se menținuse în plan secund? Lelant, corect. În timpul luptei se ținuse la distanță, așa cum făcea Colin întotdeauna când considera pierdut un meci de baschet. Se ținea de-o parte, pur și simplu nu mai mișca un deget.

OK, deci pe Colin îl contabiliză în inventarul lui interior ca fiind Lelant. Dar mult mai interesant era cine se ascundea în spatele lui BloodWork. Probabil unul dintre bătăușii care se vânturau pe lângă tomberoanele de gunoi din curtea școlii și îi speriau pe cei de unsprezece ani. Nu cunoștea numele nici unuia dintre aceștia.

Dan? Dan era cu siguranță un pitic gras ca Sapujapu. Sau se întrupase în cineva extrem de suplu și frumos – de exemplu într-un vampir. Sau poate că era unul dintre elfii atât de numeroși, spre regretul lui Nick. În orice caz îl va recunoaște pe Dan imediat după vorbăria lui tâmpită și după îngâmfarea lui. Și îl va altoi cu spada.

Nick oftă. Nu mai putea să adoarmă din nou, dacă era permanent cu mintea la joc. Se întinse, se ridică în capul oaselor și își bălăbăni picioarele de pe marginea patului.

Totteridge nu era departe. Northern Line era pe traseul lui de venit acasă, putea ajunge repede la St. Andrew’s Church. Cu toate că jocul nu mai pornea.

Nick se mai așeză o dată în fața computerului, dar încercarea lui se soldă cu același rezultat ca înainte de culcare. Erebos nu putea fi deschis.

Din fericire internetul funcționa și în doar câteva minute Nick găsi pe Google harta locului în care se afla St. Andrew’s Church și chiar o fotografie cu tisa despre care se spunea că ar avea două mii de ani, fiind astfel cel mai vechi organism viu din

Londra. Oho! Avea crengile atât de joase, încât în fotografie arăta ca un tufiș enorm.

Tatăl lui plecase deja de o oră la serviciu, iar mama dormea în mod sigur până la ora zece. Nick își perie părul, îl legă la spate și puse pe el hainele de cu o zi înainte. Folosi ocazia pentru lua micul dejun. Chocolate-Chip-Muffins, pentru asta mama îl va iubi. Luă un sac de sport vechi, îl înghesui în buzunarul hainei și pe masa din bucătărie îi lăsă mamei un bilet: „Îi duc ceva lui Colin, vin imediat”.

Închise ușa în urma lui atât de încet, încât abia o auzi el. Mama nu îl va suna pe Colin pentru a-l verifica pe Nick. Și, chiar de ar face-o, Colin nu mai răspundea la telefon de câteva zile.

Nick coborî la Totteridge&Whetstone și fu nevoit să aștepte zece minute autobuzul care îl duse de-a lungul lui Totteridge Lane.

Tisa sărea în ochi. Doar că din păcate nu era atât de izolată cum și-o închipuise Nick judecând după fotografia de pe internet, pentru că în curtea bisericii erau niște plimbăreți. O pereche de bătrâni, două femei cu cărucioare cu copii, un grădinar. Aceștia nu îi dădură nicio atenție lui Nick, dar lui i se părea o tâmpenie să caute la poalele acestui pom uriaș ceva ce cu certitudine nu era acolo.

Își dădu brusc seama cât de absurdă era situația. Cum de se afla el aici? Pentru că un personaj dintr-un joc de pe computer îl însărcinase să caute ceva sub un pom? Doamne, era ridicol.

Oricum nimeni nu știa. Se putea întoarce acasă, putea să uite totul, putea să ia micul dejun cu mama și apoi să îl scoată pe Jamie afară. Ori, foarte comod, să se joace pe computer.

Numai că jocul nu mai putea fi pornit. Afurisit joc.

Ca să-și găsească o ocupație și ca să dea un temei ieșirii lui matinale, Nick înconjură agale St. Andrew’s Church. Admiră construcția din cărămidă roșie cu turnul ei luminos și luă o decizie: era de-a dreptul idiot să se ducă acum acasă fără ca măcar cel puțin să verifice tisa.

În umbra arborelui se aflau pietre funerare străvechi, înclinate. Foarte emoționant – își zise Nick. Atinse aproape cu venerație masivul trunchi. Pentru a-l cuprinde era nevoie de patru oameni? Mai curând de cinci? În acest trunchi puteau fi ascunse fără nicio greutate obiecte. Dar nu era nimic, cel puțin la prima vedere. Nick vârî mâna într-o crăpătură lată și dădu de

pământ care se strânsese acolo. Coborî privirea spre pământ. Nici aici nu era nimic.

Se duse mai departe, se aplecă sub ramurile plecate, ajunse în spatele trunchiului uriaș. Se ghemui.

Ceva de un maro-deschis, colțuros se ițea printre plantele ce creșteau în imediata apropiere a cojii imense a arborelui. Dădu la o parte tulpinile plantelor. Cutia era cam de mărimea unei cărți și avea canturile înfășurate cu bandă adezivă neagră. Nevenindu-i să creadă, Nick o ridică, înregistră fugitiv că era grea și pierdut în gânduri o șterse de pământul prins de ea.

„Galaris” era scris pe lemn cu niște caractere avântate, iar dedesubt o dată: 18.03. Nick se lupta cu senzația de ireal.

Pe 18 martie era ziua lui de naștere.

•

Ținând pe genunchi geanta în care se afla cutia, Nick privea pe fereastra vagonului. O parte din el era concentrată să nu rateze stația la care trebuia să coboare. O altă parte considerabil mai importantă căuta să găsească un sens la toate acestea. Cam pe la ora două noaptea solul îi dăduse sarcina să caute cutia. Se afla ea la acea oră deja sub arbore? Și mai important: cum ajunsese ea acolo? De ce pe ea era data zilei lui de naștere? Ce însemna cuvântul „Galaris”?

Mai mult ca niciodată ar fi vrut să discute problemele cu Colin. Acesta cunoștea cu siguranță mai bine jocul Erebos. Fusese și el trimis la bătrâna tisă?

Nick coborî la West Finchley și îl așteptau cincisprezece minute bune de mers pe jos, dar le putea face prin iarbă. Cunoștea zona, pe aici se plimbaseră mai demult deseori. Era un paradis al celor care practicau joggingul și al posesorilor de câini. În timp ce Nick traversa o punte peste Dollis Brook, scoase din buzunar telefonul mobil și formă numărul lui Colin. Nici nu se auzi bine al doilea semnal de apel și Colin răspunse. Nick fu atât de surprins, încât pentru un moment uită de ce sunase.

— Ascultă, am treabă, spuse Colin. Dacă vrei doar să trăncănim, o putem face la școală. OK?

— Stai! Voiam să te întreb ceva despre Erebos. Și anume… Am primit o sarcină ciudată, trebuie să…

— Ține-ți gura, da? îl întrerupse Colin. Ai citit regulile, da? Nu difuza nicio informație, nici printre prieteni! Nu spune nimic despre conținutul jocului. Ești prost sau ce ai?

O clipă Nick își pierdu respirația.

— Dar… dar… tu iei chestiile astea în serios?

— Este ceva serios. Păstrează-ți dificultățile pentru tine sau zbori înainte de a ajunge să numeri până la trei!

Nick tăcu. Gândul de a fi eliminat îi produse o stare neplăcută. Umilitoare.

— Eu… doar credeam. Lasă, spuse el.

Când Colin răspunse, tonul lui era mai prietenos.

— Sunt reguli, bătrâne. Și crede-mă, merită să le respecți. Jocul este grozav. Și devine tot mai grozav.

Geanta cu misterioasa cutie atârna greu în mâna lui Nick.

— Mă bucur. Mai vorbim…

— Tu nu joci demult. Colin deveni pătimaș: Dar ai să vezi. Acum respectă regulile. Una dintre ele este să nu trăncănești.

Nick se folosi de schimbarea dispoziției prietenului său pentru a-i pune o ultimă întrebare:

— Ție ți s-a blocat vreodată jocul?

Colin râse.

— Să se blocheze? Nu. Dar știu la ce te referi. Coborî tonul de parcă s-ar fi temut că cineva trage cu urechea. Uneori… pur și simplu nu vrea. Așteaptă. Te încearcă. Știi ceva, Nick? Eu cred uneori că trăiește.

•

Nick lăsă în urmă micile grădini din stânga și din dreapta drumului. Dollis Brook curgea domol pe lângă el, aproape neauzit.

„Eu cred uneori că trăiește.” Ce glumeț Colin ăsta!

Soarele ieși de după nori în clipa în care Nick intră în pădure. Se opri, lăsă razele calde să îi lumineze fața. Dacă în pădure ar căuta un loc liniștit și dacă acolo ar dezlipi cu grijă banda adezivă de pe cutie… Doar ca să arunce o privire. Doar ca să știe ce era în ea atât de greu.

Nick lăsă să treacă pe lângă el trei alergători și se uită în jur. Acum nu îl supraveghea nimeni. Se vedea o plimbăreață cu un câine, dar era la o depărtare suficient de mare.

Simțind niște furnicături pe spinare Nick scoase cutia din geantă. Avea cel mult mărimea unei cutii pentru țigări de foi, dar conținutul ei nu avea nicio legătură cu țigările. Nick ținea cutia înclinată într-o parte și ceea ce se afla înăuntru alunecă spre stânga.

Era probabil ceva din metal, ceva nu prea mare. Judecând după timpul necesar pentru a aluneca dintr-o parte a cutiei în cealaltă parte, rezulta că obiectul nu ocupa nici măcar jumătate din cutie.

Nick încercă să bage o unghie sub banda adezivă. Era al naibii de bine lipită. Încercarea de a o dezlipi ar dura mult și ar lăsa urme. Nu era o idee bună.

Un hămăit furios îi întrerupse gândurile lui Nick. Un labrador și un câine de vânătoare maroniu se întâlniseră ceva mai departe și era evident că nu se simpatizau reciproc. Cele două proprietare ale câinilor trăgeau de lese pentru a despărți animalele.

Nick vârî cutia în geantă și intră în pădure însoțit de schelălăitul unuia din câini.

•

Nu a fost dificil să găsească viaductul Dollis Brook, pentru că acesta se ridica mult deasupra pădurii și a străzii; pe el treceau și liniile lui Northern Line. Un tramvai rapid ce aluneca pe șine la optsprezece metri deasupra solului, în lumina puternică a soarelui. Însă sub viaduct era umbră și umezeală.

Una dintre arcadele viaductului, în apropierea străzii – spusese solul. „În apropiere” era ceva relativ. Nick se decise pentru a doua dintre arcadele masive și piti cutia în iarba care lângă piciorul pilonului creștea foarte înaltă. Putea fi găsită aici, dar nimeni nu se va poticni din greșeală în ea.

Privi mulțumit în jur, până când îi trecură prin minte cuvintele solului: „Pleacă fără să mai privești înapoi”.

Altfel ce s-ar întâmpla? Logic judecând – nimic. Jocul nu putea să știe dacă și cum și-a îndeplinit el însărcinarea. Pe de altă parte jocul îi știuse numele. Ascunzătoarea cutiei și inscripția Galaris.

O garnitură trecu cu mare zgomot pe deasupra capului lui Nick în direcția Mills End. Deci nu trebuia să se întoarcă. De fapt nu exista nici cel mai mic temei pentru asta. Cu excepția maniei persecuției și Nick nu suferea de așa ceva cu siguranță.

Împături sacul de sport și îl puse sub haină, apoi părăsi locul fără a mai privi în urmă.

•

Era aproape vremea prânzului când Nick ajunse acasă, în mână cu o pungă din hârtie care conținea patru brioșe abia cumpărate. Mama tocmai era la a doua cafea.

— Am stat la taclale, mormăi Nick și aranjă brioșele pe o farfurie.

Era leșinat de foame.

— Mai vrei o cafea?

— Cu plăcere, dacă se face repede.

Mama își făcu de lucru la cafetieră, dar în tot acest timp aruncând priviri pofticioase farfuriei cu brioșe.

— Sunt din acelea cu cipsuri de ciocolată?

— Da, cele două mai închise la culoare. De cele cu cocos nu te atingi, sunt ale mele.

Mama îi puse sub nas o ceașcă-jumbo cu cappuccino cu lapte bătut.

Nick devoră prima brioșă cu senzația că aceasta îl scapă de moartea prin inaniție și sorbi și jumătate din cafea.

— După masă mă duc la unchiul Hank, care renovează. Ar fi drăguț dacă ai veni cu mine. Tata trebuie să țină locul unui coleg, așa că ești singurul care ajunge la plafon fără scară și cineva trebuie să îl vopsească.

Nick era cu gura plină, ceea ce oferi câteva secunde prețioase.

— Mi-ar plăcea, zise el punând cât mai mult regret în voce, dar după cum știi am peste câteva zile o lucrare teribil de dificilă la chimie. Mă gândeam ca astăzi…

Privirea mamei era amuzată și în același timp cercetătoare:

— Vrei să înveți la chimie? Nu vrei să ieși pe terenul de sport ori la cinematograf?

— Jur. Terenul de sport sau cinematograful nici nu intră în discuție astăzi.

Nick îi zâmbi mamei cu conștiința la fel de curată ca zăpada proaspăt căzută. Ultimele lui cuvinte erau pe deplin adevărate.

8.

Pornește computerul. Introduce DVD-ul. Își pune căștile pe cap. Câteva secunde de așteptare, până când pornește programul.

— Sarius, se aude o voce fantomatică.

Se află în grota în care noaptea trecută avusese loc întâlnirea cu solul. Dar spre deosebire de atunci pereții limpezi și netezi ca un cristal emanau lumină. *Cristalul dorințelor*?

Sarius este aplecat asupra a ceva ce seamănă cu o monedă din aur, când intrarea se deschide și își face apariția solul. Acesta îl măsoară cu privirea ochilor lui galbeni.

— Ai îndeplinit sarcina pe care ți-am dat-o?

— Da.

— Din curiozitate: ce mai scria pe curie în afară de Galaris?

— Cifre. 18.03.

— Foarte bine. Ai aici un echipament nou. O platoșă, un coif și o spadă ca lumea. Sunt mulțumit de tine, Sarius.

Arătă către o stâncă de forma unei mese, aflată chiar lângă peretele din cristal.

Curiozitatea îl mână pe Sarius imediat acolo. Coiful strălucește arămiu și este ornat cu un cap de lup încrustat care își arată dinții. Sarius este fericit, lupii fac parte dintre animalele lui preferate. Îmbracă platoșa – 9 puncte tărie! – și pune mâna pe spadă, mai lungă și din metal mai închis la culoare decât spada lui de până acum. Și arată cu totul altfel. Și ca o încoronare a tuturor acestora, își pune pe cap coiful.

— Ești mulțumit? îl întreabă solul.

Sarius confirmă din toată inima. Este un Doi și arată cool.

— Asta nu este tot.

Solul își strânge mai mult mantia pe trupul slab.

— Acesta este Erebos. Vei vedea că serviciile credincioase sunt răsplătite. Spune-i lui Nick Dunmore să aibă grijă să nu pătrundă aici niciun neavenit și să se ducă în curtea interioară a casei vecine. Grilajul unui tunel de aerisire este slăbit. Dacă îl scoate și bagă mâna în tunel, va găsi ceva.

Va găsi ceva? De fapt Sarius nu dorește nicio întrerupere, el vrea să plece și să își testeze noua spadă.

— Chiar acum? întreabă el.

— Desigur. Aștept.

Solul se reazemă de peretele din cristal și își încrucișează brațele pe piept.

•

Întârzieri, nimic altceva decât întârzieri. Nick își scoase casca de pe urechi. Trebuia să iasă din cameră cu multă atenție. Dacă l-ar vedea mama, i-ar pune întrebări. Și dacă îl va întreba unde vrea să se ducă, nu va avea un răspuns rezonabil.

Ieși, închise ușa încet și trase cu urechea. Din bucătărie se auzea vocea mamei – vorbea la telefon. Noroc nesperat. Se strecură până la ieșire, încălță pantofii sport, luă haina și o zbughi afară.

Curtea interioară a casei vecine era un model de neglijență. Cu ani în urmă cineva încercase să planteze flori pe micul spațiu verde, dintre acestea cele mai multe se uscaseră. Ceea ce supraviețuise crescuse de-a valma.

Acolo existau trei grilaje pentru aerisire, toate situate la nivelul genunchiului. Primul era fixat foarte solid. Nick trase de el fără niciun rezultat. Se uită în gaura pătrată blocată de grilaj, văzu doar întuneric din care ieșea un iz greu de pivniță.

La al doilea grilaj a avut succes. Abia se ținea și când Nick îl trase nu ieși ușor.

Abia atunci își puse întrebarea referitoare la ce îl aștepta în nișa din spatele grilajului. O altă cutie cu data nașterii lui? O nouă sarcină? Sau răsplata menționată de sol?

Ciocolată, își zise Nick. Ursuleți din gumă pentru nopțile lungi în care va juca Erebos. Începu să pipăie în interiorul deschizăturii, dar își retrase imediat mâna.

Lașule, își spuse el. Ce s-a întâmplat? Îți este frică de șobolani? Adună-te, aici suntem în lumea adevărată!

Îl trecură totuși fiori când vârî din nou mâna în nișă. Mai întâi nu dădu decât de mizerie, apoi simți ceva din plastic. Trase afară o pungă galbenă în care se găsea ceva moale. În prima clipă se gândi la o uniformă Erebos pe care toți jucătorii de nivel 2 trebuiau să o poarte, ceea ce era evident ridicol, dar totuși mai explicabil decât ceea ce scoase el din pungă cu adevărat.

Hell Froze Over – astfel era inscripționat tricoul negru, iar de sub text îi rânjea capul de mort acoperit de gheață.

O clipă totul rămase înghițit de liniște. Pentru că asta nu era posibil pur și simplu. HFO era o chestie între el și fratele lui, despre tricou mai știa doar Finn în afară de el însuși. Și era sigur că nu scăpase nicio vorbă despre asta față de sol *ori față de altcineva.* Mai aruncă o privire asupra etichetei cu măsura tricoului: XXL. Deci exista totuși la livrare.

Îl va suna pe Finn. Desigur, altă explicație nu exista: probabil că Finn fusese cel care ascunsese tricoul aici. Îl trecu pe sub nas – mirosea a fum rece, ca în locuința lui Finn? Nu, doar a detergent și puțin a pivniță umedă.

Era posibil ca Finn să joace Erebos? De ce nu? Uneori puteau exista coincidențe derutante.

•

— Unde ai fost? întrebă mama când el intră în casă.

Ce bine că fusese băiat deștept și vârâse tricoul sub haină.

— Am ieșit doar puțin. Mi-am cumpărat gumă de mestecat.

Chiar avea un pachețel cu gumă în buzunar, dar mama nu îi ceru să i-l arate.

Revenit în camera lui, Nick se asigură rapid că solul era la locul lui, apoi luă telefonul mobil din noptieră și îl sună pe Finn.

— Hei, micuțule! Ce bine că suni. Ce este?

— Finn, ai primit tricoul HFO?

O scurtă pauză.

— Nu, doar ți-am scris. Acum dimensiunea ta nu este disponibilă, dar fac tot posibilul. OK? Nu știam că este atât de important pentru tine.

— Nu, nu, nu-i nimic. Nu te stresa.

Finn nu mințea, de ce ar fi făcut-o?

— Nu te supăra, Nicky, am treabă, magazinul este plin de oameni.

— OK. Stai puțin, în ultimul timp joci mult pe computer?

— Deloc. Pur și simplu nu am timp, așa-i afacerea asta!

Finn râse și închise lăsându-l pe Nick mai nedumerit decât fusese înaintea discuției.

•

Solul nu pare nerăbdător, ba dimpotrivă. Încet, de parcă ar fi dispus de tot timpul din lume, se îndepărtează de perete.

— Ți-ai găsit răsplata?

— Da. Mulțumesc.

— Sper că a fost pe placul tău și ți-a făcut o bucurie.

— Sigur. Chiar una mare. Pot întreba ceva?

Solul pare să ezite.

— Normal. Pune întrebarea.

— De unde știi ce îmi doresc? Nu puteai să știi asta.

— Este în puterea lui Erebos. Bucură-te că îl ai de partea ta. Solul înclină capul și pe chipul lui slab se ivi un zâmbet crispat. Nu ne dezamăgi și lucrurile vor rămâne așa. Și acum spune-mi ce te atrage mai mult. Poți da o mână de ajutor la distrugerea unui sat al orcilor, de aici se poate lua mult aur. Ori cauți trecerea secretă către Orașul Alb. Acolo au loc mâine lupte în arenă. Este o bună posibilitate ca din Doi să ajungi Trei. Ori poate chiar Patru.

— Merge așa?

— Și încă cum. În arenă se demonstrează din ce aluat e făcut un luptător. Acolo poți câștiga tot sau poți pierde tot. Desigur, cel mai bine ar fi să câștigi. Cristale ale dorinței, arme, rang. Ultima dată un vampir cu numele de Drizzel i-a luat trei ranguri unui alt vampir, Blackspell. Într-o singură luptă.

— Merge așa? repetă Sarius entuziasmat de posibilitatea ce i se oferea brusc.

— Bineînțeles.

Sarius se decide: *ducă-se dracului satul orcilor*!

— Caut orașul.

— Bună alegere. Mai rămâne să îl găsești în timp util. Înscrierea pentru lupte se încheie mâine, când ceasul din turn va bate de trei ori. Mult noroc!

Solul îl salută cu un semn făcut cu degetul lui noduros și Sarius iese din grotă pe o pajiște plină de flori și inundată de lumina soarelui. Este din nou singur cu el însuși.

•

Pomi în floare, tufe înflorite. Se învârte în jurul lui și nu vede nicăieri vreun indiciu pentru Orașul Alb. Și, ca să nu stea chiar pe loc, pornește înainte. S-a mai dovedit a fi o alegere bună.

Ciripitul păsărelelor îl calcă pe nervi. Acesta mai curând impune o atmosferă de picnic decât una aventuroasă. În orice caz o trecere secretă nu este vizibilă. Nu se vede nici măcar un mușuroi de cârtiță.

Și totuși, în iarba din fața lui este ceva. Ar putea fi o bucată de pânză, poate o flamură. Se apropie, se apleacă și înlemnește. Ridică pânza pătată cu sânge care încă mai picură. Este o cămașă.

Aude din depărtare un zgomot ca un mârâit înăbușit. Sarius azvârle cămașa și începe să fugă. De mârâitul care nu pare nici animalic, nici uman, ci un amestec oribil din ambele. Acum indicele lui de rezistență este mai lung, constată el în timp ce urcă o înălțime lină.

Din pură întâmplare se oprește înainte de a cădea într-un crater căscat dintr-odată în vârful înălțimii. Aruncă o privire în adâncul acestuia, care se crapă abrupt și în niciun caz îmbietor. Dincolo de el mârâitul este mai puternic și în ciuda curiozității nu vrea să știe cine sau ce scoate acest zgomot. La câțiva pași spre dreapta descoperă o scară ruginie, destul de dubioasă, dar care pare o ademenitoare posibilitate de a descoperi făptura mârâitoare. Se gândește la cămașa însângerată și pune prudent piciorul pe primul fuștei al scării. Acesta scrâșnește, dar în același moment începe să se audă acea minunată muzică, ceea ce îi întărește lui Sarius convingerea că se află pe drumul cel bun. Nu poate să facă nicio greșeală. Fără a mai șovăi coboară pe scară purtat de melodie și cu gândul la bucuria ce îl așteaptă jos. Pe măsură ce coboară se face tot mai întuneric. Când ajunge jos poate să zărească doar ceea ce făcliile de pe pereți dezvăluie în lumina lor tremurătoare: pereți ciopliți în stâncă, treceri, căi, bifurcații. A coborât într-un labirint. Se bizuie pe noroc și în câteva secunde pierde orice orientare.

În inventarul de care dispune nu se află nimic cu care să poată marca pereții pe lângă care trece. Nici cretă, nici fir. Poate doar încerca să zgârie stânca, dar se ferește să facă asta cu noua spadă.

O privire aruncată în sus îi trădează faptul că acea crăpătură prin care coborâse a rămas mult în urmă. Lumina zilei nu răzbate până aici, dar la distanțe neregulate de pereți sunt prinse făclii. Între ele întunericul are diferite grade de întunecime.

Sarius continuă să meargă și ecoul pașilor lui este multiplicat de pereți. Sunt doar pașii lui? Se oprește și ecoul se stinge și el.

Melodia îl încurajează să meargă înainte. Alege tot la întâmplare la prima bifurcație să meargă la stânga și imediat

regretă, pentru că următoarea făclie se află al naibii de departe. Se grăbește să ajungă la lumină, dar se oprește. Ceva sclipește în peretele de stâncă. Un cristal al dorințelor? Sarius pipăie stânca, dar sub atingerea lui ceea ce sclipea se stinge și curge pe perete lăsând o urmă mucilaginoasă. Se îndepărtează scârbit. Ajunge în sfârșit la următoarea făclie, după care se face din nou o răscruce. La dreapta ori la stânga?

La stânga este mai multă lumină. Se strecoară atent după colț, cu spada în mână. Fiecare dintre pașii lui răsună amplu – dacă există aici monștri, l-au auzit demult.

Ajunge iarăși la o răspântie. Ceva asemănător neliniștii se trezește în el. Sigur, mai dispune de mult timp pentru a se înscrie la luptele din arenă, dar aici totul pare a fi la fel. Stânci negre, făclii, bălțoace de apă. Altceva nimic. De-a lungul și de-a latul niciun luptător, se gândește el, dar imediat după răscruce se împiedică de un trup. Îl pătrunde groaza atât de profund, încât sare în picioare cât poate de repede și îndreaptă spada spre obstacolul de care s-a împiedicat.

O femeie-pisică. Îi verifică numele: Aurora. Cingătoarea ei mai are doar slabe urme de roșu, restul este negru precum cărbunele. Deci nu este moartă de tot. Când o atinge, ea își mișcă puțin mâna. Sarius are nevoie de un moment până să își dea seama ce vrea ea. El aprinde un foc.

— Mulțumesc. Era cât pe-aci să mă curăț. Mă poți ajuta?

— Ce te-a surprins?

— Un scorpion uriaș. Aleargă vreo trei, patru pe-aici. Dacă te înțeapă, ești în găleată.

Scorpioni uriași! Așa ceva nu sună prea încurajator.

— Suntem doar noi aici, jos?

— Pe naiba, sunt o mulțime. Ascultă, întâmplător ai darul tămăduirii?

Sarius trebuie să se gândească. La starea în care se află Aurora, sunetul care însoțește rana trebuie să fie insuportabil.

— Îl am. Dar nu l-am folosit niciodată.

— Fir-ar…! Eu nu îl am și nici nu știu cum se procedează.

Sarius se gândește că ar trebui să fie tot ca la aprinsul focului și încearcă. După puțin timp se produce un fulger roșu. Cingătoarea Aurorei devine mai roșie. În schimb indicatorul forței vitale a lui Sarius scade considerabil. Nu avusese în

vedere asta, el are nevoie de fiecare scânteie de energie pentru a nu muri aici.

— Ai fi putut să îmi spui asta, se răstește el la Aurora.

— Ce?

Femeia-pisică și-a revenit atât de mult, încât se poate ridica și poate să își reia arma. Un bici cu nouă curele – ce potrivire!

— Că vindecarea ta se face pe socoteala indicatorului meu vital!

— Calmează-te! Indicatorul tău se regenerează. Este altfel decât la rănile adevărate.

Sarius continuă să-și privească furios cingătoarea. Parcă era o mișcare în ea. Din cenușiu redevine roșie milimetru cu milimetru.

— Și tu cauți orașul? întreabă Aurora.

— Da. Nu aveam niciun chef să mă încaier cu orcii.

— Nici eu. Cu toate că ei ar fi mai convenabili decât scorpionii. Ăștia au băgat groaza în mine, crede-mă.

Sarius își puse fără să vrea întrebarea dacă el o cunoaște pe Aurora. Din afara jocului Erebos.

— Ai auzit mârâitul de mai adineauri? Sus, pe colină.

— Evident.

— Știi ce dobitoace erau acestea?

— Nu erau dobitoace, erau zombi. Eu a trebuit să le fac de petrecanie la doi dintre ei înainte de a ajunge la scară. Îți venea să vomiți, se fărâmițează dacă le tragi una.

În sinea lui Sarius e bucuros că n-a văzut niciun zombi. A fost o alegere bună să coboare. Cu toate că acum crede că aude ceva. Pași mărunți ai mai multor picioare pe podeaua dură din piatră.

— Ești abia un Doi? întreabă Aurora.

— Da, și? Tu ce ești?

Deasupra lor bubuie ca la apropierea unei furtuni.

— Nu am voie să spun. Știi regulile.

Pașii mărunți se apropie. Nu îi aude și Aurora? Sau nu au nicio importanță?

— Cel puțin poți să îmi spui cine mai este aici, jos, în afară de noi?

— Oricum ai să vezi tu însuți curând. Unii pe care nu îi cunosc și unii care sunt mereu de față. I-am văzut mai înainte pe

Nodhaggr, Duke și Nurex, dar mai sunt Samira, pe care nu am mai întâlnit-o, și un vampir.

— Pe Samira o cunosc eu, zice repede Sarius.

— Da, și? În orice caz ea a șters-o când…

Scorpionul negru care țâșnește de după colțul din spatele Aurorei este imens și zgomotul făcut de picioarele lui nu se aude. Sarius se ferește de acul ridicat și ridică spada. Ar putea să încerce să îi reteze insectei un clește când se va mai apropia. Dar scorpionul nu se apropie de el, ci se oprește lângă Aurora, care îl observă prea târziu și o înțeapă. Aurora se prăbușește pe podea. Cingătoarea ei mai are ceva roșu? Sarius nu are timp să verifice și nici chef nu are să mai irosească energie vitală cu femeia-pisică. Crede că aude venind din cealaltă parte un alt scorpion. Acesta i-ar tăia calea, așa că ar trebui să se întoarcă…

Sarius nu stă mult pe gânduri. Își face vânt și lovește cu spada cleștele din stânga. Se aude un zgomot ca de metal ce lovește metal. Scorpionul se retrage puțin. Sarius împunge în locul unde se vede capul minuscul, insecta lovește cu cleștele și ridică din nou acul în aer. Din vârful acestuia pică ceva pe podea – sânge, venin ori ambele – care formează jos o băltoacă aburindă.

Acum Sarius țintește acul, care se clatină nu mult deasupra capului său. Și îl nimerește la a doua încercare. Scorpionul zvâcnește înapoi, se întoarce și fuge dispărând într-unul dintre puțurile întunecate ale labirintului.

Sarius îi aruncă o ultimă privire Aurorei, rămasă nemișcată și pleacă. *Am ajutat-o o dată, asta trebuie să fie destul.* În timp ce aleargă, supraveghează atent zona din jurul lui. De ce Aurora nu a auzit scorpionul? Are o vagă bănuială. Ea era rănită și voia să scape de sunetele stridente din trupul ei. Gravă greșeală.

Trage cu urechea la orice zgomot din spatele lui. Nu se va lăsa luat prin surprindere. Nu va muri ca Doi.

Simte că un scorpion este pe urmele lui. Oh, îl poate și auzi. Se va feri să renunțe la unul dintre simțurile lui. Dar cu toate acestea nu are o strategie cum să iasă teafăr din labirint.

O clipă se oprește și ascultă. Niciun zgomot de luptă. Nu se mai aude nici scorpionul care îl urmărea. Sarius este neliniștit. Merge încet mai departe, o ia spre dreapta, unde se află în fața unei răscruci. În acest labirint se poate muri de foame?

Își urmează instinctul și o ia la stânga – vede un scorpion lipit de perete ca un păianjen, pe plăcile lui dorsale reflectându-se lumina făcliei. Este mai mare decât ultimul. Își balansează acul de parcă ar vrea să îl hipnotizeze pe Sarius. Mai repede ca gândul ridică spada deasupra capului. Nu o rotește, ci pur și simplu împunge țintind centrul trupului blindat, acolo unde plăcile dorsale se îmbină…

Se produce un scrâșnet oribil. Spada pătrunde adânc în corpul insectei care încearcă turbată să îl nimerească pe Sarius cu acul. Dar nu se poate mișca, spada o ține imobilizată. Brațele lui Sarius tremură – a imobiliza scorpionul este mai epuizant decât a urca în fugă versantul unui munte. Nici nu acceptă să își imagineze ce se va întâmpla când indicatorul lui de rezistență va ajunge la zero.

Mori – gândește el –, mori odată!

Cândva – lui Sarius i se pare că au trecut ore – mișcările scorpionului încetează, acesta se înmoaie, coada acoperită cu ace se pleacă într-o parte. Poate în sfârșit să își tragă afară spada. Nu s-a gândit însă că scorpionii morți nu mai sunt în stare să rămână agățați pe pereți. Când îi trece asta prin cap este aproape prea târziu. Abia mai poate sări într-o parte ca să evite să fie îngropat sub greutatea creaturii. Aceasta este liniștită, doar din când în când îi mai zvâcnește câte un picior.

Sarius se așază cu spatele la perete și privește scorpionul mort. Trage cu urechea pentru a-și da seama dacă se mai apropie vreun confrate de-al acestuia, dar oricât se străduiește nu mai aude nimic. Încet, aproape pe neobservate revine melodia. Este una nouă, dar în același timp familiară și îl convinge pe Sarius că nu îl mai amenință niciun pericol. Își poate permite să examineze mai îndeaproape adversarul decedat și descoperă că îl poate tranșa fără mare efort. De exemplu îi poate desprinde cleștii. Ia cu el cleștii și o parte a platoșei dorsale. În ce privește acul veninos șovăie. Cine știe, poate că simpla lui atingere poate să îi dăuneze. Nimic nu își dorește acum mai puțin decât revenirea acelor sunete provocate de o rană, sunete ce epuizează nervos.

Atinge acul cu mare atenție, doar la capătul lui lat. Nu se întâmplă nimic. Îl desprinde cu toată grija și îl adaugă inventarului personal.

Când se ridică, la numai câțiva pași de el stă un elf pe care îl recunoaște imediat: este Lelant, care între timp se pare că a câștigat prin luptă o nouă dotare. Clatină o ghioagă cu țepi înfricoșător de lungi.

Cei doi se măsoară reciproc din priviri. Niciunul nu aprinde focul. În ce-l privește pe Sarius, nu dorește să facă primul pas. Se simte încă un începător, este doar un Doi. În afară de asta există doar o chestiune pe care ar dori să o afle de la Lelant: dacă el este Colin. Oricum nu îi va destăinui asta chiar de ar aprinde zece focuri.

Scorpionul pe jumătate descompus oferă o priveliște hidoasă și Sarius nu vrea să-i atingă carnea de un gri-rozaliu care strălucește umedă. Face câțiva pași către Lelant, care stă lângă zid ca o umbră nemișcată.

Ce așteaptă? Vrea să meargă împreună cu Sarius mai departe? Nu ar fi rău, pentru că în apropiere se poartă lupte din nou. În labirint se aud clinchete, pocnete și lovituri în metal.

Sarius își verifică forța vitală. Este OK; cea mai mare parte din ce a pierdut cu vindecarea Aurorei s-a refăcut. De lupta cu scorpionul a trecut fără pierderi, deci nu ca la ultima bătălie. Îi mai aruncă o ultimă privire lui Lelant, care s-a desprins de perete și se îndreaptă încet către scorpionul mort. Probabil vrea să se căpătuiască cu acele provizii grețoase. Scorpionul oferă șapte unități de carne, dar Sarius nu își dorește nimic din ele.

Zgomotul produs de luptă îi captează întreaga atenție. Mergând pe direcția lui dă de o trecere înspăimântător de joasă, în care este întuneric beznă, ajunge la un drum lat ai cărui pereți par păroși, ca și cum ar fi acoperiți cu un mucegai albastru-închis. La următoarea bifurcație o ia la dreapta, dar dă din nou într-o fundătură. Al naibii labirint! Își controlează supărarea și cotește la dreapta. Acest gang nu este luminat nici măcar de o făclie. Dacă acolo pândește un scorpion, Sarius îl va observa abia când va fi înțepat în spate de acesta.

Dar multe duc la concluzia că această ramificație reprezintă calea corectă. Poate să audă zgomotul luptei mai bine decât până acum. Și clac-clac-ul picioarelor de scorpion. Parcurge o parte din drum în întuneric, simțindu-se permanent amenințat. Ridică spada și se întoarce la 360 de grade. Este ceva acolo, în spatele lui? Nu.

Dacă vrea să meargă mai departe, trebuie să treacă pe aici. Ține scutul în față, aproape și spada pregătită și pipăie în întuneric pas cu pas.

Pereții par a se apropia pe măsură ce înaintează prin acest pas. Foarte departe vede o minusculă sclipire de lumină. Acolo trebuie să ajungă. Cu senzația că aproape a ajuns grăbește pasul. Și cade. Panicat împunge cu spada în neant, așteaptă să fie atacat în orice moment, să fie rănit, să pornească acel sunet chinuitor, dar nu se întâmplă nimic. Se ridică în picioare. Acea luminiță îi arată că este singur aici. Bineînțeles cu excepția acelui ceva de care s-a împiedicat.

Se apleacă. Oase, câteva smocuri de păr roșu, un arc lung și două săgeți frânte. Căpățâna scheletului se rostogolise ceva mai departe, până lângă peretele de stâncă.

Este unul dintre ai noștri? Nu are importanță, numai să plece de aici. Mai aruncă o ultimă privire stingheră scheletului și pornește mai departe. Într-acolo unde este mai multă lumină și mai mult zgomot. Acolo, în față, are loc o luptă care este mai bună decât incertitudinea și mult mai bună decât întunericul izolator.

Dar unde a dispărut lumina? Cum de se află din nou în fața unui perete? Se întoarce – *nu mai ieși de aici niciodată.* Se gândește la cămașa însângerată pe care a găsit-o în iarbă. Dacă ar fi rămas sus, ar fi luptat cu zombi, dar ar fi făcut-o măcar pe lumină.

Acum pâlpâie iarăși ceva aruncând o umbră pe perete. Se dumirește că este propria umbră abia când o lovește cu spada. Ecoul loviturii se pierde în coridoarele întunecate.

Zgomotul luptei este foarte apropiat, ceilalți trebuie să fie dincolo de acest perete. Testează peretele din loc în loc. Platoșa lui se freacă scrâșnind de el. Brusc peretele dispare. Sarius se află într-o nișă, iar aici, în sfârșit, este o poartă. Bineînțeles încuiată. O cercetează, descoperă un zăvor și îl trage. Cu toate forțele se proptește în ea și reușește să o împingă puțin. Prin crăpătură năvălește lumina puternică. Zgomotul luptei este mai puternic decât oricând înainte. Se văd niște picioare în cizme căptușite cu blană, apoi în câmpul vizual apar picioare negre de scorpion ce lovesc cu zgomot piatra podelei.

O parte din el – o parte mare – vrea să închidă ușa și să aștepte până când totul se va termina. Doar nu l-a văzut nimeni, nu? Cu excepția, poate, a solului care vede tot și știe tot…

Amintirea ochilor galbeni e de-ajuns. Sarius împinge poarta și se năpustește înainte unde vede trei scorpioni și șase, ba nu, șapte luptători. Îl cunoaște pe vreunul dintre ei? Nu are timp să se uite mai bine, pentru că un scorpion își părăsește adversarul și se îndreaptă către Sarius.

Se retrage atent ca spada să-i fie îndreptată în direcția agresorului. Acul acestuia ridicat la înălțime pendulează în căutarea victimei. Sarius lovește lateral trupul scorpionului, se aude un scrâșnet. A doua lovitură țintește acul otrăvit, așa cum alungase scorpionul anterior, dar efectul nu este și acum același. Poate că Sarius nu a nimerit bine, în orice caz adversarul se retrage doar puțin, pentru a contraataca cu viteză dublă.

Sarius sare la dreapta, acul trece pe lângă el și acum folosește ocazia să mai lovească o dată cu spada. În sfârșit, insecta se clatină ușor. Cu puțin noroc Sarius l-ar putea străpunge ca pe exemplarul anterior, de pe perete. Cleștele ascuțit vâjâie înspăimântător de aproape de el și Sarius se ghemuiește în așteptarea groaznicului sunet, dar scorpionul a greșit. Lovește iarăși cu arma și blindajul cedează. Insecta se îndoaie spre dreapta, Sarius o urmează și lovește în abdomenul fără carapace. Lovitură reușită. Brusc alături de el apare cineva care lovește scorpionul cu halebarda.

Cu toate că până de curând Sarius își dorise atât de mult companie, acum aceasta îl deranjează. Cea care s-a amestecat în luptă acum, după ce el suportase tot greul, iar de-acum încolo era vorba doar de o plimbare, este o femeie-elf proastă. Cea care i se alăturase nu se lasă dată de-o parte. Arma ei pare mai puternică decât a lui, pentru că trei lovituri cu ea sunt suficiente pentru ca scorpionul să cadă inert.

Sarius este înverșunat. Spada lui este mânjită cu o mucozitate cenușie pe care tare i-ar face plăcere să o amestece cu sângele femeii-elf care se înghesuise să ia asupra ei partea ușoară. De parcă el ar fi avut nevoie de ajutor. De parcă singur nu s-ar fi descurcat.

Îi verifică numele. Aha, Feniel. Vacă nebună. Ce face asta acum? Se repede la scorpionul mort și îl toacă. Spre deosebire

de modul în care a procedat data trecută Sarius, ea nu este interesată de ac și de foarfeci, ci pur și simplu răscolește cadavrul. Asta-i bolnavă!

— Victorie, șoptește o voce la urechea lui Sarius.

Privește în jur. Bătălia s-a încheiat, dar ceilalți luptători Erebos sunt încă foarte preocupați. Ca și Feniel descompun scorpionii uciși în cele mai mici părți și Sarius este cuprins de senzația că lui îi scapă ceva.

Când aude tropot de copite își dă seama ce urmează. În clipa următoare își face apariția calul înzăuat al solului și călărețul ridică mâna în semn de salut.

— Ați făcut o treabă bună și vă veți primi răsplata. Cred că voi începe cu Drizzel.

Vampirul încă aflat cu ambele brațe în stomacul unui scorpion se ridică. Sarius încearcă să nu se gândească cu ce îi sunt mânjite mâinile.

— Te-ai bătut bine, chiar dacă nu excepțional. Îți dau un scut nou. Și el este bun și nu excepțional.

Drizzel ia scutul cu mâinile lui lipicioase și îl aruncă pe al lui într-un gang al labirintului. Acesta zdrăngăne.

— Feniel!

Femeia-elf îl împinge pe Sarius ca să iasă în față.

— Cu bucurie constat că nu ai false scrupule și iei ceea ce îți dorești. Asta ai să faci și în ce privește dotarea ta. Ai 50 de piese de aur. Decizi singură ce cumperi.

Sarius abia se abține să nu îi tragă una cu spada lui Feniel. S-a vârât peste el și pentru asta este recompensată? Asta este bătaie de joc!

— Sarius!

Iese în față. *Am fost grozav, hai, dă-i drumul*! *Bine de tot pentru un Doi, omule*!

— Ai scăpat nerănit din luptă. Complimentele mele. Dar ai intervenit târziu și nu ai omorât tu însuți scorpionul. Totuși, vreau să te răsplătesc. Îți îmbunătățesc capacitatea de vindecare. De-acum vei putea să dai altora mai mult din forța ta.

Fâs, asta-i tot. Este tot? Îl privește pe sol nevenindu-i a crede. Ce fel de răsplată este aceasta? Dacă vindecă, își face singur rău – de-acum să își facă și mai mult rău? Nu va mai face apel la acest dar, că nu o fi țicnit!

— Blackspell! îl strigă solul pe următorul.

Un vampir pe care îl ridică în slăvi și căruia îi dăruiește o spadă de culoare grena, transparentă ca vinul negru. O asemenea spadă i-ar fi plăcut și lui Sarius. Dar nu, abia astăzi el a primit una nouă și desigur această amplificare a forței de vindecare, grozav!

Dar de fapt de ce este atât de furios? Și pe Nurax, vârcolacul căruia solul tocmai îi dăruiește o pereche de cizme foarte rezistente și pe Grotok, primul om întâlnit de el în Erebos, care primește niște suluri scrise.

La fel ca pe Nurax, Sarius o cunoaște și pe următoarea premiată: Arwen’s Child. Ea este ușor rănită, i se dă băutură tămăduitoare și 10 monede din aur. Oricare dintre acestea sunt mai bune decât rahatul cu care s-a ales Sarius.

— Gagnar! strigă solul.

Din spatele unui scorpion mort își face apariția un bărbat-șopârlă zdrențăros și grav rănit.

— Gata, Gagnar. Dacă rămâi aici, vei muri. Vino cu mine!

Gagnar încearcă să se ridice. Pe haina lui zdrențuită, ca și pe cascheta peticită Sarius recunoaște clar cifra unu. Aceasta este imprimată cu fierul în material. Nu își poate desprinde privirea de pe Gagnar. În sfârșit cineva care este mai neștiutor decât el. Bărbatul-șopârlă este ajutat să urce pe cal.

— Aveți și permisiunea de a aprinde un foc, le face cunoscut solul, apoi pleacă.

Înainte ca vreunul dintre ceilalți să fi reacționat, focul lui Sarius deja arde. Arwen’s Child și Blackspell se apropie încet, ceilalți se întorc să mai răscolească puțin cadavrele.

— Ce caută de fapt? deschide discuția Sarius.

Blackspell tace, dar Arwen’s Child îi dă cu plăcere informația:

— Desigur cristale ale dorințelor.

— În scorpionii morți?

Sarius este lovit cu leuca. Asta explică înverșunarea cu care acționează Drizzel și ceilalți. Sarius este cât pe ce să li se alăture.

— Tu ai găsit vreunul? o întreabă el pe femeia-elf.

— Până acum nu. Ele sunt într-adevăr rare și sunt lucrurile cele mai valoroase pe care le poți dobândi aici. Am fost de față când BloodWork a scos unul dintr-un păianjen uriaș. Era albastru. Habar nu am ce a făcut Blood cu el.

Sarius privește gânditor flăcările care se înalță din focul de tabără. Când a pornit de fapt din nou melodia? Nu o remarcase, dar acum ea este prezentă și îl întărește. Ar putea să ia deja parte la următoarea bătălie, atât de tare se simte și de data aceasta nu se va mai lăsa împins la o parte de Feniel.

— Știi ce se poate face cu cristalele?

Arwen’s Child răspunde după o vreme.

— Se spune că ele îți pot îndeplini cea mai mare dorință a ta. Poate nu și a învia morții. Și nici nu te duce în Cercul Interior.

— Ce este Cercul Interior? întreabă Sarius.

Nici măcar nu se simte neplăcut din cauza lipsei lui de informare. Este efectul melodiei: îl face să se simtă ca un rege. *Tu ești aici personajul principal, ceilalți sunt doar accesorii.*

Totuși, nu primește un răspuns, pentru că acum intervine Blackspell în discuție.

— Descoperă tu însuți. Și noi am fost nevoiți să o facem.

— Bine, bine. Nu a fost decât o întrebare.

Drizzel și Nurax renunță să mai scormonească în scorpioni și vin la foc.

— Ați putea cel puțin să vă curățați, arătați respingător, zice Arwen’s Child și se întoarce cu spatele la ei.

Drizzel se așază în stânga ei.

— Ia te uită, Sarius. Credeam că ai dat în primire. Nu te-au lăsat rece uriașele femei albastre ale râului?

— După cum vezi.

— A fost un măcel tare?

— Dacă nu ai fi întins-o, ai fi știut.

— Ai gura cam mare pentru un Doi.

Sarius tace. Ceilalți îi pot vedea nivelul, el nu-l poate vedea pe al lor. Deodată se simte ca dezbrăcat.

— Lasă-l în pace, altfel voi povesti câteva chestii pe care le știu despre tine, intervine Arwen’s Child.

— Fă-o. Știi care este părerea solului despre atotștiutori, ripostează Drizzel.

În acest moment apare Lelant de după colț. Se oprește brusc și scoate fulgerător ghioaga de la cingătoare.

— Aha, fir-ar… este invazie de elfi, oftează Blackspell.

— Ține-ți pliscul, răspunde Sarius.

Lelant este unul dintre cei a căror prezență îl bucură. Știu cine ești, bătrâne. Cu un gest de invitare se dă mai la o parte pentru

ca Lelant să se așeze lângă el. Dar se pare că acesta nu vrea. Rămâne la distanță de foc. Apoi îi vede pe Feniel și pe Grotok încă ocupați cu scorpionii morți, se îndreaptă către ei, dar se răzgândește. În cele din urmă vine lângă foc, dar se menține cât mai departe posibil de Sarius.

— Hei, Lelant, îl salută Sarius.

— Cei doi de-acolo caută cristale ale dorințelor? întreabă Lelant în loc de răspuns.

— Sigur, spune Blackspell. Dar nu au noroc. În insecte nu este nimic.

— Hm… mie mi-a mers altfel. Lelant bagă mâna în geantă și scoate un cristal care răspândește o lumină verde. Grozav, nu?

— De unde îl ai? întreabă Arwen's Child.

— Nu te privește.

Sarius privește fix piatra luminoasă și simte cum interiorul lui este cuprins de căldură. Nu mai trebuie să întrebe de unde are acesta cristalul. Era scorpionul *lui,* prada *lui,* lăsată lui Lelant, de care acesta a profitat. Asta este ceva ordinar.

— Îți este clar că piatra este a mea, nu?

— Nu știu de unde și până unde.

— Pentru că eu singur am omorât scorpionul, de-aia. Dacă ești corect, scoate cristalul.

— Visează mai departe. Că doar nu m-am tâmpit!

Sarius nici nu își dă seama cum de și-a scos spada din teacă. Rămâne perplex. De fapt nu vrea să îl atace pe Lelant, vrea doar cristalul care este al lui. *De-ai ști cine sunt, mi l-ai da pur și simplu.*

— Hei, hei! Fără dueluri în afara orașului! strigă Drizzel.

— Oho, că îmi este și frică! Un Doi vrea să se dea la mine! îl ironizează Lelant. O lovitură de spadă și te umflă solul. Hai, fă-o! Fă-mi plăcerea asta!

De formă Sarius mai ține câteva secunde spada îndreptată spre pieptul lui Lelant înainte de a o băga în teacă. În sinea lui se bucură că scapă fără luptă.

— Știi bine că piatra nu îți aparține.

— De ce nu? Sunt eu de vină că tu dispari luând cu tine doar acul și cleștii? Oameni, ar fi trebuit să vedeți! Îi taie insectei cleștii și îi înghesuie între lucrurile lui. Ce vrei să faci cu ei? Tartine de clești?

Sarius îl privește fix pe Lelant. Chipul maroniu, părul negru tuns scurt, ochii negri sclipitori. *Ți-o plătesc eu acasă, ticălosule*!

— Atunci păstrează-l. Ești un grăsan laș.

— Dar un grăsan cu un cristal al dorințelor. Știe cineva în ce direcție se află orașul?

— Întreabă-ți cristalul, îl ironizează Sarius. Sau, pentru schimbare, străduiește-te să afli singur.

Nu mai așteaptă riposta lui Lelant, ci se întoarce cu spatele la foc și pleacă prin primul coridor al labirintului, la nimereală. Mai bine merge singur decât să fie înconjurat de astfel de idioți.

Fusese atât de aproape de a găsi un cristal al dorințelor, atât de aproape! Se face tot mai întuneric, dar gândul la afurisitul de Lelant îl mână înainte. Dacă acum îi taie calea un scorpion, piftie îl face. Mai departe, tot mai departe. Mai are la dispoziție o mulțime de timp să își atingă țelul, îi va lăsa pe ceilalți în urmă – asta își propune.

Din păcate aici toate culoarele par la fel. Niciun indiciu pentru Orașul Alb. Rătăcește mai departe, nu întâlnește pe nimeni, nu îl atacă nimeni. După o vreme ce i se pare o eternitate, se oprește. Furia lui s-a redus la un bobuleț aprins în interiorul lui.

Ce să facă acum? Îi vine să își tragă palme pentru nesăbuința de care a dat dovadă. De ce nu i-a cerut măcar lui Arwen’s Child să meargă cu el? Ea fusese de partea lui, nu ar fi trebuit să o lase împreună cu ceilalți. Ar fi putut pe urmă să facă focul. Nu ar mai fost de unul singur.

Mai încearcă încă o dată să se orienteze. Trebuie să dea de un indiciu. Poate pietricele albe pe direcția corectă ori bătăi de clopote la fiecare oră. Încearcă să audă ceva. Cercetează cu privirea în toate direcțiile. Trage cu urechea la fiecare bifurcație. Și la a treia aude ceva, nu clopote, ci un foșnet. Foarte încet, dar este un indiciu. Ceva spre care poți merge.

Foșnetul devine tot mai clar. Renunță la prudență, ceva îi spune că nu îl amenință niciun pericol. Un moment se oprește, pentru a-și da seama de unde îi vine această siguranță. Este muzica. Ușor și pe neobservate s-a modificat; acum îi dă încredere și siguranța că se află pe drumul cel bun.

Câteva minute mai târziu Sarius descoperă sursa foșnetului: un râu subteran ale cărui ape par negre în lumina slabă a făcliei, dar când se apropie apa se dovedește a fi roșie ca sângele.

Involuntar în mintea lui Sarius apar imagini oribile: câmpuri de bătălie, grămezi de leșuri, ritualuri de jertfe. De undeva trebuie să vină sângele.

Dacă este sânge! Precis nu poate spune. Culoarea apei ar putea avea o legătură cu piatra albiei râului sau... Nu are importanță. Oricum Sarius nu va bea din ea, deși nu i-ar strica pentru întărire.

El se află pe marginea pietroasă, iar apa curge drept, ca printr-un canal. Deseori orașele sunt construite pe margini de râuri, deci va urma cursul acestei ape ca pe un fir roșu. Dar în aval ori în amonte? Caută în jur un indiciu, nu găsește și decide să meargă în susul apei.

După puțin timp se mai luminează – focuri aprinse pe malul râului la distanțe regulate luminează drumul. Totul devine brusc un joc de copii. Sarius aleargă, aleargă mai repede când descoperă o scară, dar trebuie să se oprească, pentru că nu s-a uitat la indicatorul de rezistență. Îi revine respirația normală și continuă să urce, muzica parcă jubilează, îl întâmpină lumina zilei.

Priveliștea care i se oferă când ajunge sus este minunată. Ziduri, turnuri și arcade din marmură albă sunt scăldate de lumina soarelui, ba chiar strada care duce spre oraș are străluciri de fildeș.

Sarius nu se mai grăbește. Orașul pare că îl așteaptă doar pe el. Soarbe din priviri priveliștea și pornește încet.

Cei patru paznici ai porții îl salută înclinând lăncile, o fanfară începe să cânte și pristavul burduhănos anunță de pe zidul orașului ultima veste:

— A sosit Sarius! Sarius, cavaler din stirpea elfilor, intră în Orașul Alb.

9.

— Mai vrei orez?

Mama flutură plină de inițiativă polonicul plin deasupra farfuriei lui Nick.

— Nu, mulțumesc.

— Nu îți place? Scormonești ciudat prin carne.

Lui Nick îi vine greu să se concentreze asupra spuselor mamei. Sarius tocmai ocupase o cameră într-un han al Orașului Alb și hangiul îi impusese trei ore de odihnă. Țac – ecranul se înnegrise, pa!

— Hei, mama te-a întrebat ceva!

— Da, tată, scuze. Nu, îmi place foarte mult, doar că sunt cam obosit.

Tatăl soarbe din paharul cu bere și se încruntă.

— Nici măcar nu ai avut școală astăzi.

— Nu, a învățat la chimie, sare mama în ajutorul lui. Fii bucuros că ia școala în serios, ieri am vorbit cu Mrs. Falkner. Fiul ei nici nu mai dă pe-acasă și la școală nu le face decât necazuri…

Gândurile lui Nick o iau razna din nou. Nu se înscrisese pentru luptele din arenă. Nici măcar nu știa unde trebuia să se ducă pentru asta. Dacă nu găsește locul corespunzător ori dacă înainte va mai avea de rezolvat sarcini? Va fi la ananghie. Acum mai era doar o oră până la expirarea timpului de odihnă. Mama va adormi în fața televizorului, iar tatăl se va duce probabil la cârciumă pentru a treia bere. Ar fi fost mai bine dacă Sarius și-ar fi luat pauza mai târziu – la miezul nopții, când Nick oricum ar fi fost obosit. Se întreba dacă ceilalți găsiseră între timp râul roșu sau dacă încă mai rătăceau prin labirint.

Se frecă la ochii care îl ardeau. Hangiul îi povestise lui Sarius despre fantasticul făurar de arme din Orașul Alb și îi examinase dotarea. Dar Sarius nu avea aur și nici cristale ale dorințelor. Nu știa nici cum își va plăti camera, dar trebuia să ia una. Ordin scris al solului.

Afurisitul de Lelant. Luni îl va lua de piept pe Colin, pe sacul acesta de rahat.

— … deja săptămâna viitoare?

Tăcerea bruscă ce a urmat acestei întrebări îl făcu pe Nick să presupună că ea îi fusese adresată lui.

— Scuze, mai poți să repeți?

— Te-am întrebat dacă lucrarea ta la chimie va fi săptămâna viitoare. Doamne, Nick, ce-i cu tine?

Abdomenul proeminent al tatălui se lovi de marginea mesei când acesta se aplecă supărat.

— Găsesc că nu este în regulă modul în care eviți discuția aceasta, în fond este vorba despre tine.

— Da, îmi pare rău. Fără întrebări de genul „de ce?”, „cum așa?” „din ce cauză?” – își zise Nick în sinea lui, apoi continuă: Termenul este săptămâna viitoare, dar cred că stăpânesc situația. Cum a fost la serviciu astăzi?

A-l întreba pe tată despre munca lui însemna a da apă la moară. Totdeauna avea ceva de povestit. Astăzi a fost un pacient care i-a vârât în buzunar infirmierului Dunmore cinci lire ca să îi aducă pește și cartofi prăjiți de la o cârciumă din apropiere.

— Dar avea colesterolul mai mare decât distanța de aici până în Nepal, explică tatăl servindu-se iarăși din supa de pui. Ca să vezi că sunt și oameni care se îndoapă până și în spital.

Nick zâmbi automat și se văzu în gând înapoi în Orașul Alb.

— Pot să mă ridic?

— Sigur, îi răspunse mama.

— Ajut-o pe maică-ta la vase, îngăimă tatăl între două înghițituri.

Nick strânse masa în mare grabă, îndesă farfuriile și paharele în chiuvetă și urcă în fugă scara până în camera lui. Deși știa că nu o să meargă, încercă să pornească jocul, dar degeaba.

Mai rămăseseră 45 de minute pe care le putea folosi pentru chimie. În el totul se revolta împotriva acestei perspective. Hai – încerca el să se convingă –, măcar câteva formule.

Exact în momentul în care deschidea cartea și lupta cu indispoziția de a o face, în cameră intră tatăl.

— Am uitat să te întreb dacă mâine… dar tu chiar înveți!

— Eh, da.

— Este greu?

— Poți fi sigur.

Tatăl veni în spatele lui și se uită în carte plin de interes binevoitor, care după câteva secunde dispăru lăsând loc neputinței părintești.

— Dumnezeule! La asta chiar nu-ți pot da o mână de ajutor, Nick.

— Nici nu trebuie, tată. Mă descurc singur.

Tatăl îi puse mâna pe umăr.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt. Sunt mândru de tine, știi? Oricum se va alege ceva de unul din băieții mei.

Nick își înăbuși pornirea de a se scutura de mâna părintelui său și își mușcă buzele. După puțin timp se simți eliberat de greutatea de pe umeri.

— Mă duc până la bar. Nu exagera, Nick.

Ușa se închise.

Încă 43 de minute. Se frecă pe față cu ambele mâini înainte de a se apleca din nou asupra cărții și a se holba la formule. Ar fi de-ajuns pentru astăzi dacă ar așterne măcar câteva fraze pentru lucrarea lui. Închise ochii și repetă ceea ce tocmai citise. Păcat că în viața reală nu existau cristale ale dorințelor; le-ar fi folosit cu plăcere la chimie. El nu va fi în stare să scrie măcar o literă.

Luă o foaie de hârtie și scrise titlul: Identificarea aminoacizilor prin cromatografia straturilor subțiri.

Așa, deci începutul era făcut. Avea acum nevoie de o introducere. Deși în felul acesta nu merita să muncească. Dacă tot scria, măcar să scrie ca lumea. Va acorda lucrării mult timp, cel mai bine mâine după micul dejun. Atunci nu îl vor mai zgâria scorpioni pe creier, iar furia cauzată de Colin spera să se risipească.

Mai aruncă o ultimă privire în carte, apoi deschise calculatorul. Din obișnuință vizită pagina lui Emily, unde nu era nimic nou. Simți o urmă de dezamăgire, dar îi veni o idee. Cum de până acum nu se gândise la asta? Deschise Google și tastă „Erebos”. Trebuia să existe o pagină a firmei care dezvoltase jocul, un forum, poate chiar update la download. Indicii, chat, tot tacâmul.

În capul rezultatului căutării Nick găsi o mențiune Wikipedia. Așadar jocul era celebru. Făcu clic pe link și citi:

Erebos (Ερεβος din grecescul ερεβος – „întunecat”) este în mitologia greacă zeul beznei și personificarea acestuia. După poetul Hesiod el a apărut din haos odată cu Gaia, Nyx, Tartaros și Eros. Potrivit lui Hesiod mai întâi a fost haosul (spațiul gol, abisal) din care s-a născut întunericul profund, Erebos. Nyx și Erebos s-au împreunat și alături de somn și de vis s-au născut relele lumii: depravarea, bătrânețea, moartea, discordia, supărarea, mizeria și resemnarea, Nemesis, Moirele și Hesperidele, care aici apar ca aspecte amenințătoare ale zeiței Lunii, dar și bucuria, prietenia (Philotes) și mila.

În legendele ulterioare Erebos era parte a infernului. Era locul prin care morții treceau imediat după moartea lor. Deseori Erebos era folosit ca sinonim pentru Hades, zeul grec al infernului.

Nick citi textul de două ori, apoi îl închise. Putea fi foarte interesant dacă te preocupau zeii greci, dar pentru el era lipsit de valoare.

Căută mai departe. Una dintre formațiile muzicale Death-Metal. Abia ultima consemnare de pe pagină îi smulse lui Nick o ușoară exclamație de triumf: „Erebos, joc”. Atât scria. Plin de așteptări făcu clic pe link. După un moment, apăru scris cu roșu pe fundalul negru: „Nu este o idee bună, Sarius”.

Cum așa? fu tentat să se întrebe în prima clipă, apoi sesiză monstruozitatea situației și închise fereastra, închise și browserul, de parcă voia să îi închidă cuiva o ușă în nas. Nu era real, era doar imaginația lui. Nu era posibil ca internetul să vorbească cu el. Poate că trebuia să reîncarce pagina și să se asigure că se înșelase. Desigur, asta era.

Telefonul mobil sună și lui Nick mai că i se opri inima. Să nu fi avut voie să închidă pagina? „Jamie” – citi el pe display-ul telefonului și respiră ușurat.

— Hei! Te-am deranjat? Pari agitat.

— Nu. Totul este OK.

— Bine. Ia spune, ai vrea să ieși mâine cu bicicleta la iarbă verde? Nu am mai făcut-o de-o veșnicie și vremea va fi bună.

Nick avu nevoie de un moment pentru a-și construi o scuză acceptabilă.

— Este într-adevăr o idee bună, dar tocmai lucrez la lucrarea pentru chimie. Trebuie să îmi iasă neapărat ceva rezonabil și nu vreau să risc.

— Oh! Jamie păru dezamăgit. Știi ceva? Te ajut eu. Treci mâine pe-aici, căutăm amândoi pe internet și cu siguranță ai să termini repede.

Rahat!

— Vom vedea. Dar probabil că de unul singur mă pot concentra mai bine. Și asta… este cumva important.

Nick strânse ochii. Doamne, ce mincinos suna. Și prostește pe deasupra. Interlocutorul lui tăcea buimăcit; Nick putea să audă în fundal emisiunea televizorului.

— Vorbești serios? întrebă Jamie după o pauză neobișnuit de îndelungată. Până acum priveai asta cu totul altfel. Oricum noi… Ah, asta este! Jamie izbucni în râs. Nick, bătrâne, de ce nu spui clar? Ai o întâlnire și te temi că unchiul Jamie te va lua peste picior dacă mărturisești.

— Prostii.

— Eh, este în regulă. Distrează-te și luni povestește-mi totul amănunțit. Înainte de week-end-ul viitor mă dau la Darleen și atunci ieșim în patru.

— Darleen? întrebă Nick interesat fără să vrea.

— Da, blonda aceea drăguță din orchestra școlii. Mai mică decât noi cu un an, cântă la clarinet și poartă fuste de jeans mini. Darleen. Sună frumos?

— Aproximativ. Trebuie să plec. Mă strigă mama.

Minciuna zbură fără probleme de pe buzele lui Nick, deoarece ceasul computerului arăta ora nouă fără cinci minute. În curând va putea să pornească din nou jocul.

•

Camera este sărăcăcioasă și dispune de o singură fereastră care nu poate fi deschisă. La fiecare mișcare a lui Sarius patul trosnește, făcându-l să se teamă că se va prăbuși și că hangiul i-l va pune la socoteală.

Constată satisfăcut că indicatorul de rezistență și sănătatea lui nu lasă câtuși de puțin de dorit. Pauza i-a priit.

Abia când se duce la ușă observă că nu este singur în cameră. Un gnom la fel de alb, murdar ca zidul încăperii stă pe un taburet, cu brațele cuprinzându-și genunchii.

— Hei, Sarius! spune acesta și rânjește. Am vești pentru tine. De la sol. Sunt, ca să zic așa, solul solului.

Sarius își pleacă privirea spre vizitatorul a cărui față cu nas coroiat strălucește de bunăvoință, totuși Sarius nu prevede nimic bun.

— Stăpânul meu nu este încântat de curiozitatea ta, începe gnomul. Cred că pricepi la ce mă refer. Desigur el înțelege că vrei să știi mai mult despre Erebos, dar nu apreciază faptul că tu încerci să culegi informații pe la spatele lui.

Se scobește între dinți cu unghia lungă a unui deget, descoperă ceva verde și cercetează temeinic acel ceva.

— În schimb este gata să răspundă la întrebările tale. Închipuie-ți că și el are la rândul lui întrebări pe care să ți le pună!

Ușor scârbit Sarius observă cum interlocutorul lui vâră înapoi în gură bucățica verzuie și o mestecă.

— Ce fel de întrebări?

— Oh, foarte simple. De exemplu: Nick Dunmore cunoaște pe cineva cu numele de Rashid Saleh?

Sarius este stupefiat. Ce este asta? Pe de altă parte, dacă întrebările solului rămân atât de simple, se poate socoti norocos.

— Da, Nick îl cunoaște.

— Bine. Mai știe Nick ce îi place deosebit de mult lui Rashid?

Simplu.

— Se dă cu skateboardul, ascultă hip-hop și citește Stephen King.

Gnomul dă mulțumit din cap mestecând în continuare.

— Nick este bine informat. Poate știe el și de ce se teme Rashid Saleh?

Nu. De unde să știe asta? Există totuși o chestie care îi vine în minte. Lui Rashid îi este frică de înălțimi. Odată întreaga clasă a fost la London Eye, uriașa roată de pe Tamisa, în care a urcat și Rashid, dar era alb la față. Mai târziu aproape că a vomat.

— Nu îi plac înălțimile. Evită turnurile și alte asemenea chestii.

Gnomul plescăie din limbă.

— Se potrivește cu ceea ce am aflat deja. Mulțumesc, Sarius. Stăpânul meu îți va ierta probabil curiozitatea exagerată. În contrapartidă am să îți destăinui ceva.

Se apleacă înainte și îi face cu ochiul lui Sarius.

— Lista participanților la luptele din arenă o găsești la taverna Atropos’. Salut-o pe bătrână din partea mea.

Se ridică, face o plecăciune exagerată și pleacă. Sarius își pune coiful și își atârnă scutul pe spinare. Abia în drum spre ușă își dă seama de ceva: gnomul alb nu îi răspunsese la nicio întrebare. Sarius nu îl întrebase nimic.

•

Străzile orașului sunt mai mult decât animate în ciuda orei târzii. Sarius se deplasează pe drumurile late evitând ulițele lăturalnice care îi amintesc de galeriile labirintului. Aici la fiecare colț sunt coșuri cu foc a căror lumină colorează auriu zidurile crem ale caselor. Ici și colo Sarius dă de alți războinici, unii dintre ei fiindu-i cunoscuți: Sapujapu, de exemplu, și LaCor. Ar fi vrut să știe dacă Drizzel, Blackspell și Lelant sosiseră deja – probabil că da. Nu se poate să le fi luat atât timp ca să găsească râul roșu. Ori poate că au fost omorâți de o altă hoardă de scorpioni uriași. Ideea îi plăcu.

Păcat că nu avusese ocazia să-l întrebe pe gnom de drumul către taverna Atropos’, pentru că nu o descoperi în plimbarea pe străzile principale. Are nevoie de cineva care să îi poată da această informație. Coșurile cu focuri nu sunt comparabile cu focurile de tabără din sălbăticie, constată el. Ele folosesc doar pentru iluminat, dar nu facilitează discuții.

Își dă seama că ar putea să intre într-una dintre prăvăliile aflate pe dreapta și pe stânga străzilor abia când remarcă un pitic care se chinuie să deschidă o ușă grea din lemn. Pe tăblia din lemn agățată deasupra ei scrie cu litere mari „Măcelărie”.

După câteva minute, Sarius intră într-o prăvălie cu vechituri, cu rafturile pline de ciudățenii. Privirea îi rămâne pe o tigvă de vampir în ai cărei colți sunt înfipte mosoare cu ață – aici a nimerit bine. Mosoarele cu ață se pot monta desigur și pe acele de scorpion.

Din cel mai întunecat colț al prăvăliei apare un bărbat cu barbă cenușie.

— Vrei să cumperi ori să vinzi? întreabă acesta fără să mai salute.

— Să vând, răspunde Sarius.

Pune pe tejghea cei doi clești, platoșele dorsale și acul. Din nou îl cuprinde furia. Putea fi deja proprietar al unui cristal al dorințelor.

— Aha, scorpion tranșat, constată negustorul. Pentru asta nu primești mult. Ar putea să facă excepție acul dacă mai are otravă în el.

Examinează acul negru și curbat cu o lupă.

— Cât primesc pentru toate? întreabă Sarius. Pe mine m-ar interesa, de exemplu, un cristal al dorințelor.

Negustorul ridică privirea:

— Cristalele dorințelor nu se pot cumpăra. Ele trebuie găsite. Ori primite în dar. Pentru ac îți dau trei piese de aur, pentru rest două.

Nu e prea mult. Tyrania a primit după lupta cu surorile apelor 40 de monede din aur, își amintește Sarius.

— Este prea puțin, spune el animat de o bruscă inspirație. Vreau 10 piese de aur, altfel îmi strâng lucrurile.

Negustorul își plimbă privirea de la fragmentele de scorpion la Sarius și invers.

— Cel mult 6.

Convin pentru 7 și Sarius iese din prăvălie cu satisfacția că a procedat corect. Satisfacție care îl părăsește pe loc când într-o vitrină alăturată vede un ac de scorpion oferit cu 55 de piese din aur. Și, în plus, în agitația negocierilor a uitat să întrebe de drumul către tavernă. În prăvălia următoare – o cizmărie în care se vând cizme antivenin, cu lame și chiar aruncătoare de fulgere – i se dă cu amabilitate informația respectivă.

Așa cum i se indicase, pornește pe a treia stradă la stânga și acum se află în fața unei uși strâmbe cu vopseaua cojită. Pe tăblița de deasupra ei este reprezentată o foarfecă întredeschisă sub care scrie „La ultima croială”.

Înăuntru este aproape mai întuneric decât afară, unde domnește noaptea pe străzi. Felinarele mici aflate pe mese își aruncă lumina numai asupra mesei și a mâinilor lucrătorilor. Chipurile rămân în întuneric.

Sarius se oprește în dreptul tejghelei, în spatele căreia se află o femeie de vârstă seculară care îl ignoră. Urmărește cu degetul arătător strâmb liniile din lemn și murmură ceva încet.

— Aș dori să mă înscriu la luptele din arenă, spune Sarius.

Bătrâna ridică scurt privirea, dar nu răspunde.

— Unde găsesc listele pe care mă pot înscrie pentru luptele din arenă? mai încearcă el încă o dată. Sunteți Atropos, nu?

La auzul numelui ei femeia pare că se trezește.

— Da, eu sunt. Găsești lista în pivniță.

Îl examinează cu privirea pe Sarius din cap până în picioare.

— Chiar vrei să iei parte la lupte?

— Da.

— În calitatea ta de Doi? Nu este o opțiune inteligentă. Dar fii liniștit, pe mine nu mă privește asta.

Și revine la vinișoarele din lemnul tejghelei. Sarius găsește niște trepte care coboară. În pivniță este mai multă lumină decât sus, deoarece un cămin deschis luminează bolta arcuită. Lista se află la vedere, este fixată pe perete și este păzită de un soldat. Când Sarius se apropie, soldatul i se adresează:

— Vii să te înscrii?

— Da.

— Cum te numești?

— Sarius.

Trage cu ochiul pe lângă soldat pentru a vedea lista. Unele dintre numele ce apar pe ea îi sunt cunoscute: BloodWork, Xohoo, Keskorian, Sapujapu, Tyrania. Din cât poate să vadă, nu apare Lelant și niciunul dintre cei cu care a fost în labirint.

— Cu ce armă vrei să lupți?

— Cu spada.

Soldatul notează ceva în registru.

— Ești un Doi, după cum văd.

Sarius s-a săturat să tot audă asta.

— Da. Și? Nu sunt de mult timp aici. De aceea vreau să particip la lupte. Ca să progresez.

Ceva se mișcă în partea din spate a pivniței. Un om înalt, cu părul negru și lung, stă pe un scaun în lumina focului.

— Dacă te grăbești să progresezi, luptă cu mine. Ne vom duela noi doi.

Aspectul celui care îl provocase îl cam neliniștește pe Sarius; ceva nu este în regulă cu el. De cine îi amintește? Când își dă seama, îl străbate un fior: luptătorul străin arată ca Nick Dunmore peste zece ani. Același păr negru neted, ochi îngușți, gropiță în bărbie – exact trăsăturile lui, doar mai maturizate și abia umbrite de o barbă. Numele luptătorului este LordNick. Nu poate fi o întâmplare.

— Ei, ce este? Ne duelăm ori nu ne duelăm?

— Dacă îmi este permis aici…

Partea proastă este că el nu știe care este nivelul lui LordNick. Dacă este un Șapte ori un Opt? Dar dacă ar fi doar un Trei, poate că Sarius ar avea o șansă. Se gândește la cum i-a venit de hac scorpionului și se simte mai încrezător.

— În tavernă este permis duelul, explică soldatul, care pentru spectacolul oferit de o luptă este gata să lase lista nesupravegheată. Dar cel mai slab trebuie să îl provoace pe cel mai puternic. În cazul de față provocarea trebuie să pornească de la Sarius.

Sarius nu este sigur că într-adevăr vrea să o facă. Până acum a luptat doar cu monștri, nu a luptat cu tovarăși de luptă. Pe de altă parte, dacă vrea să apară în arenă, nu îi strică să treacă de o încercare.

— Bine. Îl provoc pe LordNick la duel.

— Ești bun, micuțule! exclamă adversarul.

El are de ce să râdă, se gândește Sarius. Doar poată să vadă că eu sunt doar un Doi. Dă înapoi din fața lui LordNick care îl și ia în vizor.

— Pe ce luptăm? Mie îmi place coiful tău, îl pui la bătaie? Eu pun scutul meu, care are 30 de puncte.

— În niciun caz nu îmi risc coiful.

Nici măcar dacă îmi destăinui cine ești și de ce arăți ca mine.

— Ce altceva pui la bătaie?

Sarius evaluează rapid ceea ce posedă.

— Patru piese de aur.

— Ce? Nu merită.

Făptura care lui Sarius îi pare deranjant de familiară se întoarce la masa ei.

— Ba nu, merită pe deplin, intervine soldatul. Orice luptă aduce după sine experiență și forță vitală – nu trebuie să subapreciați asta.

LordNick aflat pe punctul de a se așeza, se oprește.

— Bine, merge și pe patru piese de aur.

Cei doi iau poziție de luptă în fața căminului. Sarius nu își poate desprinde privirea de pe chipul lui LordNick; parcă ar trebui să lupte cu sine însuși. Așa că nu a fost nicio surpriză faptul că prima lovitură reușită a fost a adversarului. Sarius a ridicat scutul mult prea târziu, așa că spada lui LordNick l-a atins lateral. Lupta se reia imediat.

Nu există timp pentru o privire cercetătoare aruncată cingătorii. Sarius trebuie să se asigure că va supraviețui unei eventuale noi lovituri. Îl atacă pe adversar și îl lovește întâi în coif, apoi în șold. Da! Cingătoarea lui LordNick prezintă deja un loc negru.

Dar triumful lui Sarius nu durează mult. Adversarul îi lovește scutul în fața pieptului și îi înfige spada în burtă. Sarius cade la podea, iar sunetul specific rănirii pornește și îi produce mari suferințe.

— Opriți!

Între ei intervine o siluetă. Este soldatul.

— Sarius este rănit grav. El trebuie să decidă dacă luptă mai departe ori se recunoaște învins.

Nu are mare lucru de decis. Sarius nu se mai poate ridica și sunetul îi răsună în cap ca un ferăstrău circular; ar vrea să se oprească, dar nu are curaj, pentru că poate pierde un avertisment. Un indiciu, ceva important.

— Renunț.

LordNick îl presează:

— Atunci scoate cele patru piese de aur.

Sarius deschide geanta cu inventarul lui. Cu atenție, să nu facă mișcări care să îi agraveze rana. Îi dă celuilalt suma cerută. Lui îi mai rămân încă trei monede. Trebuie să transforme rapid în bani obiectele luate de la jefuitorul de morminte. Dacă mai ajunge să facă asta, pentru că restul de culoare roșie de pe cingătoarea lui este jenant de redus.

Privește într-o parte, unde sunt câteva mese și scaune în penumbră. LordNick s-a retras și el tot acolo. De la una dintre celelalte mese se ridică încet, cu o mișcare unduitoare, o siluetă. Sub gluga care îi umbrește chipul, Sarius recunoaște bine cunoscuții ochi galbeni.

— Lecția numărul unu, îl dăscălește solul. Nu provoca niciun adversar despre care nu știi absolut nimic. Limitează-te la cei pe care i-ai mai văzut luptând.

Îngenunchează alături de Sarius și îi pune mâna pe cap. Zgomotul ferăstrăului circular se diminuează.

Lecția numărul doi: luptă numai pentru ceva ce merită. Pentru patru piese de aur este ridicol să lupți. Și acum ridică-te!

Îi întinde mâna lui osoasă care lui Sarius îi amintește brusc de picioarele scorpionilor, dar pe care totuși o apucă.

— Avem ceva de discutat. Vino cu mine.

Solul îl conduce într-o mică încăpere alăturată în mijlocul căreia se află o masă rotundă, iar pe ea o singură lumânare. Se așază amândoi.

— Acum ai nevoie din nou de vindecare, zice solul. Cu siguranță că îți mai amintești regulile valabile în această lume. Ai aici doar o viață, una singură. Eu consider că tu nu ții în mod deosebit la ea.

Sarius nu găsește răspunsul potrivit, așa că tace. Nu pare ușor să îi faci solului pe plac: îi dojenește atât pe cei care se menajează, cât și pe cei care riscă totul.

— Nu mă înțelege greșit, eu apreciez curajul tău, spune solul de parcă i-ar fi citit gândul lui Sarius. De aceea sunt aici. Ca să te ajut.

Pune pe masă o sticluță cu un lichid auriu ca lumina soarelui. Sarius recunoaște băutura pe care o primise după bătălia împotriva trolilor.

— Ți-o dau cu plăcere. Știi că mâine au loc luptele din arenă. Acestea nu au loc în fiecare zi. Cine vrea să meargă mai departe trebuie să participe.

— Și eu vreau, răspunde Sarius.

— Bine.

Solul se apleacă de parcă ar dori să îi spună ceva confidențial lui Sarius și nu vrea să fie auzit de altcineva.

— Luptele încep la prânz. Cine s-a înscris trebuie să fie la acea vreme în arenă. Fii atent să nu pierzi începutul, altfel nu vei fi admis!

— În regulă, răspunde Sarius și întinde mâna spre sticluță.

— Un moment!

Ochii galbeni ai solului ard ca o vâlvătaie. Îi pune mâna pe braț lui Sarius și deodată sunetul specific rănilor redevine puternic.

— Eu am spus că aș vrea să *îți dau* asta, nu că tu trebuie să o iei.

Ca urmare Sarius își retrage mâna. Mai durează ceva până când solul vorbește din nou.

— Eu consider că este mai bine ca tu să intri în luptă ca un Trei, nu ca un Doi.

— Ca Trei? Da, ar fi grozav.

— Atunci să procedăm ca și cum aici s-ar înfăptui al treilea ritual. Îți dau o sarcină, Sarius.

Căzut pe gânduri solul trece băutura tămăduitoare dintr-o mână în alta.

— Desigur că ai păstrat discul de argint care ți-a deschis jocul Erebos.

Sarius are nevoie de ceva timp ca să înțeleagă despre ce vorbește solul.

— Da, desigur.

— Bine. Sarcina ta sună astfel: recrutează pentru noi un nou luptător sau o nouă luptătoare. Copiază discul și dă-l mai departe cui crezi tu că este demn de el. Dar respectă regulile!

O urmă de roșu se ivește în privirea galbenă a interlocutorului lui Sarius.

— Nu trădezi nimic despre Erebos. Nici cel mai mic lucru. Explică-i novicelui că îi faci un cadou important. Pentru că îi dăruiești o lume. Asigură-te de tăcerea lui. Explică-i că el nu trebuie să arate nimănui acest cadou. Explică-i în așa fel încât să te creadă. Instruiește-l că poate intra în Erebos doar singur, fără alți martori. Așa cum faci tu. Și ai grijă ca el sau ea să vină curând aici.

Solul agită ușor sticluța cu băutura.

— Până când nu vine aici noul luptător, nici tu nu mai ai acces la Erebos. Și nu vrei să pierzi începutul jocurilor din arenă.

Sarius înghite în sec.

— Dar acum suntem în miez de noapte, mâine este duminică! Cum să rezolv atât de repede…

— Asta nu-i treaba mea. Tu ești un luptător deștept și vrei să obții nivelul trei. Dacă durează prea mult, luptele au loc fără tine.

Sarius este năucit. Cum să reușească atât de repede? Și nu vrea în niciun caz să piardă luptele. Dacă el devine acum un Trei și dacă luptă bine în arenă, ar putea ca mâine să fie deja un Patru!

— Te-ai gândit deja la cineva? vrea să știe solul.

— Da.

— Cine este?

— Un prieten, Jamie Cox. Cred că nu este încă aici.

— Aha, Jamie Cox. Bine. Și dacă nu este el, cine altcineva ar fi?

Emily – se gândește Sarius. Cu nimeni nu aș împărtăși cu atâta plăcere o taină, cum aș face-o cu Emily.

— Mai există o fată pe care aș putea-o întreba.

— Cum se numește?

Nu vrea să îi spună numele. Nu vrea.

— Este Emily Carver? întreabă solul mai mult într-o doară decât din curiozitate.

Sarius îl privește fără să îi vină să creadă.

— Pentru că, dacă ea este, îți doresc doar mai mult noroc decât au avut ceilalți care au încercat până acum.

Sunetul epuizant nervos, inexplicabilele cunoștințe ale solului, presiunea timpului – toate acestea fac imposibil un gând coerent. Sarius încearcă să se concentreze asupra esențialului. Îndeplinirea sarcinii pentru al treilea ritual.

Jamie, Emily… Cine ar mai fi? Dan și Alex sunt demult contaminați, Brynne tot așa, Colin, Rashid, Jerome…

Marea șansă ar fi totuși la fete. Ar putea să o abordeze pe Michelle, eventual Aisha sau Karen. Altfel ar trebui să treacă la cele din anii mai mici…

— Adrian McVay ar mai fi o posibilitate, îi spune el solului. Cred că nu este încă aici și cu siguranță că Erebos are să îi placă.

Solul cu ochii galbeni clatină abia perceptibil din cap.

— Nu îl va lua nici el.

Intervine o pauză pe durata căreia solul nu îl scapă din priviri pe Sarius. Rotește tăcut sticluța în mână; auriul băuturii, galbenul de puroi al ochilor lui și flacăra alb-gălbuie a lumânării sunt unicele pete luminoase din acest spațiu.

— Însă aș vrea să încerc cu Adrian, spune Sarius în cele din urmă. Cred că este curios în privința jocului.

— Încearcă. Deci Jamie Cox, Emily Carver și Adrian McVay. Bine. Aștept unul dintre ei. Dacă te decizi pentru altcineva, anunță-mă.

Îi întinde flaconul lui Sarius, așteaptă ca acesta să îi bea conținutul și apoi părăsește încăperea. Sarius remarcă faptul că cingătoarea lui devine iarăși colorată și că sunetul rănii dispare înainte ca ușa să se fi închis și întunericul să fie deplin.

10.

Privirea aruncată ceasului de pe computer îi dezvălui că era ora 0:43 – deci mult prea târziu pentru a-l suna pe Jamie. Jamie dispunea de un computer personal, ceea ce era un lucru bun. El nu îl folosea foarte des, dar Nick avea să îi explice că Erebos nu era timp pierdut.

Ideea de a lucra ceva la chimie era jalnică, dar totuși îi trecu scurt prin minte. Luptele din arenă ar putea dura mult – ar fi liniștitor să aibă ceva scris. Dar mai important, mult mai important era să copieze mai întâi jocul. Nick scotoci prin sertare. Mai avea încă DVD-uri goale, era sigur. Dar unde le pusese?

Dură puțin până să găsească sub un teanc de hârtii și cărți un disc nedesfăcut. Rămânea de sperat ca greutatea să nu-l fi deteriorat.

Procedura de copiere dură mai mult decât crezuse Nick. Indicatorul de copiere progresa încet, foarte încet. Nick îl fixa cu privirea de parcă în acest fel l-ar fi putut determina să se grăbească. Pe de altă parte, ce avea de câștigat dacă mergea mai repede? Trebuia să aștepte până mâine, trebuia să doarmă, dar nici nu își imagina că ar putea închide un ochi. Mintea îi era un izvor nesecat de întrebări.

Înainte de toate: a cui era ideea de a da personajului chipul lui? De ce ar face cineva așa ceva? Își mai amintea exact la ce se gândise în timp ce îl crea pe Sarius în turnul dărăpănat. Nici măcar o secundă nu voise să îl facă asemănător cuiva.

Sută la sută este cineva care mă cunoaște. Cineva pe care eu îl cunosc. Ideea era excitantă și în același timp dezagreabilă. Să fie un prieten? Colin? Să se fi ascuns acesta în personajul LordNick și nu în personajul Lelant?

Indicatorul albastru de copiere nu ajunsese nici la jumătate. Capacitatea de gândire a lui Nick lucra la fel de greoi.

Toți ceilalți jucători care îl cunoșteau vor crede că el era LordNick. Aceștia vor fi convinși că identificaseră cel puțin unul dintre combatanți. Ori unul dintre adversari, depinde de modul

în care priveai situația. Nimeni nu va pune semnul egal între Nick și Sarius. Nici el nu știa dacă asta era bine ori nu.

Computerul copia, copia și copia.

Ce nume își va alege Jamie? Și din care stirpe? Brusc gândul îl duse la pitic, dar imediat consideră alegerea incorectă din partea lui. Jamie nu era mic de stat, avea o înălțime medie. Și decisiv era cum *voia* Jamie să arate. Întunecat și misterios ca un vampir? Elegant ca un elf? Masiv și amenințător ca un barbar?

Nu i se potrivea nimic din toate acestea. El era pur și simplu el. Punct. Dar orice personaj și-ar fi ales Jamie, Nick era convins că îl va putea recunoaște, fie el Kunigunde, femeie-șopârlă ori altceva. Zâmbi. Ce ar fi să încerce totuși să îl sune? El îl va înțelege și telefonul nu va trezi pe nimeni altcineva.

Asta spera Nick.

Sau să îi trimită un SMS? Dar ce să scrie?

Trebuie să ne întâlnim neapărat, cel mai bine acum, dacă nu – mâine la ora șapte. Nu, asta era imposibil. Nick știa cât îi plăcea lui Jamie să doarmă mai mult duminica. Înainte de ora nouă cu siguranță că nu cobora din pat. Ora nouă! Era teribil de târziu, pentru că cine ar spune că Jamie va începe să joace imediat?

În sfârșit copierea se încheiase. Nick scoase DVD-ul, scrise pe fața lui „Erebos” și îl băgă cu grijă înapoi în carcasă.

Și acum în pat – își spuse el. Totuși, gândurile îl urmăreau fără încetare, în timp ce se spăla pe dinți, la WC, sub pătura care mirosea a balsam de rufe.

Dacă nu reușea la timp? Va pierde jocurile din arenă – ei și?

Dar totuși, nu îi era indiferent. Era o șansă de a avansa. Solul era de partea lui, asta simțea Nick. Îi dăduse ponturi și avusese dreptate. Era inteligent să își caute adversari doar dintre cei pe care îi mai văzuse acționând. LordNick nu făcea parte dintre aceștia, BloodWork nici atât. Dar lui Lelant i-ar trage o chelfăneală dacă i-ar cădea în mână, la fel și lui Feniel. Asta în ipoteza că ei găsiseră drumul către oraș.

Nick își vârî capul adânc în pernă. Mâine-dimineață se va duce la Jamie și la ora nouă îi va apăsa pe butonul soneriei. În acest fel nu pierdea timp, iar Jamie putea să intre în joc imediat. Nick știa că prietenul lui va fi entuziasmat.

•

— Nu vorbești serios.

Prin crăpătura ușii întredeschise îl priveau doi ochi abia mijiți. Jamie purta un halat de baie bizar vărgat și două șosete diferite. Pusese la repezeală ceva pe el pentru a veni la ușă.

— Din partea mea, intră. Dar fă-o încet, pentru că părinții mei mai dorm încă.

Conștiința încărcată a lui Nick era doar o umbră palidă a imensei lui bune dispoziții. El făcuse totul corect. Îl trezise pe Jamie nu cu soneria de la ușă, ci cu telefonul mobil, evitând astfel să-i alerteze pe Mr. și Mrs. Cox. Deci cu atât mai mult se străduia să nu facă zgomot și să pericliteze succesul misiunii lui. Se descălță și îl urmă pe Jamie în bucătărie unde mirosea ușor a prăjeală. Pe aragaz trona o tigaie de pe care cineva se străduise zadarnic să răzuiască resturile de carne tocată.

Jamie își aduse un pahar cu apă și se așeză la masă în fața lui Nick. Judecând după privirea lui, spiritual nu era complet prezent.

— De fapt cât este ceasul? mormăi el.

— Opt fix.

— Îți lipsește o doagă, zise șocat Jamie și nu luă paharul de la gură până când nu îl goli. Dacă îmi amintesc bine, ieri ți-am propus să ne întâlnim, dar tu ai decis că nu ai timp. OK. Dar cum… cum naiba de apari astăzi cu noaptea în cap în fața ușii mele?

Nick speră ca mina lui să fie în același timp misterioasă și extrem de promițătoare.

— Am ceva pentru tine, spuse el și scoase DVD-ul din buzunarul hainei. Dar, înainte de a ți-l da, trebuie să convenim câteva lucruri.

— Ce-i asta?

Încă pe jumătate adormit Jamie se șterse la ochi cu palmele, apoi se întinse după obiectul arătat.

Nick trase repede DVD-ul înapoi.

— Un moment! Mai întâi trebuie să clarificăm câteva lucruri.

— Ce? Este o glumă? Jamie se încruntă involuntar. Îți bați joc de mine? Mai întâi mă trezești pretinzând că este vorba despre ceva important și pe urmă ne jucăm de-a șoarecele și pisica?

Nick constată că procedase greșit. De ce tocmai el să aibă ghinionul de a primi sarcina recrutării în week-end, când într-o zi normală de școală totul ar fi fost mult mai simplu?

— OK, o mai luăm o dată de la capăt. Vreau să îți dau ceva, ceva realmente fantastic în cel mai adevărat sens al cuvântului. Îți va plăcea, dar trebuie să mă asculți puțin.

Pe chipul prietenului său nu se citea nici curiozitatea și nici entuziasmul.

— Este CD-ul care este plimbat de săptămâni întregi? Copia aia piratată?

— Ăă… da, cumva…

— Cine spune că m-ar interesa?

— Așa va fi, crede-mă! Este fantastic de cool. Nici eu nu am crezut la început, dar este incredibil.

Remarcă faptul că folosea aproape aceleași cuvinte ca Brynne acum câteva zile și se opri.

— Aha! Jamie căscă și întrebă: Mai precis ce este?

— Nu îți pot spune.

— De ce nu poți?

— Pentru că nu merge așa!

Nick căuta disperat cuvintele potrivite, care pe de o parte să nu divulge prea mult, iar pe de altă parte să stimuleze curiozitatea lui Jamie.

— Așa trebuie. Eu nu îți pot dezvălui nimic, iar tu nu ai voie să spui mai departe. Eu îți dau asta… ăă… DVD-ul, dar numai dacă nu-l arăți nimănui.

Înainte de a termina ce avea de spus, Nick își dădu seama că discuția era un eșec. Cutele de pe fruntea lui Jamie se transformaseră în adevărate cratere.

— Nu poți să dezvălui nimic… Cine spune asta?

Nick scutură din cap pentru a alunga imaginea ochilor galbeni. Își ieșea din sărite. Chiar dacă ar face abstracție de instrucțiunile primite de la sol, nu ar putea să îl facă pe Jamie să înțeleagă contextul. Nu putea *să explice* ce făcea din Erebos ceva unic. Jamie trebuia să trăiască el însuși asta.

Și în afară de asta nu îndrăznea să încalce regulile impuse de sol, după cum fără nicio plăcere recunoștea el însuși. Solul va băga de seamă că încălcase regulile. Acesta ghicise chiar și că el se gândise la Emily Carver.

— Nu are nicio importanță cine spune asta. Eu nu pot să îți dezvălui nimic, este una dintre reguli.

— Care reguli? Ascultă, Nick, încet mă cuprinde o senzație ciudată. Vreau să spun, că tu mă cunoști, știi că sunt curios și că

mi-ar face plăcere să știu ce-i cu DVD-ul ăsta misterios, dar găsesc idioată toată tevatura asta. Ori îmi dai pur și simplu DVD-ul ori renunți. Consider condiționarea o tâmpenie.

— Hm… da… Nick își căuta cuvintele. Ce simplu fusese la el! Brynne nu avusese nevoie nici de trei minute pentru a-l ademeni. Adăugă: Dar ceilalți respectă regulile și nu le-a căzut rangul din cauza asta.

— Aoleo, Nick! Jamie se ridică în picioare, își umplu din nou paharul cu apă și îl bău dintr-o răsuflare. Te comporți cu totul altfel decât de obicei! *Ceilalți*! Ei îți erau indiferenți. Se așează la masă, dar acum cu privirea clară. Știi ceva? Dă-mi obiectul. Acum chiar vreau să știu ce este cu el.

— Vei respecta regulile? Nu vei vorbi despre el cu nimeni? Nu îl vei arăta nimănui?

Jamie ridică amuzat din umeri:

— Poate că da. Depinde.

— În acest caz nu ți-l pot da.

— Bine. Atunci pot să mă duc iarăși să mă culc.

— Ești un idiot, știi?

Pe Nick îl luă gura pe dinainte. Dezamăgirea că frumosul lui plan eșuase din vina îndărătniciei lui Jamie îl copleșise pentru o clipă. Dar era insuportabil: cum de nu voia cel puțin să verifice? Cum de îl lasă în acest fel baltă? Și, mai înainte de toate, cum să o scoată Nick la capăt în timp util?

Cuvântul „idiot” acționă imediat asupra expresiei de pe chipul lui Jamie. Nici urmă de încruntare, fruntea lui era acum netedă ca oglinda.

— Știi ceva, Nick? Mă tem că Mr. Watson are dreptate. El crede că în școala noastră se petrece ceva periculos și din acest moment cred și eu la fel. Poate că ar fi fost mai bine să accept DVD-ul tău, în sfârșit aș ști despre ce este vorba.

Nick își mușcă buzele ca să nu spună ce gândea: ce imbecilitate! Îl gâtuia mânia, iar după fandoseala lui Jamie – „ceva periculos”! – mai că îi venea să vomite.

Jamie continuă:

— Ceea ce este interesant este că lumea respectă evident aceste reguli, cum ziceai tu. Nimeni nu povestește nimic. Dar și așa se mai strecoară câte o informație, cum spune Mr. Watson. El a auzit că este vorba despre un joc, Erebos.

— Ah, da? Și dacă îți voi spune că asta este un *bullshit*?

— Tocmai asta spui, ripostă Jamie. Dar nu are importanță, eu nu particip la așa ceva. Și mai sunt și alții care sunt de aceeași părere ca mine. Un moment reapăru zâmbetul pișicher al lui Jamie, după care acesta adăugă: Nick, maimuță bătrână, lasă asta. Este ceva de moment, care va dispărea. Dar senzația mea este că oamenii amestecați în asta se implică mult prea rapid și mult prea profund.

— Mulțumesc pentru avertisment, unchiule Jamie, îl ironiză Nick și plin de satisfacție observă că zâmbetul de pe fața prietenului său dispăru. Micuțul Nicky va fi atent. De-ai ști cât ești de jalnic…

Se ridică și se îndreptă spre ușă, de data aceasta fără a mai avea grijă să nu facă zgomot. Ce să facă acum? Planul B prevedea să o sune pe Emily. Ideea făcu să i se strângă stomacul cât o nucă. Dacă ar încerca mai întâi la Adrian? Nu avea numărul acestuia, fir-ar să fie, cum de nu se gândise ieri la asta?

— După ce te saturi de mizeria asta, caută-mă, spuse Jamie înainte de a închide ușa după Nick.

Niciodată nu va mai schimba o vorbă cu Jamie. Ce idiot! Habar nu avea ce pierdea și credea că trebuia să îl compătimească pe Nick în loc să se bucure.

Acum va trebui să facă altcuiva cadoul. Băgă mâna nervos în buzunarul hainei după telefon.

Alo, Emily – o să spună. Sau mai cool: Hei, Emily, sunt Nick. Ai puțin timp pentru mine? Pot să trec pe la tine?

Numai la acest gând palmele i se umeziră. Știa că Emily refuzase alte trei oferte, iar la încercarea făcută de Rashid fusese chiar martor. Dar eu voi proceda altfel. Deodată își dădu seama că știa ce să spună. Era ceva la îndemână și nu contravenea regulilor.

— Alo?

Vocea lui Emily era răgușită: ori abia se trezise, ori răcise. Nick nu se mai gândise la cât era ceasul, fir-ar… Primul impuls a fost să închidă, dar asta ar fi o prostie mai mare.

— Hei, Emily… își drese glasul, apoi continuă: … Îmi pare rău că te deranjez atât de devreme, dar trebuie să vorbesc cu tine.

— Acum?

Tonul ei nu era tocmai entuziasmat.

— Da, acum… acum ar fi bine.

— Despre ce este vorba?

Nick intenționa să se avânte în explicația ce trebuia să culmineze cu propoziția *Vreau să îți dăruiesc o lume,* dar Emily i-o luă înainte.

— Ah, știu, este vorba despre acel plictisitor CD, nu? Ai aflat ceva mai mult? Ieri m-am trezit cu un al treilea care voia să mi-l bage pe gât. Și fiecare dintre ei făcea pe misteriosul.

Discursul pregătit cu mare grijă de Nick se făcu praf într-o clipă. Și nu știa nici ce altceva să spună.

— Nick, mai ești la telefon?

— Da. Ăă… dar de ce ai spus de fiecare dată nu?

— Din același motiv ca tine, bănuiesc. Nu îmi place toată vânzoleala asta. Și în plus ăștia sunt mereu niște indivizi dezgustători de la care nu mi-ar plăcea să primesc un cadou.

Nick închise ochii. Fusese cât pe-aici să se alăture acelor tipi dezgustători.

— Deci ce ai aflat?

— Nimic. Îmi pare rău. Voiam cu totul altceva…

— Aha. Ce anume?

În creierul lui Nick era vid. Se agăță disperat de prima idee care îi trecu prin cap.

— Păi este vorba… despre Adrian. Adrian McVay. Ai cumva numărul lui de telefon?

Liniștea așternută exprima perplexitatea. Nick se ura pentru prostia făcută.

— Te referi la blondul acela subțirel care arată mereu puțin cam speriat? Cel al cărui tată s-a sinucis?

Acum fu rândul lui Nick să rămână mut.

— Da. Taică-său s-a sinucis.

— Îl cunosc pe Adrian doar din vedere. Cum de ți-a trecut prin cap că aș avea numărul lui?

Da, cum? Nick își lipi fruntea de primul perete, gata să îl lovească tare cu capul.

— Doar așa. Credeam că vă cunoașteți. Probabil că a fost o greșeală din partea mea. Îmi pare rău.

Ar fi putut să încheie acum convorbirea, ceea ce pe de o parte ar fi fost o mare ușurare, pe de altă parte nu ar fi fost, pentru că nu fusese o discuție bună. Mai făcu o încercare de salvare:

— Și ce mai faci în general? Ți-ai terminat lucrarea la chimie?

Tăcere. Probabil că Emily își dăduse seama ce reprezenta această bruscă schimbare a subiectului: ieșirea dintr-o încurcătură.

— Hai, spune, Nick. Ce vrei de fapt?

Să îți dăruiesc Erebos. Ori cel puțin să îți aud vocea.

— Ți-am spus, numărul lui Adrian. Nick se întrebă dacă nu cumva sunase obraznic ceea ce spusese și adăugă: Îmi pare rău, am crezut că l-ai mai ajutat, dar văd că m-am înșelat.

— Da. Părea că Emily l-a crezut. Ce noroc. Se auziră zgomote în fundal și un fâșâit de parcă ar fi încercat să acopere microfonul cu mâna, apoi ea se auzi din nou: Nick, trebuie să închid. Tata vine să mă ia într-o jumătate de oră și între timp trebuie să o mai ajut cu ceva pe mama.

— Oh, da, evident. Îți doresc o duminică plăcută!

•

Nu progresase nici măcar cu un pas. Până la prânz trebuia să fie în arenă și acum era aproape ora nouă. Adrian, trebuia să dea de Adrian.

Deschise agenda telefonului și luă la rând nume după nume, poate găsea un coleg care să aibă numărul lui Adrian.

Rămase la Henry Scott. Henry juca și baschet și era în aceeași clasă cu Adrian. Bingo!

Henry răspunse după al doilea sunet de apel.

— Bună, poți să îmi dai numărul de telefon al lui Adrian McVay?

— Sigur. Așteaptă un moment.

Henry îi dictă un număr de telefon fix, ceea ce nu era ideal, dar ce mai conta.

— Ce treabă ai cu Adrian?

După ce Henry fusese atât de amabil, Nick nu putea să îi spună să își bage undeva curiozitatea.

— Vreau să îi dau ceva.

Simți pe loc că interlocutorul lui devine brusc atent.

— Este ceva ce ai putea să îmi dai și mie?

Hopa! Nick zâmbi.

— Teoretic da…

— Este pe dinafară pătrat, iar înăuntru rotund și argintiu?

Acum Nick râdea de-a binelea.

— Da, într-adevăr.

— Atunci la mine este în mâini mai bune. Adrian l-a mai refuzat o dată. Ți-ai pierde timpul cu el.

Deci solul avusese din nou dreptate. Era cu adevărat posibil ca toți candidații punctați de Nick să nu primească Erebos? De ce, dacă nu cunoșteau jocul?

— Bine, dacă așa zici. Ți-l dau ție. Unde locuiești?

— Gillingham Road. Dar ne putem întâlni la jumătatea drumului.

Henry părea plin de zel.

— În ordine. Ne întâlnim la stația Golders Green, asta trebuie să fie prin apropiere, nu?

O jumătate de oră mai târziu copia jocului își schimbase posesorul. Henry fusese de acord cu toate condițiile: discreție totală și păstrarea secretului; nicio întrebare, niciun dubiu, doar dat zelos din cap în semn de aprobare. El avea un notebook personal și ardea de nerăbdare să înceapă. Nick nu putuse să își reprime impresia că Henry avea deja o idee aproximativă despre ce era vorba, dar nu îl întrebase. De fapt îi era indiferent. Esențialul era că el câștigase un novice. Henry se va bucura, iar Nick se va putea întreba de câte ori întâlnea un Unu dacă acesta nu era Unu *al lui.*

11.

— Ți-ai îndeplinit însărcinarea?

La ora unsprezece fix Sarius se află din nou în încăperea dosnică de la cârciuma Atropos'. Solul stă la masă și râcâie cu degetele lui osoase urmele de ceară de pe ea.

— Da, totul a fost rezolvat, spune Sarius. Dar nu l-am dat pe Erebos uneia dintre cele trei persoane menționate ieri de mine, ci altcuiva.

Degetele solului se opresc din râcâit. Sarius are impresia că citește dezaprobare în ochii galbeni.

— Cui?

— Se numește Henry Scott, are paisprezece ani. Coleg de școală cu mine.

— Povestește-mi mai multe despre el.

Mai multe? Nu știu mai multe. Doar mici amănunte.

— Are păr blond și este cam înalt pentru vârsta lui. Joacă și baschet. Locuiește în Gillingham Road. Își dorea Erebos, cred că deja știa despre ce era vorba.

O vreme solul nu spuse nimic. Aduna într-o grămăjoară ceara râcâită de pe masă.

— În ordine. Considerăm sarcina ta ca îndeplinită. Totuși, spune-mi de ce nu l-ai adus la mine pe unul dintre cei trei? Jamie Cox? Emily Carver? Adrian McVay?

De ce mă mai reține solul? Sarius trebuie să se afle în arenă, cine știe pe unde o fi și asta. Dacă are ghinion, dă în drum iar peste un labirint ori îl opresc trolii. Orice este posibil. În sinea lui speră la o nouă dotare, așa cum primise și la ultima lui promovare. I-ar pica tocmai bine acum, chiar înaintea luptei.

— Jamie și Emily nu au vrut, iar cu Adrian nu am mai vorbit, pentru că rezolvasem treaba cu Henry, explică el.

Ochii solului ardeau ca jarul peste care trece o pală de vânt.

— De ce a refuzat Jamie Cox?

Ce importanță mai avea? Sarius vrea să plece. Vrea să vadă lista finală a luptătorilor înscriși și să se gândească contra cui are șanse. Nu vrea să discute despre Jamie.

— Nu îi convenea secretizarea, de aceea.

— A mai spus și altceva? insistă solul.

Doamne, Sarius ar fi trebuit să stenografieze toată discuția?

— Da, a spus că el consideră prostească secretomania, că eu mă port ca un zevzec și că unii dintre profesorii noștri sunt de părere că este în curs de desfășurare ceva periculos.

Solul se apleacă atent înainte și își sprijini bărbia în mâini.

— Care profesori?

Sarius ezită. Ce îl privește asta pe sol? Îl mănâncă limba să întrebe, dar nu vrea să lungească inutil discuția. Și, în plus, nu are importanță, pentru că oricum Mr. Watson nu este dispus să joace Erebos.

— De fapt este numai un profesor. Îl cheamă Watson, noi facem cu el engleza.

Solul primește informația dând din cap.

— Despre ce a fost vorba la Emily Carver?

Amintirea discuției cu ea îl doare pe Sarius.

— A spus deja de mai multe ori nu și… nu voia să primească niciun cadou.

— … niciun cadou, repetă gânditor solul.

Acum s-a terminat? ar fi vrut să întrebe Sarius. Speră tare mult asta. Este târziu, trebuie să se grăbească, iar chipul solului îl neliniștește astăzi mai mult ca niciodată. Vrea să plece.

— Bine. Să sperăm că Henry Scott nu se lasă așteptat prea mult. Să sperăm că ne-ai adus un novice onorabil.

Solul se ridică fără a-și lua privirea de la Sarius.

— Este prima ta luptă contra celor ca tine, nu?

— Da, spune Sarius așteptându-se la ponturi valoroase.

— Eu sunt îngrijorat de modul în care te vei bate. De modul în care îți vei alege adversarul. Aici sunt prezenți unii dintre cei mai buni războinici și toți cei cinci din Cercul Interior.

Este momentul ca în schimb solul să îi răspundă la o întrebare.

— Ce este Cercul Interior?

Solul zâmbește. De fiecare dată când face asta, lui Sarius i se face frig.

— Cercul Interior înseamnă cei mai buni dintre cei mai buni. Acești războinici vor lupta singuri în marea aventură. Dacă triumfă, vor fi răsplătiți generos.

Sarius nu trebuie să întrebe cum se ajunge în Cercul Interior, deoarece știe deja. Trebuie să fii mai viclean decât ceilalți, mai

puternic. Să obții victorii, să găsești cristale ale dorințelor. Îi este foarte clar că el se află departe de așa ceva.

Se deschide ușa cârciumii, înăuntru pătrunde lumina. În raza de lumină gălbuie dansează particule de praf.

Sarius se mai întoarce o dată spre sol.

— Nu primesc o nouă dotare?

— Ai fi primit pentru Jamie Cox, răspunde solul încă zâmbind. Mult succes în turnir. Sunt foarte îngrijorat, am mai spus asta?

•

În fața cârciumii se fâțâie mai multă lume decât ieri. Sarius se ține după un grup de barbari înarmați până-n dinți, aflați cu siguranță în drum spre arenă. După câteva minute li se alătură doi oameni-șopârlă, trei vampiri, trei elfi și un pitic. Piticul este un vechi cunoscut, Sapujapu, între timp înarmat cu o imensă halebardă și cu un scut după care se poate ascunde cu totul. Sarius nu îi poate identifica nivelul, deci ar trebui să fie mai mare de trei. Printre vampiri se află un Doi, iar printre elfi chiar un Unu. Sarius zâmbește ușor.

— Hei, Sarius! îl salută Sapujapu.

— Salut! îi răspunde Sarius nedumerit. Nu știam că aici putem discuta și fără foc.

Piticul așază halebarda pe celălalt umăr.

— În orașe sunt valabile alte reguli decât în câmp deschis. Mergi și tu la luptele din arenă?

Deschiderea lui Sapujapu pentru discuții reprezintă un noroc neașteptat. Sarius profită din plin.

— Da. Acesta este drumul cel bun, nu?

— Așa este. Am fost acolo deja aseară și am aruncat o privire. Arena este imensă. O priveliște grozavă, ai să vezi.

— Este primul tău turnir? vrea să știe Sarius.

— Ce? Nu, sigur că nu! Am fost deja de două ori în arenă la mormântul regal. Tu nu ai mai fost?

Este mai inteligent să spui adevărul dacă vrei să afli mai mult.

— Pentru mine este prima dată. Sunt cam agitat pentru că nu știu cum se vor desfășura lucrurile.

Xohoo trece pe lângă ei urmat de Nurax care își dezvelește dinții de strigoi. În semn de salut ori de amenințare, cine știe. Ca să vezi, își spune Sarius, au reușit și ei să ajungă.

— Cum se desfășoară? Poți să îi provoci pe alții ori să te lași provocat, după care are loc un duel în doi. În jurul tău este o gălăgie nebună, toți strigă, bat din palme, tropăie…

BloodWork se apropie pășind greoi și îl îmbrâncește pe Sapujapu care pierde șirul vorbelor. El și Sarius se uită în urma uriașului barbar care poartă pe umăr o impunătoare spadă de călău. Deasupra se leagănă părul lui negru împletit.

Unde rămăseseră? Cele mai importante informații trebuie de-abia acum să le stoarcă Sarius de la pitic.

— Ce se poate câștiga? Și cum?

— Asta se stabilește înainte. Stabilești tu împreună cu adversarul tău: spada mea contra scutului tău, cristalul meu contra unuia ori a două niveluri ale tale. Cam așa. Pentru mine este de data aceasta periculos, halebarda mea nu este cea mai bună, trebuie să o țin cu ambele mâini și nu pot să folosesc scutul.

Într-adevăr arma lui Sapujapu trebuie să fie grea. Mânerul lung pare dificil de mânuit, lama ascuțită din capăt strălucește ca otelul șlefuit.

— Dar și dacă apuci să lovești, rănile sunt mortale, îl consolează Sarius.

— Da, *dacă.*

Cotesc după un colț și Sarius vede arena la capătul unei alei lungi. Este rotundă, albă ca zăpada, străpunsă de arcade înalte ca ale Colosseumului roman. Priveliștea impune respect… Sau este vorba despre melodia care îl însoțește de puțin timp? Niciodată nu poate să își dea seama când începe, poate doar constata că este prezentă din nou și că îl acompaniază ca o vrajă puternică. Sau îl cheamă, ca acum. Ea îi explică totul, fără a folosi cuvinte, așa cum deodată îi devine clar că arena este vocația lui, în bine sau în rău.

Toți luptătorii înscriși sunt listați pe o tablă din cupru aflată la intrarea în arenă. Sarius se regăsește între un oarecare Nodhaggr și o veche cunoștință, Tyrania, tovarășa lui de luptă cu femeile apelor, în timp ce prezența lui este înregistrată de către un gnom cu pielea verde, Sarius parcurge cu privirea lista în căutarea altor nume cunoscute lui. Îi găsește repede pe Keskorian, Nurax, Sapujapu și Xohoo. Pe listă figurează, de asemenea, Samira și LordNick, ca și luptătorii din labirint: Arwen’s Child, Blackspell, Drizzel, Feniel și Lelant. Ce neplăcut

că aceștia au găsit totuși drumul către Orașul Alb în loc de a sfârși ca hrană pentru scorpioni.

— Sarius este înregistrat. Sarius trebuie să se ducă la spațiile rezervate elfilor și să aștepte începerea luptelor, îl anunță gnomul.

Din fericire interiorul arenei este ticsit cu indicatoare. Spațiile unde se pregătesc elfii se află alături de cele ale oamenilor-pisică. Pentru prima dată Sarius vede aici și exemplare masculine, grele și mlădioase ca tigrii.

Așa cum era de așteptat, încăperile în care elfii așteaptă începerea jocurilor sunt arhipline. Sarius își caută un loc liber lângă perete și urmărește discuția dintre un elf cu părul roșu, cu urechi foarte lungi și un Doi cu părul cenușiu. Un Doi!

— Ce se întâmplă dacă pierd? tocmai întreabă Doiul.

— Te predai repede, altfel se poate întâmpla ca adversarul să te ucidă. Am trăit asta.

— Și pe urmă? Sunt scos din joc?

— Sigur. Ai uitat regulile?

— Nu. Este clar.

Sarius se strecoară mai departe prin înghesuială. L-a descoperit pe Xohoo în capătul celălalt al încăperii – dintre elfii cunoscuți îi este cel mai agreabil. Pe drum surprinde diverse frânturi de discuții.

— … am auzit că BloodWork va încerca astăzi.

— Asta intenționează. OK, este puternic, dar…

Spațiul devine tot mai aglomerat.

— … nicio șansă, de aceea trebuie să câștig astăzi neapărat un cristal al dorințelor.

— Eu vreau să progresez două niveluri. De-ai știi cât de violentă a fost însărcinarea mea de la ultimul ritual. Nu mai vreau să trec prin așa ceva.

Sarius a ajuns. Xohoo stă singur într-un colț și își aranjează coiful pe cap.

— Salut, Xohoo!

Sr Bună, Sarius!

— Nervos?

— Da, oarecum. Tu?

— Și eu. Este primul meu turnir.

— Aha. Ei, vei vedea. Arena nu e rea.

Sarius ridică privirea spre plafonul curbat al încăperii.

Rumoarea se intensifică. Se aud râsete și tropăituri. Publicul – constată nervos Sarius. Ar fi fost mai bine ca mai întâi să fie spectator al luptelor înainte de a participa fără să aibă idee despre ce este vorba. Ce să facă, să îl provoace iarăși pe LordNick? Sau poate să lupte cu BloodWork? Ar fi ca și cum și-ar aranja propria înmormântare.

— Cu cine ai luptat ultima dată? îl întreabă el pe Xohoo.

— Mai întâi cu Duke, pe care l-am învins. Apoi cu Drizzel – ceea ce a fost o prostie din partea mea. Timpul e total perfid.

— Aha. Asta înseamnă că îți poți alege adversarul?

— De cele mai multe ori, dar nu totdeauna. Hei… cred că începe.

Dum-dum-dum! Deasupra capetelor lor se aud tropăieli ritmice. Publicul își manifestă nerăbdarea. Se aud câteva voci, lor li se adaugă altele și un cor de voci scandează același cuvânt:

— Sânge, sânge, sânge!

— Luptătorii în arenă! urlă o voce din afară.

Izbucnesc urale.

Sarius rămâne mut în colț, le cedează altora întâietatea. Dar și ei ezită. Niciunul nu vrea să fie primul.

— Hai, eroilor! le strigă un uriaș soldat din pază. Din coiful acestuia cresc în stânga și în dreapta coarne de bivol, biciul lui trosnește o dată, de două ori. V-ați înscris, acum arătați de ce sunteți în stare!

Îi împinge pe primii prin poarta boltită, ceilalți îi urmează șovăitori.

— Sânge, sânge, sânge! se strigă afară.

În mine nu se ascunde un erou – gândește Sarius. În mine se ascunde un spectator. Mi-ar fi plăcut mult mai mult să stau într-o lojă, să strig, să tropăi…

Ceilalți îl împing spre ieșire. Trec cu toții printr-un pasaj, o gaură întunecoasă, la capătul căreia, într-un uriaș cerc sunt luați în primire de lumină și de vacarm.

— Elfii! strigă publicul.

Izbucnesc aplauze. Sarius privește în jur și își dorește să fie înghițit de nisipul arenei.

Mii și mii de spectatori umplu șirurile de locuri ale clădirii rotunde care pare că se ridică până la cer. Publicul se compune din toate genurile posibile de personaje și din cele încă

nemaivăzute de Sarius. Într-unul dintre primele rânduri, puțin la dreapta lui este un bărbat cu cap de păianjen. Cele opt picioare care i-au crescut din cap în loc de urechi sunt într-o continuă agitație. Sarius își desprinde privirea de pe el, se uită la chipul unei creaturi-șarpe care își agită persiflant limba, descoperă două locuri mai departe o femeie din a cărei frunte iese un ochi ca un peduncul. Între aceștia se fâțâie pitici, elfi, vampiri și niște creaturi transparente a căror piele pare să acopere doar aer gol. O clipă Sarius respiră cu greu; rândurile circulare de spectatori îi par lațuri din larmă și trupuri care se vor strânge imediat ce el se va afla în centrul arenei.

Pentru a uita de această privelițe, își îndreaptă atenția către cele două grupuri de luptători îndrăzneți care se află deja în arenă: oameni-pisică și oameni-șopârlă. Comparativ cu elfii sunt puțini la număr.

— Piticii! urlă mulțimea când printr-o altă intrare se ivește o grămadă de creaturi mici, musculoase, cu brațe scurte.

Cinci supraveghetori cu mantii negre veghează ca aceștia să rămână pe locurile rezervate lor.

Sarius îl descoperă pe Sapujapu, care își ține în față halebarda de parcă ar fi un talisman care să-l protejeze de oribilele chipuri din jur. Mai vede și trei femei-pitici. Ele se deosebesc de piticii bărbați doar prin lipsa bărbii.

Vampirii sunt anunțați zgomotos și se grupează în cea mai umbrită parte a arenei. Grupul lor este mare, aproape tot atât de mare ca al elfilor. Drizzel și Blackspell stau mult în față, de parcă abia așteaptă lupta. Sarius are impresia că Blackspell s-a uitat în direcția lui. *Doar n-o vrea să mă provoace ori*...?

În acest moment lui Sarius i se par toți mai puternici, mai abili și mai experimentați ca el. Am să mor, se gândește el. Tot ce se petrece aici va continua fără mine, iar eu nu voi afla niciodată care este marea sarcină care ne așteaptă, pentru că nimeni nu-mi va vorbi despre ea. Probabil că acestea sunt ultimele mele minute în Erebos. Doar dacă solul se află aici... și mă mai salvează o dată.

Privește în jur căutând silueta uscățivă atât de familiară lui în toată grozăvia ei, dar privirea i se pierde în masa de spectatori. În plus în arenă tocmai intră oamenii. Sunt doar trei, dintre care LordNick este unicul pe care Sarius îl cunoaște. Urmează

barbarii însoțiți de mugete asurzitoare, aceștia sunt aclamați ca nimeni alții.

Așadar, sosesc învingătorii, se gândește Sarius. Noi la ce ne mai dăm osteneala?

Sunt uriași, așa cum mărșăluiesc pe câmpul de luptă luminat de soare spre a ajunge la locul destinat lor. Armele lor sunt masive și Sarius se îndoiește că el ar putea ridica vreuna dintre ele, necum să mai și lupte cu ea. Securea pe care o duce Keskorian este cam tot atât de mare cât Sarius însuși.

Barbarii și-au luat în primire locul și tobele încep să bată.

Cum începe, cum sunt mort. Cum începe, cum sunt mort.

Dar freamătul nerăbdător care plutește deasupra spectatorilor nu corespunde începutului luptelor. Se deschide o altă poartă mai mare decât toate celelalte. Patru titani cât niște copaci, cu pielea aurie aduc o platformă rotundă din aur pe care stau cinci luptători. Doi barbari, o femeie-elf, un om și un bărbat-pisică. Explozia de bucurie a spectatorilor acoperă toate zgomotele, până și melodia care povestea fără cuvinte despre fapte de eroism, secrete, lucruri pe care luptătorii normali nici măcar nu și le pot imagina. Purtătorii platformei se opresc în centrul arenei; tot aurul strălucește în lumina puternică a zilei precum un soare propriu.

— Salutați luptătorii Cercului Interior, spune o voce ce pare că vine simultan din toate direcțiile. Ei sunt cei mai buni dintre voi, cei mai puternici, cei mai cutezători. Atât timp cât unul dintre voi nu îi învinge. Când intrați în luptă, nu uitați: oricare dintre voi poate accede în Cercul Interior dacă se dovedește demn de acest lucru.

Rareori i s-a înfățișat lui Sarius ceva mai demn de a fi dorit. Cei cinci aleși par invincibili, el i-ar lua locul imediat oricăruia dintre ei, căci iată că între aceștia se află și un elf, nu sunt toți barbari. Ar putea avea șanse. Ar putea să stea acolo, sus. Dar desigur nu ca un Trei.

Platforma primește un loc de onoare la marginea arenei, membrii Cercului Interior se așază și brusc se face liniște. Mai persistă doar șoapte, un foșnet de nerăbdare și muzica aceea pânditoare care accelerează bătăile inimii lui Sarius.

Apoi ca din neant apare un bărbat. Este gol, cu excepția unui șorț purtat în jurul șalelor, cu tenul maroniu ca pielea veche și constituție atletică. Are în mână un toiag lung cu care lovește de

două ori scurt podeaua, ca un maestru de ceremonii de la curte. Atenția lui Sarius se fixează asupra unor detalii ciudate: urechi lungi, foarte lungi, ascuțite care pun în umbră urechile oricărui elf. Smocuri de păr ca de lână deasupra menționatelor urechi și direct pe frunte, o mustață laterală orizontală. Foarte stranii toate acestea, dar cele mai bizare lucruri dintre toate i se păreau a fi ochii lui bulbucați, rotunzi și strălucitori. Bile mari, albe care amenințau să-i cadă din cap în orice moment.

Bărbatul își rotește privirea asupra celor prezenți. Și parcă toți se feresc de ea. *Ceva nu-i în regulă cu el.* Sarius îl urmărește atent pe maestrul de ceremonii și descoperă și alte ciudățenii. Picioarele! Labe de om, cu gheare de pasăre de pradă. Și asta nu este tot. Detalii bizare îl aseamănă cu hidosul bărbat-păianjen pe care Sarius evită pe cât posibil să îl privească, dar, în ciuda picioarelor care zvâcnesc pe capul lui, el pare de-al casei. Doar ochiul holbat, mare lasă impresia unui corp străin, de parcă cineva l-ar fi transplantat din greșeală în lumea lui Erebos.

Vorba bărbatului este precum clipocitul apei.

— Regulile vă sunt cunoscute. Eu fac apelul luptătorilor. Nimănui nu-i este permis să-și caute un adversar care aparține unui nivel inferior celui care provoacă. Încep cu piticii. Bahanior!

Mai durează câteva secunde până când cel strigat ajunge în centru. Sarius nu poate distinge niciunde pe îmbrăcămintea acestuia cifra indicând nivelul. Deci Bahanior este cel puțin un Trei.

— Alege-ți adversarul! cere ochiosul.

Bahanior ezită. Se întoarce o dată, de două ori în jurul lui. Privește ceata elfilor.

Dacă mă alege pe mine, trebuie să fie un Trei, altfel nivelul meu ar fi prea mic pentru el, conchide Sarius. Nu ar fi rău. Mă pot descurca până la urmă cu un pitic de nivel Trei.

Dar Bahanior trece mai departe cu privirea, insistă pe oamenii-pisică, apoi pe vampiri. Maestrul de ceremonii lovește nerăbdător cu toiagul în nisip.

— Decide-te!

Mai trec alte câteva secunde. Publicul începe să dea semne de nervozitate, se aud strigăte ca „Molâule”! „Prăpăditule”! „Bășină de șoarece”! Sarius îi mulțumește sorții, bucuros că nu este în locul lui Bahanior.

— Îl provoc pe Blackspell, se decide în cele din urmă piticul.

Judecând viteza după care Blackspell se desprinde din rândurile vampirilor și se postează în fața lui Bahanior, Sarius își poate da seama că piticul nu trăsese o carte favorabilă. Probabil că vampirul îi este cu cel puțin două ori trei niveluri superior și deja se bucură că îl va face bucățele pe Bahanior. Sarius își amintește în treacăt ceea ce îi spusese solul la intrarea în grotă: că Blackspell fusese cândva învins de Drizzel și că trebuise să renunțe la trei niveluri. Între timp însă și le recăpătase cu siguranță. În orice caz, Drizzel trebuie să fie grozav de puternic. Sarius nu îl va provoca în niciun caz pe el.

Blackspell scoate spada pentru care Sarius îl invidiază atât de mult, deoarece pare confecționată din sticlă roșie, în vreme ce Bahanior lăsa mai curând impresia că ar fi preferat să o întindă făcând salturi uriașe peste rândurile de spectatori. Pe lângă spada adversarului, a sa pare ca un cuțit pentru unt.

— Pentru ce vreți să luptați?

Bahanior se lasă nehotărât de pe un picior pe celălalt.

— Dacă învinge, primesc de la Blackspell un nivel și… 20 de piese de aur.

— Este prea puțin, intervine vampirul. Două niveluri și 30 de piese de aur.

Bahanior nu răspunde. Se vede pe chipul lui că regretă deja amarnic alegerea adversarului.

— Ești de acord? vrea să știe maestrul de ceremonii.

— Eu am doar 25 de monede de aur, mărturisește Bahanior.

Se cade de acord. Două niveluri și 25 piese de aur. Sarius este convins că asta este mai mult decât își poate permite Bahanior.

— Luptați! strigă ochiosul.

Bahanior face imediat trei pași înapoi. Blackspell pășește spre el cu scutul întors în lături, ca pentru a-l provoca pe pitic.

Cioc-cioc-cioc! Un zgomot venind din altă lume.

— Nick?

Rahat! *Nu acum*! *Oh, te rog, nu*!

Fără a-și scoate casca de pe urechi Nick sare în picioare și privește clanța care mișcă. Era tatăl lui – de ce nu-l putea lăsa în pace?

Nick încercă să acopere ecranul cu trupul lui. Imediat își dădu seama cum ar arăta asta. Brusc inspirat închide monitorul și

deschide cartea de chimie la o pagină oarecare. În urechi are clinchetul spadelor.

— Mama și cu mine vrem să mergem la cinematograf. Mai putem prinde filmul de după-amiază exact înainte de tura mea de noapte. Vii cu noi? Nu am mai ieșit împreună de-o veșnicie.

Din cască se aud gemete provocate de durere. Era Bahanior, garantat. Urmă un șuierat și o lovitură.

— Băiete, te-am întrebat ceva! Binevoiește să îți scoți casca de pe urechi sau crezi că nu mă prind că ție îți urlă muzica în cap, în loc să înveți?

Tatăl începu să se roșească la față.

Fir-ar, fir-ar, fir-ar...!

Nick scoase casca.

— Așa este mai bine. Deci vii sau nu vii la cinematograf?

— Nu cred, tati. Mai trebuie să învăț, este mai greu decât bănuiam.

William Dunmore clătină neîncrezător din cap.

— Și nu poți să faci o pauză de două ore? Nici nu ai întrebat ce film rulează.

Acum probabil că lupta se terminase. În mod sigur Blackspell câștigase, dar cine putea fi sigur? Și dacă marele holbat îl strigă tocmai pe el ca următor luptător și el rămâne inert în mulțime? Ce se va întâmpla? Nimic nu își dorea mai mult Nick decât să-l expedieze pe taică-său pe Lună.

— Nu are importanță ce film rulează, tati. Rămân acasă, OK?

Privirea suspicioasă a tatălui alunecă peste birou, peste computer, peste carte.

— Te simți prea mare pentru a mai merge cu părinții la cinematograf, hm...

Dar de plătit plătim cu toții – va fi următoarea frază – *plătim, plătim și plătim și niciodată nu primim ceva înapoi.* Din când în când tatăl mai cădea într-o astfel de dispoziție, dar de ce acum, de ce tocmai acum?

Nick zâmbi, ceea ce îi era greu.

— Crede-mă, aș întinde-o urgent cu voi la un film, mi-ar face mult mai mare plăcere decât să mă chinui cu păcătoasa asta de lucrare la chimie. Dar materia este foarte dificilă. Noaptea trecută am dormit groaznic. *Era purul adevăr.*

Poate că expresiile tari au fost cele care l-au convins pe tată.

— Cine înjură nu minte – obișnuia el mereu să spună. Hm... penibilă greșeală.

— Hm... ei bine, dacă treaba e așa de serioasă, deși mă cam mir, trebuie să mărturisesc. Să sperăm că rezultatul va fi pe măsura zelului tău.

Ceea ce din păcate este puțin probabil.

— Și eu sper asta.

— Deci la revedere, profesore. Distracție plăcută.

•

Bahanior a dispărut din arenă și nu e nicio urmă de Blackspell. Totuși, unul dintre ei trebuie să fi câștigat, nu? Acum luptă un elf cu o femeie-șopârlă, ambii necunoscuți lui Sarius. El însuși stă în același loc, lângă Xohoo, pe care l-ar întreba ce pierduse. Încearcă, dar nu merge. După cât se pare, în arenă nu sunt permise discuțiile. Poate că așa este mai bine. Dacă nu a observat nimeni absența sa, nici nu poate nimeni să se plângă de asta.

Femeia-șopârlă luptă fără arme, în loc de arme aruncă fulgere asupra adversarului. O vrăjitoare? Elful reușește de două ori să le evite și acum șopârla este în defensivă, nu mai are puteri, are nevoie de o pauză. Elful pricepe asta mai târziu și o atacă cu lancea, dar acum femeia-șopârlă are deja strânsă putere pentru un nou fulger, cu care îl pune la pământ pe adversar.

— Învingătoare este Dragoness. Ea primește de la Zajquor un nivel și 15 piese de aur.

Un scurt foșnet și Sarius vede brusc pe Zajquor apărând un Doi. La Dragoness nu se modifică nimic, cel puțin nu ceva perceput și de Sarius. Aleșii de pe platformă văd cu siguranță ceva. De exemplu un Patru care se transformă într-un Cinci.

— Xohoo! strigă marele ochios.

Elful de lângă Sarius tresare. Ezită doar un moment înainte de a-și apuca spada și scutul și a pleca. Ceilalți îi fac loc să treacă și Xohoo se află acum în centrul arenei.

Mult noroc! îi urează Sarius în gând.

— Alege-ți adversarul!

— Îl provoc pe LordNick!

De ce, idiotule? *Pe el nu îl vei învinge niciodată*! Dar cine știe? Flerul îl poate înșela, nu îi știe nivelul lui Xohoo. Atunci de ce este atât de tensionat?

Nu s-ar putea ca în spatele lui Xohoo să se afle cineva care îl cunoaște pe Nick Dunmore? *Care poate știe că Nick Dunmore nu se află de mult timp în lumea lui Erebos și care conchide că nivelul lui nu se poate să fi crescut chiar așa de mult*?

Înainte de a ieși în față LordNick îi aruncă o privire lui Xohoo. Sarius este stăpânit de aceeași neplăcută senzație ca în noaptea trecută. Apariția luptătorului îl neliniștește. Parcă ar fi imaginea lui în oglindă, doar că nu are control asupra ei.

Cine ești? Deodată Sarius își dă seama că toți luptătorii întâlniți de el în afara lumii Erebos vor fi convinși că LordNick este Nick. Orice gunoi reprezentat de acest autointitulat Lord va conta în mintea celorlalți drept Nick. Ticălosule – gândește el –, cine ți-a permis asta?

— Pentru ce vreți să luptați?

— Un nivel și 20 de piese de aur, spune Xohoo.

— Prea puțin.

Cel târziu acum Xohoo ar trebui să devină bănuitor.

Elful este nesigur și așteaptă oferta adversarului său. Oferta nu vine, așa că face el însuși oferta următoare.

— Un nivel și 25 piese de aur?

— În niciun caz, răspunde LordNick. Două niveluri și în ce mă privește accept 25 piese de aur. Dar neapărat două niveluri.

— Pentru mine este prea mult.

— Ghinion. N-ar fi trebuit să mă provoci. Dacă poți să oferi două niveluri fără să mori, trebuie să fii de acord. Și poți asta.

Măcar dacă LordNick nu ar fi un ticălos atât de arogant – gândește Sarius. Sau dacă aș putea anunța la școală că n-am nici în clin, nici în mânecă cu el. Dar tocmai asta este împotriva regulilor.

Marele ochios înalță toiagul.

— Luptați!

LordNick îl atacă fulgerător pe Xohoo care evident nu se aștepta la un atac atât de rapid. Spada lungă a omului-luptător i se înfige în coapsă, țâșnește sânge și spectatorii reacționează prompt:

— Sânge, sânge, sânge!

Sarius ar vrea să urle „Tacă-vă fleanca și dați-i o șansă!”, dar el este condamnat la tăcere și oricum intervenția lui nu ar avea niciun sens.

Atacul pe care Xohoo îl încearcă acum este de la început sortit eșecului. Își târăște un picior, iar cingătoarea i s-a înnegrit mai mult de jumătate.

Spune adio nivelurilor tale, gândește compătimitor Sarius. Dacă nu aș fi știut mai multe și eu l-aș fi provocat pe LordNick și i-aș fi spart fața furată.

Cu fiecare pas Xohoo devine tot mai slab. Sângerează din mai multe răni și abia se mai poate apăra de atacurile lui LordNick. În final este suficientă o lovitură cu scutul și Xohoo cade.

— Învingător este LordNick, anunță ochiosul. El primește două niveluri și 25 de piese din aur.

Pe platoșa lui Xohoo apare un Doi cu caractere romane. De parcă șocul i-ar fi dat noi puteri, învinsul face un efort, se ridică și îi înfige lui LordNick spada în picior. Acesta, care nu se aștepta la așa ceva, sare îndărăt lăsând în nisip o dâră lată de sânge. După un moment de surprindere, scoate spada și îl lovește pe Xohoo cu partea lată peste abdomen. După două lovituri pe cingătoarea lui Xohoo nu mai rămâne nicio urmă de roșu. Acesta se prăbușește inert pe nisipul arenei. Urlete asurzitoare ale spectatorilor. LordNick se retrage un pas, pieptul lui se ridică și coboară rapid în ritmul respirației accelerate.

Xohoo nu este totuși mort? Sarius este străbătut de fiori reci. Cu siguranță că în cingătoarea lui Xohoo trebuie să mai fi rămas o infimă urmă de culoare, suficientă ca solul să vină și să îl ia cu el pentru a-l vindeca. Este momentul.

— Ai o singură șansă de a juca acest joc, îi șoptește cineva la ureche lui Sarius.

Chiar a auzit asta? Sau simțurile îi joacă feste?

Xohoo nu se mai mișcă nici când maestrul de ceremonii îl împinge cu toiagul mai întâi ușor, apoi mai puternic. Pe chipul lui apare un rânjet. Privește spre public și face un gest oblic, scurt în dreptul gâtului.

Dar unde este solul? Nu este nici în spatele barbarilor, nici în spatele șopârlelor… Dar dacă și-a găsit locul în spatele elfilor? Sarius întoarce capul, cercetează rândurile de scaune, tresare speriat la vederea bărbatului-păianjen, întoarce repede capul. Îl vede brusc. În al treilea rând, între o femeie cu părul din șerpi și un bărbat cu trei ochi, acolo zărește silueta slabă bine-cunoscută. Chipul îi este umbrit de o glugă, totuși ochii galbeni

licăresc ca două candele înguste și pâlpâitoare. Nu schițează niciun gest în favoarea lui Xohoo.

Cel căzut este ridicat și scos din arenă. Doi paznici îl iau fiecare de câte un picior și târâie cadavrul pe nisip, lăsând în urma lor o dâră lată de sânge.

Sarius îi urmărește cu privirea șocat. *Totul este atât de real. Al naibii de real.* Teama că va părăsi fără viață arena revine înzecit și când maestrul de ceremonii vine din nou în centru, se roagă să nu fie el cel chemat. Dorința i se îndeplinește. Când ochiosul rostește numele următorului luptător, pare că toți uită să mai respire.

— BloodWork!

Acesta își poartă securea oblic pe spate, mai duce și o spadă și un scut. Preț de o clipă pe Sarius îl fulgeră gândul la ce ar face el dacă barbarul l-ar alege ca adversar, dar asta nu se poate întâmpla. El este doar un Trei, în timp ce BloodWork este probabil un afurisit de Nouăzeci și cinci sau cam așa ceva.

Barbarul și maestrul de ceremonii pe jumătate gol sunt aproape de aceeași înălțime. BloodWork emană energie, nu poate sta o clipă liniștit. Armele din mâinile lui zvâcnesc de parcă ele însele ar fi vii.

— Alege-ți adversarul!

BloodWork nu ezită nicio secundă.

— Îl provoc pe Beroxar. Pretind locul lui în Cercul Interior.

Întreaga arenă își ține respirația ca un animal enorm, rotund. *Ai putea auzi un ac căzând, dacă pe jos n-ar fi nisip.* De pe platforma din aur se ridică unul din cei doi barbari.

Nu este logic – gândește Sarius. În locul lui aș fi ales bărbatul-pisică sau femeia-elf.

Cei doi luptători sunt practic la fel de înalți. Beroxar are o spadă curbată și un scut de mărimea unei mese. Coiful lui amintește de capul unui rechin și se prelungește până pe umeri, apărând astfel și o parte a spatelui.

— Tu ce pretinzi de la BloodWork dacă l-ai învinge?

— Sclavie timp de două săptămâni și șase dintre nivelurile lui.

Șase! Dacă BloodWork este impresionat, nu lasă să se vadă acest lucru. Înclină scurt capul și ia poziția de luptă. Ca o probă Beroxar despică aerul din fața sa cu o lovitură de spadă, ceea ce produce un sunet ca acela al unui roi de albine.

În minutele următoare Sarius nu mai este capabil de un gând clar. Lupta îl face să uite de tot, inclusiv de propria frică. Niciunul dintre cei doi barbari nu dă dovadă de vreo slăbiciune. Se învârtesc unul în jurul celuilalt, execută atacuri rapide și se apără cu aceeași îndemânare. Iataganul lui Beroxar țese modele de argint în jurul adversarului, iar securea lui BloodWork înconjoară capul celuilalt, în timp ce caută cu spada punctele vulnerabile ale lui Beroxar. Care nu par să existe. Lupta lor arată ca un dans în care conducerea trece ba la unul, ba la altul. Până când BloodWork se întoarce brusc expunându-și spatele. Iataganul șuieră rapid spre umerii lui BloodWork, unde forța loviturii o înfige adânc în lemnul scutului purtat de BloodWork. O altă întoarcere rapidă și spada imobilizată îi este smulsă din mâna lui Beroxar.

Fără armă nu are nicio șansă. O lovitură de secure la picioare și o lovitură de spadă lateral îl pun la pământ.

— Învingător este BloodWork.

Barbarul ridică brațele și se rotește însoțit de muzica divină și de uralele publicului smuls ca la un semn din amorțire. Acesta scandează numele lui BloodWork aplaudând și bătând din picioare.

Marele ochios apare în centru și cu o mișcare a mâinii reduce masele la tăcere. Se apleacă asupra celui întins pe pământ și îi scoate medalionul de la gât. Un lanț de aur la capătul căruia se leagănă un inel rubiniu cu diametrul unui fund de sticlă. Interiorul prezintă un vârf de formă asemănătoare unui ghimpe de trandafir ori unui „V” arcuit indicând centrul inelului. Maestrul de ceremonii îi pune bijuteria la gât lui BloodWork, izbucnesc iarăși urale care nu se diminuează nici când Beroxar se ridică iarăși în picioare și, urmând indicația maestrului de ceremonii, își ia în primire locul printre barbarii adunați aici.

Sarius nu și-a dat seama cum a ajuns solul în centrul arenei, unde îi întinde lui BloodWork mâna osoasă.

— Fii bine-venit în Cercul Interior! Noi toți sperăm că te vei dovedi demn de această onoare.

BloodWork se înclină și se îndreaptă spre platforma din aur, unde se așază pe locul lui Beroxar. Cercul roșu de pe pieptul lui luminează ca o proaspătă arsură cu fierul roșu.

Solul se adresează barbarilor:

— Pentru Beroxar jurământul este valabil în continuare. Nu trebuie să uite asta în niciun caz. Trădătorii mor repede. Desigur că beneficiază de posibilitatea de a-și recuceri locul din Cercul Interior. După cum vouă tuturor – gestul lui larg îi cuprinde pe toți cei de față – vă este deschisă calea de a obține prin luptă un loc în Cercul Interior.

Chiar luptătorul următor dă curs încurajării și o provoacă la duel pe Wyrdana, femeia-elf din Cercul Interior. Aceasta mai mult îl execută decât îl învinge. Grindina ei de meteoriți, fulgere și lovituri de lance bine țintite nu durează mai mult decât suflatul nasului, după care provocatorul rămâne întins pe nisip și părăsește arena ca un Unu trist.

Sarius simte trezindu-se mândria în el. *Nu este de mirare că Blood a preferat să îl provoace pe unul dintre musculoșii lui.*

Următoarele trei lupte sunt atât de lipsite de spectaculozitate încât Sarius este din nou năpădit de gândurile lui. În treacăt remarcă faptul că pentru prima dată se face referire la un cristal al dorințelor – nici LaCor, vampirul și nici Maimai, femeia-pisică, nu posedă așa ceva, dar amândoi și l-ar dori mult. Ochiosul face prin vrajă să apară un cristal pe care îl oferă drept recompensă care îi revine pisicii, în timp ce LaCor pierde un nivel. În favoarea cui? A nimănui. Pur și simplu.

— Feniel!

Pe aceasta nu o văzuse până acum în mulțimea elfilor, dar acum ea iese mândră în față. Ce păcat că nu au lichidat-o scorpionii, cu mutra ei neroadă cu nas cârn. Sarius o privește cum se postează în mijlocul arenei și speră să facă o alegere proastă. Poate Drizzel sau altul care să o ușureze de nivelul ei.

— Alege-ți adversarul!

Cu doar o bătaie de inimă înainte ca ea să răspundă, el își dă seama ce va spune.

— Îl provoc pe Sarius.

Imediat reapare teama apoi imaginea lui Xohoo mort, a modului în care a fost târât în afara arenei, dar nu mai are timp. Nu îi poate vedea nivelul lui Feniel și nici ea nu îl poate vedea pe al lui, altfel nu ar fi avut voie să îl provoace. Deci ea este un Trei.

Murmurul de nerăbdare al publicului îi dă de înțeles că rămăsese împietrit între ceilalți elfi. Așadar, la treabă!

Feniel nu poate să știe că el este un Trei. Atunci de ce l-a ales? Pentru că l-a înlăturat atât de ușor în lupta cu scorpionul? Posibil.

Își croiește drum printre ceilalți elfi, fără a privi nici în stânga, nici în dreapta. Are nevoie de o tactică pentru a se împotrivi halebardei lui Feniel. Ea va încerca să-l țină la distanță cu uriașa armă, asta era sigur. Sarius se și vede fâlfâindu-și ineficient spada prin aer, în vreme ce adversara lui îl împunge între coaste cu arma ei.

— Pentru ce vreți să luptați?

Feniel nu se gândește mult.

— Pentru un nivel și 20 de piese din aur.

Toți au aur, doar Sarius nu are. Dar posedă castroanele și farfuriile luate de la jefuitorul de morminte pe care nu le vânduse și de care uitase. Cum de îi vine ideea abia acum, când nu ar fi avut timp de gândire?

— Eu nu am aur și aș prefera să lupt pentru un cristal al dorințelor, răspunde el fără mari speranțe.

De aproape ochiosul este de o urâțenie greu de suportat. Pielea lui pământie este plină de riduri și crăpături, de parcă vopseaua ar fi plesnit pe o pânză veche. Senzația că maestrul de ceremonii nu este din lumea asta se transformă în mintea lui Sarius în certitudine.

— Cristalul nu este la alegere, explică bărbatul. Veți lupta pentru un nivel. Asta trebuie să fie suficient.

El își ridică brațul musculos, semn că pot începe lupta.

Trebuie să existe un truc pentru a trece de lancea lui Feniel. Sarius dansează încoace și-ncolo. Numai să nu fie prea lent. Să nu fie un țel facil. Din păcate săriturile lui nu o enervează nici măcar puțin pe Feniel, ea se comportă de parcă ar dispune de tot timpul din lume, rămâne calmă ținând halebarda cu ambele mâini, desigur cu vârful îndreptat spre el. Sarius încearcă un asalt, doar așa de probă și imediat sare înapoi în afara razei de acțiune a halebardei. Nu se întâmplă nimic, doar vârful halebardei tremură o dată scurt în direcția lui, asta este tot. Feniel explodează practic abia când el înclină puțin spada mai mult din nedumerire decât din epuizare. Din două salturi este lângă el, cu vârful armei îndreptat direct spre pieptul lui. El ridică scutul, dar prea târziu, ea îl lovește, se aude sunetul, el îndepărtează halebarda lovind-o cu spada.

Creta pe tablă, furculița pe porțelan. Scrâșnetul acționează direct asupra nervului auditiv. De data aceasta sunetul îi provoacă lui Sarius doar furie. Fără a mai ține cont de apărare mai lovește o dată halebarda cu spada cât poate de tare. Aruncă scutul și apucă mânerul lung pe care îl împinge la o parte.

— Sarius! Sarius! Sarius!

Îl încurajează pe el? Este mai mult o șoaptă decât un strigăt, pe mai multe voci, ca la fantome. Îl hipnotizează?

Calcă pe scutul aruncat, se împiedică, dar nu dă drumul armei lui Feniel pentru nimic în lume. Corpul ei este lipsit de apărare, dacă el șovăie acum este un idiot, ea îl va lovi, iar sunetul îi va tortura auzul ca sticla…

Înfige arma în pieptul lui Feniel, o trage înapoi, lovește în abdomen. Sângele țâșnește din ambele răni, mâinile lui Feniel alunecă de pe halebardă, ea cade la pământ. Sarius se apleacă, cingătoarea ei este aproape lipsită de culoare, încă o lovitură și…

— Învingător este Sarius!

Vocea îl smulge din beția luptei. Feniel nu se mai mișcă. Deloc. El își pleacă spada și în același moment se oprește și sunetul însoțitor al rănirii. Izbucnește muzica. O melodie măreață, ca în filme, când eroul principal câștigă bătălia decisivă. Așa a fost și la BloodWork, dar nu și la ceilalți luptători. De ce? Pentru că numai eu o pot auzi, își dă seama Sarius, pentru că ea este parte a răsplății mele, așa ca acel Patru care cu siguranță apare acum pe platoșa mea și ca acel Doi ivit brusc pe vesta din piele a lui Feniel.

Adversara lui este scoasă din arenă, nu târâtă de picioare ca Xohoo, ci cu atenție și rapid. Este foarte posibil ca ea să trăiască și să o aștepte o discuție amănunțită cu solul.

În schimb el este un Patru. Un Patru victorios, fără răni. Sarius revine în colțul elfilor. Privește în jur, acum îi poate identifica clar pe Trei și dintre aceștia sunt o mulțime. De exemplu femeia-vârcolac pe care maestrul de ceremonii tocmai o strigă.

— Galaris!

Ia stai! Galaris este un nume pe care Sarius îl știe. Cutia din lemn. Totteridge. Viaductul Dollis Brook. Să fi ascuns Galaris dubioasa cutie sub tisă?

Nu o poate întreba, pentru că ea este preocupată acum să caute un adversar. În plus Sarius bănuiește că solul și gnomul nu vor privi cu plăcere curiozitatea lui. Galaris, al cărei păr castaniu sclipește în lumina soarelui ca ciocolata lichidă, se decide pentru o barbară, Rahall-LA. Curajoasă. Ori proastă. La sfârșit a meritat, pentru că ea luptă cu arcul și săgețile, iar Rahall-LA tot un Trei, nici măcar nu se apropie de ea.

Urmează câțiva luptători cu niveluri mai înalte, luptele durează mult și sunt purtate cu enormă violență. Sarius încearcă să rețină nume și eventuale slăbiciuni ale combatanților, dar renunță curând. În jur se simte o scădere a interesului. Unii dintre cei care au deja la activ o victorie în arenă se retrag. După ce este martor la lupta dintre Drizzel și Keskorian, la care barbarul pierde trei niveluri, Sarius se retrage și el. Drizzel este un perfid perfect, își amintește Sarius.

În camera de așteptare a elfilor îi întâlnește pe Lelant și Arwen’s Child.

— … este desigur idiot dacă o ia de la cap după ce deja a pierdut, spune Lelant.

— Mie îmi plăcea Xohoo, explică Arwen’s Child după o scurtă pauză. Este trist că a murit. Cred că ar fi meritat încă o șansă.

La fel crede și Sarius. Tocmai Xohoo, care cel puțin a fost amabil cu el. De ce să nu o fi luat pe coajă Lelant lașul acesta cu gură mare?

— Tu nu lupți? îl întreabă Sarius.

— Ce te privește asta pe tine?

— El nu luptă niciodată în dueluri, ci așteaptă marea bătălie de la final. În acest fel riscă mai puțin și poate câștiga mai mult, explică Arwen’s Child în locul acestuia.

— Trebuie să bați câmpii tot timpul? se plânge Lelant.

El are aceleași arme ca în labirint, nu are noi achiziții din câte își dă seama Sarius. Mai are cristalul dorințelor? Ar avea voie Sarius să se arunce asupra lui și să îi verifice avutul? Probabil că nu.

— Bătălia finală? întrebă el și demonstrativ îi întoarse spatele lui Lelant.

— Bărbate, dar tu nu știi nimic! spuse acesta caustic mai înainte ca Arwen’s Child să fi apucat să răspundă.

— Da, la sfârșitul turnirului are loc o mare luptă, fiecare cu fiecare. Este ceva cam periculos, pentru că te pot chelfăni și

nivelurile superioare. Este o ocazie de a le lua celorlalți cele mai valoroase lucruri.

— Cristale ale dorințelor? întreabă Sarius aruncând o privire spre Lelant.

— Da, dacă cineva a adus vreunul. Este puțin probabil.

Ca să fie cinstit cu el însuși, o bătălie mare în acest moment nu îi convine lui Sarius. Tocmai a câștigat un nivel în plus pe care l-ar putea pierde rapid. Pe de altă parte, cine spune că aici și acum nu se poate procopsi cu încă două ori trei niveluri.

— Este grozav că Xohoo s-a dus, schimbă tema Lelant.

Idiotul nu se potolește. Așteaptă tu, Colin!

— Un guraliv prost. Tot timpul avea ceva de spus. Oricum nu ar fi reușit să ajungă printre Ultimii, așa că poate la fel de bine să renunțe. Era un molâu exact ca tine, Sarius. Cred că atunci când va începe bătălia o să te curăț rapid. Așa că spune-i adio lui Arwen.

— Pe mine mă cheamă Arwen’s Child, maimuțoiule!

— Pe cine deranjează asta?

•

Pare că toți ar fi așteptat startul pentru a începe o întrecere pe diverse direcții și într-o anumită măsură chiar așa și e. Marele ochios a luat poziție la marginea arenei și a ridicat toiagul. Sarius își aruncă pentru a nu știu câta oară privirea asupra mulțimii. Nu departe se află un Doi, un vampir, pradă ușoară, lângă el este LordNick, de care la rândul său Sarius trebuie să se ferească. Maestrul de ceremonii explicase clar: cel care luptă deja, nu poate fi atacat de altcineva.

Așadar trebuie să caute rapid o victimă care să merite efortul, una ușoară, înainte ca vreunui Nouă să îi vină ideea că însuși Sarius ar putea deveni un țel bun.

Vampirul Doi este ideal și se află aproape. Ochiosul înclină toiagul, Sarius pornește, dar în același moment îi intră în câmpul vizual, în dreapta, Lelant. Acesta își coborâse viziera coifului său cu sclipiri verzi și acum îi amintea de o broască de oțel pe două picioare. Vârful spadei lui Lelant este îndreptat către Sarius, dar în fugă ratează, lovitura nu-și atinge ținta, ci doar îl zgârie pe brat pe Sarius. Lovitura nu declanșează mai mult decât un sunet asemănător scârțâitului slab al unei porți neunse. Totuși, el îl înfurie pe Sarius și acesta vede roșu înaintea ochilor.

Dacă asta vrea Lelant, asta va primi. Și se alege cu scutul lui Sarius lovindu-l ca un berbec între coaste și mai ales cu spada acestuia, mai întâi peste coif, apoi în pieptar. Esențialul este că nu mai are timp să își recapete echilibrul.

De data aceasta Sarius nu mai are nevoie de muzică înălțătoare pentru a se simți ca un strateg biruitor. Este suficient să îl vezi pe Lelant cum cedează, cum parează neîndemânatic, cum se împiedică, cum își pierde scutul. Cum cade la pământ și rămâne acolo, cu spada ridicată ca un ac de albină, în speranța că Sarius se va înțepa în ea.

Încă două lovituri puternice și zboară și spada. Sarius privește cu satisfacție sângele de pe umărul și pieptul lui Lelant. Rănile ar fi suficiente pentru un sunet cu adevărat respingător.

Îi pune spada la gât lui Lelant, exact la marginea pieptarului și își stăpânește cu greu pornirea de a o înfige. Și acum? Aici nu pot să vorbească.

Ca de-atâtea ori, un gnom găsește soluția. Pe fața albăstruie a acestuia se lățește un rânjet.

— Ce să vezi, a câștigat totuși Sarius, orăcăie acesta și deschide inventarul lui Lelant.

— Învingătorul poate să aleagă liber.

Desigur că Sarius se uită mai întâi după cristalul său. Dar acesta nu mai este aici, clar. Cine știe ce a făcut Lelant cu el.

Cine știe ce se poate face de fapt cu el.

Dar oricum Lelant a agonisit 130 de piese din aur. Splendid. Sarius se întinde, dar este prompt oprit de către gnom.

— Nu mai mult de jumătate.

Bine și așa. 65 de piese de aur sunt o grămadă de bani. Sarius mai găsește o pereche de cizme ornate cu smaralde, un pumnal și o sticlă cu băutură tămăduitoare. Le ia pe toate, fără ca gnomul să protesteze. Acesta vorbește din nou după ce Sarius și-a pus în siguranță ceea ce cucerise.

— Tânărul domn este cam lacom. Asta înseamnă că nu se poate servi după dorință din niveluri. Poate avea două dacă lasă celui învins dotarea.

Desigur că Sarius preferă să se aleagă cu nivelurile în locul armamentului lui Lelant. Spre marea lui satisfacție, pe pieptarul învinsului apare cu cifre romane Cinci.

Deci era un Șapte, iar eu îi eram ca Patru o pradă ușoară. Sau nu. Prost ți-a mers Lelant, idiotule! Însă acum l-a învățat el minte pe idiotul de Lelant.

Îl privește cum se ridică încet în picioare și se îndepărtează șchiopătând, la fel ca alți câțiva luptători învinși. Ca Șase, Sarius are o privire generală mai cuprinzătoare asupra a aproximativ o treime dintre cei prezenți, cărora le poate identifica nivelul, dar printre ei din păcate nu sunt prea multe fețe cunoscute. Blackspell, LordNick, Keskorian și Arwen's Child îi sunt încă superiori sau au cel puțin nivelul șase, ca el. Păcat. Însă descoperă că Sapujapu este un Cinci la fel ca Nurax. Ambii încă mai sunt încă prinși în lupte. În celălalt capăt al arenei îl descoperă pe Drizzel, care încearcă să îl dea jos pe BloodWork de pe platforma Cercului Interior.

— Ești pregătit pentru o nouă luptă? se interesează gnomul cu pielea albastră.

Este? Nu știe prea bine. Ar fi ademenitor să mai câștige câteva niveluri, dar nu vrea să își supraliciteze norocul. A începe ziua ca Trei și a o încheia ca Șase nu este rău deloc.

— Nu. Pentru astăzi ajunge.

— Atunci părăsește arena.

Ceea ce și face. Iese pe aceeași poartă pe care a intrat, mai aruncă o privire în încăperea pentru elfi, unde nu mai este nimeni, chiar nimeni și se îndreaptă spre ieșire. Când s-a simțit ultima oară atât de bine? Nici el nu știe. Trebuie să fi fost demult, cu un an sau doi în urmă. Plin de entuziasm, cu o mulțime de aur în geantă, iese în stradă. Să vedem acum ce mai oferă Orașul Alb.

12.

Dincolo de ferestre era întuneric. Din camera de zi răzbăteau știrile serii. Nick își masă tâmplele dureroase.

Sarius își transformase în aur toate comorile, inclusiv pumnalul lui Lelant care în mod surprinzător valora mult. Întors la cârciuma Atropos', proprietara îl aruncase afară fără multe fasoane. El nu știa de ce, iar ea nu era dispusă să îi dea o explicație. Noaptea se lăsa încet peste Orașul Alb, peste tot se aprindeau făclii. Noaptea era o perioadă plină de promisiuni în lumea lui Erebos. Noaptea era vremea solului. Totuși, acesta nu își făcea apariția nicăieri. Pe Nick îl usturau ochii de parcă înotase ore la rând în apă clorurată. Erau probabil roșii ca rubinele de pe pumnalul lui Lelant.

O pauză părea a fi o bună idee. O masă părea a fi o bună idee. Se va ridica, va ieși și va da o raită pe la bucătărie. Cu siguranță că mama gătise deja, nicio problemă. Pe ecran privea la străzile orașului, la Eul lui ca elf. Nu se putea desprinde. Ceva îi spunea că în orice moment se putea întâmpla ceva. Un atac al orcilor, o sarcină din partea solului, un raid, un mister. Ceva ce va fi pierdut pentru el, dacă închidea.

Poate o oră? O oră pentru a mânca, pentru a schimba câteva cuvinte amabile cu mama și tatăl și... pentru a merge la closet. Abia acum își dădu seama cât de sucit stătea pe scaun pentru a face suportabilă presiunea din bășica udului.

Gata, mă duc. Dar mai întâi trebuia să închidă programul. Nick plimbă indicatorul mouse-ului pe ecran. Unde putea memora și încheia jocul? Își dădu seama că până acum nu făcuse asta niciodată. Jocul îl dăduse afară ori impusese pauză, de la sine nu ieșise niciodată din program. Probabil că așa ceva nici nu fusese prevăzut.

Nick evaluă posibilitățile existente. Putea pur și simplu să urmeze procedura normală de închidere a computerului, dar era riscant. Dacă solului nu îi plăcea, te pomenești că îl lăsa fără nivelurile obținute cu atâta trudă. Sau îi trecea prin cap ceva și mai rău.

O altă posibilitate era să lase în funcțiune computerul și să decupleze doar monitorul. Atunci Sarius va rămâne țeapăn pe stradă și orice Unu care va trece pe acolo i-ar putea lua tot inventarul. Nici asta nu era o idee bună.

Vezica urinară era pe punctul de a exploda. Trebuia să se ducă la closet, nu îi rămânea altceva de făcut. Doar să îl lase rapid pe Sarius în siguranță.

Ideea îi veni din senin – doar închinase o cameră! Îl puse pe elful lui să alerge pe străzile Orașului Alb de parcă marele ochios personal s-ar fi aflat pe urmele lui. Aici era? Își amintea de o scară îngustă care urca de lângă o brutărie – acolo trebuia să meargă înainte și apoi la dreapta. Dar unde era afurisita de scară?

Și Sarius alerga, alerga și alerga. Indicatorul albastru al rezistenței se redusese progresiv – și asta cu toate că era un Șase! Dacă nu găsea rapid scara, îl va lăsa în plata Domnului și se va duce să se ușureze. Dar nu îl putea lăsa aici, în acest colț întunecat pe unde se vântură creaturi suspecte.

Brutăria. Scara. În sfârșit! Îl trece pe Sarius peste pragul hanului și îl pune să urce în fugă până la camera lui. Închide ușa. Și monitorul, Și acum repede, oh, te rog repede…

Sare în picioare, iese din cameră ca fugărit de câini sălbatici, sprintează către toaletă. Reușește.

— Nick? strigă din camera de zi tatăl. Dacă mai trântești încă o dată ușa așa, ai s-o pățești!

•

De mâncat era lasagna cu legume și cu tofu în loc de carne, dar de data aceasta lui Nick nu îi căzu rău la stomac. Părinții lui discutau despre filmul pe care îl văzuseră și se declarau mulțumiți cu câte un „hm…” ori „aha!” scăpat ocazional de el, dar se mirau de cât băga în el Nick. El însuși era surprins, dar își aminti că nu mai mâncase nimic de la micul dejun.

Trebuia și acum să se grăbească. Îl lăsase pe Sarius singur la han, fără protecție și online. Dacă izbucnea un incendiu? Ori avea loc un atac? Dacă îl găsea Lelant?

Ar fi trebuit să întrerup legătura pe internet, gândi Nick. Deși nu am idee ce se petrece pe urmă. Dacă gnomii mi-o iau în nume de rău și îl anunță pe sol?

Pe jumătate ridicat înghițea ultimele îmbucături.

— Mulțumesc, a fost bun!

Îi zâmbi mamei, ea îi răspunse tot cu un zâmbet. Totul era în regulă, numai taică-său luă o mutră acră.

— Nu-mi zice că te duci iar să înveți. Asta să i-o spui lui mutu!

— Nu, pentru astăzi a fost de-ajuns, spuse Nick și căscă demonstrativ. Am să mai citesc puțin, apoi mă culc, sunt epuizat.

— Ultima dată când te-ai culcat la ora asta, aveai opt ani.

— Am zis că mai vreau să citesc! o dădu la întors Nick mai vivace decât voise. Scuză-mă, te rog! Chimia asta mă face irascibil.

Tatăl mai mormăi în farfuria lui ceva neinteligibil. Și nici Nick nu se interesă ce spusese. Trebuia să se ocupe de Sarius.

•

Luna ale cărei raze pătrundeau prin fereastra hanului este exact în aceeași fază de creștere ca luna de deasupra Londrei. Totuși, Londra este departe.

Sarius stă întins pe pat cu brațele sub cap, cu privirea ațintită în tavan. Cineva adusese o scrisoare; sigiliul din ceară galbenă are forma unui ochi. Înainte de a o deschide verifică inventarul și se liniștește: totul este la locul lui. Aurul și băutura tămăduitoare.

Desface scrisoarea care este scurtă, însă neîmbucurătoare:

> Ceilalți au plecat. A fost nevoie de tine și tu ai respins ajutorul pe care îl puteai da. Noi suntem dezamăgiți, Sarius. Delăsarea ta nu poate rămâne fără urmări, înțelegi?

Scrisoarea poartă drept iscălitură o pată galbenă de forma unui ochi – mai mult nici că era nevoie. Sarius făcuse o boacănă.

În momentul în care lasă jos scrisoarea, sfeșnicul de pe masă se stinge și în clipa următoare se stinge și luna. Lumea lui Erebos devine beznă mută. Sarius este blocat și pe parcursul câtorva secunde de groază se gândește că de data aceasta așa va rămâne. Dar desigur că asta este o absurditate, el doar a fost magnific astăzi. Solul a spus că îi caută pe cei mai buni dintre cei mai buni. Dintre aceștia ar putea să facă parte și Sarius. El știe asta. Simte asta.

•

Lasagna cu legume i-a căzut greu la stomac. *Dacă mâncai mai puțin, ai fi mâncat mai repede și nu ai fi pierdut aventura. Era insuportabil.* Nick fixa cu privirea ecranul negru. Nu era cinstit. Dar ca totdeauna întunericul era neînduplecat și nu răspundea la repornirea computerului și nici la rugăminți și blesteme.

Unde or fi acum ceilalți? Lelant era cu ei? În această noapte i-o va lua din nou înainte? Afurisit, de trei ori afurisit! Și asta doar pentru că Nick nu a știut cum se lua corect pauza în joc.

Fără niciun chef își verifică e-mailurile dar fără să găsească ceva care să îl mai binedispună. Mai mult din obișnuință decât din proprie dorință intră pe pagina lui Emily, unde găsi o poezie nouă.

Noapte

În patul meu
veghez
în spatele unui gard înalt
din perne și pături
Cu ochii larg deschiși
pândesc creaturile șoptitoare
temătoare de lumina zilei,
gemeni întunecați ai gândurilor mele.
Cu brațele întinse
caut intimitatea
și nu mă găsesc nici măcar pe mine.
Doar moara de rugăciuni din capul meu huruie
uniform, incomprehensibil, nebunește
iar eu mă rog pentru un armistițiu
între zi și noapte
pentru grăuntele de nisip din ochi
și pentru prima geană a dimineții,
palidă ca și tine.

Ceva din poezie îl scoase pe Nick pentru scurt timp din frustrarea lui. Îl făcu să se gândească că poate o dată va trebui să vorbească cu Emily. Să o întrebe, de exemplu, dacă îi merge bine ori dacă are probleme. Cugetă scurt și respinse ideea. Nu se cunoșteau destul de bine, iar el se va face de râs.

— Bună, Emily. Voiam doar să te întreb dacă îți merge bine. Ori... ăă... dacă ai probleme

— Nu am. De ce?

— Pentru că am citit poezia ta mă gândeam că...

— Ah, unde?

— Pe deviantart.

— Ca să vezi. De unde îmi cunoști pseudonimul?

— Ei, te-am auzit odată discutând cu Michelle despre asta. Îmi pare rău. Sincer.

— Mai ales mie. Dă-mi pace, Nick. Pe internet și în viața reală.

Așa ar fi și nu altfel. Probabil că poezia era artă pură și nu avea nimic de-a face cu viața intimă a lui Emily.

Nick îi dădu mouse-ului un bobârnac și acesta alunecă pe toată masa și rămase atârnat în cablu. În orice caz, putea să mai facă o încercare de a porni jocul. Trecuseră zece minute bune, poate că solul socotea că pedeapsa era suficientă, poate că voise doar să vadă cât insista Nick să intre iar în joc.

Nu reuși nici la prima, nici la a doua și nici la a cincea încercare. La naiba, asta nu mai era corect. Seara era stricată, singurul moment bun fusese doar când tatăl lui Nick aruncase o scurtă privire în cameră și își surprinsese fiul citind cu adevărat.

Cifrele luminoase de culoare roșie ale radioului-deșteptător arătau ora 21:34. În urmă cu zece minute Nick hotărâse ca astăzi să se culce devreme. Voia să aibă o rezervă de somn, deoarece dacă mâine proceda mai inteligent, putea juca toată noaptea și recupera ce pierduse astăzi.

A doua posibilitate: să facă pe bolnavul și să nu se ducă la școală. Colin făcuse deja asta, ar putea să parieze. La fel Helen, Jerome, Alex și – ah, probabil toți ceilalți.

Totuși, Nick știa că nu va chiuli, în orice caz nu va chiuli mâine. Ar fi prima zi de școală după vinerea în care Brynne îi dăduse DVD-ul. Mâine va vedea cu alți ochi toată lumea din școală. Adversarii lui în carne și oase. Voia să discute cu Colin și să stabilească împreună cine se ascundea în spatele fiecărui personaj. El voia să descopere cine era LordNick.

Cine știe ce fac ei acum. Poate că are loc cea mai grozavă aventură dintre toate. Fără mine. Ce porcărie!

Nick se suci mai întâi pe dreapta, apoi pe stânga, dar somnul nu venea. Cum închidea ochii revedea luptele din ziua de ieri: marele ochios agita toiagul și se îndrepta amenințător spre el, Xohoo era târât de picioare și scos din arenă pe nisipul plin de sânge...

Oftând adânc Nick își încrucișă brațele sub cap. Ceasul arăta ora 22:13. Era aproape de ora la care se culca în mod obișnuit, dar rămânea treaz cum rareori se întâmpla. Cum suporta Xohoo excluderea din joc? Mâine îl va recunoaște? Asta presupunând că era elev la aceeași școală ca Nick. Nu toți luptătorii Erebos păteau asta. Bineînțeles că nu, ce gând idiot. Închise iarăși ochii.

Câți fuseseră astăzi în arenă? Vreo patruzeci sau cincizeci de elfi, treizeci de vampiri, douăzeci de pitici. Barbari? Tot douăzeci aproximativ. Strigoi ceva mai puțini, să fi fost cincisprezece? Numărul făpturilor-pisică și al fapturilor-șopârlă oscila tot pe acolo. Și mai fuseseră cei trei oameni. OK, în total asta făcea cam... 160-170 de luptători. Un număr apreciabil, dar infim în comparație cu participanții la alte jocuri Online. Chiar dacă în arenă nu se adunaseră toți jucătorii de Erebos, cu siguranță că fuseseră prezenți o mare parte. Și acest dubios Cerc Interior. Campionii. Să fi reușit Drizzel să-l detroneze pe unul dintre cei de pe estrada din aur? Nick zâmbi. Probabil că nu. Probabil că Drizzel se alesese doar cu una tare peste scăfârlie. Meritată.

22:21. Și dacă ar mai încerca încă o dată? Se putea ca sancțiunea să îi fi fost ridicată. Oricum nu va putea să adoarmă dacă nu mai încerca măcar o dată.

Aprinse veioza de pe noptieră, se duse la computer și îl deschise cu o senzație de apăsare în piept. *Nu fi nervos, idiotule*!

De două ori pe roșul E. Nimic. Încă o dată. Din nou nimic. Fără să se mai gândească mult Nick trecu pe pagina Google. Dacă afla mai mult despre joc, cu siguranță că va găsi o cale de a-l reactiva. Numai că solul îi interceptase prima încercare, lucru posibil oricând. Poate că o a doua încercare l-ar indispune.

Deodată lui Nick îi veni ideea de a intra pe Amazon. Jocul lui era o copie piratată, dar trebuia să existe și un original. Scrise „Erebos” în lista de căutare și tastă *enter,* așteptându-se inclusiv la un alt avertisment ce va dogori roșu în întunericul camerei: „Nu este o idee bună, Sarius. Este o idee proastă, ca să fiu mai exact. O idee fatală”.

Totuși Amazonul listă o serie de CD-uri cu opere, *Orfeu și Eurydice,* în înregistrări diferite. De ce? Aha, era o arie intitulată *Chi mai dell'Erebo,* care o fi fost aceea. Din păcate această informație nu îl duse cu niciun pas mai departe. Nu exista un joc intitulat Erebos. Nici măcar o preavizare. Atunci cum putea exista o copie a lui? Și cine naiba o fi având originalul?

Nick privi diferitele imagini de pe copertele CD-urilor operei. Cele mai multe erau decupaje din picturi și asta îi amintea lui Nick de ceva. Avu nevoie de câteva minute, ca să își dea seama despre ce era vorba. Îi aminteau de marele ochios.

22:57. Din nou în pat. Dacă nu putea să joace, voia cel puțin să doarmă, se simțea gol.

Un joc ce nu putea fi cumpărat. Un joc care conversează cu tine. Un joc ce te supraveghează, te răsplătește, te amenință, îți dă sarcini de îndeplinit.

Uneori mă face să cred că este viu, spusese Colin. Colin nu era chiar un aspirant la premiul Nobel, dar nici naiv nu era. Nu, normal că acest joc nu era viu. Dar era neobișnuit. Chiar foarte neobișnuit.

•

Sarius se află la podea, LordNick este deasupra lui și rânjește cu acel chip groaznic de familiar.

— Eu am fost aici mai întâi, spune el. Tu ești doar un căcăcios amărât. Îi prezintă lui Sarius o pungă în care se află capete și adaugă: îți alegi unul ori vrei să umbli veșnic cu mutra asta de elf?

Sarius îl urăște pe LordNick, vrea să se ridice și să pună mâna pe spadă, dar nu se poate mișca și în plus este întuneric ca într-o criptă.

— Putem să ne luptăm, ce zici? abia reușește el să vorbească. Luptăm pentru două niveluri. Dar trebuie să mă lași să mă ridic.

— Pentru niveluri? Nu ai șanse, Sarius. Luptăm pe ani. Pe zece ani din viață, tu ce zici de asta?

Sarius își dă seama că pentru prima dată aude vocea unuia dintre adversarii lui. Cum așa? Și de ce ani din viață, nu vorbește serios, așa nu merge. Acest gând îl înspăimântă.

— Nu vreau așa, este o miză proastă.

Își aude și propria voce, plângăreață și subțire.

— Bine, zice LordNick și aruncă de o parte punga cu capete. Atunci ești eliminat.

El își ridică spada cu ambele mâini și împinge. Îl țintuiește pe Sarius de podea ca pe un fluture și Sarius țipă, urlă, nu vrea să moară…

•

Pe Nick îl treziră propriile gemete. Pulsul i se accelerase de parcă alergase. Întunericul din vis mai domnea în jurul lui, poate că nici nu se trezise.

Radioul-deșteptător a fost un noroc. Ora 03:24. Nick lăsă să îi cadă capul înapoi pe pernă și respiră adânc. În urechi încă îi mai răsuna propriul țipăt – spera că țipase doar în somn, altfel sculase întreaga casă.

Dar în casă era liniște, nici mama și nici tata nu băgară capul pe ușă ca să vadă de ce urla fiul lor. Avusese noroc.

Închise ochii și îi redeschise imediat. Gândul că va adormi încă îl neliniștea. Era posibil ca LordNick să fie pregătit cu punga cu capete și cu spada pentru un nou vis.

O idee mai bună era să se ducă până la baie. Se târî în direcția toaletei atent să nu-și trezească părinții. Încercă să-și amintească vocea lui LordNick, dar ea fusese una oarecare; n-avea cum s-o identifice.

De ce în timpul jocului nu putem să ne întreținem live? *Să vorbească unul cu altul, ca în alte jocuri online*?

Răspunsul era simplu chiar și la această oră nocturnă: pentru ca jucătorii să nu se poată recunoaște. Pentru că ei nu trebuiau să știe cu cine aveau de-a face cu adevărat. Dar oare tăceau toți?

Nick deschise doar ușor robinetul de apă și se strecură înapoi în camera lui. Îi trecuse și oboseala. De tot. Putea să mai încerce să pornească jocul. Dacă reușea, peste câteva ore se va duce la școală binedispus.

În liniștea deplină a nopții, zgomotele produse de pornirea computerului îi păreau teribil de puternice. Chiar și bâzâitul hard- diskului și fosnetul ventilatorului îi puteau trezi pe părinți.

Făcu clic pe E-ul roșu, fără mari așteptări, dar pe de altă parte plin de speranță și rămase incredibil de surprins când lumea i se redeschise.

•

Sarius nu se mai află în camera de la han, ci în mijlocul unei păduri. Ca la început, când era un anonim. Pădurea este întunecoasă și Sarius este singur. În atmosferă plutește o

muzică slabă, zumzăie de parcă ar prevesti apropierea a ceva neplăcut.

Printre arbori șerpuiește o potecă, în întuneric aproape că nici nu se distinge. După puțin timp poteca dă într-un luminiș

Vede din prima clipă ce este aici. Un cimitir înconjurat de un gard înalt din fier. Pietrele funerare lucesc în lumina lunii; unele sunt înclinate, altele sunt năpădite de iederă. Parcă sunt în așteptare.

Deși ar fi preferat să facă imediat cale întoarsă, Sarius intră în luminiș. Se aude țipătul unei cucuvele ori al unei bufnițe și imediat muzica se schimbă, o voce de femeie interpretează un bocet trist, fără cuvinte.

Sarius mai face doi pași înainte. Se prea poate ca în apropiere să se afle și ceilalți. Sau este posibil ca eu să primesc o sarcină. Poate că acest cimitir ascunde o taină.

Ajunge la prima piatră funerară și citește inscripția de pe ea:

Aurora, femeie-pisică,
a murit din lipsă de atenție.

Aurora? Trec doar câteva secunde până când în fața ochilor lui Sarius revine o imagine: femeia-pisică rănită din labirint în spatele căreia apare scorpionul cu acul ridicat. Dar ea nu îl vede, nu îl aude. Sarius îl pune pe fugă, dar el deja o înțepase. *Nu știam că va muri. Mă gândeam că totuși solul*...

„Lipsă de atenție” – se referă la neatenția ei ori la lipsa lui de scrupule? Asta nu mai este scris pe piatră. Își depășește conștiința încărcată și trece mai departe.

Rabelar, elf,
a murit de pălăvrăgeală.

Numele de Rabelar îi este necunoscut lui Sarius. Totuși, pălăvrăgeala pare a fi o cauză frecventă a morții. Ei i-au căzut jertfă și vampirița Charmalia și barbarul Vhahox.

•

Bocetul devine tot mai apăsător. În mintea lui Sarius apare imaginea unei femei îngenuncheate, cu mâinile acoperindu-și fața; se clatină înainte și înapoi. Chipul îi este acoperit de un voal negru și ea cântă...

El se scutură de această imagine, merge mai departe și caută un anumit mormânt. La următorul se oprește.

Kaskaar, vampir,
a murit ca trădător.

Piatra este una dintre acelea care stau înclinate. Cineva a mâzgălit pe ea o pocitanie batjocoritoare.

Sub pașii lui Sarius iarba foșnește.

Ogalfur, pitic,
a murit de lene.

Berenalis, elf,
a murit de pălăvrăgeală.

Julano, om,
A murit de nesupunere.

Trojabas, vampir,
a murit din lipsă de concentrare.

Și apoi, deși sperase că nu va fi așa:

Xohoo, elf,
a murit de nestăpânire de sine.

Deci Xohoo este cu adevărat mort. Este… păcat. Foarte păcat.

Întunecimea și vocea marcată de suspine a femeii, faptul că nimănui cu excepția lui nu îi pare rău de Xohoo, toate acestea i se par deodată greu de suportat.

Sarius se smulge de lângă piatra funerară și pleacă mai departe.

Airdee, elf,
a murit de curiozitate.

Un mod de a muri care pentru mine ar putea deveni periculos, gândește amar Sarius. Fără să vrea mărește pasul în timp ce trece printre rândurile de pietre funerare.

Jostaban, vârcolac, neatenție.

Grunalfia, pitic, curiozitate.

Ruggor, pitic, lene.

Grotok, barbar, nesupunere.

Lui Sarius îi ajunge. Aici nu este loc de aventură. Cimitirul îl apasă. Se așteaptă ca în fiecare moment din pământ să se ridice mâini care să îl apuce de picioare. Vrea să plece de aici.

Nu mai citește celelalte inscripții de pe pietrele funerare, îi este indiferent dacă pe ele se află nume cunoscute, deși ar merita efortul de a căuta numele lui Drizzel și al lui LordNick.

Dar a voi să pleci și a putea să pleci sunt lucruri diferite. Sub lumina lunii, dincolo de rândurile de morminte, strălucesc bolțile unei ieșiri, dar dincolo este doar pădure. O pădure oarecare. Probabil aflată la kilometri distanță de Orașul Alb.

Vântul se întărește și trezește la viață noi zgomote, ramurile în mișcare ale arborilor îl cheamă pe Sarius la ele. Sau îl alungă? Nu știe; ar prefera să își plece capul să își îngroape fața în palme, dar cu siguranță că cineva îl urmărește.

A murit din lașitate, de frică cumplită. OK, așa nu merge. Acum își va aduna puterile, nu se va mai lăsa apăsat de întuneric și nici de deznădăjduitul bocet și va căuta o ieșire. Poarta este un început bun pentru asta.

Se îndreaptă spre ea trecând pe lângă celelalte morminte. Unele inscripții sunt năpădite de ierburi ori sunt atât de roase de intemperii încât nu mai pot fi descifrate. Nu îi pasă. Vrea să plece de aici.

Bocetul devine tot mai încet după ce iese pe poartă. Slavă Domnului! Dar încotro s-o apuce? Nu îndrăznește să părăsească pur și simplu Erebos. Cine știe unde se va regăsi data viitoare. Dacă se va mai regăsi!

Aude ceva. Bocănituri, lovituri. Ca dintr-o mină. Scoate spada. Zgomotul este înspăimântător de puternic în pădurea cuprinsă de noapte, la fel ca fiecare dintre pașii lui. Cu cât se apropie mai mult, cu atât bocăniturile sunt mai clare și spre ușurarea lui curând sunt însoțite de o rază de lumină.

Bineînțeles că este iarăși unul dintre acei gnomi care fac parte din suita solului. Stă cu spatele la Sarius, într-o împrejmuire din lemn, cu o placă de piatră în față, pe care o prelucrează cu ciocanul și dalta. Acum Sarius află și de unde provin pietrele funerare.

Dacă mă așez în spatele lui și îi privesc peste umăr, probabil voi constata că sapă în piatră numele meu, doar ca să mă înspăimânte.

Sarius se apropie cu grijă și privește peste umărul acestuia. Eroare. Pe piatră este un alt nume, Shyzo. Cu atât mai bine cu cât Sarius nu îl cunoaște. Acum, când stă exact în spatele gnomului, acesta își întoarce spre el chipul hidos.

— Neobișnuită oră pentru o vizită, Sarius.

— Știu. De fapt nici nu vreau să mă aflu aici.

Gnomul râde ca un lătrat de câine furios.

— Cine ar vrea?!

— Îmi poți spune cum să mă întorc?

— Unde?

Da, unde? Sarius își alege vorbele cu grijă.

— Aș vrea să părăsesc Erebos pentru scurt timp, dar nu vreau să am necazuri.

Gnomul continuă să cioplească și pare gânditor.

— Asta nu este atât de simplu.

Dacă ar fi simplu, nu aș mai avea nevoie de tine. Sarius se ferește să spună asta cu voce tare. Așteaptă răbdător, în timp ce gnomul se scarpină după urechea lui franjurată.

— Bine, se face. Te așteptăm să revii mâine după-amiază. Este interesul tău să nu ne dezamăgești.

— Da, desigur, spune ușurat Sarius.

— Și transmite-i lui Nick Dunmore următoarele: să nu uite regulile, pentru că noi vom afla. Să fie atent.

— Da, bine. În definitiv nu vreau ca tu să-mi faci una din astea de aici, zice Sarius și arată către piatra din fața lui și a gnomului.

— Oh, dar ți-am făcut-o deja. De mult timp. Toți aveți. Cei mai mulți vor avea nevoie de ele, nu?

Gnomul încă mai râânjește în timp ce ecranul se întunecă.

•

Ora 04:42. Este prea devreme pentru a se scula și prea târziu pentru a trage un somn bun. Fără prea mari speranțe, Nick se întinse în pat, trase pătura peste urechi și închise ochii. Încercă să respire calm, dar în fața ochilor închiși îi jucau numai pietre funerare.

Ceilalți erau pe drum? Peste câteva ore îl va întreba pe Colin. Nu, nu va face asta deoarece nu era permis. La naiba! Dar oricum îi va putea citi pe față frustrarea pentru cafteala încasată

de Lelant în arenă. Cu acest sentiment revigorant adormi în cele din urmă.

13.

Noaptea fragmentată și vizita la cimitir nu trecuseră fără a lăsa urme. Deja în drum spre școală simțea o apăsare ușoară în tâmple, ca atunci când se apropia o răceală. Senzația îl însoți întreaga zi, cu toate că aceasta era din când în când împinsă în planul secund. De exemplu când îi văzu pe Jamie, Emily și Eric Wu șușotind în poarta școlii.

Eric. Acesta se aplecă spre Emily și îi vorbi agitat. Ea nu se retrase, ba chiar zâmbi. Jamie asista cu brațele încrucișate și dădea din cap. Nick se prefăcu că scotocește după ceva în geantă, în timp ce trăgea cu coada ochiului la grupul celor trei. Eric tocmai spusese ceva hazliu, pentru că râseră toți trei, ceea ce îl făcu pe Nick să se gândească la cât de rar o văzuse pe Emily râzând și la cât de mult și-ar fi dorit să fi fost el acum în locul lui Eric.

Cel puțin dacă Eric nu ar fi fost un fanfaron, gândi Nick și mai că uită să caute prin geantă. Să fie acesta tipul de bărbat în brațele căruia să sară Emily? Lălâu, pe jumătate asiatic, cu frezăde Făt-Frumos tuns cu oala și cu ochelari de parvenit? Un filfizon de club de literatură? Nu era dezgustător oh, nu, de la el să tot primești ceva cadou. Cerule!

Nick ar fi dat două… nu, unul dintre nivelurile lui pentru a putea să audă despre ce vorbeau. Dacă ieri nu s-ar fi certat cu Jamie, s-ar fi putut alătura și el.

— Dunmore, nu sta în drum ca idiotul!

În timp ce trecea pe lângă el, Jerome îl îmbrânci atât de tare, încât Nick fu cât pe-aici să scape geanta din mâini.

— Șterge-o! strigă Nick în urma lui.

Ar fi preferat să fugă după el, să îl ia de guler și să-i trântească un pumn în nas, pentru că acum Emily, Eric și Jamie îl observaseră. Jamie îi aruncă o scurtă privire și Emily ridică o mână în semn de salut evaziv. Cel mai prietenos fu tocmai Eric.

Nick se întoarse și intră în clădirea scolii. De ce era atât de furios? Cu siguranță din cauza nopții pe care o petrecuse jumătate veghind.

În clasa de matematică era liniște pentru o dimineață de luni, doar Brynne îl acostă pe Nick chiar la ușă.

— Ei? șopti ea. Ei?

El duse un deget la buze. Oricât era de plăcut, să vorbești despre joc era interzis.

Mimica lui Brynne trecu de la radios la conspirativ plin de înțelegere.

— Știam că îți va plăcea, spuse ea.

— Da, da, răspunse Nick chinuindu-se să adauge un zâmbet.

Și Brynne părea epuizată, constată el, dar ea se străduise să își mascheze oboseala.

O încercare care la Helen nu ar fi avut niciun sens. Aceasta nu arătase niciodată ca lumea, dar acum era prea de tot. Avea părul nepieptănat, ochii îi picau în gura care rămăsese întredeschisă. Tocmai începuse să saliveze. Jerome și Colin nu o scăpau din ochi și îi imitau expresia feței aproape tăvălindu-se de râs.

Helen nu sesiza nimic. Privea fix și la un moment dat începu să se clatine. În Nick se trezi o urmă de compasiune. *Poate că era unul dintre cei de la cimitir. Poate că era Aurora, pe care am lăsat-o întinsă pe jos în labirint.*

Se îndreptă către ea.

— Helen?

Ea abia reacționă, își încreți doar puțin sprâncenele. Colin și Jerome mai că mureau de râs.

— Helen, te simți bine?

Ea ridică privirea. Avea cearcăne maronii în jurul ochilor.

— Ce?

— Te simți bine? Arăți… groaznic, vru el să apună, dar își mușcă buzele… bolnavă.

Din gâtlejul lui Helen ieși un râs iritat.

— Ah, Dunmore, vezi-ți de treburile tale!

— Bine. Atunci dă-i înainte cu balele și fă-te de râs în continuare! Arătă către Colin și Jerome și adăugă: În orice caz ei se distrează de minune.

Ce îl apucase să facă pe bunul samaritean tocmai cu Helen? O voce rea din interiorul lui îi spuse „Știi bine de ce. Ea ți-ar fi putut povesti câte ceva. De exemplu despre noaptea trecută. Sau despre decesul ei. Apoi ai fi întrebat-o despre numele ei, nu? Și ai fi putut să bifezi unul dintre mulții necunoscuți.”

Își frecă obrajii cu ambele mâini. Doamne, azi el era dincolo. Dar tot făcuse ceva, pentru că Helen se comportă din nou normal. Se îndreptă, închise gura și strânse pumnii.

— Nick, netrebnicule! îl salută Colin. Ce aveai cu Helen?

— Gura, Colin! Arăta dusă, de aceea am vorbit cu ea. Nu te comporta de parcă ai avea doisprezece ani.

— Bine. Și altceva? Noutăți?

— Nu.

Nick îl măsură pe Colin din cap până în picioare. Desigur că nu arăta *palid la față,* dar pielea lui avea o nuanță cenușie nesănătoasă, nouă la el.

— Ieri a fost o zi grozavă, spuse Colin.

— Așa s-ar zice. Și o noapte cool.

Se comporta de parcă ar fi fost acolo și nu de parcă făcuse pe el la cimitir.

— Da, noaptea, repetă Colin căzut pe gânduri. Bombă! Nu credeam că așa vor merge lucrurile. Tu?

— Nu, nici eu.

Oh, te rog câteva detalii!

— Și acesta a fost doar începutul, zise Colin. Poți să fii sigur.

— Da. Sigur. Sunt curios să văd ce urmează. Tu ce crezi?

Colin ridică brațele.

— Da’ ce, eu sunt clarvăzător?

Nu avea niciun sens. De la Colin nu scotea mai mult decât lucruri vagi. Dar poate că are chef de niște simple presupuneri?

— Aș fi vrut să știu sub ce nume juca Helen, murmură el atât de încet încât să fie auzit doar de Colin.

— Hm… ar fi interesant. Nu fiecare joacă însă cu propria mutră. În locul lui Helen nu aș fi făcut-o nici eu.

Nick înțelese aluzia și deschise gura, dar o închise imediat. Colin rânjea.

— Nu trebuie să-ți faci gânduri. Știu că nu ești tu. El este de mult mai mult timp acolo. Dar eu cred că numai puțini s-au prins de asta.

Se opri când Jerome se apropie de ei.

— Discuții între specialiști? întrebă acesta.

— Ești țicnit? ripostă Colin. Crezi că eu nu știu regulile?

— S-ar fi putut.

Jerome bătu în retragere râzând prostește. Privirea tulbure a lui Helen îl urmă.

— Are dreptate, spuse Colin. Este indicat să ne ținem gura. Dar mai înainte Jerome însuși a pălăvrăgit. Rânji și adăugă: Oricum eu nu zbor.

Când începu prima oră, Nick făcu o verificare. Alex era aici, Dan lipsea. Aisha era aici, Michelle lipsea. La o privire mai atentă Aisha părea palidă; tulpanul ei era legat neglijent și ea clipea întruna.

Jamie era prezent și bineînțeles Emily. Lipsea Gloria. Greg cel tăcut era aici și făcea evident același lucru ca Nick: scana rândurile și reținea absențele. Apoi Mr. Fornary începu să predea matematica, iar activitatea de cercetare a lui Nick fu întreruptă brutal.

•

Ultima speranță era automatul pentru cafea, dar de departe Nick observă coada formată în dreptul acestuia. La naiba! Avea urgent nevoie de ceva care să îl facă să depășească următoarele trei ore de clasă.

La fereastră Jerome turtea între degete o cutie goală de Red Bull. Deștept băiat Jerome. Mâine Nick se va aproviziona și el cu băutură energizantă. Căscând, se lăsă să cadă pe o bancă din aulă. Îi trecu prin cap ideea că pentru prima dată după mult timp petrecea pauza singur. Jamie vorbea din nou cu Eric Wu; de data aceasta Emily nu mai era cu ei. Colin se străduia să iasă în evidență prin tăcere și umbla pe coridoare observând. Ultima oară când îl văzuse obiectul interesului său era o fată din clasele mai mici – o chema Laura, dacă nu cumva se înșela Nick. Și aceasta avea la ea un pachețel.

Se uită la ceas. Mai erau cinci minute până la ora următoare, exact cât avea nevoie pentru a merge la toaletă.

Toaleta devenise locul de desfășurare al unei discuții aprinse. Cu mâna pe clanța ușii, Nick făcu un pas înapoi.

— … nu am voie, și știi asta. Lasă-mă în pace!

— Dar nu este logic. Copiază-mi-o încă o dată și cel puțin pot încerca, nu mai spun nimănui.

— Am spus nu.

— Ești respingător! Nu are nicio importanță și tu știi asta!

— Tocmai că nu este așa. De ce să încalc regulile din cauza ta? Știi că el află, află de fiecare dată.

Ușa zbură de perete și un băiat al cărui nume Nick nu îl cunoștea ieși grăbit. În spatele lui venea unul dintre elevii mai mici, Martin Garibaldi, cu ochelarii strâmbi și cu fața roșie.

— Așteaptă, te rog! strigă ultimul.

Nick îi urmări cu privirea pe cei doi certăreți dispărând printre elevii din sala pentru pauze. Era ușor de recunoscut cine era jucător și cine nu era: cei care nu jucau păreau surprinși, jucătorii rânjeau și ridicau din umeri. Când Nick întoarse capul, îl descoperi lângă el pe Adrian McVay care aștepta să fie remarcat.

— Hei, Adrian!

Aspectul băiatului îl impresiona întotdeauna în mod aparte. Fusese cumplit lovit de soartă și acest lucru era vizibil. Era lipsit de un zid de apărare, de o fațadă cool. Ceva din Nick îi cerea ca de fiecare dată să îl întâmpine pe acesta cu brațele deschise.

— Pot să te întreb ceva, Nick?

— Evident.

— Ce este pe DVD-ul pe care îl tot schimbați între voi?

Nick trase adânc aer în piept și răspunse:

— Nu îl schimbăm.

Foarte adevărat. Îl copiem și îl răspândim, ceea ce este cu totul altceva, nu?

— Bine. Dar elevii își pasează unul altuia pe ascuns DVD-ul.

— Cum de îmi pui tocmai mie această întrebare?

— Nu știu. Colțul gurii lui Adrian se ridică într-un zâmbet slab. Ca să fiu cinstit, tu nu ești primul pe care îl întreb.

— Și ceilalți nu ți-au dat niciun răspuns?

El dădu din cap:

— După cât se pare, nici tu nu îmi vei da unul.

— Nu pot. Îmi pare sincer rău. Scuze.

Colin defila prin fața lor cu sprâncenele ridicate întrebător. Nu, își spuse Nick. Nu dau în vileag secrete. Dumnezeule, mă controlează Colin? La fiecare discuție pe care o voi purta, cineva va verifica dacă nu încalc regulile?

Adrian își privea mâinile gânditor.

— Toți spuneți că nu puteți. Așa este? Sau pur și simplu nu vreți?

— Eu am auzit că cineva deja ți-a oferit DVD-ul. Dacă ești atât de curios, de ce nu l-ai acceptat?

Întrebarea șterse zâmbetul de pe fața lui Adrian.

— Pentru că la mine nu merge. Asta-i situația.

— Deși nici măcar nu știi ce este pe el? Iartă-mă, dar nu prea înțeleg.

Dură câteva secunde până când răspunse Adrian. O făcu abia auzit:

— Din păcate nu-ți pot explica. Este o tâmpenie, știu. Nu pot lua DVD-ul, dar pentru mine este important să știu ce este pe el.

Sună începutul orei următoare. Din fericire. Această discuție devenea cu fiecare vorbă rostită tot mai neplăcută și Nick se bucură că putea să se facă nevăzut cu un surâs și cu câteva vorbe goale.

•

La fizică și la psihologie moțăi.

— Ce a vrut micuțul McVay de la tine? întrebă Colin în pauza dinaintea orei de engleză.

— Nimic deosebit, minți Nick din nou sub impulsul de a-l proteja pe Adrian. Și bineînțeles pe sine însuși, ca să zicem așa. Avea doar chef de vorbă.

Colin se declară mulțumit cu explicația, tot cu sprâncenele ridicate sceptic, dar asta nu avea nicio importanță. Nick nu era obligat să-i dea socoteală tâmpitului, dacă acesta avea chef să se joace de-a paznicul regulilor.

La auzul numelui McVay, Emily se întorsese și îl privise cercetătoare pe Nick. Aproape cu dispreț. De ce așa de brusc?

Înțelese în cele din urmă. Sigur că Jamie îi povestise că între timp Nick făcea parte dintre posesorii rău-famatului DVD. Deci ea își putuse da seama de ce el o sunase ieri și că apelul lui nu avusese nicio legătură cu numărul de telefon al lui Adrian. Rahat! De ce nu putuse Jamie să își țină gura?

Mr. Watson intră în clasă cu un teanc de cărți sub braț. Și privirea lui era cercetătoare și lui Nick i se păru că acesta dăduse din cap cu subînțeles numărând locurile absenților.

— Cum vă mai simțiți? întrebă el și nu se mai mulțumi cu murmurul general neinteligibil drept răspuns. Lipsesc șase elevi. Știți de ce lipsesc? Și în celelalte clase sunt neobișnuit de multe cazuri de îmbolnăviri, dar după cum spune medicul școlii, nu bântuie nici gripa și nici vreun virus intestinal.

— Nu am idee, zise Jerome.

— Dar tu ai fost bolnav o zi săptămâna trecută, nu-i așa? Tu ce-ai avut?

Jerome luat prin surprindere tăcu. După ce se gândi un moment, răspunse:

— Dureri de cap.

— Așa, așa, dureri de cap. Între timp au trecut?

— Sigur.

— Atunci scoateți-vă cărțile. Sper că, așa cum am stabilit, ați citit Sonetul numărul 18: *Shall I compare thee to a summer's day*...

Toată lumea scotocea prin genți. Desigur că Nick uitase să citească sonetul și spera că Watson nu îl va asculta pe el. Astăzi, cu capul ca un burete, nu ar reuși să găsească o interpretare-fulger.

Resimți țipătul ca pe un șoc electric și nu numai el, ci întreaga clasă tresări ca sub o lovitură de bici.

Aisha strângea la gură mâinile ce îi tremurau, albă la față, gata să se prăbușească.

— Ce s-a întâmplat?

La fel de speriat ca și ceilalți Mr. Watson dădu fuga la ea, ceea ce o făcu pe Aisha să iasă din starea de încremenire. Scoase iute ceva dintre filele cărții ei și mototoli acel ceva în pumn.

— Nu este nimic, zise ea repede. Am crezut că este un păianjen. Dar totul este în ordine.

Vocea ei nesigură și lacrimile pe care și le șterse rapid din colțul ochilor îi dezmințeau spusele.

— Îmi poți arăta ce ai în mână?

Mr. Watson continua să se apropie de Aisha.

Ea dădu tăcută din cap. Doar lacrimile îi curgeau nestăpânite una după alta.

— Te rog, Aisha. Vreau să te ajut.

— Nu este nimic. Doar m-am speriat, zău...

— Arată-mi!

— Nu pot.

Mr. Watson întinse mâna.

— Va rămâne între noi doi. Îți promit.

Totuși, Aisha rămase neclintită în atitudinea ei.

Mr. Watson schimbă tactica, o lăsă în pace pe Aisha și se adresă clasei:

— Aisha nu dorește să vorbească despre ceea ce o necăjește, dar poate că cineva dintre voi poate face asta? Ați ajuta-o dacă

din motive pe care eu nu le cunosc ea este obligată la tăcere? După ce îl privi pe fiecare elev în parte, adăugă: Noi suntem o comunitate. Când unul dintre noi are probleme, nu ar trebui să fim indiferenți.

La început nu răspunse nimeni. În clasă era liniște ca mai niciodată, doar Aisha se smiorcăia sonor. Greg îi întinse un șervețel, pe care ea îl luă fără să îl privească.

— Poate că este la menstruație, spuse Rashid.

Râsete izolate ici și acolo.

Rashid rânji:

— Ar putea fi asta.

Mr. Watson îl privi îndelung și în tăcere, până când Rashid plecă privirea. Brusc Nick înțelese de ce unele fete își făceau buzele înainte de ora de engleză.

— A fost o prostie din partea mea să vă întreb, constată profesorul. Dar ca să fiu cinstit, vreau să vă spun că voi depune toate eforturile pentru a afla de ce este Aisha atât de răvășită. Și sper că niciunul dintre voi nu are vreo legătură cu asta.

Se așeză în spatele catedrei și deschise cartea.

— Rashid, te rog citește sonetul numărul 18 și dă-ne interpretarea ta asupra celor citite. După modelul tău de explicație de mai adineauri abia aștept să aud un altul.

După încheierea orei Jamie îl pândi pe Nick în ușa clasei.

— Ai idee ce i s-a întâmplat Aishei?

— Nu, de unde? Am văzut tot atât de puțin ca tine din ce a speriat-o.

— Nu cred. Mă refer la marea corelație. Are legătură cu DVD-ul, nu? Cu jocul acela?

— Habar n-am, mormăi Nick și vru să treacă pe lângă Jamie.

Dar acesta îl apucă de braț.

— Totuși, se petrece ceva urât. Hai, Nick, nu putem discuta normal? Aisha nu este singura pe care am văzut-o bâzâind astăzi. Unei fete din clasa a zecea i s-a întâmplat ceva asemănător. A găsit ceva în geanta ei și după aia a fost total răvășită, dar pentru nimic în lume nu a vrut să vorbească despre asta sau să arate cuiva ce a găsit.

— Da, și? întrebă Nick.

Își trase mâneca din mâna lui Jamie, dar rămase totuși pe loc. Colin și Rashid nu erau în apropiere, gălăgia în clasă era mare, nimeni nu trăgea cu urechea la discuția lor.

— Doar nu crezi că Aisha spune adevărul? Chipul lui Jamie era mai curând amuzat decât consternat. Vezi Doamne, un păianjen! Tu ai văzut la fel de bine ca mine că ea a ascuns în pumn un bilet.

— Poate cu fotografia unui păianjen, glumi Nick, dar imediat își dădu seama de prostie și adăugă: Da, am văzut biletul. Dar nu am idee ce-i cu el. Poate că prietenul ei i-a dat papucii în scris.

Jamie zâmbi ușor.

— Sincer, nu mai face pe prostul! De zece zile sau cam așa ceva aici lucrurile merg altfel decât de obicei. De când a apărut jocul. Trebuie să fi observat și tu asta.

— Tu suferi de mania persecuției.

Jamie îl priva gânditor.

— Păcat, spuse el. Ar fi trebuit să accept ieri oferta ta și să pun mâna pe acel DVD. Aș fi avut acum ceva la mână cu care să mă pot duce la Mr. Watson.

— Eh, ai avut ghinion. Dar știi ceva? Ceea ce îți imaginezi tu este total greșit.

Jocul este mult mai deștept decât tine, Jamie Cox, și te-ar fi fentat lejer.

•

Cantina era plină în ciuda numărului mare de absenți bolnavi. Mulțumită înălțimii lui și pentru că astăzi nu era dispus să fie foarte politicos, Nick reușise ca după cinci minute să se aleagă cu o farfurie cu salată și un castron cu niște paste imposibil de definit. Și acum? În mod normal s-ar fi așezat lângă Jamie ori Colin, dar acum nici vorbă de așa ceva.

Aruncă o privire în jur și oscilă puțin când o descoperi pe Emily la una dintre mesele mai mici. Ea îi făcu semn și el era cât pe aici să lase tava să cadă doar pentru a-i răspunde la fel, dar ar fi fost o greșeală. De fapt ea nu îi făcuse lui cu mâna, ci lui Eric, care imediat schimbă direcția spre masa fetei. După câteva secunde erau deja atât de adânciți într-o discuție de parcă tocmai fuseseră întrerupți din ea.

Lui Nick îi trecu și foamea. Trânti tava pe un loc liber și rămase cu ochii la mâncare. Lături pentru școală. Ar fi trebuit să îi răstoarne tava în cap lui Eric.

— Locul acesta este liber?

Un lucru era sigur: universul îl ura pe Nick. Surâzând afectat Brynne își plasă castronul cu salată pe masă și mai puse un pahar cu apă lângă el.

— Oh, spaghete! zise ea de parcă nu mai văzuse așa ceva până acum. Poftă bună!

Dar mâncarea era și ea bună de ceva. Nick putea să se îndoape și, având gura plină, scăpă de răspuns.

— Ce răzmeriță a provocat Aisha! Ai văzut ce avea în mână?

Nick dădu din cap negativ și continuă să își răsucească pastele pe furculiță. Sosul alb în care înotau avea un vag gust de ciuperci.

— Nu are importanță. În orice caz eu nu m-aș fi comportat așa.

Așteptă să i se dea dreptate, dar Nick era concentrat asupra salatei care realmente se scălda în oțet.

De ce nu putea el să fie precum Colin? El i-ar fi zis: *Fato, întinde-o*! și ar fi avut parte de liniște. Dar lui Nick îi era groază de expresia rănită care ar fi apărut pe chipul lui Brynne și de propria lui conștiință încărcată.

— Alo! Este cineva acasă?

Ea își flutura mâna prin fața ochilor lui Nick.

— Da, scuze. Ce spuneai?

Sunt nițel cam laș.

— Te-am întrebat ceva, spuse ea subliniind cuvântul „întrebat”.

— Ah, scuză-mă, sunt cam obosit. Ce vrei să știi?

— Dacă este ceva ce ar trebui să îmi spui.

Poftim? Trebuia el să îi spună ceva?

— Vrei să spui că trebuia să îți mulțumesc? Pentru chestia aia? Este în regulă, mulțumesc. Ești mulțumită?

Surâsul lui Brynne se stinse. Își retrase mâna și o duse la buze. Acum ce mai era? Că doar fusese politicos.

— Mă întrebam ce se întâmplă cu tine și cu Jamie, începu Brynne după câteva secunde de tăcere.

— Ce să se întâmple? Nimic.

Ea aruncă o privire plină de subînțelesuri.

— V-ați certat din cauza… știi tu, din cauza *chestiei* aceleia? Așa este?

Nick nu răspunse, ceea ce Brynne interpretă ca fiind o confirmare.

— Nu te necăji. Tu ai o mulțime de prieteni, nu ai nevoie de el. El nu face parte dintre cei cool de aici. I-ai văzut pantofii?

Ea chicotea. Doar nu îl implica serios într-o discuție despre stilul vestimentar prost al celui mai bun prieten al său? Nick aruncă furculița peste pastele fără niciun gust și își trase scaunul înapoi.

— Cred că m-am săturat. Și dacă tu data viitoare mai ai chef să îl defăimezi pe Jamie, caută pe altcineva.

— Hei, a fost doar…

Mai mult nu auzi, pentru că plecase deja și trecu pe lângă Emily care nu îl băgă în seamă. Cu bărbia sprijinită în mâini, cu capul aplecat ușor într-o parte, ea îl asculta pe Eric care vorbea plin de vervă.

Acasă, își zise Nick. Să-i cotonogesc pe adversari până arde hard-diskul.

Doar că îl mai așteptau încă două ore de școală după-amiaza. Nu ar putea să le evite? Simțea că amețește doar gândindu-se la avantajul înregistrat de cei care lipsiseră astăzi de la școală.

Totuși, dacă trecea de ziua de astăzi, poate că mâine își putea permite o zi de pseudo-boală. Nu, fir-ar să fie, mâine trebuia să predea lucrarea la chimie. Mâine!

Cel puțin era clar cum își va petrece pauza de prânz. Își luă geanta și căută un loc liniștit lângă una dintre ferestrele bibliotecii.

Luă două cărți de pe rafturi și începu să copieze modificând frazele cât mai mult. Așa da, nu era totul atât de greu. Completase deja o jumătate de pagină. Mai era aici un grafic pe care trebuia să îl includă și lucrarea împrumuta un aspect profesional.

Mai copie, mai scrise ceva și ajunse la două pagini. Desigur că nu erau grozave, dar *existau.* Mulțumit privi pe fereastră la curtea școlii, unde ploua, de parcă acolo s-ar fi aflat șansa unei inspirații pentru următoarele două pagini. Dar afară nu îl văzu decât pe Dan, care de fapt lipsise astăzi. Acum stătea singur acolo, jos. De ce nu se afla în fața computerului său?

Îl urmărea cu privirea pe Dan, care se ghemuia după gardul viu de tuia care despărțea curtea școlii de parcarea auto. Ținea ceva în mână. Un binoclu? Nu, un aparat de fotografiat.

Nick mijii ochii pentru a putea să vadă mai bine. Dan fotografia ceva aflat în parcare. Din păcate Nick nu putea să-și

dea seama despre ce era vorba, pentru că aripa din dreapta a clădirii școlii îi acoperea vederea.

După puțin timp Dan lăsă în jos aparatul și privi în jur. Se duse agale până în mijlocul curții și aruncă priviri cercetătoare ferestrelor claselor aflate la parter. Se opri la una dintre ferestre și mai făcu câteva fotografii înainte de a intra în școală și a dispărea din câmpul vizual al lui Nick.

Nick ar fi preferat să sară în picioare și să coboare în fugă scările pentru a-l surprinde pe Dan și a-l întreba ce făcuse. Doar că Dan nu îi va spune nimic.

Dar nu ar fi o problemă să îi smulgă aparatul de fotografiat și să arunce o privire pe ultimele poze. Nu, așa ceva nu va face. Nu.

În schimb, Nick întoarse pagina pe care tocmai voise să continue lucrarea.

DAN – scrise el pe partea stângă a paginii și după nume desenă un semn de egalitate. Un sfert de oră mai târziu avea în față o mulțime de astfel de semne. Care nu corespundeau exact matematicii actuale, dar fără îndoială că erau mai interesante.

DAN = Sapujapu? Nu, acesta este prea amabil. Drizzel? Posibil. Poate Blackspell.

ALEX = habar n-am. Poate o șopârlă? Gagnar? Ori elful Vulcanos? Poate fi oricare dintre ei.

COLIN = Lelant. Dar astăzi era prea fericit pentru a fi el. Se consideră invulnerabil. Dar cine știe ce se petrecuse noaptea? Poate BloodWork? Sau Nurax?

HELEN = Aurora? Ea este moartă. Tyrania? Ar fi posibil. Arwen’s Child? Să nu mor de râs.

JEROME = LordNick? Dar de ce?

BRYNNE = Feniel? Posibil pentru că este o vacă antipatică. Sau Arwen’s Child? Ori Tyrania?

AISHA = probabil moartă, de aceea este ca și terminată. Aurora?

RASHID = Drizzel? BloodWork? Blackspell? Xohoo?

Nick aruncă enervat pixul pe masă. În spatele fiecăreia dintre bănuielile sale se afla un semn de întrebare. Niciun personaj nu avea un corespondent clar stabilit. Tot atât de bine era posibil ca pe parcursul jocului să nu-l fi întâlnit niciodată pe Colin, ca pe

mulți dintre cei din cimitir, inclusiv pe membrii Cercului Interior. Cine erau, de exemplu, Beroxar și Wyrdana?

Nu, nu avea niciun sens. Va înceta să își mai bată capul cu chestiile astea. Era mai bine să mai lucreze puțin acum și apoi cu conștiința împăcată să se dăruiască din nou jocului.

Nick luă altă foaie de hârtie și continuă să scrie fără să înțeleagă cu adevărat despre ce era vorba. Scrisese trei file și jumătate când sună de începerea orelor. Nu era deloc rău, restul îl va rezolva în seara aceasta, apoi va introduce totul pe computer. O să meargă.

•

Cu fiecare nouă zi realitatea mea își pierde valoarea. Ea este zgomotoasă și dezordonată, imprevizibilă și anevoioasă.

Dar ce poate face realitatea? Să te înfometeze, să te înseteze, să te nemulțumească. Provoacă dureri, împrăștie boli în jur, se supune unor legi ridicole. Dar înainte de toate ea este definitivă. Totdeauna conduce la moarte.

Ceea ce contează și are forță sunt alte lucruri: ideile, pasiunile, chiar delirul. Tot ceea ce depășește rațiunea.

Eu îi refuz realității aprobarea mea. Îi refuz realității cooperarea mea. Mă dedic ispitelor fugii din calea vieții și mă prăvălesc cu tot sufletul meu în nemărginirea irealului.

14.

— Te așteptam.

Solul stă pe un scaun în salonul localului când târziu după-amiază Sarius ajunge acolo. Soarele este mult coborât și își aruncă razele de culoarea mierii prin ferestre.

— Se spune că până acum ziua de astăzi a fost interesantă. Povestește-mi despre ea, Sarius. A fost ceva deosebit?

Era evident că un simplu „nu” nu ar fi fost acceptat de sol.

— O fată, Aisha, a avut un fel de cădere nervoasă.

— Știi din ce cauză?

— Nu știu exact. A găsit ceva în cartea de engleză și s-a speriat. Nu am putut să văd ce găsise.

Răspunsul părea că îl satisfăcea pe sol.

— Ce a mai fost?

Mda… ce?

— L-am observat pe Dan Smythe făcând fotografii pe ascuns. Fotografia ceva în parcare.

— Bine. Altceva?

Sarius se gândește. Ce să mai relateze?

— Vorbește-mi despre Eric Wu. Sau despre Jamie Cox, îi sare în ajutor solul.

Știe deja totul, își spune Sarius. Și mă verifică.

— Au vorbit unul cu altul.

— Despre ce?

— N-am idee.

— Păcat!

Solul se ridică mlădios de pe scaun. În încăperea scundă pare supraomenesc de înalt. În ușă se mai întoarce o dată de parcă tocmai i-a venit o idee.

— Sunt îngrijorat, spune el. Erebos are dușmani și ei devin tot mai puternici. Pe unii dintre ei îi cunoști, nu-i așa?

În capul lui Sarius gândurile se tulbură. Despre Emily și Jamie nu va vorbi în niciun caz. Poate va vorbi despre Eric? Nu, mai bine nu. Dar de spus trebuia să spună ceva și asta repede, pentru că solul pare nerăbdător.

— Cred că Mr. Watson nu știe nimic de Erebos. Deși cu siguranță nu știe, încearcă să descoasă oamenii.

— Un indiciu valoros. Mulțumesc.

Zâmbetul solului este aproape cald.

— Acum grăbește-te. Cel care îmi va aduce o pană de la șoimul de aur va fi răsplătit generos.

— Care șoim de aur? vrea să știe Sarius, dar solul i-a întors spatele și părăsește încăperea fără a mai scoate o vorbă.

•

Sarius se interesează. De la brutar află că trebuie să se îndrepte spre sud și să ia seama la oi. Prima greșeală în această lume, gândește Sarius. Oi!

O cerșetoare căreia îi dă o monedă de aur îi destăinuie că el trebuie să caute un tufiș roz. Cu oarecare efort și plictiseală, după ceva mai mult de o oră Sarius strânge suficiente informații pentru a pleca la drum – cu speranța alegerii căii corecte. Este întrerupt prompt, ca totdeauna cea care îl deranjează este lumea exterioară.

Telefonul mobil.

Jamie.

Sarius îl ignoră. Are treabă, trebuie să iasă din oraș. Speră că spada lui este destul de solidă pentru a face față unui șoim din aur.

O oră mai târziu este mai înțelept. Aleargă în direcția arătată de paznicul de pe zidul orașului. Spre sud. Aleargă și aleargă, dar nu dă nici de oi, nici de șoim. Însă dă șoimul de el. Surprinzător și fără niciun avertisment o enormă pasăre sclipind ca aurul se repede din cer spre el ca un meteorit luminos. Sarius caută un adăpost, dar nu are nicio șansă. Se află în plin câmp descoperit, șoimul îl apucă în gheare, îl ridică în aer și îi dă drumul să cadă. Cea mai mare parte a cingătorii lui devine cenușie, apoi neagră.

Trebuie să se târască înainte de a fi prea târziu. Țipetele stridente ale păsării de pradă și sunetele pătrunzătoare provocate de rănile lui se suprapun. Sarius strânge din dinți – el are băutura tămăduitoare, trebuie să ajungă doar la inventarul lui înainte ca șoimul să-l înșface a doua oară.

Dar inamicul său nu îi lasă timp, se răsucește în cer ca un dragon strălucitor și se pregătește din nou de picaj. Sarius își

scoate spada, îl vede pe șoim venind nebunește spre el, orbitor de luminos. Nu va supraviețui unei noi răniri grave.

Ciocnirea este dură și metalică, tonul rănirii devine insuportabil, dar este încă acolo, ceea ce înseamnă viață. Acum șoimul se pregătește de al treilea atac, care va fi și ultimul. O înțepătură de țânțar ar fi suficientă să îl omoare pe Sarius în starea în care se află.

Nu, te rog, te rog nu! Răscolește inventarul de zor – iată băutura tămăduitoare, repede, pasărea încă este în urcare, poate că are destul timp, repede…

Totuși, băutura acționează încet. Bucată cu bucată se reface culoarea, sunetul cedează treptat, încet. Între timp șoimul a atins înălțimea dorită și ia poziția de atac. Deși nu are niciun sens, Sarius încearcă să se târască până la primul pom în timp ce șoimul se avântă spre el umplând o mare parte din câmpul lui de vedere.

— Să îl opresc?

Solul. Apărut din neant, ca totdeauna.

— Da, te rog. Repede!

Este minunat, Sarius va trăi. Știa el că în sol putea avea încredere.

— Dar trebuie să faci ceva pentru mine.

— Sigur. Cu plăcere.

Sarius a fost de acord, de ce solul nu alungă pasărea? Deja aceasta intră în picaj și este atât de rapidă…

— Promiți?

— Da! Da! Da!

Solul ridică brațul nonșalant și șoimul realizează o întoarcere bruscă spre stânga, bate din aripi de câteva ori, se ridică și dispare din câmpul vizual al lui Sarius.

— Atunci vino cu mine.

Băutura și-a făcut efectul tămăduitor. Cingătorii lui Sarius i-a revenit aproape complet culoarea, iar zgomotul pare mai mult un zumzet. Solul îl conduce la pomul cel mai apropiat și amândoi se așază la umbra acestuia.

— Pe măsură ce ajungi mai sus, sarcinile pe care ți le dau devin mai dificile. Este limpede, nu?

— Da.

— De data aceasta este o sarcină pe care trebuie să o îndeplinească Nick Dunmore. Dacă își face treaba bine, devii un Șapte. În acest fel te-ai afla în societatea aleasă.

— Frumos.

— Iată sarcina: Nick Dunmore îi fixează lui Brynne Farnham o întâlnire. Va avea grijă ca ea să se simtă bine și să petreacă o seară plăcută. Trebuie să o facă să creadă că el o place.

Brynne? Cum așa? Ce treabă are Erebos cu asta? Sarius ezită să răspundă. Nu înțelege scopul sarcinii și ideea îi produce silă. Vor afla toți. Va afla Emily fără îndoială, pentru că Brynne va umple târgul…

— Ei? De ce nu răspunzi?

— Nu sunt sigur că înțeleg bine. De ce Brynne? În ce scop?

Parcă s-a așternut un nor deasupra soarelui. Lumea a devenit cenușie.

— Nu procedezi inteligent, Sarius. Eu urăsc curiozitatea.

— Bine, este în ordine, se grăbește Sarius să răspundă. O fac. De acord.

— Nu te întoarce până când sarcina nu este îndeplinită.

Ca mai înainte, când el alungase șoimul, solul ridică mâna și de data aceasta se lasă întunericul.

•

Brynne. Nick se freacă pe față cu ambele mâini și geme. De ce nu putuse fi măcar Michelle? Ori Gloria? Una dintre cele drăguțe, discrete. Nu, el trebuia să se procopsească taman cu Brynne și cu fandoseala ei.

Dacă făcea ce i se ceruse, nu se va mai descotorosi de ea, era clar. În plus, ea va anunța toată lumea, așa cum făcea mereu și Emily se va despărți de el. Deși pentru asta ar fi trebuit ca mai întâi să îi fie apropiată.

Nick privea debusolat ecranul negru. Ce îl determinase pe sol să îi dea o sarcină atât de lipsită de sens și de supărătoare? Voia să îl pedepsească? Sau voia doar să îi verifice supunerea?

Admițând că accepta: ce fel de întâlnire trebuia să fie aceasta? Să stea într-o cafenea și să discute nimicuri? Să mănânce sendvișuri la McDonald’s? O plimbare pe malul Tamisei ținându-se de mână? Ori – ferească Dumnezeu – un cinematograf, unde nu avea nicio posibilitate de retragere, iar norii de parfum ai lui Brynne îl vor face să-și piardă cunoștința?

OK, cafenea plus nimicuri. Aici aveau cel puțin o masă între ei. El o va lăsa să trăncănească, va da din cap și poate chiar va zâmbi. Cu asta „ea se va simți bine și va petrece o seară plăcută”.

Pentru asta un nivel era mult prea puțin, considera Nick, care își scoase telefonul mobil și constată surprins că într-adevăr avea memorat numărul lui Brynne. Apăsă tasta „apel” și închise înainte ca legătura să se fi realizat. Nu avea chef. Mâine era suficient de devreme. De ce și-ar strica seara asta?

În loc de asta să îl apeleze pe Jamie? Exact, ca să-i audă iarăși obiecțiile cu privire la Erebos?

Nu.

Singurul lucru pe care îl voia cu adevărat era să joace și la asta putea renunța astăzi.

Scoase iPod-ul, puse căștile în urechi și se gândi la Emily. O întâlnire cu ea – asta da sarcină!

•

Chestiunea cu Brynne îi blocă gândirea lui Nick în așa măsură încât lucrarea la chimie trecu în plan secund. Abia după cină îi dădu prin cap că trebuia să o prezinte mâine. Se așeză la computer, copie textul scris de mână, culese restul informațiilor și câteva imagini de pe internet și le atașă și pe acestea. Tipări totul și speră lipsit de orice temei rațional că Mrs. Ganter îi va cadorisi mâzgălitura cu un A. Ura chimia.

Dar să nu uite de Brynne. O ura și pe aceasta. A doua zi, după ora de chimie, pândi atent ca Emily să nu se afle prin apropiere.

— Hei, zise el afișând un surâs fals, voiam să te întreb ceva.

Ochii lui Brynne erau ca două faruri mari, albastre, pline de așteptare.

— Da? șopti ea.

— Ce ai zice, dacă astăzi, după ore… ne-am întâlni? Am putea merge, de exemplu, la o cafenea.

— Oh, da, sigur. Grozav.

Ultimul cuvânt – după părerea lui Nick – ea și-l spusese mai mult ei înseși decât lui.

— De exemplu la cafeneaua Bianco. Am putea merge acolo imediat după ore, propuse Nick.

— De fapt mi-ar fi făcut plăcere ca mai înainte să mă duc acasă, pentru a mă schimba.

Oh, s-ar fi vopsit două ore și s-ar fi silit să intre în cea mai strâmtă și scurtă rochie pe care o avea.

— Știi, Brynne, spuse el și își lăți zâmbetul până la urechi, eu consider că nu ai nevoie de asta. Hai să mergem direct acolo. Dacă ajung acasă – el își dădu ochii peste cap –, s-ar putea ca epuizat cum sunt să mă trântesc în pat. Și în ultimul timp nu prea am dormit.

Oare ea a înțeles că mințea? Evident nu.

Fata chicoti și clipi conspirativ:

— Crezi? Pentru mine somnul este acum un cuvânt străin.

Stabiliră să se întâlnească după ora de istoria artei, la stația de metrou. Nick spera ca în înghesuiala de acolo să nu-i vadă nimeni împreună.

Trei minute mai târziu o descoperi pe Brynne în fața laboratorului de fizică gesticulând și vorbind agitată cu Gloria și Sarah. Era clar despre ce vorbea chiar și dacă n-ar fi privit toate permanent spre el.

Ceva mai târziu, Nick ședea singur în cel mai îndepărtat colț al sălii de mese, mâncând fără mare poftă un sendviș cu ton, când îl zări pe Jamie venind spre el. Astăzi nu vorbiseră și dacă Nick ar fi fost corect, ar fi recunoscut că vina era mai ales a lui. Lucrarea la chimie și întâlnirea cu Brynne îi căzuseră și așa atât de greu la stomac, așa că nu mai avea niciun chef de o ceartă cu Jamie.

Dar de fapt cine vorbea neapărat de o ceartă? Ei erau vechi colegi și prietenia lor nu trebuia să se ducă de râpă doar pentru că aveau păreri diferite despre una sau alta. Exact asta îi va explica el acum.

Jamie era palid și avea o mină serioasă.

— Păcat că ieri nu m-ai mai sunat, zise el.

— Am avut multă treabă.

— Da, sigur.

— Ce mai este nou? încercă Nick să aducă discuția pe un teren mai sigur. Ai vorbit deja cu Darleen? Asta intenționai să faci.

— Nu. Aș vrea să îți arăt ceva.

Să-i arate ceva? Suna bine. Se părea că Jamie nu mai voia să îi scoată jocul din cap.

— OK. Ce este?

Jamie scoase din buzunarul pantalonilor o bucată de hârtie dublu împăturită și i-o puse în mână lui Nick.

— Asta am găsit ieri prins de portbagajul bicicletei mele.

Nick despături hârtia și în primul moment avu o senzație de déjà-vu. Pe bilet era desenată o piatră funerară nu prea reușită, dar clară. Inscripția suna astfel:

Jamie Gordon Cox
a murit de curiozitate și pentru că s-a amestecat unde nu-i
fierbea oala.
Odihnească-se în pace.

Alături de litere autorul desenase urme de sânge, picături mari ce se scurgeau de pe piatră.

— Cam tâmpită gluma, zise Nick. Ai idee de la cine este?

— Nu. Cred că la asta tu te pricepi mai bine.

Nu se va lăsa provocat de aluzia răutăcioasă a lui Jamie.

— Scrisul nu mi se pare cunoscut, nu aș putea să spun nici măcar dacă este al unei fete sau…

— Este o amenințare, înțelegi? îl întrerupse Jamie. O amenințare cu moartea și destul de clară pe deasupra. Nu am voie să mă amestec și să nu-mi bag nasul în jocul vostru, altfel…

El făcu un gest cu latul palmei ce sugera tăierea gâtului.

— Doar nu iei asta în serios? întrebă Nick. Este o glumă tâmpită! Cine te-ar ucide?

Jamie ridică din umeri. Chiar arăta zdruncinat.

— De fapt cine spune că asta are o legătură cu… deci tu știi deja de o legătură? Nici nu poți fi sigur de asta.

Partea proastă era că însuși Nick era foarte sigur. Îndoielnica operă de artă provenea garantat de la cineva care întreprinsese cândva o plimbare nocturnă prin cimitirul Erebos.

— Doar nu sunt tâmpit, spuse înfuriat Jamie. Despre ce altceva ar putea fi vorba? Tu ce crezi, de ce zice „s-a amestecat unde nu-i fierbe oala”? Pentru că m-aș fi plâns la bucătăria școlii de apa prea puțin sărată pentru paste?

— OK, doar nu o să iei asta în serios? Nu este altceva decât o tâmpenie! Cineva vrea să te sperie, iar tu te lași înspăimântat. Este inutil, zău.

Înainte de a mai spune ceva, Jamie îl privi lung.

— Și cu Aisha ce-a fost? De ce-a țipat? Și fata dintr-a șaptea, Zoe? Cu ele ce a fost?

— Habar n-am. Întreabă-le.

Jamie surâse amar.

— Exact asta am și făcut. Am vorbit cu amândouă și le-am întrebat ce le-a speriat atât de tare. Ia ghici: ele nu spun nimic, sunt mute ca peștii.

— Probabil că au înțeles demult că cineva și-a permis o glumă tâmpită.

— Nu. Le este teamă. Ieri am găsit doi care au fost excluși din joc. Nici ei nu vor să vorbească, în orice caz nu încă. Dar eu cred că unul dintre ei se va răzgândi. Poate că se va duce la Mr. Watson, cel puțin asta i-am propus eu.

Nu-mi spune mie asta, te rog potolește-te, gândi în sinea lui Nick. Ce mă fac dacă mă întreabă solul de tine?

Privi agitat în jur – oare îi auzise cineva? Nu, mesele din apropiere nu erau ocupate, iar cei care stăteau mai departe erau adânciți în propriile discuții.

— Vezi? Tu însuți ești cuprins total de mania persecuției! strigă Jamie. De ce? Explică-mi!

— Nu vorbi atât de tare! șuieră Nick involuntar. Nu sunt cuprins de nicio manie a persecuției. Pur și simplu tu nu înțelegi. Totul este foarte complex și foarte captivant, dar poți strica totul și ar fi păcat. De aceea se poate întâmpla ca unii să reacționeze exagerat dacă cineva vrea să le strice plăcerea.

— Plăcerea? șopti Jamie și îi vâri desenul sub nas. Asta este plăcere? Împături biletelul și îl vârî în buzunarul pantalonilor. Am să i-l dau lui Mr. Watson. De la incidentul cu Aisha el este foarte îngrijorat, deja a vorbit cu câțiva elevi și vrea să contacteze și părinți. Poate că mâzgăleala asta îl va ajuta. Poate că el recunoaște scrisul.

— Acum chiar că exagerezi!

De ce nu pricepea Jamie că totul nu era decât un joc? Acesta era atât de fascinant tocmai prin contopirea cu realitatea și de aceea niciun jucător nu îi va face vreun rău.

— Aș vrea să știu dacă mă pot baza pe tine când va fi nevoie, spuse Jamie. Suntem încă prieteni?

— Evident că suntem prieteni. Dar a stârni panică din cauza unuia ori a doi idioți care scriu pseudo-scrisori de amenințare este ridicol. Crede-mă. Dacă îi dai biletul lui Mr. Watson, el va

amplifica în mod inutil chestiunea și nu vor rezulta decât necazuri.

Jamie puse mâna pe buzunarul pantalonilor.

— Dacă necazurile vor fi ale celor vinovați, este OK, spuse el și se ridică în picioare. Înainte de a pleca, se mai aplecă o dată spre Nick și adăugă: Nu preferi să ieși din joc? Termină cu el. Nu va rezulta nimic bun de aici, simt asta.

Nick scutură din cap.

— Faci mai multă vâlvă pe… chestia asta decât este necesar. Mie îmi face plăcere, este o aventură, înțelegi?

— Nici măcar nu poți spune pe șleau că este un joc.

Nick îl privi furios, dar nu spuse nimic. Ce putea să știe Jamie despre reguli – a fi discret ținea de joc! Dacă ar fi acceptat Erebos, dacă l-ar fi văzut măcar, ar fi fost și el entuziasmat!

— Emily ar fi și ea bucuroasă dacă ai proceda așa. Ea a spus asta.

— Emily să se ocupe mai departe de Eric, izbucni Nick și să nu se amestece în treburile mele!

Jamie expiră zgomotos.

— La naiba, Nick! spuse el, se întoarse și plecă.

15.

La Cafe Bianco erau ocupate doar trei mese, iar printre clienți nu era niciun cunoscut. Nick respiră ușurat. Chiar și călătoria cu metroul făcută împreună fusese tensionată, căci Brynne vorbise întruna. Acum aveau să bea ceva, Nick îi va oferi lui Brynne o sticlă de Cola și pe urmă nimic, fiecare se va duce acasă. Și el va combate ca Șapte.

— … și ieri a fost epuizată nervos. Cred că a cam fost jumulită într-una dintre lupte.

Despre cine era vorba? Puse întrebarea și se alese cu o privare mustrătoare.

— Tu nu mă urmărești? Zoe, grasa dintr-a șaptea. A zbierat de i-au sărit mucii pe față. Brynne făcu o mină dezgustată și adăugă: Pe urmă i-a șoptit Colin ceva la ureche și s-a liniștit.

Din nou se pare că acest Colin își vâra nasul peste tot. O chelneriță cu piercing pe buze în trei locuri le luă comanda. Spre surprinderea lui Nick, Brynne comandă o bere.

— Eu iau bere, tu nu? gânguri ea.

— Hm… spuse Nick și privi într-o parte.

Cât trebuia să stea aici pentru ca solul să considere că a fost o întâlnire integrală? Cele cinci minute care se scurseseră deja bănuia că erau prea puține. Fir-ar…

— Colin este un tip cu adevărat cool, zise Brynne după o gândire ce trebuia să fie profundă. Aproape la fel de cool ca tine, Nick.

Lui Nick îi scăpă un oftat chinuit pe care încercă să îl compenseze cu un zâmbet larg. Ea trebuia *să se simtă bine* – așa sunase târgul. Dar ia să vedem, poate că Brynne se simțea bine și pe polei.

Mai verifică încă o dată dacă printre clienți se afla cineva cunoscut. Nu era nimeni cunoscut. Deci merita o încercare.

— Tare aș vrea să știu sub ce nume joacă Colin, spuse el încet. Ai idee?

— Ah, Nick, spuse ea și puse pe brațul lui o mână fierbinte și umedă. Nu sunt destul de proastă pentru asta.

— Ce vrei să spui?

— Nu încalc regulile. Cine o face zboară și pe urmă este oribil. Știi asta.

Nick abia se reținea să nu își retragă brațul.

— Dar aici nu ne aude nimeni.

— Nu poți să știi niciodată.

Sosiră băuturile și Nick reuși să retragă brațul într-o zonă sigură.

— Ce vrei să spui cu „pe urmă este oribil”? Ești dat afară. Într-adevăr este o mare porcărie, dar…

— Ai fost de față când aduc un trădător? îl întrerupse Brynne. Eu am fost. Ei îl aduc și… îl execută. Asta se întâmplă cu oricine se dă de partea lui Ortolan.

Ea sorbi din bere fără a-l pierde din privire. Nick își coborî privirea în adâncul întunecat al paharului său cu Cola.

— Tu știi cine este Ortolan? întrebă el. Despre el putem vorbi, nu?

— Vezi un foc?

Era evident țicnită de-a binelea.

— Foc? Despre ce vorbești?

În loc de răspuns Brynne scoase din geantă un bilet mototolit.

— De cele mai multe ori am regulile la mine. Vezi, aici scrie: „Cu jucătorii poți discuta la foc, în timp ce joci”.

Scoase o brichetă și o aprinse.

— Acum mai trebuie să jucăm, șopti ea și cu degetele trecu pe dosul palmei lui.

Senzația era plăcută atâta vreme cât Nick își închipuia că nu provenea de la Brynne. Închise ochii.

— Mi-aș imagina că Ortolan este un mag, susură Brynne aproape de urechea lui. Ori un dragon cu trei capete. În orice caz este foarte puternic. Jucătorii din Cercul Interior sunt special instruiți pentru ca mai târziu să aibă o șansă împotriva acestuia.

Dacă nu ar fi existat parfumul stil harem al lui Brynne, Nick și-ar fi putut închipui că Emily era cea care îi mângâia mâna. Acest gând îi făcu rău, pentru că revăzu în minte imaginea lui Emily cu Eric. Deschise ochii. Flacăra brichetei încă mai ardea, iar Brynne îl privea așteptând. *Nu, nu te sărut.*

— Ei, da, să ne surprindem reciproc, spuse el cu voce tare și apucă paharul.

Un moment Brynne păru nesigură, dar își reveni imediat.

— Ce i s-a întâmplat lui Jamie astăzi? Umbla cu o mutră... Oricum mutra lui nu este o priveliște plăcută, dar astăzi... Se uită la Nick cu un zâmbet șiret, apoi întrebă: Ți-a spus ce problemă are?

— Nu.

— Aha. Eu credeam că sunteți apropiați. Așa este sau...? Cred că este bine. El este de-a dreptul dezagreabil.

Trebuie să se simtă bine, repeta în gând Nick. Să se simtă bine vaca tâmpită.

— Nici nu este jucător. Ai văzut că umblă tot timpul cu Eric? Colin îi spune mereu Sushi, eu i-am explicat că Sushi este de fapt japonez, dar el moare de râs. Se zice că acum Eric este combinat cu Emily, capra asta plicticoasă. Sincer, Colin mai spune că nu a mai întâlnit o adormită ca ea. Nu deschide gura niciodată și arată mereu de parcă tocmai i-a răposat cobaiul.

Brynne râse zgomotos.

Să se simtă bine, ea trebuie să se simtă bine.

— Este o chestie de gust să consideri pe cineva adormită, spuse el și se strădui să afișeze un zâmbet. Lui Colin și mie ne plac de cele mai multe ori fete diferite.

De data aceasta Brynne fu cea care rămase datoare cu răspunsul. Nick presupuse că îi căzuse fisa, dar acum nu îi mai păsa. Era ocupat să digere informația conform căreia Eric era cu Emily. Așa să fie? Dacă așa era, de unde știa Brynne? Ce tâmpenie că nu o putea întreba. Ce tâmpenie că încercase să o momească pe Emily cu jocul. Să-ți vină să te dai cu capul de pereți!

— Dacă tocmai pierdem ceva important? murmură el când tăcerea începu să devină neplăcută.

— Întotdeauna are loc ceva important, spuse Brynne. Indiferent când intri ori când ieși, pierzi ceva. Pe mine asta mă calcă pe nervi. Să sperăm că nu dau tocmai acum data următoarelor lupte în arenă.

— Ai fost acolo ultima dată?

Se îmbufnă.

— Poate vrei să mă fentezi și după aia să mă torni? Tu cunoști totuși regulile. Dacă ți-aș spune că am fost acolo, că am luptat de două ori și am câștigat un nivel, nu ar fi greu să descoperi cine sunt. Ori cine nu sunt. Solul mi-a explicat asta. El nu glumește.

— Da, da, bine.

— Chiar ești bucuros că ți-am dat Erebos? întrebă ea fără a-l privi.

— Sigur. Evident. Este uluitor.

Brynne își netezi o șuviță de păr de după ureche cu o mișcare intenționat prelungită.

— Nu crezi uneori că este lugubru?

Al dracului de lugubru.

— Oh, merge. Cred că așa și trebuie să fie.

— Da. Ea răsuci paharul între mâini spre dreapta, apoi spre stânga și din nou spre dreapta. Și spuse: Mi-aș dori doar să înțeleg cum de mi se pot citi gândurile.

•

Cititul gândurilor – era exagerat, gândi Nick în timp ce se întorcea acasă cu metroul. Brynne coborâse la stația anterioară, dar nu fără a se lipi mai înainte de el și a-i trânti un sărut lângă gură.

Jocul nu putea în niciun caz să-i citească gândurile. În orice caz nu toate. Asta dacă făcea abstracție de inexplicabilul fapt că i se făcuse cadou pentru servicii fidele un tricou Hell Froze. Și că jocul discutase cu el despre Emily, fără ca el să o fi amintit anterior.

Ușile vagonului se deschiseră cu un șuierat și Nick coborî. Afară deja se întunecase. Spera că acasă mai era de mâncare. La mare lucru nu se putea aștepta în niciun caz. Neglijase deja Erebos mult prea mult timp.

•

— Ești un Șapte, Sarius. Ai îndeplinit sarcina pe care ți-am dat-o. Iată răsplata.

Solul indică prin degetul osos întins un colț al încăperii boltite în care se aflau. Aceasta îi amintea de cârciuma „La ultima felie”, dar era mai îngustă și se părea că pe aici nu mai trecuse nimeni de un an de zile. Între arcadele pereților păianjenii țesuseră pânze și prin colțuri creșteau ciupercuțe verzi.

În locul indicat de sol Sarius găsește o spadă nouă și cizme înalte cu vârfuri din metal. Spada are sclipiri aurii; Sarius are chiar impresia că ea emana lumină.

— Mulțumesc.

— Eu îți mulțumesc. Ai noutăți pe care ai dori să mi le comunici?

Sarius ezită. În niciun caz nu va vorbi despre planul lui Jamie legat de Mr. Watson. Să amintească de scrisoarea de amenințare cu piatra funerară? Mai bine nu. Caută în memorie ceva ce i-ar fi spus atât Jamie, cât și Brynne.

— Din câte se vorbește, pe o fată, Zoe, ar fi lăsat-o nervii. Dar mai mult nu am aflat despre asta.

— M-ar fi interesat mai mult ce învârtește Eric Wu, zice solul. M-aș bucura dacă ai putea să-i acorzi mai multă atenție. Din câte am aflat, el nu este bine intenționat în ce ne privește. Acum du-te!

Frământat de sentimente confuze Sarius se îndreaptă spre ieșire de-a lungul unui gang ca un tub care dă în exteriorul pivniței. Nu are chiar deloc chef să vadă cum se lipește acesta de Emily. Dar ce ar mai putea să vrea? El ieșise cu Brynne, ceea ce era destul de rău.

Gangul întunecat devine mai lat și se termină într-un perete luminat de făclii, în care este o poartă ce dă în exterior.

În sfârșit – gândește Sarius și totodată rămâne împietrit.

Peretele! Se dă câțiva pași înapoi pentru a verifica. Nu, nu era nicio greșeală.

Cineva pictase o imagine pe acest perete, aproape pe întreaga lui suprafață. Amintea de o pictură murală întâlnită deseori prin biserici: o frescă. Pictura reprezintă doi oameni care stau la o masă cu capetele apropiate. Fata ține într-o mână o brichetă aprinsă, iar cealaltă mână se odihnește pe mâna tânărului aflat în fața ei. El este foarte înalt și părul lui negru și lung este strâns la spate…

Cineva trebuie să-i fi făcut o fotografie. Altcumva nu este posibil, gândește Sarius. Și își mai spuse: parcă am fi o pereche de îndrăgostiți.

Își desprinde privirea de pe pictură și poticnindu-se iese pe poartă. Se simte ciudat de gol și de amenințat. Este doar un tablou. Dar în el apare teama că acest tablou, în mărime naturală, într-o zi ar putea atârna pe zidul școlii.

•

— LordNick a găsit un cristal al dorințelor!

— Grozav! Și a spus ce vrea să facă oare cu el?

— Bineînțeles că nu. Că nu o fi nebun.

Cei adunați în jurul focului sunt aproape toți cunoscuți: Drizzel, Feniel, Blackspell, Sapujapu, Nurax și – ca un oaspete de

onoare, la oarecare distanță de ceilalți – BloodWork. Inelul rubiniu se leagănă la capătul lanțului de la gâtul lui și îi trădează calitatea de membru al Cercului Interior.

Apusul colorează benzi roșii și albastre deasupra orizontului; peste puțin timp va fi întuneric. Sarius stă alături de ceilalți lângă foc și mai cunoaște două noi personaje. Sharol este femeie-elf și este Unu, iar Bracco este bărbat-șopârlă și este un Doi. Ei stau în plan secund în timp ce Drizzel și Blackspell conversează ca între vampiri.

— Eu aș putea să utilizez bine un cristal al dorințelor. Pe cele două pe care le-am găsit până acum le-am transformat în aur, spune Blackspell.

— Ține-ți gura! îl întrerupe BloodWork.

— Avem aici începători care trebuie să treacă prin propria lor experiență, iar pălăvrăgeala voastră doar îi năucește. Clar?

— Sigur. De când ești atât de prevăzător, Blood?

— Nu te privește, răspunde uriașul barbar. Acesta poartă un coif nou care îi acoperă fața până la nas și ale cărui fante oblice pentru ochi îl fac să arate mai demonic decât oricând. El adaugă: Fii atent la ceea ce îți spun. Deja se vorbește mult prea mult. Solul nu este mulțumit.

— Oh, solul nu este mulțumit, repetă ironic Blackspell. Nici eu nu aș fi, dacă aș fi un schelet cu ochi galbeni.

BloodWork se îndreaptă și pune mâna pe securea lui, dar se pare că se răzgândește.

— Eu cunosc câțiva idioți care își riscă mereu capul trăncănind, iar acum cunosc unul în plus.

— Ooo! Ce frică-mi este! ripostează Blackspell.

Discuția aceasta îl calcă pe nervi pe Sarius, ca și faptul că fiecare a găsit o dată un cristal al dorințelor, numai el nu a găsit.

— Avem de îndeplinit o misiune? Ori doar hoinărim pe-aici?

— În sfârșit cineva cu o atitudine corectă, zice BloodWork.

— Așteptăm o veste. Nu mai poate dura mult.

Vestea nu vine, în schimb din tufișuri năvălesc orci înarmați până în dinți. Sunt în evidentă superioritate numerică și elementul surpriză îi avantajează. Sarius sare în picioare și își rotește spada de aur. Răpune trei orci fără a se fi ales măcar cu o zgârietură. BloodWork urlă ca turbat și își face inamicii bucățele. Mai nou Drizzel lucrează cu vrăjile focului. Mai rău este

pentru unul dintre cei noi, Bracco: el are o rană la cap care îi sângerează foarte urât și rămâne nemișcat la pământ.

Lama spadei lui Sarius cântă când el o răsucește. Niciodată nu a mai fost lupta atât de frumoasă. De când este un Șapte se simte mai puternic, mai îndemânatic, mai sprinten. Este o sărbătoare.

Ucide șase orei până când se declară victoria și rămâne mai teafăr ca niciodată până atunci. Ceea ce constată mulțumit și solul, când apare după puțin timp.

— Sarius, tu îmi confirmi așteptările. Te răsplătesc cu 50 de piese de aur.

Ceilalți primesc recompense diferite, iar Bracco, șopârla însângerată, se târăște cu multă greutate peste orcii făcuți bucăți și este ridicat pe cal de către sol.

— Cine mai are putere să plece în căutarea oilor fugite, cere solul. Avem deja patru oieri morți.

Cu aceste cuvinte solul dă pinteni calului său și pleacă în galop cu Bracco bălăngănindu-se în șa, în spatele său.

— Eu plec să caut oi, anunță Sarius.

— Și eu.

— Și eu.

Sapujapu și Nurax vin cu el, cei doi fiind fiecare câte un Șase. Ceea ce înseamnă că după luptele din arenă fiecare dintre ei mai câștigase câte un nivel, dar Sarius îi depășea.

Drizzel ieși și el în față, fără a mai spune nimic. Trupul lui de vampir palid îl depășea cu un cap pe Sarius.

— BloodWork, mergi și tu? întreabă el, pentru că barbarul nu se clintește, ci privește fix flăcările focului.

— Blood?

— Lasă-l, spune Drizzel, probabil că a adormit.

Aleargă printr-o câmpie aridă. Se lasă seara și se vede tot mai greu, dar pe drum nu se ivesc obstacole și ei înaintează rapid. Lui Sarius i-ar face plăcere să vorbească cu ceilalți de exemplu despre ce aventură este asta – să caute oi! Dar dacă nu există foc nu se poate discuta. Își amintește de flacăra unei brichete și se scutură.

Aleargă de-a lungul unor tufe pline de flori roz. În ciuda întunericului culoarea acestora este foarte vizibilă, dar mai înainte ca Sarius să apuce să se mire corespunzător, descoperă

ceva atârnat într-o tufă, care face ca florile să treacă în planul doi.

Un mort.

Ca la o comandă neauzită tot grupul se oprește și abia acum Sarius observă că și Feniel și Blackspell s-au alăturat acestuia. Așa că sunt șase, ceea ce creează un sentiment liniștitor, având în vedere cadavrul mutilat rău din tufiș.

Mortul atârnă de parcă fusese întins la uscat. Ceva mâncase din el, ba nu, înfulecase. Pe oase mai era doar puțină carne. Pe sol, sub cadavru, un băț îndoit.

Aici avem unul dintre ciobanii omorâți, își zice Sarius și în același moment descoperă prima oaie. Un animal puternic, cu lână alb-murdară, care paște sub un pom uscat.

Experiența îl învățase pe Sarius că nu avea sens să lase întâietate celorlalți. Oaia lui, prada lui. O va prinde, cum a cerut solul, dar nu vede nicio îngrăditură în care să o mâne.

Oaia paște liniștită în continuare, în timp ce Sarius se furișează la adăpostul întunericului, ceea ce este bine, îi face sarcina mai ușoară. Când se mai apropie descoperă ceva ciudat... pete roșii și maronii în blană, ca sângele proaspăt și sângele uscat. Desigur că provin de la oier – gândește el, dar descoperă totodată că oaia l-a văzut și că aceasta ridică ușor capul.

Capul este un coșmar. Botul oii este lat, reliefat și când rânjește ca un rechin înainte de a ataca, dezvelește niște dinți ca acele, dinți metalici lungi precum cuțitele pentru biftec.

Sarius, nepregătit de luptă, nu apucase nici să tragă spada din teacă. O face acum, când oaia se năpustește asupra lui. Printre dinții ei Sarius descoperă un petic din sarica oierului.

Prima lovitură de spadă nimerește în gol, oaia face o cotitură bruscă și caută să înșface brațul stâng al lui Sarius... Fir-ar să fie, a uitat să ia scutul de pe umăr și toată partea lui stângă este descoperită.

Sarius aude din spatele lui primele lovituri de spadă, ca și zbârnâitul securii lui Sapujapu. Trebuie să fi apărut și alte oi, dar nu are timp să privească într-acolo pentru că propria oaie-horror îi solicită întreaga concentrare. Aceasta este înfiorător de rapidă, iar dantura ei inspira atâta groază, încât nu își poate dezlipi privirea de pe ea. În cele din urmă o lovitură de spadă își atinge țelul, dar nu face decât să taie niște lână. Oaia atacă din

nou din partea stângă, neacoperită. Sarius evită, lovește și nimerește o ureche care începe să sângereze. Dar mai remarcă faptul că nu se poate concentra. Scorpionii, orcii și trolii nu l-au tulburat atât cât o face această oaie bizară. Atacă iarăși. Sângele îi curge din ureche pe bot și strălucește pe dantura din oțel.

Sarius nu mai vrea să o vadă, vrea doar să o lichideze în speranța că arătarea nu îl va urmări și în vise și renunță la orice strategie. Vine în întâmpinarea animalului și îi înfige spada în piept; dinții oii mușcă doar puțin din coapsa lui. Scoate spada din piept, o înfige din nou în trupul animalului, încă o dată și încă o dată. Melodia ușoară din urechile lui trădează faptul că este rănit, dar nu grav.

Oaia se clatină, dar nu își dă duhul. Pentru că nu este oaie – înțelege Sarius –, ci este un monstru, o făptură a iadului, un demon. Ridică spada cât poate de sus și o îngroapă în ceafa animalului. Lovește de trei ori până când capul acestuia se rostogolește în iarbă.

Îi este rău. Își dorește ca leșul să fie înghițit de pământ, să dispară fără urmă. Dar de jur împrejurul lui pământul mustește de sânge. Se lipește chiar de lama de aur a spadei lui. Sânge și blană de oaie. Îl cuprinde un nou val de scârbă și, de parcă astfel l-ar putea combate, Sarius mai lovește o dată trupul oii cu toată puterea, apoi iarăși și iarăși, de parcă asta l-ar elibera.

Gând vrea să plece, o vede. Dintre coastele adversarului răpus ies sclipiri verzui. Își înfrânge sila și se apleacă. Bagă mâna și scoate o piatră mare care radiază lumină din interiorul ei. În sfârșit.

Aruncă o privire rapidă în jur, nu după alte oi, ci pentru a-și da seama dacă ceilalți luptători au văzut ceva. Nu. Toți sunt implicați în încăierare. Introduce piatra în inventarul lui și entuziasmul provocat de ceea ce găsise îi alungă și ultimul rest de silă.

Și Drizzel a încheiat lupta și tocase oaia sistematic. În zadar – după cum a remarcat cu deplină satisfacție Sarius.

Blackspell și Nurax încă mai luptau, în timp ce Sapujapu, cu securea lui lungă, taie capul unei oi negre ca tăciunele.

În spatele lui, jos, este întinsă o femeie-elf inertă. Feniel. În fine, te-a curățat, gândește răutăcios Sarius. Asta se întâmplă când te tot vâri înainte.

Pe eșarfa lui Feniel a rămas doar o urmă de roșu subțire ca ața, altceva nimic. Sunetul produs de rană trebuie să fie mortal.

Un scurt moment Sarius se gândește la puterea lui tămăduitoare, pe care în niciun caz nu o va exercita asupra tovarășei lui. Pe Sapujapu l-ar ajuta. Poate. Dar nu pe această gâscă proastă.

Se întoarce să plece și îi vede pe Drizzel și Nurax dând ultima lovitură oii lor. Abia așteaptă să apară solul. Își va valorifica bineînțeles cristalul, cine știe câte niveluri poate primi pentru el. Exact când ultima oaie își dă duhul se aude tropăit de cal.

— Vă felicit. Nu a fost o sarcină ușoară, le spune solul drept salut.

— O nimica toată, spune Drizzel.

— Atunci o nimica toată ar trebui să te satisfacă drept recompensă. Trei unități de carne de șobolan pentru Drizzel.

Sarius abia își poate stăpâni bucuria răutăcioasă. Mai întâi Feniel, acum Drizzel, nici că se putea mai bine.

— Sapujapu, ție îți voi îmbunătăți dotarea ca răsplată, continuă solul și îi dă piticului un tip de coif de viking din metal negru cu coarne sclipind în roșu. Se presupune că obiectul are puterea de a trăsni.

Unul după altul primesc toți aur, băuturi tămăduitoare ori arme. Sarius este penultimul nominalizat.

— Ție îți amplific darul focului, Sarius. De-acum înainte poți nu doar să aprinzi focul, ci și să lupți cu el. Dar răsplata cea mai importantă ți-ai obținut-o singur, nu-i așa?

Sarius tace jenat. De fapt nu voise să dezvăluie în fața celorlalți ce găsise, dar se pare că solul era de altă părere.

— Da, răspunde în cele din urmă Sarius.

— Bine. Atunci gândește-te la o dorință pentru cristal.

În final solul i se adresează lui Feniel:

— Vrei să mori ori mă urmezi?

Ea ridică ușor capul ezitând:

— Te urmez.

— Așa credeam și eu. Vino!

Cu un mic efort o ridică pe cal în spatele lui și pleacă în galop fără a mai privi înapoi.

Și cristalul meu? vrea să întrebe Sarius, dar este deja prea târziu. Dezamăgit se alătură celorlalți lângă foc.

— Sarius a găsit un cristal al dorințelor și nu scoate o vorbă. Din timiditate, nu? clevetește Drizzel.

— Eu încă nu am găsit niciunul, se plânge Sapujapu. Cu ce greșesc eu?

— Trebuie să îl cam măcelărești pe adversarul tău mort, îi explică Sarius. Total neplăcut, știu. Și pentru mine este primul cristal. Era odată cât pe-aci să mă aleg cu unul, dar Lelant, ticălosul, mi l-a suflat de sub nas.

Lucrurile nu stăteau chiar așa, dar nu avea importanță. Lelant este un ticălos, acesta-i purul adevăr.

— Și ce îți vei dori? vrea să afle Blackspell.

— Încă nu știu. Și oricum nu o să-ți fac tocmai ție confidențe.

— Ni-l arăți?

Nurax întinde laba lui de strigoi, ceea ce îl face pe Sarius să facă involuntar un pas îndărăt.

— Nici nu mă gândesc.

Discuția lâncezește. Stau toți în jurul focului și așteaptă.

— Poate mă duc să mă culc, zice deodată Sapujapu. Sunt mort de oboseală.

Acum, când o spune Sapujapu, Sarius își dă seama de propria oboseală, care vine și saltă capul precum un animal. Dar nu se va duce la culcare înainte de a ști ce poate face cu cristalul lui.

— Dacă te oprești acum, pierzi totul, spune Nurax. Aventurile cele mai cool au loc întotdeauna noaptea!

— Asta nu mă ajută cu nimic, dacă pic de somn și ei mă curăță, afirmă Sapujapu. Sincer, fraților, pentru astăzi sunt terminat.

Nici nu termină Sapujapu fraza, că din tufișuri apar doi gnomi agitați ca totdeauna.

— Alarmă! Ortolan asmute pe noi alți monștri și atacă fierarii din Sud! Avem nevoie de întăriri, urmați-ne!

Drizzel se pune imediat în mișcare, Nurax pleacă după el. Blackspell nu îl pierde pe Sarius din ochi. La ce se așteaptă acesta? Pândește o ocazie favorabilă spre a-i fura cristalul? Preventiv Sarius scoate spada, după care vampirul se întoarce și îi urmează pe ceilalți.

— Chiar nu vii, Sapujapu?

Sarius și piticul sunt ultimii rămași lângă foc.

— Nu, îmi pare rău. Mi se închid ochii și tare îmi este teamă că unul dintre acești monștri mă curăță. Ne vedem poate mâine, da?

Sapujapu pleacă spre tufele de trandafiri ale căror flori sunt ca niște puncte luminoase în peisajul nocturn. Sarius privește cu regret în urma lui. Păcat, Sapujapu îi este simpatic, spre deosebire de mărginiții pe care este nevoit să îi urmeze acum.

Aceștia fac atâta larmă, încât nu este ușor să îi pierzi. Dacă se va grăbi puțin, poate că va mai prinde din urmă pe cineva.

Un țipăt groaznic îl face să tresară. Pe cerul nopții zărește o pată aurie, o uriașă stea zburătoare. La următorul țipăt își dă seama că este șoimul de aur și instinctiv se apleacă.

— Nicio grijă, nu a ieșit la vânătoare.

Sarius se oprește înspăimântat. În fața lui se află solul care îi face semn cu mâna lui osoasă să vină la el.

— Care este dorința ta cea mai fierbinte, Sarius? Ai găsit unul dintre cristalele magice. Folosește-l cu cap. Ce îți dorești?

Cât mai mult din ce pot obține – gândește Sarius. Îl privește pe interlocutorul lui drept în ochii lui galbeni.

— Ar putea fi vorba despre mai multe niveluri? Sau despre un loc în Cercul Interior?

Solul zâmbește:

— Un loc în Cercul Interior face parte dintre lucrurile care trebuie cucerite. Ca și dragostea unui om ori încrederea unui prieten. Dar în afara unor asemenea dorințe sunt posibile altele, care reprezintă poate mai mult decât îți poți imagina tu.

Sarius cugetă. Are la dispoziție îndeplinirea unei dorințe, ca în basme. Doar că zâna arată oribil!

Lui Nick Dunmore i-ar face plăcere să devină un geniu al chimiei, gândește amar Sarius. Ar vrea ca fără efort să obțină cele mai bune note la examene, dar asta ține probabil tot de lucrurile care trebuie cucerite.

Și, ca să fie cinstit, nu asta este cea mai aprigă dorință a lui. Căci înainte de toate este… Emily. Doar că asta nu ține. *Emily să se îndrăgostească de Nick.* Ha, ha! Solul a exclus asta de la bun început.

Dar… poate invers? Dacă nu poate obține nașterea dragostei, poate obține sfârșitul ei?

Să cuteze? Șovăie. Nu este cinstit. Dar oricum nu va merge. Poate că ar fi mai bine să aleagă ceva mai simplu? Nu.

— Nick Dunmore își dorește ca Emily Carver să se despartă de Eric Wu. Își dorește ca cei doi să nu mai fie un cuplu.

Tăcere. Solul își duce la bărbie degetele lungi în semn de gândire.

Ei? *Ei*? *Spune că nu poți asta*!

Solul nu reacționează. Se gândește? Nu, ține prea mult. Pe lângă asta totul devine mai întunecat, tot mai întunecat – de ce? Ceva nu este în regulă? Te rog, nu, nu tocmai acum! Sarius încearcă cel puțin să miște el, dar nici asta nu este ușor. Parcă ar înota prin sirop.

Când Sarius deja nu mai speră la un răspuns, solul vorbește totuși:

— Emily Carver, zici tu. Bine. Voi avea grijă ca Emily Carver și Eric Wu să nu mai fie un cuplu.

Cuvintele solului îi provoacă lui Sarius un șuvoi de sentimente. În fruntea acestora se află scepticismul, urmat de bucuria triumfului, în umbra cărora se ascunde conștiința încărcată.

— Adevărat?

— Ai răbdare, Sarius. Acum du-te, ceilalți sunt mult înaintea ta.

16.

— Nick! Nick! Doamne, te simți bine? Trezește-te!

A ridica pleoapele era o treabă grea, dar nu era nimic pe lângă efortul depus pentru a se pune în capul oaselor. Ceva zăngăni pe tăblia biroului – era tastatura care rămăsese lipită de obrazul lui Nick. Aruncă o privire rapidă asupra ecranului. Din fericire era negru.

— Ai dormit aici? Pe scaun?

— Ăă… se poate. Posibil.

Își simțea gura uscată, iar tâmplele îi pocneau.

— Ascultă, ai devenit dependent de computer? Ce ai făcut în tot acest timp?

Am tăiat picioarele unor păianjeni uriași.

— Am comunicat pe internet. A fost distractiv și am pierdut noțiunea timpului. Îmi pare rău. Nu se va mai întâmpla.

Mama îi îndreptă o șuviță de păr căzută pe frunte.

— Te mai poți duce așa la școală? Trebuie să fii mort de oboseală. De ce faci așa ceva? Credeam că pot avea încredere în tine. Trebuie să dormi, Nicky, știi că școala este istovitoare…

— Nu-i nimic, sunt bine, o întrerupse Nick. Fac un duș rece și sunt în formă.

Oferta de a trage chiulul ascunsă în potopul de cuvinte al mamei avea ceva atractiv în ea, dar din păcate astăzi nu era ziua potrivită pentru așa ceva. Păianjenii îl încolțiseră pe Sarius atât de tare, încât la sfârșit avusese iarăși nevoie de ajutorul solului și primise o sarcină de îndeplinit. Și pe lângă aceasta mai și murea de curiozitate. Voia să îi vadă pe Eric și pe Emily. Voia să știe ce se întâmplase. Dacă se întâmplase ceva.

În oglinda din baie își examină amprentele adânci lăsate de tastatură pe față. Gând adormise? Își reaminti de sarcină, de cum căutase cu ochii care îl usturau o bucată de hârtie spre a-și nota sarcina dată de sol. Trebuie că ațipise după aceea.

Făcu un duș fierbinte, rece și din nou fierbinte, până ameți. Mirosul de cafea venit din bucătărie se amesteca acum cu cel al gelului pentru duș, combinație care aproape că îi întoarse stomacul pe dos. Se prea poate ca opțiunea cea bună era să

rămână acasă. Dar zilele libere aveau prețul lor. Împături biletul pe care notase sarcina și îl băgă în portmoneu. Apoi vârî aparatul de fotografiat în geanta de școală. Astăzi înțelegea tot atât de puțin ca noaptea trecută sensul sarcinii. Nu îi păsa. Urma să devină un Opt.

•

Tot drumul până la școală îl urmări gândul legat de dorința lui. Deși era un fleac. Peste câteva zile solul îi va face semn și îi va cere să își dorească altceva. Nick trebuia să se pregătească pentru acea clipă, se va gândi la ceva bun. Ceva esențial. Tocmai. Deci nu trebuia să se simtă cu conștiința încărcată.

Cu aceste gânduri coti pe strada pe care se afla școala, unde însă domnea o liniște neobișnuită. De parcă cineva pusese mâna pe o telecomandă și redusese la maximum sonorul. Este drept că niște elevi fie izolați, fie în mici grupuri lâncezeau în fața clădirii, cum se întâmpla mereu, dar nivelul de zgomot era minim. Cei care discutau o făceau pe un ton coborât. Nick descoperi două fete ceva mai mici așteptând demonstrativ în poarta școlii, căutând privirea fiecăruia care intra. Limbajul lor corporal era clar: încă nu avem.

Sub un castan cu frunzele bătând spre roșu stătea Emily. Eric nu era cu ea. Asta îi făcu lui Nick inima să bată mult mai repede. *Nu fi ridicol. Nu are nimic de-a face cu dorința ta. Nimic.*

Dar Emily nu era chiar singură, ea vorbea cu Adrian. Micuțul McVay, cu brațele strânse pe piept, vorbea fără a o privi pe Emily. Ea îl asculta, dădea din cap, își trecu apoi deodată mâna peste față și se întoarse.

Pornirea de a se îndrepta spre ei era greu de controlat, dar Nick își dădu seama că discuția lor se va întrerupe imediat ce el se va apropia.

În acest răstimp una dintre fetele din poartă avu succes: un băiat despre care Nick știa că în orchestra școlii cânta la saxofon îi făcu acesteia semn, îi șopti ceva la ureche, ea dădu din cap, iar el în timp ce continua să vorbească în șoaptă scoase din geantă un obiect plat…

— Nick?

Tăcutul Greg venise din spate. Nick se întoarse și inima reîncepu să îi bată ca turbată. De ce era atât de înspăimântat?

— Trebuie să mă ajuți, Nick. Te rog.

Buza inferioară a lui Greg tremura ușor, ca și mâinile lui, în care ținea un DVD înregistrabil în ambalaj original.

— Am fost exclus aseară. Dar a fost o greșeală, trebuie să vorbesc neapărat cu solul, iar tu trebuie să îmi copiezi jocul, te rog!

Involuntar Nick făcu un pas înapoi, departe de DVD-ul pe care i-l întindea Greg, dar acesta recâștigă terenul pierdut.

— Ajunsesem deja, eram…

— Nu vreau să aud! strigă Nick.

Niște elevi aflați la câțiva pași distanță întoarseră capul spre ei. Fără a mai scoate o vorbă Nick porni către intrare, dar abia intrat în hol Greg îl apucă de mânecă.

— Ți-am zis, a fost o greșeală! Am făcut tot ce a vrut el, doar că am întârziat puțin și el pur și simplu m-a… Greg își mușcă buzele, apoi continuă: În orice caz este o greșeală. Copiază-mi jocul, te rog!

A murit din lipsă de punctualitate, gândi cu inima strânsă Nick.

— Nu pot, ar fi trebuit să știi asta! Se întrebă dacă Colin era prin preajmă și dacă îl privea. Apoi adăugă: Regulile sunt clare, poți juca o singură dată. Îmi pare rău pentru tine.

— Da, da! Dar cu mine a fost o greșeală! Asta este altceva! Data viitoare te ajut eu, OK? Învăț cu tine la chimie. Sau îți plătesc copierea, da? 20 de lire? Este în regulă?

Nick îl lăsă baltă și plecă. În spatele lor se afla chiar Colin, care urmărea scena sprijinit de perete.

— Porcule! strigă Greg în urma lui, brusc ieșit din fire. Porc nenorocit!

Colin rânjea când Nick trecu pe lângă el.

— Ce voia Greg de la tine?

— Nu te privește.

— Se pare că a dat-o în bară.

— Inteligentule!

Ar fi trebuit totuși să rămân acasă, gândi Nick ajuns în fața dulapului său și neștiind de ce avea nevoie pentru prima oră de curs. Manualele de biologie? Ori de engleză? De fapt ce zi era astăzi?

Căscă și o salută pe Aisha care îl privea fix fără a-i răspunde la salut. După cum stăteau lucrurile, mai era cineva care dormise prost. Ea trebui să încerce de mai multe ori până să

nimerească gaura cheii dulapului ei. Când în cele din urmă deschise ușa și băgă mâna înăuntru, un teanc de cărți căzu și se împrăștie pe coridor. Cineva chicoti ironic.

Aisha lăsă mâinile să îi atârne pe lângă corp, fără a încerca să își ridice cărțile.

— Hei, vrei să te ajut?

Ea dădu negativ din cap și se aplecă încet după prima carte, dar nu se mai îndreptă și rămase ghemuită, cu cartea strânsă la piept. Umerii îi tresăreau.

— Te simți rău? întrebă încet Nick, dar nu primi niciun răspuns.

Se uită înjur după ajutor. Unde erau ceilalți? Jamie de exemplu. Sau Brynne, care îți sărea în ochi de câte ori ridicai privirea.

Pentru că nu știa ce altceva ar putea face, Nick strânse cărțile și le puse înapoi în dulap.

Rashid trecu pe lângă ei căscând, nu o onoră pe Aisha nici măcar cu o privire, și se îndepărtă cu cărțile pentru biologie sub braț.

Deci biologie avea ora următoare. Nick căută pentru ultima dată privirea Aishei, dar aceasta avea ochii închiși. Impresionat, dar și ușurat în același timp, își luă cele necesare la oră și plecă după Rashid.

Era greu, atât de greu să rămână treaz. Nick își sprijini bărbia în mâna stângă și privi fix în față spre tablă până când îi lăcrimară ochii. Doar ca să nu privească spre dreapta, unde stătea Greg, care îl sfredelea cu privirea. Sau la stânga, unde Emily și Jamie împărțeau aceeași bancă și șușoteau de zor. Mai era și Aisha care se părea că își revenise. Ca să vezi!

Când închidea ochii, aceștia nu îl mai usturau atât de tare. Doar scurt. Și era bine.

O lovitură dureroasă între coaste aproape că îl doborî de pe locul lui.

— Nu ațipi, idiotule! șuieră Colin. Nu trebuie să sărim în ochi. Ai uitat?

— Ce? Nu…

— Nu are nimic. Adună-te!

— Să nu mă mai lovești încă o dată, ai înțeles?

Colin ridică amuzat din sprâncene.

— Da, *madame.*

Nick se luptă din greu să depășească ora aceasta și următoarea. În pauza următoare se așează la rând la automatul de cafea. Cineva îl bătu pe spate. Era Brynne care îi aplică un sărut pe obraz imediat ce el se întoarse.

— Ieri după-amiază a fost bine, șopti ea.

— Da, bine.

Nick căscă demonstrativ pentru ca ea să pună pe seama oboselii lipsa lui de entuziasm. Totuși, zâmbetul îi dispăru lui Brynne de pe chip.

— Și tu ai nevoie urgentă de o cafea? întrebă Nick în căutarea unui subiect neutru, dar Brynne nu răspunse.

Un țipăt strident reduse toate discuțiile la tăcere.

Înconjurată de o mulțime de colegi, Aisha stătea în mijlocul sălii agățată de Emily. În fața celor două, cu o mutră uluită era Eric Wu.

— Nu pune mâna pe mine! Nu încă o dată! țipă Aisha.

Nick renunță la coada pentru cafea și pătrunse prin gloata spectatorilor precum un medic care se grăbea să ajungă la locul accidentului. Avea gura uscată.

Aisha își îngropase fața în umărul lui Emily și suspina.

— Eu sunt sigură că te înșeli, spuse încet Emily. O mângâie pe cap pe Aisha, cu această ocazie împingând din nebăgare de seamă basmaua acesteia spre ceafă. Cu siguranță că a fost altcineva.

— Nu. Știu sigur. El a fost. După cercul de literatură a vrut să mă conducă la metrou și a mai spus că drumul prin micul parc ar fi mult mai plăcut...

Suspinele ei se amplificară.

Emily încercă să îi tragă cu degetele tremurânde basmaua în poziția inițială, dar renunță.

— El mi-a sfâ... șiat blu... za și m-a pi... păit pes... te tot. Silabele ieșeau segmentate din gura Aishei. Își ridică mâneca, îi arătă o pată vineție pe cot și izbucni: Aici!

Nick își mușcă buzele până simți durerea. Asta nu are nicio legătură cu mine. Bineînțeles. Nu atât de repede.

— Nimic din toate astea nu-i adevărat! strigă Eric. Era palid și nu mai înceta să tot dea din cap. Pur și simplu nu este adevărat!

— Eu v-am văzut plecând împreună, zise Rashid.

— Și eu, îl susținu Alex.

Emily îi privi pe cei doi cu ochii îngustați.

— Interesant. Voi doi nu faceți parte din cercul de literatură.

— Ei și? Mai sunt și alte lucruri care pot reține pe cineva în școală, o întoarse Alex.

Privirea lui Emily se plimba între Alex, Eric și Aisha care tot suspina.

— Minte! zise Eric de data aceasta mai tare.

Aisha se răsuci spre el:

— Asta spun bărbații totdeauna, nu?

— Ce spun totdeauna bărbații? Mr. Watson își croia drum printre elevi și îi puse din mers în mână o cană-termos și un sendviș din care mușcase. Aisha, ce s-a întâmplat?

Îi puse acesteia o mână pe umăr, dar Aisha se smuci și se lipi mai tare de Emily.

— Nu puneți mâna!

— Cum vrei, scuză-mă. Ceilalți pot intra la clasele lor. Imediat începe ora.

Nimeni nu se clinti, doar Eric făcu un pas în față.

— Aisha pretinde că ieri, în parc, aș fi… pipăit-o. Are o vânătaie la cot pe care, spune ea, i-aș fi făcut-o eu. Dar nu este adevărat niciun cuvânt din spusele ei.

Aisha se porni mai tare pe urlat.

— A încercat să mă… vi… violeze. Mi-a rupt rochia, m-a trântit pe pământ…

— Pur și simplu nu îmi pot imagina că este adevărat, șopti Emily.

Cu atenție, dar în același timp hotărâtă, desprinse degetele Aishei încleștate pe tricoul ei și puse distanță între ea și fata care plângea. Lipsită de protecția ei umană, Aisha se lăsă pe vine și își acoperi fața cu mâinile.

Nu am vrut asta. Nick strânse pumnii. *Nu așa. Cu ce se petrece aici nu am nicio legătură, sincer.*

Și dacă era adevărat? Poate că Eric chiar o molestase pe Aisha și solul aflase ieri lucrul acesta. Acest lucru ar explica de ce acceptase atât de ușor să facă o promisiune atât de dificilă.

Mr. Watson, căruia parcă îi dispăruse darul vorbirii, își revenea încet-încet.

— Această acuzație este una foarte serioasă, Aisha!

— Niciun cuvânt de-al ei nu este adevărat! Jur! Pentru prima dată în vocea lui Eric era sesizabilă o undă de disperare. Este o nebunie totală!

— În orice caz nu vom clarifica asta aici, în fața tuturor, zise Mr. Watson. Aisha, Eric, veniți cu mine!

Cei doi îl urmară, fiecare la o distantă între ei cât mai mare posibil.

Imediat ce plecară, în sala pentru pauze izbucniră discuții aprinse.

— Eu cred că ea minte.

— De ce ar minți?

— Eric nu este un novice, tot timpul am crezut asta.

— Voia să-i umble turcoaicei sub rochie.

— Aiurea, ea vorbește prostii.

— Scandal mare, ce mai!

— Dacă Watson aduce poliția? Ăștia au fost deja acum câteva zile pe-aici.

În tot acest timp Nick nu o scăpă din ochi pe Emily. Ea rămăsese pe loc și pierdută în gânduri netezea locul umed de lacrimi aflat pe umărul tricoului ei.

Acum ar trebui să mă duc la ea, își zise Nick. Să discut cu ea. Să o consolez.

Dar, înainte de a-și aduna curajul pentru a face primul pas, îl văzu pe Jamie care se îndreptase deja spre Emily și vorbea cu ea. Cei doi schimbară câteva replici, apoi urcară împreună treptele scării.

Ora următoare era de matematică, ceea ce era mai pe placul lui Nick. Oricum nu se mai simțea obosit. Incidentul cu Aisha fusese mai eficient decât un espresso dublu.

•

În pauza de prânz Jamie l-a abordat în fața sălii de mese.

— Ce mai faci?

Aha, asta era prima propoziție normală pe care Jamie i-o adresase în ultimele zile.

— Bine. Dar tu?

— Sunt îngrijorat, răspunse Jamie cu o expresie speriată întipărită pe chip. Băiatul continuă: Treaba de astăzi cu Eric… Tu ce crezi că a determinat-o pe Aisha să-i facă asta? El este terminat total, Mr. Watson l-a trimis acasă.

Nick abia se stăpâni să nu o ia la fugă.

— Ce a determinat-o pe ea? Ia să văd… poate că el i-a umblat sub rochie?

— Nici măcar tu nu crezi asta.

— Și tu crezi că Aishei i s-a năzărit pur și simplu să îl ponegrească? Ai văzut ce a urlat? Și vânătaia aceea?

— Eu cred că cineva este interesat să îl neutralizeze pe Eric. El nu este un fan al jocului vostru, îți amintești?

— Ce prostie! Trecând pe lângă Jamie pentru a intra în sala de mese, Nick adăugă: De la scrisorica aceea cu piatra funerară ai dat în mania persecuției.

Luă o tavă de pe suport și simți o mână pe umăr. Jamie venise după el și lăsa impresia că va începe pe loc să urle.

— Știi ce s-a mai întâmplat? Cineva a ascuns un pistol și muniție în curtea școlii, în spatele tomberoanelor cu gunoi. Directorul spune că în mod sigur nu este isprava unui elev, dar el nu vrea să îi apară școala în presă.

Nick luă o porție de pește cu cartofi prăjiți. Atât peștele, cât și cartofii arătau decolorați și fleșcăiți.

— Dar Jamie știe desigur mai bine, nu? ripostă Nick. Jamie știe că în spatele acestei chestiuni se află jocul cel rău.

Își mușcă buzele și trânti pe tavă o sticlă de Cola. Gata cu discuția asta!

— Jamie găsește că unele lucruri sunt ciudate, răspunse Jamie cu un calm subliniat. Am vorbit cu Mr. Watson și el spune că un profesionist ar fi procedat mai inteligent. Ar fi mascat pistolul mai bine, nu l-ar fi pus simplu într-o cutie veche de țigări de foi, în spatele tomberoanelor.

— Aha, poate că Mr. Watson este în realitate dr. Watson. Și tu ești Sherlock Holmes. Lasă-mă în pace, Jamie. Eu nu am nimic de-a face cu pistolul și nici cu violul.

— Pe lângă toate acestea, cineva a scris pe cutie un gen de cod ori de mesaj, continuă Jamie de parcă nici nu l-ar fi auzit. Asta ține de un astfel de joc. Câteva cifre și un cuvânt bizar, ceva asemănător cu Galaxis.

Trosc!

Nick se sperie de zgomot cel puțin la fel de mult ca oricare alt elev din sală. Nici nu remarcase că dăduse drumul tăvii.

Galaris.

Totul corespundea. Cutia de țigări de foi, cuvântul, cifrele ce reprezentau data lui de naștere. Nu, vă rog!

Cutia fusese grea, iar obiectul din ea mai curând mic… Putea să fie un pistol? Da, desigur.

— Nu poți să fii atent? țipă bucătăreasa din spatele tejghelei. Curăță singur!

— Evident, șopti Nick și luă în primire mătura și fărașul.

Simțea privirea lui Jamie lipită de ceafa lui ca un terci de ovăz, dar era hotărât să nu se întoarcă.

Un pistol? Pentru ce? De ce să-l fi pus solul pe el să ascundă un pistol pe Dollis Brook Viaduct?

— Tu știi ceva despre asta, constată Jamie în spatele lui.

— Nu. Nu știu.

Și dacă exista o fotografie? Una ca aceea cu el și cu Brynne la cafenea? Îngenunche pe podea, adună cartofii prăjiți pe făraș și continuă treaba, deși nu mai era nimic pe jos, doar ca să nu se ridice. Prin fața ochilor îi dansau puncte negre.

— Dar eu am văzut, Nick. Te-ai speriat de moarte. Tu știi ceva.

— Tacă-ți fleanca, murmură Nick și se ridică anevoie în picioare.

Punctele negre se îndesiră până când deveniră un perete ce se clătina. Îi puse bucătăresei fărașul în mână și se sprijini anevoie de tejghea.

— Vino cu mine la Mr. Watson. Fă lumină în treaba asta și te vei simți mai bine. Ceea ce se petrece aici este pur și simplu o por…

— Tacă-ți fleanca! strigă de data asta Nick.

Emily, Eric, pistolul, Aisha, Galaris… era prea mult. Nu mai putea să suporte. Mirosurile din cantină îi întorceau stomacul pe dos, era pe punctul de a voma pe podea, în fața tuturor. Dacă exista o fotografie și aceasta ajungea în școală, atunci el zbura. Tot atât de sigur pe cât este cerul de albastru.

Se năpusti afară din cantină, îmbrânci în stânga și în dreapta, găsi o fereastră deschisă și scoase capul. Aer curat, slavă Domnului!

Trebuia să se gândească. Poate că trebuia să vorbească până la urmă cu solul. Acesta îi va fi desigur recunoscător dacă Nick îl va informa. Poate că îi va explica și ce era cu pistolul. Doar că mai avea de îndeplinit o însărcinare. Această însărcinare complet lipsită de sens.

17.

Era aproape ora 17:00 când Nick coborî la stația Blackfriars și își continuă drumul de-a lungul lui New Bridge Street. Garajul se afla pe Ludgate Hill și nu era o problemă să îl găsească. Problematic era mai curând să intre fără a fi observat. Încercă să pară cât se poate de înalt și zdrăngăni prin legătura de chei ca și cum tocmai ar fi căutat cheia de contact a mașinii. Dar teama sa se dovedi neîntemeiată. Nimeni nu îl opri când intră în garajul cu mai multe etaje și nici măcar nu era sigur că paznicul care citea un ziar în cabina lui îl observase.

Scoase bilețelul din buzunarul pantalonilor. LP60HNR era numărul de înmatriculare al mașinii pe care o căuta.

— Dacă nu o găsești – spusese solul –, vei reveni. Vei reveni mereu, zi de zi între orele 17:00 și 18:00 până ce îți vei îndeplini sarcina.

La al doilea etaj avu noroc. Privi mașina și slobozi un ușor fluierat. LP60HNR era numărul unui Jaguar argintiu care se distingea clar printre celelalte mașini sclipind ca giuvaierurile coroanei. Nicio urmă de noroi.

Nick scoase aparatul de fotografiat și făcu câteva fotografii. Nu vor fi suficiente, era clar, dar reprezentau un început.

Acum avea nevoie de un loc de unde putea să pândească. În așa fel încât să poată vedea mașina, dar el să nu poată fi văzut. Cel mai bun loc găsit era spațiul îngust dintre un Ford vechi și zidul parcării. Dacă se așeza pe jos și nimeni nu cerceta atent locul, era ca și invizibil. Nick dezactivă blițul aparatului reglând sensibilitatea la lumină la cea mai înaltă valoare. Apoi se așeză comod, în măsura în care asta era posibil pe podeaua rece a garajului.

Când deodată telefonul începu să sune anunțând primirea unui SMS, lui Nick mai că i se opri inima. Nu pusese telefonul pe silențios, cum de fusese posibil?

Din poziția lui de blocat între mașină și perete abia ajunse la buzunarul pantalonilor. Când în cele din urmă reuși, văzu de la cine provenea mesajul și inima i-o luă razna: Emily.

Bună, Nick! *Aș vrea să ne întâlnim și cu această ocazie să te prezint cuiva. El se numește Victor și ne-ar putea ajuta pe noi toți. Caută-mă, te rog. Emily.*

Numele Victor nu îi spunea absolut nimic lui Nick. Atâta pagubă! Dar ce putea să însemne că ne-ar putea ajuta „pe noi toți”? Probabil că Emily își dorea înainte de toate ajutor pentru Eric, care dăduse serios de necaz. Însă ea voia să se întâlnească cu el. Emily. Nu avea importanță din ce motiv, ea voia să îl întâlnească pe el.

Trosc! O ușă se trânti brusc. Pași ce se apropie.

Nick își ținu respirația și încercă a se lipi cât mai mult de podeaua din beton. Îndreptă aparatul foto către Jaguar, pentru a putea apăsa declanșatorul imediat ce apărea proprietarul mașinii. Mai întâi putu să vadă niște picioare în pantaloni negri care trecură prin fața Jaguarului și se îndreptau spre el. Un paznic care îl văzuse pe monitorul sistemului de supraveghere video? Te rog, nu! Și să nu fie nici șoferul Fordului care îi folosea ca acoperire lui Nick.

Când bărbatul trecu prin dreptul lui fără să arunce o privire către ascunzătoare, Nick respiră ușurat. După puțin timp porni spre ieșire o Mazda roșie. După care se așternu din nou liniștea.

Trecură cinci minute, Nick se așeză ceva mai bine și puse cu atenție aparatul foto jos. Din nou se apropiară pași al căror zgomot însă se stinse mult înainte ca omul să poată fi văzut de Nick. Se trânti o portieră de mașină, apoi porni un motor.

După încă cinci minute piciorul drept al lui Nick începu să amorțească. Încercă să ignore furnicăturile și se concentră asupra zgomotelor din clădirea parcării. Foșnetul instalației de climatizare. Larma atenuată a străzii. Iarăși o ușă din metal deschisă și închisă. O femeie râse, un bărbat îi ținu isonul. Bocănitul pe beton al unor pantofi cu toc înalt. Cloncănitul unei încuietori auto acționată prin telecomandă, la doar câțiva pași de Nick. Se aprinseră luminile Jaguarului.

Bătăile inimii i se accelerară. Ridică aparatul de fotografiat și căută mașina în vizor. Bărbatul și femeia se apropiară. Erau în vizor. Bărbatul emana nervozitate ca un furnal căldura.

Clic!

Femeia ar fi putut fi starul din serialul difuzat cu o seară înainte. Cercei sclipitori, haină de blană, părul blond prins în

ace. Bărbatul era înalt și cu păr negru, ușor cărunt la tâmple. Purta costum și cravată. Poate un medic. Ori un avocat.

Clic!

Bărbatul deschise portiera mașinii și puse o geantă pe locul din spate.

Clic! *Clic*!

— Data viitoare mergem la Refettorio, spuse femeia. Vivian este de părere că acolo mielul este grozav.

— Dacă vrei tu, scumpo.

Clic!

Femeia urcă în mașină.

Clic!

Brusc bărbatul se oprește și privește în jur. A auzit declanșatorul aparatului foto? Nick căută să se confunde cu colțul întunecat în care se ascunsese.

— Ce este, iubitule?

— Nimic. Bărbatul își trecu mâna peste cap și adăugă: Absolut nimic. Probabil că m-am înșelat. Vezi tu, în ultimul timp…

Nick nu mai auzi restul, pentru că bărbatul urcase în mașină și închisese portiera. Acesta clătină din cap și ridică din umeri într-un gest de neajutorare, apoi porni motorul. După o jumătate de minut Jaguarul părăsea parcarea.

Rezolvat. Nick strânse tare aparatul. Acum plecarea, rapid. Nu, mai întâi va verifica dacă fotografiile erau utilizabile.

Puțin neclare, cam mare granulația, dar fără bliț nu se putea altfel. În orice caz totul putea fi recunoscut. Femeia, bărbatul, numărul de înmatriculare al mașinii. Douăsprezece fotografii acceptabile.

În înghesuiala din metrou Nick scoase telefonul mobil din buzunarul pantalonilor și mai citi o dată SMS-ul primit de la Emily. „Victor. Să ne ajute pe toți”. Nu suna ca fixarea unei întâlniri. Suna de parcă ea voia să îl scoată pe Eric din încurcătură. Începu să scrie un răspuns, îl găsi prostesc, îl șterse și închise ochii.

Dacă răsuflase că el avea o legătură cu cutia-Galaris, va afla de la Emily. Nimeni nu îl va crede că el nu știuse ce se ascundea în cutie. Ziarele aveau să scrie despre un masacru la școală care abia putuse fi evitat. Sau cam așa ceva. Tatăl lui o să-l omoare.

Nick deschise ochii și privi chipurile obosite ale oamenilor din jur. Toți aceștia îi vor vedea fotografia în ziar.

Emily îi va vedea fotografia în ziar. Mai scrise un SMS și îl șterse fără să îl trimită. Și dacă acest Victor era de la poliție?

Închise ochii. Trebuia să se asigure că Erebos îi voia binele.

•

— Fotografiile au ajuns la mine, spune solul.

Acesta stă pe o piatră la marginea mlaștinii, își întinde picioarele și lasă impresia că este mulțumit.

Sarius se detensionează. Încărcarea fotografiilor pe serverul existent nu fusese lipsit de probleme, de două ori legătura se întrerupsese.

— Ai cinat deja?

— Da.

De când îl interesa asta pe sol?

— Ai vorbit cu părinții tăi? Le-ai lăsat o impresie veselă, normală?

— Cred că da.

Am turuit în mare vervă, ca să nu le vină ideea să mă întrebe de temele pentru acasă.

— Bine. Trebuie să fim atenți. Se discută prea mult în afara lui Erebos. Dușmanii noștri se grupează. Trebuie să fim atenți să nu oferim motive de declanșare a atacului. De aceea aș dori să te duci zilnic la școală și să te comporți fără a atrage atenția prin ceva. Nu da nimănui motiv să găsească suspect comportamentul tău.

— În regulă.

— Acum ești un Opt. Îți sporesc forța vitală și magia focului. Înainte de a pleca, spune-mi dacă cristalul tău a început să își arate eficiența. Ai primit ceea ce ți-ai dorit?

Nu știu, gândește Sarius. Toate acestea nu au avut nicio legătură cu mine. Nu cred că acea scenă oribilă este opera mea.

— Nu vrei să îmi răspunzi?

— Nu sunt sigur. Este posibil. Este posibil ca el să înceapă să își arate eficiența.

Solul dă mulțumit din cap.

— Ai să vezi, așteaptă. Totul este în desfășurare, apoi restul rămâne în mâinile tale, Sarius.

El nu poate observa că îmi este teamă? *Nu mă poate vedea.*

Așteaptă ca solul să îi dea în cele din urmă permisiunea de a pleca, dar acesta îl tot privește și își întinde degetele osoase.

— Nu ar fi rău ca Aisha să aibă un martor, spune el. Cineva care să îi susțină acuzațiile. Te gândești la cineva, Sarius?

Nu vorbește serios, gândește Sarius. Nu fac asta. Fir-ar să fie, cum de îmi cere asta mie?

— Ieri pe vremea aceea eram la cafenea cu Brynne. Ceea ce înseamnă că nu pot fi martor.

— Știu. Eu te-am întrebat dacă te gândești la cineva, nu dacă o faci tu.

— Așa da. Îmi pare rău, dar nu îmi vine nimeni în minte.

— Atunci du-te.

Solul îi face semn să plece și Sarius, care este bucuros că poate să dispară din câmpul vizual al ochilor galbeni, se conformează semnului. Despre cutia-Galaris nu au discutat, dar este cert că solul știe deja totul despre ea.

•

Sarius vede de departe lumina uriașului foc de tabără. În dreapta se află mlaștina, în stânga se ridică spre cerul nocturn o construcție rotundă. Între ele se întinde o pajiște pe care nu cresc decât tufișuri cu țepi și câțiva arbori piperniciți.

— Hei, Sarius!

Arwen’s Child este prima care îl observă. Stă lângă LordNick în a cărui nouă platoșă se reflectă flăcările. Amândoi sunt de niveluri superioare lui, pentru că el nu le poate identifica. Ceva mai departe stă Lelant; s-a refăcut după luptă și este din nou un Șapte.

— Te-ai înscris deja pentru următoarea arenă? Acolo.

Arwen’s Child arată către clădirea rotundă.

— Ar fi cam singurul lucru pe care l-ai putea face în acest moment. Nu se întâmplă nimic acum. Noi suntem aici deja cam de o jumătate de oră.

Sarius nu știe nimic despre noi lupte în arenă, dar desigur că vrea să ia parte la ele. Ceea ce însă nu a avut în vedere este faptul că marele holbat în persoană îi face înscrierea. Acesta stă pe nisipul arenei pe care mișună gnomii și pare uriaș, aproape de două ori mai înalt decât Sarius. Din nou este iritat de ciudatul aspect al gigantului – el nu seamănă cu nimeni dintre cei de aici. Și este aproape gol.

— Înscrie-te aici, zice el și arată cu bizarul lui toiag lista ce atârnă pe zid. Luptele încep cu două ore înainte de miezul nopții, peste șapte zile.

Sarius își scrie numele sub cel al lui Bracco. Ca să vezi, acesta încă mai trăiește! Pe listă se mai află Blackspell, BloodWork, Lelant, LordNick și Drizzel. Mai mult Sarius nu poate citi, pentru că maestrul de ceremonii îl gonește.

— Nu fi curios, micuțule elf. Du-te înapoi la ceilalți.

Când iese din arenă îl întâmpină Feniel. Ea trebuie să fi jucat zi și noapte, pentru că atunci când Sarius o văzuse ultima dată ea era un Patru grav rănit, iar acum nivelul ei este invizibil. Deci este cel puțin Opt. Toată dotarea ei este nouă și are două spade. Ceva îi spune lui Sarius că de data aceasta ar pierde dacă ar lupta cu ea.

În jurul focului domnește o atmosferă ca între clienții familiari ai unui local. Sapujapu stă pe vine într-un grup de pitici care își compară topoarele, dar el îl salută imediat pe Sarius.

— Nicio aventură astăzi?

— Se pare că nu.

— O schimbare frumoasă.

Pălăvrăgesc despre lupta în arenă la care vrea să participe și Sapujapu, apoi Sarius trece mai departe. Îl vede pe BloodWork singur șezând pe o buturugă și privind flăcările. Inelul pe care îl poartă la gât strălucește rubiniu în lumina focului. Sarius ezită întâi, apoi i se adresează totuși barbarului.

— Tu știi ce se va întâmpla astăzi?

— Nu.

— OK. Scuze. O seară bună!

BloodWork ridică privirea.

— Sunt frânt de oboseală.

— Nici nu este de mirare. Eu cred că în ultimul timp toți stăm prost cu somnul.

— Tu nu ai idee.

Sarius poate să renunțe la fanfaronadă.

— Atunci lasă astăzi totul și aruncă-te în blana ta barbară, zice el, dar BloodWork nu știe de nicio glumă.

— Șterge-o, pârț de elf! spune el, se ridică în capul oaselor și se duce către un alt barbar aflat ceva mai departe împreună cu un om-pisică; și de gâtul lui atârnă inelul roșu.

Omul-pisică nu a fost la ultimele lupte din arenă printre cei de pe scut, Sarius este sigur de acest lucru.

— Nu-ți face prea mari speranțe. Drizzel apare lângă Sarius și îi trage un ghiont zdravăn, apoi continuă: Tu nu vei fi niciodată

unul dintre cei din Cercul Interior, dar eu voi fi. Pariem? Fii doar atent și așteaptă până la următoarele lupte din arenă.

Își arată caninii.

Sarius vrea să scoată preventiv spada, dar atenția îi este atrasă de altceva.

Un gnom cu pielea de un verde-deschis s-a așezat pe o piatră aproape de foc.

— Luptătorii Cercului Interior sunt așteptați la punctul secret de întâlnire. Sunt vești noi.

BloodWork, cei doi parteneri de discuție ai lui și femeia-mag elf Wyrdana se ridică și se îndreaptă spre pădurícea ce părea umbra unui zid în partea stângă. Nu se vede al cincilea ales, dar din întunericul de lângă arenă se desprinde Blackspell și îi urmează pe cei patru. Semnul roșu sclipește pe pelerina lui.

— Blackspell face parte din Cercul Interior? întreabă mirat Sarius.

— Fir-ar… asta nu o știam nici eu, răspunde Drizzel. Cu atât mai bine. Îl fac terci în arenă!

În sinea lui Sarius se bucură. Indiferent de cine pe cine face terci, el nu îl poate suferi pe niciunul dintre cei doi vampiri.

Blackspell dispare și el în întunericul pădurii și Sarius trebuie să se concentreze pentru a rămâne aici, la foc. Știa prea bine ce se va discuta în Cercul Interior.

Gnomul cu pielea verzuie rămâne pe piatra lui pentru o a doua comunicare:

— Luptători! Se apropie ultima luptă. Încă nu este timpul, dar mai mult decât oricând acum trebuie ales grâul de neghină! Face o pauză plină de semnificații, apoi continuă: Tabăra aceasta nu este departe de fortăreața lui Ortolan. Ne apropiem de el pas cu pas. Stăpânul meu este de părere că Ortolan deja ne poate simți. Dar el nu ne va ataca. El *nu poate* să ne atace, pentru că nu are idee cine suntem. Din nou aceeași pauză semnificativă. Firește că alții încearcă să facă în așa fel încât să eșuăm în misiunea noastră. Ne spionează, ne defăimează, încearcă să ne facă rău. Dacă noi nu vom strânge rândurile, ei ne vor submina. Vor distruge lumea noastră. Mai mult decât oricând contează tăcerea. Să păstrăm liniște. Să protejăm secretele. Să-i tratăm pe dușmani ca pe niște dușmani.

Gnomul se ridică de pe piatră și se întoarce în arenă mergând nesigur pe picioarele lui strâmbe.

În următoarele ore luptătorii stau împreună. Așteaptă să se întâmple ceva, dar nimeni nu le dă o misiune, nimeni nu îi atacă, niciunul dintre monștrii lui Ortolan nu se năpustește asupra lor. Deci au preocupări pașnice. Joacă zaruri pe aur și bucăți de carne, atmosfera este destinsă, nimeni nu are chef să își atace vecinul. Sarius abia sesizează trecerea timpului. Când se desparte de ceilalți este ora două dimineața și este obosit rupt. Niciodată nu se mai simțise în Erebos atât de acasă și în siguranță.

18.

De la: Frank Betthany fbetthany@gmail.co.uk
Către: Nick Dunmore nick1803@aon.co.uk
Referitor: antrenament

Nick nici nu știi cât m-ai dezamăgit. Cât m-ați dezamăgit voi toți. Ai lipsit de la ultimele antrenamente și nici măcar nu ai considerat necesar să mă informezi. Din păcate nu ești unicul. Ultima oară m-am trezit cu patru oameni în sală.

Luați-l de prost pe altul. Încă o absență nemotivată și zbori din echipă.

F. Betthany.

•

— Ce ai pățit?

— Ai fost internat în spital?

— Arăți rău.

Brynne și câteva dintre prietenele ei îl înconjurau pe liniștitul Greg, care tocmai se străduia cu evident efort să-și scoată cărțile din dulap.

— Am căzut pe scările rulante.

Greg zâmbi nervos. Judecând după tonul folosit, nu povestea astăzi treaba asta pentru prima dată.

— Am alunecat și apoi am căzut. Dar nu este decât jumătate atât de grav pe cât pare.

Își pipăi zgârietura de pe nas care făcuse coajă și zâmbi strâmb.

Putea să fie și mai rău, gândi Nick. Încheietura mâinii stângi a lui Greg era bandajată, iar el șchiopăta ușor.

— Să-ți duc eu geanta? se oferi Nick, dar Greg îl respinse cu hotărâre.

— Nu. Mă descurc. Nu este nicio dramă. Pa!

Nick se uită în urma lui și renunță la gândurile care nu îi mai ieșeau din cap de la apariția lui Greg.

Prostii. Greg însuși a spus că s-a împiedicat. Ca și cum asta nu i s-ar fi întâmplat și lui Nick. După o ciocnire la baschet umblase două săptămâni cu coastele bandajate. Se mai întâmplă.

— Nick?

Era Emily și era singură. Nici urmă de Eric, Jamie și nici măcar Adrian nu era prin apropiere.

— Bună, Emily! Îmi pare rău că nu am răspuns la SMS.

— Nu-i nimic. Nu era atât de important, zise ea și zâmbi.

— Cine este acest Victor de care era vorba în mesaj?

— Nici asta nu este important. Te pot întreba ceva?

— Sigur.

— Să mergem acolo. Arătă cu capul către casa scărilor, unde puteau discuta netulburați.

Nick o urmă. Simțea în spate privirea lui Brynne și îi aruncă acesteia un zâmbet rapid, lucru pentru care se făcu în gând laș.

— Tu ce crezi, începu deschis Emily, este adevărat ceea ce a povestit Aisha despre Eric?

Știe, gândi Nick și simți cum roșește. Știe despre cristalul meu.

Totuși, în privirea lui Emily nu era nici urmă de reproș, ci doar interes în ce privea opinia lui.

El făcu cu brațul un gest ce mima neștiința.

— Nu am idee. Se poate. Eu cred, eu nu prea știu... deci... eu...

Sub privirea ei fixă începu să se bâlbâie.

— Cunoașterea este oricum totdeauna relativă, îi veni ea în ajutor. Știi, de ieri mă gândesc permanent dacă în spatele afirmațiilor Aishei nu se ascunde mai mult. La început mi s-a părut absurd, dar cine știe.

Nick parcă fu lovit în cap.

— Tu o crezi pe Aisha?

— Nu. Poate. Nu știu. Oamenii săvârșesc lucrurile cele mai inimaginabile. Chestii de care nu i-ai crezut în stare.

Lovitură în plin. Fața lui Nick se înroși ca sfecla. Totuși, ea știe.

Dacă Emily observase cât de încurcat era el, se prefăcea foarte bine. Ea privi căzută pe gânduri spre garderobă, unde Brynne încă se mai afla urmărindu-i insistent.

— Eu nu-l cunosc atât de bine pe Eric. Amândurora ne place literatura engleză și de cele mai multe ori discutăm despre asta. El este foarte deștept, asta îmi place. De fapt este prea deștept pentru așa ceva, dar astăzi a mai apărut un martor ocular.

— Cine?

Emily ridică din umeri.

— Habar n-am. Mr. Watson i-a spus lui Jamie azi-dimineață. Jamie este furios la culme. El consideră asta un joc aranjat.

— N-ar fi rău dacă Aisha ar avea un martor, zise Nick și închise ochii. De ce îmi povestești mie toate astea?

Emily privi în podea:

— Ce voiai în acea dimineață de duminică în care m-ai sunat?

Nick zâmbi involuntar. Voiam să-ți ofer o lume, gândi el. O lume cool, incredibilă, palpitantă. Excitantă. Mistică. Înspăimântătoare. De coșmar. Toate la un loc.

— Probabil că îți dai seama, nu? Nu voiam numărul de telefon al lui Adrian, era din cauza…

— Clar. Am fost cam distantă. Dar nu era ceva personal. Astăzi probabil că aș fi reacționat altfel. Știi, dacă *tu* consideri că este bună chestiunea, trebuie să fie ceva aici.

Ea îi mai zâmbi o dată, apoi plecă.

Nick privi mut în urma ei. Dacă acesta era efectul cristalului dorințelor, chiar îi era teamă. Așa ceva nu exista. În afară de asta: Emily și Erebos? Așa, deodată? Își trecu mâna prin păr mirându-se că ideea îi plăcea atât de puțin. Asta voise el! O Emily-pisică ori o Emily-elf, poate chiar o Emily-vampir de partea sa. Totuși, el copiase deja jocul pentru Henry Scott. Nu l-ar fi putut oferi lui Emily, chiar dacă ea ar fi vrut.

— Este înduioșător din partea ta să flirtezi cu Emily, când eu sunt alături de voi!

Brynne se plantase în spatele lui și furia îi conferea vocii ei un ton ridicat cu totul neplăcut.

— Poftim?

— Pentru tine întâlnirea noastră nu a însemnat nimic?

— Dar… eu…

Fir-ar… iar se bâlbâia.

— Tu crezi că poți în fiecare zi să te vânturi cu alta? Crezi că eu nu am sentimente?

— Eu nu m-am vânturat cu Emily! zise indignat Nick. Doar am discutat cu ea!

— Și pe mine m-ai ignorat! Crezi că nu văd cum te holbezi la ea? Brynne își aruncă părul peste umeri cu un gest teatral și adăugă: Sunt dezamăgită de tine, Nick!

Acestea fiind zise, ea îl lăsă baltă. Nick se frecă la ochi și oftă. Fusese un idiot. Se justificase pentru că vorbise cu Emily.

•

După cum a constatat ulterior, era o zi a discuțiilor bizare. Într-una dintre orele libere Mr. Watson a venit la Nick și l-a rugat să îl urmeze pentru o scurtă discuție într-o clasă liberă, ceea ce i-a mărit ritmul cardiac.

Pistolul. El știe că eu am o legătură cu pistolul.

— Aș dori să vorbesc cu tine, pentru că te consider un om inteligent, explică Mr. Watson. Își puse cana-termos pe masă și privi gânditor pe fereastră. Dar eu cred că te-ai băgat în ceva ce nu este spre binele tău.

Acum va menționa arma.

— Am aflat între timp că o mulțime de elevi ai școlii noastre joacă un joc pe computer numit Erebos. Cred că tu mă apreciezi în mod corect. Eu nu am nimic împotriva jocurilor pe computer. La una dintre clasele mele le-am cerut chiar elevilor compuneri inspirate din scenariul World of Warcraft. Dar aici este altceva. Jocul este periculos și eu trebuie să fac ceva în acest caz.

Nick îl privea în tăcere. Colin, Rashid și alți câțiva au înțeles cu siguranță că Watson l-a atras de partea lui. Deci nu va putea tăinui discuția față de sol.

— Mi-ar face plăcere ca tu să mă ajuți, Nick. Vreau să fiu foarte sincer: până acum nu am avut mari succese în această luptă. Câțiva elevi ieșiți din joc au vorbit cu mine. Dar pe computerele lor nu mai apare jocul. Eu cred că poliția ar avea șanse mai mari, dar nu pot implica poliția decât atunci când se întâmplă ceva. Oftează, apoi adaugă: Și tare mă tem că se întâmplă ceva. Tu nu?

Nick scoase un sunet indefinibil, ceva între un fornăit și o tuse.

— Ce să se întâmple? zise el pentru că era evident că Mr. Watson aștepta un răspuns.

— Eu nu știu. Spune-mi tu.

— Nici eu nu știu.

Mr. Watson îl măsură sever cu privirea.

— Eu consider că ceea ce i s-a întâmplat lui Eric este deja destul de grav. Desigur că tu poți să spui acum că dacă s-a ținut de capul Aishei este doar el vinovat. Dar Aisha nu vrea să se ducă la poliție. Cu niciun preț. Ciudat, nu?

Nick ridică din nou din umeri, de data aceasta cu inima mai strânsă.

— Probabil că îi este rușine și o înțeleg. Este totuși o chestiune care o privește pe ea.

— Da, sigur. Aici fiecare se ocupă numai de propriile probleme, nu? Cu excepția prietenului tău Jamie care s-a hotărât să se ocupe de chestiunea aceasta. Nu te surprinde?

— Aș putea să plec? Nu știu cum v-aș putea ajuta.

Mr. Watson dădu resemnat din cap.

— Poți veni la mine oricând ai nevoie de sprijin, da? Tu și ceilalți.

Nick părăsi clasa. Se grăbi ceva cam tare, pentru a face o impresie cool – de acest lucru era conștient. Dar nu conta. Mr. Watson nu pomenise de pistol. Asta era important.

•

— Există noutăți pe care mi le poți comunica?

Sarius se află față în față cu solul într-un loc complet necunoscut. Nu mai fusese niciodată aici. Este o înălțime dominată de un turn dărăpănat. Turnul exercită o neliniștitoare forță de atracție asupra lui Sarius. Permite să îți faci o idee asupra dimensiunilor întregii construcții de care aparținuse odinioară și în același timp lasă impresia că s-ar putea prăbuși în orice clipă. În partea stângă un mărăciniș straniu străbate peisajul. Pe lungime acesta este împărțit în două: jumătate verde, jumătate galben. Culoarea galbenă îi este dată de niște flori în formă de pâlnie ce cresc în jumătatea stângă extrem de des, în vreme ce pe dreapta lipsesc cu desăvârșire.

Fără să vrea lui Sarius îi vine în minte un grădinar sonat, care chicotind dement își plantează bizarele plante în mijlocul ținutului cenușiu și pietros.

Sarius nu vrea să amintească de discuția cu Mr. Watson, dacă nu trebuie să o facă. Încearcă altceva. Ceva pozitiv, ce nu poate să înțeleagă.

— Am avut impresia că Emily Carver a început să se arate interesată de Erebos. Până acum nu a fost așa de entuziasmată, dar astăzi a lăsat să se înțeleagă că situația s-a schimbat.

— Aha! Bine, Sarius. Pentru astăzi ajunge, te prezinți mai bine. Trebuie să știi că ne apropiem de fortăreața lui Ortolan. Este necesară cea mai mare atenție. Dacă urmezi linia mărăcinișului spre vest, vei da de un monument.

Chicoti, ceea ce pe Sarius mai că îl dădu pe spate.

— Acolo găsești luptători prieteni, dar este posibil să dai și de dușmani care trebuie învinși. Mult noroc!

Mărăcinișul luminează în întuneric. Se întinde ca un marcaj prin peisaj. Un moment Sarius crede că zărește în el ceva ca un desen cu o figură ascunsă. O realitate ce se ascunde în spatele evidentului. Dar această impresie dispare la fel de rapid cum a apărut.

Lui Sarius drumul îi pare lung. Dar trebuie să fie cel bun, pentru că mărăcinișul luminos nu lasă loc de îndoială.

Deodată vede ceva uriaș la mare depărtare, probabil un monument. Doar că acesta se mișcă. Când se mai apropie, Sarius își dă seama despre ce este vorba, respectiv este o cunoscută sculptură greacă, un bărbat – al cărui nume nu și-l amintește – și cei doi fii ai lui care sunt sugrumați de uriași șerpi de mare. Sus, pe soclul lor, cei trei oameni de piatră luptă pentru viață, în timp ce șerpii li se încolăcesc pe trupuri.

O mulțime de luptători stau în jurul soclului. Sunt acolo Drizzel, LordNick, Feniel, Sapujapu. Ceva mai în spate se zăresc Lelant, Beroxar și Nurax așteptând să vadă ce urmează.

Sarius se postează lângă Sapujapu și urmărește împreună cu ceilalți chinuitorul spectacol care se desfășoară deasupra capetelor lor. Ar vrea să îl întrebe pe Sapujapu ce înseamnă asta, dar arde doar un singur foc mic aflat prea departe pentru a mijloci o discuție. Dar focul este suficient de puternic pentru a arunca umbre mișcătoare asupra statuii ce se răsucește.

Poate că misiunea constă în a ucide șerpii. Dar cum să urce Sarius pe soclu? Nici ceilalți nu încearcă să urce sau cel puțin nu mai încearcă acum.

Mișcările statuilor din piatră au ceva hipnotic în ele. Sarius are impresia că acestea nu mai au aer de fiecare dată când șerpii se încolăcesc mai strâns pe cei trei bărbați.

Apare un gnom cu pielea albă ca zăpada. Unul dintre solii solului.

— Frumoasă priveliște, nu? spune el și își arată dinții. Înțelegeți ce reprezintă?

Nu răspunde nimeni. *O fi o ghicitoare*? *Pentru dezlegarea ei se dă o răsplată*?

— Nu, nu înțelegeți nimic. Tocmai cum gândea stăpânul meu. Atunci duceți-vă, dați fuga în pădure și ucideți orci. Cine îmi aduce trei capete va fi răsplătit.

Bucuros că scapă de sinistrul spectacol Sarius aleargă. Ca de atâtea ori aude o melodie minunată, care îi dă certitudinea că este invincibil.

Trei capete sunt floare la ureche.

19.

Peng! Mingea lovi panoul la treizeci de centimetri buni de coș. Betthany suduie și Nick dă cu piciorul în perete. Rahat! Nu are niciun chef de țopăiala asta fără sens într-o sală împuțită, el vrea să fie acasă pentru a progresa cu Sarius.

Ultimele patru zile au fost de-a dreptul dezamăgitoare. O luptă cu un dragon cu nouă capete contra unui cârcăiac uriaș, iar ieri o bătălie cu schelete foarte vii, într-o criptă întunecoasă. Sarius trecuse cu bine de toate acestea, dar fără a se evidenția în mod special. Era în continuare un Opt. Cu toate eforturile lui nu se alesese decât cu puțin aur, băutură tămăduitoare și cu mănuși noi. Solul nu îi mai dăduse nicio misiune. Nu avusese șansa de a se remarca.

Nick se ținu după Jerome, îi suflă mingea și plecă în dribling. Fixă coșul. Aruncă. *Peng*! Tot alături.

— Să te ridic eu până la coș, Dunmore, ori ai nevoie de o scară dublă? urlă Betthany.

Nu. El avea nevoie de o spadă nouă și de un upgrade al capacităților lui speciale. Luptele din arenă erau tot mai aproape, dar, în timp ce alții deveneau tot mai tari, Sarius bătea pasul pe loc. De i-ar da solul cel puțin o șansă, de i-ar da o sarcină prin îndeplinirea căreia să poată arăta care era valoarea lui.

Jerome intrase din nou în posesia mingii și cu pași mari trecu pe lângă Nick. Aproape automat acesta se întrebă care era identitatea în joc a lui Jerome. Să fie Lelant? Nurax? Drizzel? Era mai tare decât Sarius? Mai slab?

— Acum dormi, Dunmore? strigă Betthany. Vrei un sit-up până te trezești?

Nick fu recunoscător când antrenamentul luă sfârșit. Acum acasă. Acolo ar trebui să scrie un eseu pentru engleză, dar asta era o nimica toată. Pentru ce mai exista internetul? Va copia două pagini și treaba era rezolvată. După care va imprima jocului un nou curs și ghinioanele lui vor lua sfârșit. În această noapte va putea da lovitura, simțea asta.

•

Întunericul apasă de parcă ar avea greutate. Luptătorii aleargă. Se grăbesc. Trebuie să cucerească un pod, asta le transmiseseră gnomii. Drumul pe care aleargă este de un albastru întunecat, culoarea amintește de adâncurile apelor.

Sarius încearcă să fie mai rapid decât ceilalți și își depășește trei confrați: Drizzel, Nurax și Arwen's Child. În rând cu el aleargă LordNick, urmat de Sapujapu, Gagnar și Lelant. Ariergarda este formată de câțiva novici; Sarius nu-și dă osteneala să le rețină numele. Aceștia sunt niște Unu și Doi și în arenă nu îi puteau face niciun rău.

Simte că țelul lor este aproape. Este tensionat, dar tensiunea este una plăcută, plină de curiozitate și sete de sânge. Cei de la care trebuie să smulgă podul vor fi orci, scorpioni, păianjeni? Îi este indiferent. De data asta se va bate în așa fel încât solul va fi nevoit să îl răsplătească. Până la luptele din arenă mai sunt trei zile. Vrea ca după acestea să fie un Zece cel puțin.

De mult timp alergatul nu îl mai epuizează. Își amintește fugitiv cum era când după fiecare deal urcat trebuia să se oprească și să se odihnească. Acum poate sprinta în același tempo atât la urcare, cât și la coborâre, fără a prezenta cel mai mic semn de epuizare. Este bine să ai putere. Este bine să fii situat la niveluri înalte.

Are în față un urcuș lin, uniform. Prea uniform pentru a avea o proveniență naturală. Sarius privește mai atent și constată că drumul se ridică peste nivelul solului, pentru a se arcui ca un curcubeu albăstrui în întuneric. Așadar acesta este podul.

În față, în întuneric se aud lovituri de metal în metal. Deja se poartă lupte? Sarius își scoate spada și îl vede pe LordNick făcând același lucru. Măcar de ar putea să vadă dușmanii, dar acolo sunt doar câteva năluci imense. *Clong*! Un sunet ca bătaia unui clopot. Ceva cade pe pod. Ceva? Cineva?

Zgomotele luptei devin tot mai puternice și acum pe cer se disting siluete strălucitoare. Cavaleri uriași în armuri argintii apără podul.

Entuziasmul lui Sarius se volatilizează. Cum să îi lovească? Mai reduce tempoul și vede cum Drizzel evită spada lungă cât un arbore a unui cavaler, sare dintr-o parte în alta, dar nu poate da nicio lovitură. Nici lui Nurax nu îi merge mai bine.

Trebuie să existe un clenci, gândește Sarius. Un punct vulnerabil, ceva. Dacă mă apropii, am să văd.

LordNick trece pe lângă el, se aruncă asupra celui mai apropiat cavaler pe care îl lovește cu spada în nuca genunchiului. Uriașul nici măcar nu tresare și LordNick abia reușește să evite o lovitură care l-ar fi despicat în două.

Aș putea să încerc să trec pe lângă ei. Sarcina noastră este de a cuceri podul, nu de a-i învinge pe uriași.

Văzuți de aproape adversarii sunt înalți ca niște turnuri. Mișcările lor sunt de o forță imensă, dar nu sunt prea rapide. Sarius trece de primul, apoi de al doilea. Al treilea încearcă să îl oprească și înclină spada. Sarius se ferește, este la marginea podului, acum se impunea atenție. *Clong*! Cavalerul face un alt pas spre el și uriașa lui spadă îl atinge pe Sarius ușor, doar foarte ușor. Nu îl rănește, dar îl dezechilibrează. Lui Sarius îi este clar că nu va reuși. Nu există nimic de care să se poată agăța, nicio balustradă, nici măcar o bordură.

Cade. Departe de cavaleri, departe de podul care acum se arcuiește albastru deasupra lui. Departe de visul lui de a deveni un Nouă în această noapte. Ce este sub el nu poate nici măcar să bănuiască. Ar fi bine să fie apă sau cel puțin iarbă moale. Dar ochiul lui interior vede pietre și țepe ascuțite. În jurul lui aerul șuieră. Și încă nu a ajuns la sol.

A murit din prostie.

Nu se poate, nu se poate acum. Nu așa. Doar pentru un pas greșit.

Când vine bușitura, sunetul rănirii izbucnește cu o intensitate ce îl face pe Sarius să geamă. Un moment nu își dorește altceva decât ca acesta să înceteze imediat. Dar țipătul este un semn al vieții, asta înseamnă că mai are o șansă. Trebuie doar să aștepte. Trebuie să reziste.

Deci așteaptă străduindu-se să nu se miște pe cât posibil. Curând începe să îl doară capul, sunetul este el însuși un chin, acoperă totul, chiar și zgomotul luptelor de pe pod. Cum de durează atât de mult? Se mai luptă încă pe pod? Probabil. Totuși, cu excepția lui nu a mai căzut nimeni.

— Nu a fost o execuție de maestru, Sarius.

În sfârșit. Niciodată nu a fost mai bucuros să vadă ochii galbeni.

— Presupun că ai nevoie de ajutorul meu.

— Da, te rog.

— Trebuie să înțelegi că m-am cam plictisit să te tot scot din necaz.

Sarius tace. Ce ar putea să spună? Dar solul pare că așteaptă un răspuns și Sarius cu siguranță că nu vrea să îl plictisească și mai mult.

— Îmi pare rău. Am fost neîndemânatic.

— Aici sunt de acord cu tine. A fi neîndemânatic este scuzabil la un Doi, dar la un Opt este o rușine.

Îmi va lua imediat un nivel, gândește Sarius trist. Dacă nu și mai mult de-atât.

— Până acum te-ai putut baza pe mine, nu?

— Da.

— Eu mă pot baza pe tine, Sarius? Chiar dacă este cam dificil?

— Desigur.

— Bine. Atunci te voi mai ajuta încă o dată. Dar trebuie să îndeplinești o sarcină și de data asta nu mai ai voie să fii neîndemânatic.

Sunetul rănirii se reduce și Sarius se ridică încet. Data viitoare se va concentra, nu i se va mai întâmpla. Peste două zile au loc luptele din arenă și vrea să fie în formă.

— Voi îndeplini însărcinarea. Nicio problemă dacă va fi dificilă.

Solul dă din cap pedant.

— Mă bucur să aud asta. Dar mai întâi să te întreb ceva. Mr. Watson este profesorul tău de engleză?

— Da.

— Se spune că deseori umblă cu o cană-termos după el. Așa este?

Sarius se gândește puțin.

— Da. Cred că este cu ceai.

— Bine. Mâine, la cinci minute de la începutul celei de-a treia ore te deplasezi la toaleta de la etajul întâi. Cea la care oglinda de deasupra lavoarului are o crăpătură. În coșul de gunoi vei găsi o sticluță. Trebuie să verși conținutul ei în cana lui Mr. Watson. Ce conține sticluța nu este treaba ta. Dar va trebui să faci apel la îndemânarea ta: nimeni nu trebuie să te observe când o verși.

Sarius a urmărit explicațiile solului cu un scepticism tot mai intens. Se gândește un moment să plece, să procedeze de parcă nu ar fi auzit nimic. Dar mai poate și să rămână pe loc și să aștepte ca solul să retragă tot ce spusese, cu explicația că a fost

o glumă. Dar interlocutorul lui nu face altceva decât să își încrucișeze brațele pe piept.

— Ei? Ai înțeles tot?

Sarius se cutremură:

— Da.

— Îți vei îndeplini sarcina? Deoarece ea este dificilă, recompensa va fi copioasă. O nouă putere magică și trei niveluri. Vei fi un Unsprezece, Sarius. Ca Unsprezece ai deja șanse la un loc în Cercul Interior, iar eu ți-aș putea spune care este cel mai slab membru al lui.

Sarius respiră accelerat. Este doar un joc, nu? Probabil că solul îl supune doar unei probe de curaj și în sticlă se află lapte. Ori glucoză.

— O voi îndeplini.

— Grozav. Aștept mâine raportul tău.

De data aceasta întunericul apare rapid și îl lasă pe Sarius mai perplex ca niciodată.

•

A face, a primi, a distruge.

Pentru fiecare dintre aceste sarcini hindușii au o divinitate separată. Eu le întrunesc pe toate.

Eu am făcut ceea ce nimeni înaintea mea nu a făcut, dar lumea nu este martora mea și nu va fi niciodată.

Apoi am încercat să primesc ceea ce era creat, cu toată puterea mea, cu întreaga mea voință. Cu dureri, uneori și cu lacrimi și oricum cu sacrificii considerabile.

Acum voi distruge. Cine să mi-o ia în nume de rău? Dacă există dreptate, cel puțin ea va reuși.

Aș fi preferat să rămân un creator, să mă bucur de creația mea, să o păstrez, să o împart cu ceilalți. Dar și distrugerea îți oferă aspecte interesante. Farmecul ei constă în irevocabilitate.

20.

Nick nu își putea aminti când mai dormise atât de prost ca în noaptea trecută. În gând își răsucise în fel și chip misiunea, ba se liniștea, ba intra în panică încercând de sute de ori să își imagineze scenariul zilei următoare. Se străduise să elaboreze un plan, dar de fiecare dată filmul se rupea cel mai târziu când ajungea la momentul destupării termosului și introducerii substanței necunoscute.

Dar ajunsese la capăt. În urmă cu trei minute se sunase începerea celei de-a treia ore. Nick urca scările către etajul întâi cu inima bătând să-i spargă pieptul.

El avea oră liberă. Unul dintre multiplele avantaje de a fi în clasa a XI-a. Ceilalți care nu aveau ore se aflau la bibliotecă ori în încăperea comună; Nick nu credea că-l urmărea cineva, dar se uita totuși permanent în jur. Se aștepta în sinea lui ca Dan ori Alex ori altcineva să-l pândească cu un aparat de fotografiat.

Se opri în fața ușii toaletei. Și-ar fi dorit să fie departe, departe de tot. Dar asta nu îl ajuta acum la nimic.

Deci, la treabă. Deschise ușa. O scurtă privire în oglinda crăpată îi dezvălui un chip palid, cu cearcăne adânci.

În stânga chiuvetei se afla recipientul pentru gunoi. Plin pe jumătate cu șervețele folosite, doze goale de băuturi, coaja unei banane, un sendviș din care se mușcase și câteva file mototolite dintr-un caiet.

Cu vârful degetelor Nick separă hârtiile. Informație eronată. Sub prima doză de băutură nu era nimic.

Continuă să răscolească, oricum nu îi rămăsese altceva de făcut. Dădu de alte hârtii mototolite. Un desen reprezentând o fată goală, executat de o persoană lipsită de talent. Nick băgă mâna mai adânc. Dacă nu era nimic, va lua recipientul, îl va răsturna și va scormoni în gunoi ca un porc domestic. Ori – cel mai bun gând dintre toate – îi va explica solului că în gunoi nu se afla nicio sticluță. Speranța nu avu timp să se dezvolte deoarece o văzu; o cutiuță în albastru și alb, „Digotan®, 50 tablete, 0,2 mg.” – citi Nick pe ea. Scoase cutiuța și simți că aceasta nu era goală. Blestemat gunoi.

Se închise în ultima cabină și deschise cutiuța. În ea era o sticluță maronie, plină cam două treimi cu pilule albe.

Nick deschise sticluța, îi mirosi conținutul și nu sesiză nimic special. Tabletele aveau un aspect inofensiv; erau mici, păreau din cretă și pe mijloc aveau un șănțuleț pentru înjumătățire.

Nick reținuse cuvintele solului – și anume că nu îl privea ce anume conținea sticluța dar Nick nu putu să ignore hârtiuța-prospect.

Substanța activă din micuțele pilule albe se numea P-Acetyldigoxin și conform descrierii se folosea împotriva insuficienței cardiace.

> „Digotan® îmbunătățește performanțele inimii, ea bate mai încet și mai puternic și totodată îmbunătățește irigația sanguină a corpului.”

Până aici suna încurajator. Nick răsuci hârtiuța și căută rubrica „efecte secundare”.

> „Avertisment: ca urmare a tulburărilor din metabolismul mineralelor ori interacțiunii cu alte medicamente, medicamentele cu glycocide cu efect pe cord pot reacționa rapid prea puternic. În caz de supradoză poate interveni decesul! De aceea trebuie să apelați la medic la apariția următoarelor efecte secundare: greață, vărsături, tulburări de vedere, halucinații, dereglări ale ritmului cardiac.”

Poate interveni decesul. Nick privi prospectul care tremura ușor în mâna lui. Chestia asta putea acționa rapid prea puternic – scria acolo –, ce s-ar întâmpla dacă ar goli întreg conținutul sticluței în cana-termos a lui Watson? Va fi suficientă o singură înghițitură de ceai pentru a-l otrăvi pe profesor?

Cu ochii închiși Nick se sprijini de peretele toaletei. Imposibil să facă asta. Nu putea să omoare pe nimeni. Îl va ruga pe sol să-i dea o altă misiune, de exemplu să facă din nou fotografii. Dar această misiune este o nebunie. Probabil că era vorba despre o greșeală de programare, iar solul se va bucura că Nick îl atenționa cu privire la acest aspect.

Pe-asta nu o crezi nici tu însuți.

Își aminti ce spusese gnomul cu pielea albă în urmă cu două zile: că trebuiau să-i trateze pe dușmani ca dușmani. Pe cei care vor să distrugă lumea Erebos. Se referise oare la faptul că trebuiau să-i ucidă?

Nick cântări sticluța în mână. Se gândi un moment să-i arunce conținutul în closet, dar nu avu curajul să o facă. Poate că va mai avea nevoie de pastile. Trebuia să îi vină o idee.

Restul orei și-l petrecu bântuind clădirea școlii ca o stafie. Îi trebuia o idee, dar nu una oarecare, ci una bună. Una care să le permită atât lui Watson, cât și lui Sarius să rămână în viață.

•

În pauza următoare de serviciu era Watson. Nick îl supraveghea fără a-și putea desprinde privirea de pe cana-termos cromată pe care profesorul o ținea degajat sub braț.

În felul acesta Nick nu putea să acționeze. Era exclus. Singura posibilitate era de a aștepta până când Watson o va așeza undeva. Și asta o va face în cancelarie, acolo unde totdeauna era o mulțime de lume. El nu putea pur și simplu să intre acolo și să-i arunce cuiva pastile în ceai.

Niciodată nu va reuși chestia asta! Nick pipăi sticluța din buzunarul pantalonilor. Nu era corect. Misiunea nu era realizabilă chiar dacă Nick își călca pe conștiință complet, chiar dacă el…

— Nick?

Lui îi scăpă un ușor strigăt.

— Adrian, fir-ar să fie, chiar trebuia să te furișezi așa?

— Îmi pare rău.

Dar Adrian nu lăsa defel impresia că i-ar fi părut rău. Părea decis, cu toate că era palid și se lingea permanent cu limba pe buze.

— Ce vrei?

— Este adevărat că pe DVD-urile voastre este un joc? Un joc pe computer?

Adrian îl privea rugător, dar Nick nu răspunse. Mr. Watson tocmai lăsase cana-termos pe pervazul unei ferestre, pentru a aplana o dispută între două fete mai mici. Din păcate sala era plină, nu putea să se ducă și să… Și oricum tot nu ar face-o! Trebuia să înceteze să se mai gândească la asta!

— Nick! Este adevărat?

Nick se întoarse, îl văzu pe Adrian rozându-și o unghie și brusc se înfurie.

— De ce nu mă lași în pace? De ce nu-l încerci personal? Nu îți pot spune și nici nu vreau! Întinde-o!

Nu departe de el stătea Colin, iar dincolo de el era Jerome. Ambii întoarseră capetele spre ei. Pe fața lui Colin mijea un zâmbet și Nick își regretă ieșirea. Nu voia ca și Adrian să cadă pe scările rulante.

— Lasă-mă, OK? spuse el încet. Dacă te interesează, procură-ți singur DVD-ul. Nu este greu. Dacă nu, uită pur și simplu tot.

— Dacă este un joc, șopti Adrian, încetează să-l mai joci. Vorbesc serios. Te rog, încetează să-l mai joci!

Nick îl privi uluit pe Adrian.

— Poți să îmi explici asta?

— Nu. Dar te rog să mă crezi. Din păcate ceilalți nu o fac, nici măcar cei din clasa mea.

— De ce ar face-o? Totodată Nick îl urmărea cu privirea pe Mr. Watson, care revenise la fereastră și își luase cana. Rahat! Se întoarse spre Adrian: Spune odată! De ce să te asculte? Tu nici măcar nu știi despre ce este vorba! De ce vrei să le strici distracția altora?

Distracția. Tocmai spusese distracția.

— Nu asta vreau. Dar presimt că…

— Presimți! îl întrerupse Nick. Îți vând un pont: încetează să calci oamenii pe nervi în baza unei presimțiri. O să te alegi doar cu necazuri și încă dintre cele mai grave.

Ei, na, acum îl avertizase pe Adrian în privința celorlalți jucători. Dacă răsufla asta, solul nu va fi prea fericit, asta era sigur. Și mai era și chestia cu pastilele. Încă nu îi venise ideea salvatoare.

Și plecă fără a-i mai spune o vorbă lui Adrian.

•

O oră mai târziu Nick era în drum spre bufet. Nu-i era foame deloc, dar căuta o preocupare. Să stea pur și simplu degeaba așteptând să treacă pauza de prânz l-ar înnebuni.

Eric era din nou aici, Nick îl văzu stând într-un colț cu alți trei colegi din clubul literar și discutând aprins. Când se apropie de ei, aceștia coborâră glasul, dar Nick auzi totuși pronunțându-se numele Aishei. De Emily nu era nici urmă.

Îl descoperi însă pe Mr. Watson aflat împreună cu Jamie și cu o fată grasă în fața ferestrelor de la laboratorul de biologie. Nick îl privi atent pe profesor. Nu avea cana cu el și aceasta nu era așezată nici pe pervazul ferestrei.

Fără să se mai gândească la ce făcea de fapt, Nick coti spre cancelarie. Nu își va îndeplini însărcinarea, bineînțeles că nu va face asta, dar trebuia să știe dacă teoretic ducerea ei la capăt era posibilă. Pentru a-i putea explica solului de ce nu reușise. Dacă într-adevăr nu reușea.

Ușa cancelariei era întredeschisă. Nick aruncă o privire înăuntru. La masa lungă în formă de U ședeau doar doi profesori, care nici măcar nu ridicară capetele când el făcu primul pas în interior. Unul din ei făcea corecturi în niște caiete, celălalt citea niște ziare și din când în când mușca dintr-un sendviș. Cana lui Mr. Watson nu se vedea nicăieri.

Dezamăgit pe jumătate Nick se întoarse pe călcâie. Acum ce era de făcut? Trebuia să se comporte ca și cum ar fi vrut să își îndeplinească misiunea, pentru că în mod sigur cineva îl supraveghea și ulterior raporta. Iată, Dan trecea pe coridor și deși acesta nu privea în direcția lui, Nick era convins că celălalt se afla aici doar din cauza sa.

Nick porni încet înapoi, dar după doar câțiva pași un gând îl făcu să se oprească. Unde, în afară de cancelarie, își păstrau profesorii lucrurile? La garderobă, desigur. Mica încăpere se afla exact în fața lui și avu sentimentul certitudinii chiar înainte de a apăsa pe clanță. Văzu cana imediat, de parcă aceasta i-ar fi atras privirea ca un magnet. Ieșea parțial dintr-o geantă de umăr din piele, ce atârna de un cârlig între haine și mantouri.

Nick se strecură fulgerător în încăpere și închise ușa în urma lui. Descoperirea lui singur în această încăpere îi putea atrage probleme serioase, pentru că niciun elev nu avea ce să caute aici. Totuși, aici nu îl putea supraveghea nimeni, nici Dan, nici Colin, nici Jerome.

Nick mai trase puțin cana din geantă. Conținutul ei scoase un zgomot ca și cum ar fi fost cam pe jumătate plină. Când îi deșurubă capacul, simți bătăile inimii până în creștetul capului. Ceai de mentă. Sticluța cu pilule din buzunarul pantalonilor parcă îl înghiontea să iasă de-acolo.

Aș putea să o fac, gândi Nick. Acum. Repede.

Nu. Că doar nu era nebun! De fapt ce făcea el aici?

Înșurubă capacul mai repede decât îl deșurubase, șterse cu tricoul amprentele de pe suprafața cromată și împinse cana înapoi în geanta din piele.

Dar fusese aici. Cineva îl văzuse totuși intrând aici. Asta era problema.

Făcu un efort pentru a ieși din garderoba profesorilor. Dacă ieșind dădea nas în nas cu Mr. Watson? Dar nimeni nu îi dădu o atenție specială când părăsi încăperea și trase repede ușa după el. Doar Helen, care tocmai trecea pe-acolo, îl străpunse cu o privire care ar fi putut să însemne orice.

Sticluța cu pilule o aruncă după ore într-un coș pentru gunoi la metrou și deodată se simți surprinzător de ușor. Procedase inteligent, se gândise la fiecare detaliu. În garderobă ar fi putut să facă practic orice, nimeni nu va putea dovedi ceva. Mr. Watson va trăi, Sarius de asemenea. Iar el era practic un Unsprezece.

21.

Este o catedrală a întunericului, gândi Sarius stând în fața solului. Sunt într-o încăpere imensă, cu ferestre ca niște ogive prin care lumina nu pătrunde, cu toate că acestea lasă impresia că sticla lor lucește în culori pale. Statui din piatră de două ori mai înalte decât Sarius, cu chipuri de demoni și aripi de îngeri stau între ferestre și privesc în gol.

Solul stă pe un scaun din lemn sculptat, un fel de tron. În spatele lui se cască o crăpătură în pământ sau un abis mai întunecat decât restul. Din poziția în care se află Sarius nu își poate da exact seama despre ce este vorba.

Solul are bărbia sprijinită în degetele lui lungi și îl privește în tăcere pe Sarius. În jur pâlpâie sute de lumânări cenușii în sfeșnice.

— Ai avut o misiune, spune solul.

— Da.

— Ai îndeplinit-o?

— Da.

Solul se lasă pe spetează și pune picior peste picior.

— Povestește-mi.

Sarius este scurt, deși nu uită să menționeze fiecare detaliu. Povestește cum a găsit pilulele, cum a căutat cana-termos și în final îi spune că a vărsat pilulele în ceai.

— Toate? vrea să știe solul.

— Da.

— Bine. Ce-ai făcut cu sticluța goală?

— Am aruncat-o. Într-un coș de gunoi dintr-o stație de metrou.

— Bine.

Din nou tăcere. Flacăra unei lumânări se stinge cu un șuierat și fumul ce se ridică din ea ia forma unei tigve. Solul se apleacă în față și ochii lui galbeni se colorează în roșu.

— Explică-mi ceva.

Am fost un prost, el știe, știe…

— Unul dintre spionii mei a găsit sticluța. Era plină.

Pe Sarius îl cuprinde panica. O explicație, repede…

— Poate că spionul a găsit o altă sticlă.

— Tu minți. Alți spioni îmi raportează că Mr. Watson este bine mersi sănătos. Este încă în școală.

— Este posibil ca Mr. Watson să nu-și fi băut ceaiul, intervine pripit Sarius. Sau l-a aruncat, pentru că avea gust amar din cauza pilulelor.

— Minți. Eu nu mai am nevoie de tine.

— Nu, un moment, nu este așa! Sarius caută disperat argumente cu ajutorul cărora să îl convingă pe sol. Fusese atât de dibaci, încât nimeni nu poate dovedi că s-a eschivat. Continuă: Am procedat exact așa cum am stabilit. Dacă Mr. Watson nu își bea ceaiul nu este vina mea. Eu am...

— Nehotărâții, șovăielnicii, fricoșii și apostolii morali nu sunt doriți în serviciul stăpânului meu. Ei nu sunt apți să-l distrugă pe Ortolan. Rămas-bun!

Rămas-bun?

La un semn al solului, doi dintre demonii din piatră se desprind din locurile lor dintre ferestre și își întind aripile.

— Nu, stai, este o greșeală! strigă Sarius. Nu este cinstit! Am făcut totul corect!

Ambii demoni îl prind cu ghearele de umeri și îl ridică în aer.

Sarius se apără din răsputeri, se răsucește în prinsoarea uriașilor din piatră. Cum de face asta solul? Că doar până acum l-a ajutat mereu... Și acum doar pentru o chestiune, pentru misiunea asta...

— Așteaptă, totul este o neînțelegere! Mai încerc o dată, strigă Sarius și de data aceasta o fac mai bine, de data asta voi reuși, promit!

Solul își trage gluga adânc pe față.

— Nu vei povesti nimic despre Erebos. Nu te vei întoarce împotriva noastră. Îi vei lăsa în pace pe luptătorii rămași. Nu vei trece de partea dușmanilor noștri sau îți va părea rău.

— Încetează, te rog! Am s-o fac, de data asta am s-o fac bine!

Este purtat către abisul care se cască în podea în spatele tronului solului. Acolo este moartea lui, vede asta bine. Luptă din toate puterile să scape din prinsoarea demonilor din piatră. Zadarnic.

— Nick Dunmore. Nick Dunmore. Nick. Dunmore! răsună încet în toată catedrala.

Apoi este lăsat să cadă. Aerul din jurul lui cântă, el își aude mereu și mereu numele. Cade și cade și cade. În restul de

lumină rămas își poate vedea spectrul mâinilor proprii întinse cu spaimă înainte.

Izbitura. Țipătul scurt și ascuțit al sunetului semn al rănii, mai puternic ca niciodată.

Apoi liniște. Întuneric. Sfârșit.

•

Nick lovi tastatura, lovi mouse-ul. Lovi ecranul, computerul, biroul. Sarius nu era mort, nu putea fi mort!

OK, calm, ușurel. Să oprească mai întâi computerul. Să-l repornească. Să vadă cum intră în funcțiune, să nu fie nerăbdător. Să gândească.

Cine îl trădase? Cine luase afurisitele de tablete din gunoi? Nick nu văzuse pe nimeni, dar nici nu fusese atent dacă cineva îl urmărise în afara școlii.

Sunt un idiot. Un jucător oarecare se ținuse neobservat după el. Probabil că primise drept recompensă o grămadă de aur sau un nivel în plus.

Totuși, solul nu putea dovedi că Nick refuzase misiunea. Nu-l putea arunca afară fără dovezi! Cu nicio zi în urmă solul spusese că Sarius este un candidat la Cercul Interior.

Gândul acesta îl duru. Mâine vor avea loc luptele din arenă! El voia, el trebuia să fie prezent acolo. Și va reuși să o facă, îi trebuia doar o ocazie pentru a vorbi cu solul și a clarifica neînțelegerea.

Îi veni în minte Greg. El nu se va lăsa azvârlit afară. Sigur, nu exista cale înapoi. Foarte sigur. Nick avea nevoie de o a doua șansă. Trebuia doar să pătrundă înapoi în joc.

Bătea nerăbdător darabana cu degetele în suprafața biroului. Cum de calculatorul lui avea nevoie de atât timp pentru a reîncepe să lucreze?

Să zicem că solul i-ar da iarăși aceeași misiune. O va îndeplini de data aceasta? Îl va otrăvi pe Mr. Watson? Regreta el că nu folosise ocazia avută?

Da, fir-ar să fie! Da. Ce reprezenta Mr. Watson în comparație cu Sarius?

Nick închise ochii. Poate că nu s-ar fi întâmplat nimic. Watson ar fi gustat ceaiul, l-ar fi găsit oribil și l-ar fi scuipat. Și? Mare lucru! Probabil că asta fusese și intenția solului: dacă toate pilulele s-ar fi dizolvat în ceai, acesta nu ar mai fi fost potabil. Total inofensiv. Dar Nick trebuise să aibă scrupule.

În cele din urmă computerul pornise; obișnuitul desktop. Automat Nick mută săgeata pe locul în care se afla icoana Erebos. Ori unde se aflase. Acel E roșu dispăruse.

Rahat! Nick scoase agitat DVD-ul Erebos din copertă și îl vârî în unitatea de disc. Era fereastra de instalare. Perfect. Instalare.

Dura ceva, ca și prima dată. Nu face nimic, el avea răbdare.

Așa. Acum. Unde era icoana?

Nu o găsi și nu găsi nici programul nou instalat. Cercetă tot hard- diskul de două ori, de trei ori. Nimic. Mai făcu o dată instalarea.

Un moment, poate că DVD-ul trebuia mai întâi copiat? Așa se proceda când dădeai jocul mai departe.

Făcu copierea și instalarea de două ori, de trei ori. Între timp mai lovi disperat computerul de câteva ori. Încercă în total de șapte ori, în toate variantele posibile. Nu mergea. El știa că nu va merge, totuși nu înceta să încerce. Când încetă, fu definitiv. Gata. Își reținu cu greu lacrimile care îl podideau. Sarius era o parte din el, nimeni nu avea voie să ia pur și simplu o parte din el însuși. Mai făcea o instalare. Și încă una.

După mai bine de trei ore renunță. O dăduse în bară. Îl jertfise pe Sarius țicnitului său profesor de engleză, acelui individ care trebuia neapărat să își bage nasul în treburile altora. I-ar fi prins bine ca avertisment. Dar Nick fusese prea laș.

A murit din lașitate?

Gândul la piatra lui funerară îi readuse definitiv lacrimile în ochi. Chiar va fi înscrisă pe ea lașitatea? Sau nesupunerea? Indecizia?

Nici măcar asta nu va mai afla.

•

— Lasagna, Nicky?

Mama clătina ușor un castron din aluminiu în mâna peste care era trasă o mănușă de bucătărie. Mirosea a brânză și a condimente italiene, dar apetitul lui Nick era zero.

— Da, cu plăcere. Dar nu prea mult, veni totuși răspunsul lui.

Comportamentul tău să nu bată la ochi, îi ceruse solul. Stai! Pentru el nu mai era valabil. Își sprijini capul în mâini. Îl usturau ochii.

— Te simți bine?

— Da, sunt doar puțin obosit.

— Vremea trebuie să fie de vină. Mrs. Bricker a fost cât pe-aici să-mi adoarmă astăzi când îi făceam permanentul…

O lăsă pe maică-sa să povestească. Din când în când mai zâmbea, ba chiar de două ori izbucni în râs, deși cu mult în urmă pierduse șirul vorbelor ei.

După ce încetase să mai scâncească, îi venise o idee nouă: ar putea să reinstaleze jocul pe un alt computer. Ar putea el însuși să reapară în joc, dar din păcate nu sub numele de Sarius. Voia asta? Era oricum mai bine decât nimic.

Ah, fir-ar să fie, uitase complet că la început trebuia să-și treacă numele adevărat. Ultima dată jocul nu se lăsase înșelat. Nu avea importanță, el trebuia să încerce. Solul va vedea că Nick Dunmore lua lucrurile în serios. Și îl va reprimi.

•

Sarius se află în centrul arenei, de gâtul lui atârnă un inel roșu, dar acesta nu este un rubin, ci este de foc.

În jurul lui publicul jubilează – de data aceasta publicul este alcătuit numai din oameni-păianjen, cărora le creșteau din cap picioare care tremurau permanent. Lângă Sarius stă LordNick, cu o suliță înfiptă în trup.

— Da, și? spune el și ridică din umeri.

Atunci sulița se transformă într-un șarpe care prin rana lui LordNick se retrage în trupul acestuia ca într-o vizuină. Rana se vindecă. Magie.

Sarius îl caută pe Sapujapu, dar acesta nu este nicăieri. În schimb este Lelant, care cu o grimasă prostească arată cu degetul mijlociu spre Sarius. De centura acestuia atârnă un termos.

— Luptați! urlă marele ochios lovind în pământ cu toiagul lui și în acel loc se cască o crăpătură.

Nu din nou! gândește Sarius, pentru că de data aceasta tocmai reușise. Ridică privirea și vede rotindu-se șoimul de aur având alături cei doi demoni din piatră care nu îl pot vedea pe el.

Crăpătura din pământ devine tot mai lată și mai lată. Unii sar în ea de bunăvoie, dar Sarius nu va face asta, că doar nu este smintit. El se tot retrage, dar curând crăpătura cuprinde întreaga arenă. El trebuie să se cațăre pe tribunele spectatorilor, dar acolo se află oamenii-păianjen care întind brațele spre el, de parcă el li s-ar oferi voluntar drept hrană…

Cade din nou, cade la nesfârșit… Nu face nimic – gândește el –, acum știu cum pot să revin.

•

Căderea lui Nick fu întreruptă de sunetul ceasului deșteptător și în primul moment acesta a fost chiar bucuros pentru faptul că avea iarăși acces la Erebos. În clipa următoare realitatea își regăsi locul în mintea lui Nick care își afundă fața în pernă și încercă să își continue visul.

I se putea citi ceva pe chip? Nick avea senzația că îl priveau toți din momentul în care intră în școală. Colin îl măsură disprețuitor – după cum i se păru –, iar Rashid privea prin el de parcă era din sticlă.

Cei doi nu-l vor ajuta, asta îi era clar lui Nick. El avea nevoie de cineva ca Greg. Cineva care trăise căderea în abis și acum căuta calea de întoarcere în lumea lui Erebos.

În primul moment în care se crezu neobservat, încercă să discute cu Greg pe care trebui să îl urmărească până aproape de toaletă.

— Te pot întreba scurt ceva?

Greg ridică indispus din umeri. Zgârieturile de pe fața acestuia se mai închiseseră la culoare, iar în jurul încheieturi mâinii stângi mai purta încă bandajul.

— Dacă trebuie…

— Între timp ai găsit… o rezolvare pentru problema ta?

Greg se încruntă, apoi începu să rânjească. Evident că Nick era ușor de citit.

— Să nu-mi spui că între timp te-au scos și pe tine. Ei, da, ghinion. La cât m-ai ajutat tu ultima dată, nu o să-ți destăinui cum poți reveni. Chiar dac-aș ști.

Și îi închise lui Nick ușa toaletei în nas.

OK, nu fusese o idee bună să apeleze tocmai lui Greg. Dar despre cine mai era sigur că fusese exclus din joc? Își aminti de Helen. Helen care privea fix și care vorbea și mai puțin decât înainte. O va întreba pe Helen, deși aceasta nu îl simpatiza cine știe cât. De fapt ea nu putea simpatiza pe nimeni în mod special.

Chiar și așa. În cel mai rău caz îi va scoate pe nas propria prostie și îi va trânti un șut verbal în dos. Va suporta asta. Nu avea timp să mai fie și mofturos. Cu cât trecea mai mult timp de când Sarius era mort, cu atât îi va fi mai greu să-l readucă la

viață. Nick simțea că acum încă mai era posibil să o facă. Poate că Sarius nu era încă în cimitir și îl putea recupera pentru a continua jocul. Trebuia doar să îl convingă pe sol. Cumva.

O găsi pe Helen în următoarea oră liberă. Aceasta stătea în curtea școlii, sub un tei și răsucea între degete o frunză galbenă cu forma unei inimi. Arăta neobișnuit de pașnic și Nick ezită să îi tulbure această liniște. Ei și, el va fi drăguț.

Se așeză pe bancă alături de ea.

— Helen?

Ea nu se clinti, doar colțul gurii i se mișcă puțin de parcă tocmai îi trecuse un gând prin minte.

— Aș vrea să te întreb ceva. Tu… și tu ai jucat, nu?

— Dispari!

— Doar… El își căuta cuvintele. Apoi continuă: Eu am o problemă. Nu mai pot intra în joc și mă întrebam dacă tu mă poți ajuta.

Ea trecu cu arătătorul peste marginile în zigzag ale frunzei.

— Am avut senzația, continuă atent Nick, că erai și tu în aceeași situație. De aceea…

Ea întoarse capul spre el. Avea cearcăne sub ochii injectați. Nopțile petrecute cu jocul – gândi Nick. Joacă. Dar rămăsese în joc ori intrase din nou?

— Ce a fost a fost, zise Helen și aruncă frunza. Mai bine mă lași în pace.

— Dar eu am nevoie de ajutor.

Părea că ea era amuzată.

— Și cum ți-a venit ideea că te-aș ajuta?

Pentru cu eu am fost întotdeauna ceva mai drăguț cu tine decât ceilalți.

— Doar așa, este OK, răspunse el.

Nu era OK. Peste câteva ore începeau luptele din arenă și el voia să fie prezent, voia asta mai mult decât toți ceilalți.

În timpul orei de engleză privea ca hipnotizat cana-termos de pe catedră. Mr. Watson o luase astăzi cu el la oră, de parcă ar fi vrut să râdă de Nick. Din când în când profesorul mai sorbea câte o înghițitură. Faptul că mai făcuse asta și în alte dăți Nick și-l aminti doar treptat.

Emily stătea în clasă pe diagonală față de el. Astăzi își lăsase părul liber și, cu toate că o parte din Nick o găsea ca totdeauna

minunată, prin cap îi umblau alte gânduri. Ea mai putea primi jocul. Încă nu îl epuizase. Încă mai avea în față marea aventură.

Ea parcă îi simți privirea, întoarse capul și îi zâmbi. El răspunse cu un zâmbet chinuit. Știa ea de eliminarea lui? Și Jamie îl privise astăzi cu o neobișnuită amiciție – știa și el? Puteau ei să știe?

În pauza de prânz îl sună pe fratele lui, care însă răspunse abia după un timp mai îndelungat.

— Scuze, frățioare, dar tocmai aveam un client. Ce mai este?

— Finn, îmi poți împrumuta laptopul tău? Pentru câteva săptămâni?

— Dar ce s-a întâmplat? Ți s-a stricat computerul?

— Nu, dar… mai am nevoie de unul. Te rog.

— Becca nu va fi entuziasmată, îl mai folosește uneori pentru schițe, dar este în regulă. Ți-l dau.

— Mulțumesc, spuse ușurat Nick. Îl pot lua astăzi după-amiază?

— Oh, este cam devreme, spuse Finn. La ora trei închidem magazinul și plecăm la Greenwich să vizităm niște prieteni. Mâine este bine?

Nu, luptele au loc astăzi, gândi Nick disperat.

— OK, mâine. La revedere!

Restul orelor la școală și-l petrecu storcându-și creierii și cu senzația că pierdea timpul. Trebuia să facă totuși ceva. Trebuia să găsească o rezolvare.

Când plecă spre casă, Jamie își opri bicicleta lângă el și coborî.

— S-a întâmplat ceva? Arăți complet dărâmat. Este ceva serios ori este legat de Erebos?

Nick abia rezistă să nu îi scape una lui Jamie.

— Eu credeam că îl iei atât în serios pe Erebos încât i-ai declarat război.

Dacă Jamie voia scandal, putea să îl aibă. Nick chiar avea nevoie urgent de cineva pe care să își verse toată frustrarea.

— Așa este, dar eu iau efectele lui mai în serios decât jucatul.

Jamie împinse bicicleta lângă Nick, ca în vremurile vechi. De parcă între ei nu s-ar afla acum o lume întreagă.

— Ce mai face Eric? întrebă Nick și speră să audă în răspuns cuvântul „rău”.

— Merge. Încearcă să poarte o discuție cu Aisha, dar ea blochează tot. Nu vrea să vorbească nici cu vreun psiholog, nu

vrea nimic. Rămâne la acuzația făcută. Nu este atât de ușor pentru Eric.

Jamie îi aruncă dintr-o parte o privire lui Nick.

— Din fericire are o prietenă cu adevărat bună, care este complet alături de el. Am cunoscut-o recent, studiază economia. Foarte drăguță. Are să îți placă.

O prietenă. Studentă.

Avu senzația că avea în stomac un pietroi fierbinte. Nick înghiți în sec, dar pietroiul nu dispăru. Deci de aceea îi fusese atât de ușor solului să facă mari promisiuni.

Dar de ce chestiunea cu Aisha? Ca supliment? Ca Nick să fie convins? Ori Aisha era pilula din ceai pentru Eric?

La ultima idee râse scurt, lucru ce fu greșit interpretat de Jamie.

— Știam eu că asta te va bucura. O cheamă Dana și ne ajută în activitatea noastră contra jocului. Materiale explicative pentru părinți și așa mai departe. Ți-aș fi putut povesti astea mult mai demult dacă te-ai fi purtat cu mine doar câteva minute ca un om normal.

Nick nu suporta critica.

— Normal, da? Cine suferă aici de mania persecuției? Pe chestie de normal!

Pentru că tocmai sosea garnitura de metrou, Nick fugi pe scări fără a mai saluta și fără a mai întoarce capul.

Material informativ pentru părinți! Jamie avea noroc că despre asta vorbise doar cu Nick. Un jucător activ i-ar fi pus imediat informația la dispoziție solului.

•

Este ora zece seara. Nick stătea întins în pat cu brațele sub cap. Mai pierduse două ore căutând o cale de acces la joc, copiase DVD-ul de două ori și îl instalase de trei ori. Fără niciun rezultat.

Închise ochii. Acum toți sunt în arenă, fiecare grup în încăperea lui, barbarii, vampirii, oamenii-pisică, elfii…

Imediat li se va permite să iasă, publicul va jubila, maestrul de ceremonii va anunța primul nume. Și Sarius nu era acolo.

Oare Drizzel îl va provoca la luptă pe Blackspell? Cine va câștiga? Va mai muri cineva, ca Xohoo? El nu va afla niciodată și asta era insuportabil.

Păcat că Nick nu știa cine fusese Xohoo. Ar fi discutat cu plăcere cu el. Se simțea mai singur decât fusese vreodată.

Noaptea a dormit prost. Își dorea ca măcar în somn să poată fi din nou Sarius, dar, pe măsură ce se străduia să adoarmă, somnul se îndepărta tot mai mult de el.

22.

Ziua următoare începu plină de lumină și aurie, de parcă lumea reală voia să îl ademenească pe Nick cu toate farmecele pe care le avea toamna de oferit, dar Nick se simțea doar provocat. La dispoziția lui s-ar fi asortat ceața și ploaia și oricum întunericul. Dar după-amiază va împrumuta laptopul lui Finn, va instala pe el jocul și pe urmă va vedea el ce este de făcut. La nevoie va lua totul de la capăt. De data aceasta poate ca vampir. Sau ca barbar.

La școală moțăi toată ziua. Era vineri, ce bine. În week-end putea să-și construiască un nou personaj și cu el să pornească la vânătoarea de niveluri. Cel puțin patru, acum avea deja experiență.

Se încheie ultima oră de curs și își strânse lucrurile. Se grăbea, pentru că magazinul lui Finn era în partea cealaltă a orașului și avea mult de mers. Iar vinerea metroul era mai aglomerat decât în restul zilelor.

Dar bineînțeles că Jamie trebuia să îl oprească iarăși când Nick abia ieșea din clădirea școlii.

— Ei spun că te-au scos din joc. Este adevărat?

— Cine spune asta?

— Nu are importanță.

— Pentru mine are.

Nick putea citi bucuria pe fața lui Jamie și tare ar fi vrut să-i tragă un pumn în plină figură. Desigur că nu ar fi fost corect, dar nici cu Nick nu era nimeni corect. Și dacă Jamie se bucura de ceva ce îl făcea pe Nick complet nefericit, atunci… atunci…

— Am promis să nu spun de unde știu. Dar, dacă este adevărat, m-aș bucura! Nici nu știi cât te-ai schimbat în ultimele săptămâni. Eu cred că totuși noi suntem cei mai buni camarazi!

Nick se făcu roșu.

— Ce suntem? Tu te amesteci tot timpul în treburile mele și acum, când am dat greș cu ceva, tu faci din asta o sărbătoare. Presupunând că cineva nu ți-a povestit toată mizeria!

Jamie păru uluit.

— Ai înțeles greșit…

— Eu? Nu eu! Tu ești jignit pentru că eu mă ocup cu ceva ce pe tine nu te interesează! De parcă eu ți-aș fi interzis să o faci și tu.

Chipul lui Jamie păli.

— Spui prostii, Nick. Eu mă bucur că ai scăpat de o chestie periculoasă, cu adevărat urâtă.

— Da, da, da! Jamie privește în perspectivă! Jamie este atât de deștept, Jamie se află deasupra tuturor lucrurilor, hm...? Iar Nick este prea mărginit să își dea seama! Întinde-o!

Fără să mai scoată o vorbă Jamie se întoarse și urcă pe bicicletă.

Nick privi în urma lui, furios că nu își putea duce la capăt criza de furie și totodată rănit pentru că... pentru că... Pentru ce anume nu știa nici el. Pentru că Jamie nu era de partea lui?

Respiră adânc și porni către metrou trăgând cu coada ochiului către Jamie și el evident furios, care țâșni pe lângă Nick de-a lungul străzii pedalând rapid.

Nick își continuă drumul în sens opus și nu îl mai onoră pe Jamie nici măcar cu o privire. Va ajunge curând la Finn, va lua laptopul și va pune lucrurile la punct. Nu înregistră pocnitura și nici claxonul. Abia când mașinile se opriră lângă el și unul dintre șoferi coborî, înțelese că ceva nu era în regulă. Se întoarse.

Coloana se întindea de la intersecția aflată la trei sute de metri dincolo de școală până la stația de metrou la care Nick aproape că ajunsese.

— Trebuie să fi avut loc un accident, zise bărbatul de lângă mașină.

Nick nu își dădea seama de unde îl știa pe omul ăsta. Brusc simți că îngheață. Începu să alerge fără să își dea seama. Geanta îi alunecă de pe umăr și căzu pe trotuar. El parcă zbura într-un tunel, nu vedea decât strada și intersecția și mulțimea de oameni care stăteau acolo.

— ... nici măcar nu a frânat.

— Semaforul era pe roșu!

— ... nu înțeleg.

— Ce păcat...

— Mai bine nu te uita, Debbie.

Pe câțiva oameni care așteptau în stația de autobuz îi împinse din fugă de-o parte. Se lovi cu umărul de stâlpul unui felinar, alergă mai departe, auzi vocile celor împinși ca prin vată,

zgomotul propriei respirații acoperea tot, era mai puternic chiar decât sirena salvării care se apropia.

Era în intersecție. Bicicleta. Și acolo, Dumnezeule, acolo era…

— Jamie!

Împărțea pumni în mulțime, trebuia să ajungă, să ajungă la Jamie, să…

— Jamie!

Atât de mult sânge. Nick cedă brusc, se prăbuși în genunchi alături de prietenul lui. Jamie.

— Pleacă, tinere! Sosește imediat salvarea.

— Dar… Respirația lui Nick se pierdea în suspine neregulate. Dar…

— Nu poți face nimic acum. Nu îl mișca! Să ia cineva băiatul de-aici!

Mâini pe umerii lui. Este scuturat. Mâini care îl ridică.

Lovește în jur. Țipă.

Mașina ambulanței. Lumini albastre intermitente. Haine galben-neon.

— Respirație slabă.

O targă.

— Vă rog, vă rog, nu poate să moară!

— Cred că și el are nevoie de ajutor, este în stare de șoc.

— Vă rog!

Urlete. În interiorul lui Nick. Rugăminți.

Mâini pe umerii lui. Împins.

Mângâiat pe păr. Ridică privirea. Emily.

I-au dat să bea și a băut. Emily stătea lângă el, mâna îi tremura ușor când i-a luat sticla. Vru de mai multe ori să o întrebe ceva pe Emily, dar din gâtlej îi ieșeau doar suspine seci.

Se ghemui, se auzi gemând, simți mâna lui Emily pe umărul lui. Ea nu spunea nimic, îl trase doar ușor spre ea.

Nu ar face-o dacă ar cunoaște adevărul.

Când Nick și-a revenit, curioșii deja se împrăștiaseră. Emily mai era încă lângă el. Strângându-și toate puterile el îi zâmbi.

Nu simțea decât vina. El îl înfuriase, de aceea Jamie nu frânase înainte de intersecție. Nick se ura.

Nu voia să meargă acasă. Gândul de a sta degeaba și a aștepta era îngrozitor. Nici aici nu putea să rămână. Dar tare îl bătea gândul să se dea cu capul de un perete.

— Ți-am strâns lucrurile aici, sper că sunt toate.

De unde apăruse atât de brusc Adrian? Acesta îi întindea geanta lui răpănoasă. Se uita la ea și nu înțelegea nimic. Nu voia geanta, nu mai voia nici să bea. Voia un singur lucru: să dea timpul înapoi, să mai poarte încă o dată discuția cu Jamie. Să nu-l lase să se urce pe bicicletă. Să nu fi fost un astfel de netrebnic.

— Mulțumesc, răspunse Emily în locul lui Nick și luă geanta de la Adrian.

— Știți cum se simte Jamie? șopti el. A spus cineva ceva?

Nick nu scotea o vorbă. Simțea cum lângă el Emily clătina din cap.

— Poliția se află acolo, în față și interoghează martorii, zise Adrian. Dacă ați văzut ce s-a întâmplat, se vor bucura să vă audă.

— Eu nu am văzut, șopti Nick. Doar am auzit și apoi…

Nu mai continuă, pentru că îl podidiră lacrimile.

Adrian dădu din cap. Privirea lui era greu de interpretat, ea era plină de înțelegere și în același timp… profesionistă, ca a unui psiholog.

— Nici eu n-am văzut nimic, spuse încet Emily, dar cred că Brynne era foarte aproape. Nu o puteți întreba, i s-a făcut o injecție pentru a o liniști, nu se poate discuta cu ea.

Ce teamă îmi este, ce teamă!

Nick își îngropă fața în mâini și își înfipse unghiile în pielea capului. Durerea îi făcea bine, era o durere cu mult mai bună decât cealaltă, pe care aproape că nu o mai suporta.

— Știe cineva unde l-au dus pe Jamie?

— Cred că în Whittington, spuse Emily. Cineva a amintit de Whittington. Însă se poate și să fie o presupunere greșită.

Fără să mai spună ceva Nick sări în picioare, se clătină ușor pentru că i se făcu negru în fața ochilor și simți brațul lui Emily care îl sprijinea.

— Mă duc la Jamie. Vocea lui nu era mai mult decât un vaiet. Trebuie să știu cum se simte.

•

Emily îl însoți. Coborâră din metrou la Archway. Lui Nick îi era frig, drumul până la spital i se păru nesfârșit. Era bucuros că Emily nu spunea și nu întreba nimic; avea nevoie de toate puterile lui pentru a face pas după pas. Și cu fiecare pas teama lui sporea. Vor ajunge la spital și cineva le va spune că nu l-au

putut salva pe Jamie. Că acesta murise în ambulanță. Brusc Nick avu senzația că nu mai putea respira. Se opri în dreptul fațadei din sticlă a intrării și se sprijini cu mâinile pe genunchi. Ameți.

— Trebuie să-l fi transportat la Urgențe, asta este în spate, spuse Emily.

— Dar Informațiile sunt sigur aici. Mă duc să întreb.

Nick intră în hol. Drumul până la recepție a fost ca mersul până la eșafod. Blonda subțirică de acolo va decide asupra vieții viitoare a lui Nick. Acest gând îi întoarse stomacul pe dos.

— Bună ziua. A fost adus aici un anume Jamie Cox?

Ea îl măsură prin lentilele ochelarilor ei înguști:

— Sunteți rudă?

— Jamie Cox. A fost un accident de circulație. Trebuie să știu cum se simte, înțelegeți?

Blonda afișă un zâmbet la fel de îngust ca ochelarii:

— Putem da informații doar familiei. Sunteți rudă cu Jamie Cox?

— Suntem prieteni.

Cei mai buni camarazi.

— În acest caz îmi pare rău.

Nick ieși din spital mai mult târându-se decât mergând. Sentința îi fusese amânată. Cum să suporte asta? Cum putea cineva să se aștepte ca el să suporte asta?

Emily îl conduse la micul spațiu verde aflat la mică distanță de clădirea spitalului. Pământul era rece și puțin umed; Nick își scoase haina pentru a se putea sta pe ea.

— Nu mă pot duce acasă, spuse el. Nu înainte de a afla ce este cu Jamie.

O vreme au tăcut amândoi și au privit mașinile ce treceau prin fața lor.

— Putem suna la școală, propuse Emily. Ei ar putea fi la curent.

— Nu, nu la școală. Din nou stomacul lui Nick se întorcea pe dos. Oare părinții lui au aflat?

— Cu siguranță. I-au sunat sigur. Dacă mai trăiește. Emily smulse un fir de iarbă și privi atentă la stația de autobuz aflată pe cealaltă parte a străzii. Ei vin personal numai când cineva este mort. Vin amândoi, probabil că de unul singur nu sunt în stare să reziste. Întreabă de numele tău, apoi spun cât de mult suferă…

Nick o privea mut. Ea zâmbi dureros.

— Fratele meu. Dar este mult de-atunci.

— A fost tot un accident?

Chipul lui Emily împietri.

— Da. Un accident. Atunci poliția a spus că a fost sinucidere, dar asta este o aiureală.

Un alt mănunchi de fire de iarbă căzu victimă degetelor lui Emily. Nick își mușcă buzele. Nu știa dacă mai trebuia să pună întrebări ori era mai bine să lase totul așa. Probabil că ambele variante erau greșite.

— A fost un înotător foarte bun, spuse Emily. Nu ar fi sărit în apă ca să se sinucidă.

Nick o luă pe după umeri fără să se teamă că l-ar putea respinge. Niciunul din ei nu l-ar respinge pe celălalt. Se îmbrățișară nu ca niște îndrăgostiți, ci ca doi oameni care trebuiau să se sprijine reciproc.

•

Emily a fost cea care l-a văzut pe tatăl lui Jamie ieșind din spital. Arăta atât de trist, încât Nick nu îndrăzni să îi vorbească, dar Emily văzu lucrurile altfel. Alergă după Mr. Cox și îl opri. Nick îi vedea pe cei doi vorbind, dar nu auzea ce își spuneau. Mr. Cox se șterse de mai multe ori la ochi cu mâna și îndepărtă brațele într-un semn de neputință care îi frânse inima lui Nick. Emily dădu din cap de mai multe ori și la despărțire îi strânse îndelung și cu putere mâna tatălui lui Jamie.

— Trăiește. În spital a făcut un stop cardiac și ei au trebuit să îl reanimeze, dar acum este oarecum stabil, a spus tatăl lui.

Termenul stop cardiac făcu inima lui Nick să bată ea însăși neregulat.

— Stabil, zici. Asta este bine.

— Nu tocmai bine. I-au indus o comă artificială. Este grav rănit, are piciorul stâng rupt în mai multe locuri, la fel și șoldul. Și are și un traumatism cranio-cerebral. Privi pe lângă Nick și adăugă: S-ar putea să rămână cu sechele. Dacă supraviețuiește.

— Ce sechele? La ce te referi?

Ea își strânse părul de pe frunte:

— Ar putea să rămână handicapat.

Valul de ușurare trăit timp de câteva secunde se evaporă. Handicapat. Nu. În niciun caz. Goni acest gând. Acest lucru nu se va produce, pentru că nu se poate întâmpla asta.

— Îl putem vizita?

— Din păcate nu. Este la Terapie intensivă. Nu este nici măcar conștient și nu și-ar da seama că suntem acolo. Trebuie să așteptăm pur și simplu.

•

Ceea ce și făcu Nick următoarele două zile simțindu-se ca în iad. Neîntrerupt. Indiferent de ce făcea – mânca, învăța, vorbea cu oamenii – în realitate aștepta vestea că Jamie era din nou conștient și că se va însănătoși complet. Doar uneori gândul îi mai devia străfulgerat de imagini – arena și ochiosul, BloodWork și uriașa lui secure și cel mai des solul. Așa cum arătase ultima oară, când ochii lui galbeni se făcuseră roșii. Îl chinuia. Nu trebuia să se gândească la Erebos în timp ce Jamie se afla în comă. Totuși, aceste imagini reveneau mereu.

Era week-end, nici măcar școala nu îl mai distrăgea. Tresărea la fiecare sunet al telefonului, oscilând între panică și speranță. „Întinde-o!” fuseseră ultimele cuvinte pe care i le aruncase lui Jamie. De fiecare dată când se gândea la asta, se răsucea totul în el. *Nu o întinde, Jamie, te rog nu o întinde*!

Bineînțeles că luni, la școală, tema numărul unu a discuțiilor a fost Jamie. Fiecare văzuse ori auzise ceva și voia să le povestească celorlalți. Doar cei care fuseseră cu adevărat în apropiere tăceau triști. Toți în frunte cu Brynne care, nemachiată, era aproape de nerecunoscut. În ziua accidentului fusese ea însăși dusă la spital și se vorbea că avusese nevoie de asistență psihologică.

Despre Eric și Aisha nu mai vorbea nimeni. Impresia lui Nick era că Aisha era mai ușurată din acest motiv decât Eric.

După-amiaza petrecută în fața spitalului nu schimbase aparent nimic între Nick și Emily. La ore nu stăteau împreună și la prânz nu mâncară la aceeași masă. Dar exista totuși, o deosebire față de perioada anterioară. Aceasta consta din priviri scurte, un surâs ce rămânea pe buze ceva mai mult timp sau dintr-un semn încurajator din cap. De astfel de semne Nick nu mai beneficiase înainte din partea lui Emily. Pentru el acestea erau singurele repere luminoase într-o mare a așteptării pustie și nesfârșită.

În sfârșit, marți au apărut noutăți anunțate de Mr. Watson la ora de engleză:

— Au sunat părinții lui Jamie, ei au spus că Jamie nu mai este în pericol de moarte. Dar va fi ținut mai departe în stare de comă artificială. Cât timp – nici medicii nu știu. Este totuși, o veste foarte bună. Nici nu vă pot spune cât mă bucur.

Ușurarea se resimți în întreaga clasă, ca o adiere de vânt. Unii aplaudară, Colin sări în picioare și execută câteva mișcări de dans. Nick ar fi sărit de gâtul lui Emily, dar se limită să schimbe cu ea o privire mai îndelungată. Plină de bucurie, dar marcată de o umbră de nesiguranță. Mr. Watson nu spusese dacă fusese depășit și pericolul unor eventuale infirmități.

23.

Se întâmplă în următoarea oră liberă. Nick stătea singur într-una dintre sălile de studiu și încerca să memoreze niște formule chimice. Ușa dinspre coridor era deschisă și exact când Nick ridică privirea spre ea îl văzu trecând pe Colin, foarte atent să nu facă zgomot. Atât de atent, încât îi trezi brusc interesul lui Nick. El împinse scaunul înapoi și se ridică fără niciun sunet. Îl văzu pe Colin strecurându-se mai departe pe coridor. Acum acesta coti la stânga. Nick se ținu după el. Avea loc pe undeva o întâlnire secretă?

Colin cobora scările. Părea că voia să meargă la garderobă. Care la această oră nu era un loc prost ales pentru o întâlnire. Rămas în urma lui la mare distanță, Nick îl pierdu din vedere câteva clipe, dar îl redescoperi așa cum bănuia, pe scara ce ducea la garderoba elevilor. Îl văzu pe Colin trecând pe lângă șirurile de haine, căutând ceva și oprindu-se brusc. Din poziția în care se afla Nick nu putea să vadă clar ce făcea Colin printre haine și nici nu se putea apropia fără să fie remarcat. Se uită mai atent și văzu mișcându-se un material verde. Foarte scurt. În secunda următoare Colin porni înapoi și Nick se ascunse în prima toaletă și numără până la cincizeci. Acum Colin trecuse de el cu siguranță.

Nick găsi imediat obiectul de îmbrăcăminte de culoare verde. Era pelerina unei fete. Ce făcuse acolo Colin?

Nick privi circumspect în jur înainte de a băga mâna în buzunarul pelerinei. Dădu peste o bucată de hârtie împăturită cu grijă. O scrisoare de dragoste? În cazul acesta chestiunea nu îl privea pe Nick. Dar era poate un mesaj. Oricum el era prea curios pentru a mai da înapoi. Scoase hârtia și o despături.

Pe o piatră funerară era scris:

Darleen Pember
moartă din lipsă de judecată.
Odihnească-se în pace.

Parcă în Nick se aprinsese o lumină. O astfel de scrisoare primise și Jamie. Poate... Nick alungă acest gând imediat, dar el reveni. Ca un balon cu aer pe care ai vrea să îl scufunzi în apă.

Poate că Jamie nu intrase în intersecție fără să frâneze din cauza furiei și a neatenției. Poate că el frânase sau cel puțin încercase să o facă. El îi arătase lui Nick scrisoarea cu piatra funerară desenată pe ea. O amenințare pe care el nu o luase în serios. Însă Jamie o luase de bună. Și acum...

Între a-i tăia cuiva frânele de la bicicletă sau a-i amesteca în ceai o supradoză de digitalis, deosebirea nu era atât de mare.

Colin. Colin difuza scrisorele cu amenințări cu moartea. Le și punea în aplicare?

Fără a se mai gândi mult Nick se năpusti pe trepte, fugi pe coridorul care ducea la restaurantul cu autoservire și aici dădu de Colin care mergea agale de parcă nimic nu se întâmplase.

— Nenorocitule!

Nick sări pe el din spate și amândoi căzură pe podea.

— Nick? Nick, te ții de glume?

În loc de răspuns, Nick îi vârî lui Colin scrisoarea în față și îi șterse cu ea obrajii, nasul, ochii.

— O recunoști? Da? Ai mai văzut-o?

— Lasă-mă, idiotule! Ce-i asta?

— Porcule!

Făcură atâta tămbălău încât elevii din autoservire ieșiră. Nick îi dădu drumul lui Colin și amândoi se ridicară în picioare.

— Darleen Pember, da? Va avea și ea curând un accident?

Colin privi fix biletul până când înțelese.

— Dă-mi-l imediat!

— Nici nu mă gândesc!

— Nu îl poți lua pur și simplu... eu trebuie...

Se repezi la Nick, dar acesta se aștepta la gest și îl evită. Nick rupse cu mare satisfacție hârtia în bucățele și i le puse în mână lui Colin.

— Ia-l. Poți să i-l pui în pelerină lui Darleen. Am să-i spun de la cine provine.

Chipul lui Colin oglindea ură și nedumerire în același timp.

— Nu poți face asta!

— Acum îți este frică, nu? Camaradul tău cu ochi galbeni nu va fi fericit.

— Stai cuminte!

— Cu asta au zburat câteva niveluri.

Cu coada ochiului Nick îi văzu venind pe Alex și pe Dan, atrași de ceartă precum corbii de stârv. Dan rânjea cu toată fața, în timp ce Alex părea nesigur.

— Tu i-ai făcut-o și lui Jamie, recunoaște! Îl ai pe conștiință, am văzut scrisoarea adresată lui. Cel puțin a meritat? Ai primit pentru asta o pereche de cizme grozave?

Nările lui Colin tremurau. Făcu un pas către Nick. Ținea pumnii atât de strânși, că Nick îi văzu venele reliefându-se pe brațe.

— O să îți pară rău! spuse el, se întoarse și plecă.

•

Abia după-amiază când ajunse acasă Nick își dădu seama ce mare greșeală făcuse. Se lăsase stăpânit de mânie și devenise oficial inamic al lui Erebos. Cu toate că nu putea dovedi că accidentul lui Jamie avea legătură cu jocul.

Ia cleștele pe care îl găsești sub banca din parcul de lângă poarta școlii și cu el retează cablurile frânelor bicicletei albastre. Cea cu abțibildul cu Manchester United lipit pe cadru.

Parcă o vedea în fața ochilor. Poc! Pleosc! Rezolvat! Încă un nivel în plus. Se prea poate să nu fi fost Colin; la fel de bine se putea ca sabotorul să nu fi știut a cui era bicicleta.

Seara Nick se așeză la computer, verifică e-mailurile și se gândi ce trebuia să îi spună lui Darleen. Dacă într-adevăr îi va spune.

Căzut pe gânduri înconjură cu săgeata mouse-ului locul în care înainte se aflase acel E roșu. I-ar fi plăcut ca acum să fie într-o grotă, la un foc? Da. Nu. Nu, i-ar plăcea să discute cu alții. Ar avea mai ales o enormă plăcere să îl toace mărunt în toate componentele lui ciolănoase pe sol.

•

În ora liberă de miercuri Emily îl așteptă pe Nick în fața bibliotecii. Erau ca și singuri, deoarece cei mai mulți se plimbau pe afară, bucurându-se de una dintre ultimele zile frumoase ale toamnei.

— Am vești, spuse Emily.

— De la Jamie?

— Nu.

La o oarecare depărtare de ei treceau cei doi, Alex și Dan. Nu discutau, ci mai curând păreau că patrulează. Când Alex dădu

cu ochii de Nick, zâmbi și ridică mâna în semn de salut, în timp ce pe chipul de purceluș al lui Dan apăru o mină înverșunată.

Nick o conduse pe Emily în bibliotecă, unde se retraseră în cel mai liniștit colț. Emily vibra literalmente de energie.

— Deci, spune.

Ea zâmbi, deschise geanta și scoase o copertă de DVD pe care cineva scrisese „Erebos”.

În interiorul lui Nick porniri divergente duceau o luptă aprigă. Respingere. Grijă. Dorință.

— Chiar vrei să joci?

— Da. Cred că acum este momentul potrivit pentru mine.

Nick examină din priviri DVD-ul pe care până de curând și-l dorise amarnic. Emily va explora Erebos-ul, va străbate toate peisajele bizar de frumoase și în același timp îngrozitoare, va trăi aventuri. Se răspândi în el o dorință fierbinte. Scutură involuntar din cap.

— Jamie a avut dreptate, tu nu mai joci, așa este?

El dădu doar din cap afirmativ.

— Am fost exclus, spuse el amar.

— Hm… păcat. Atunci nu putem să jucăm împreună.

— Nu.

Nick își mușcă buzele. A fost atât de bine. Știa că a fost bine. Agitația, tensiunea, senzațiile tari… Nu îi mai trebuia.

— Cum… Cum se face că te-ai răzgândit? Pentru că nu voiai să știi nimic despre acest joc.

— Așa este. Dar vreau să pricep ce vă fascinează atât de tare pe voi toți. Ea privi gânditoare într-o parte, apoi continuă: Jamie era convins că acest joc nu este un simplu joc. Avea el teoria lui. Răsuci coperta în mână și adăugă: Jamie era de părere că în spatele acestui joc se ascunde ceva mai mult. Un scop, înțelegi? Toate chestiunile astea care se întâmplă în realitate trebuie să îi folosească până la urmă cuiva, nu crezi? Dar pot descoperi asta numai dacă eu însămi cunosc Erebos. De aceea am lăsat să se înțeleagă pe ici, pe colo, că aș fi interesată de o copie.

Nick își aminti. El însuși îi transmisese informația solului și cu siguranță că o făcuseră și alți jucători.

— Așadar unicul țel al jocului, de care știu ceva, este că trebuie distrus un ticălos cu numele de Ortolan, spuse Nick. Ceea ce se petrece în viața reală folosește doar pentru a proteja jocul de cei care au ceva împotriva lui.

— Ca Jamie? Atunci ar trebui să încercăm să îl oprim.

Să îl oprească. Nick se gândi la accident și la balta de sânge și își dădu seama că Emily avea dreptate. Chiar dacă Nick nu va mai colinda apoi prin Orașul Alb și nu va mai putea participa la luptele din arenă. Oftă.

— Nu știu cum se poate face asta. Dar am putea să încercăm.

Ușa bibliotecii se deschise și se închise încet. Nick îi făcu semn lui Emily să rămână calmă, dar nu era decât Mr. Bolton, profesorul de religie.

— Dar va trebui să fim extraordinar de atenți, șopti Nick. Dacă ei observă că… atunci chestiunea ar putea deveni de-a dreptul periculoasă. Jocul este extrem de viclean. Încă nu sunt absolut sigur că se voia înlăturarea lui Jamie, dar știu ce se intenționa cu Mr. Watson.

Emily ridică întrebător din sprâncene.

— Am să îți povestesc altă dată. A-l păcăli va fi mai dificil decât îți poți tu imagina. Și imediat ce devii suspectă, te trezești dată afară înainte de a fi apucat să zici „pâs”.

Un demon din piatră își flutură aripile în mintea lui, dar Nick îl alungă imediat.

Emily zâmbi șmecherește – o expresie pe care Nick nu o mai văzuse pe chipul ei.

— Eu deja sunt atentă. Și mă întreb – de data aceasta ea privi vigilentă în jur și vocea îi deveni o șoaptă – dacă tu mi-ai fi de ajutor. Eu nu mă prea pricep la jocurile pe computer, joc doar „Solitaire”.

Lui Nick îi veni imediat în minte regula numărul doi: Când joci, să fii singur.

Și ce s-ar întâmpla dacă ei ar juca în doi? Jocul va remarca asta? Nick trase adânc aer în piept. Va încerca.

— Evident că am să te ajut, chiar o voi face cu plăcere. Vei avansa mult mai repede dacă îți voi spune ponturile.

— Perfect. Ea radia. După cină, treci pe la mine, da? Pe la cinci și jumătate ar fi bine.

•

Nick fu extrem de punctual. Cu zece minute înainte de ora stabilită se afla în fața casei lui Emily în Heathfield Gardens și se întreba care puteau fi ferestrele ei.

Fusese precaut. După incidentul de ieri cu Colin pornise de la premisa că cineva îl va urmări, dar nu se întâmplase așa ceva.

Privi în jur și constată că strada era aproape pustie. Nu știa nimeni unde se afla el.

Nu voia încă să sune, ca să nu pară excesiv de zelos. Așa că mai făcu o tură pe străzile alăturate, care erau frumoase și bine îngrijite.

Constată că venise cu mâna goală și o atenție potrivită ar fi fost o bună ocazie pentru a demonstra că era un tip original și educat. Dar acum era din păcate prea târziu. Însă, dacă nu va lăsa o impresie proastă, ar putea să existe și o a doua ocazie.

La cinci și jumătate punct apăsa pe butonul soneriei și Emily îi deschidea ușa. Camera lui Emily era cea de la mansardă. Nu era una dintre acele camere cu păpuși roz, cu animăluțe din pluș pe pat și postere cu staruri pe pereți, ci era o încăpere de adult – după cum o catalogă Nick. Două rafturi cu cărți, un pat cu saltea tare și un colțar cu o masă joasă, pe care erau, de asemenea, teancuri de cărți. Sub tavanul înclinat se afla un birou foarte ordonat pe care trona un notebook cu capacul ridicat. Dacă Emily i-ar întoarce vizita vreodată, Nick ar fi nevoit să procedeze la o vastă acțiune de curățenie și dereticare.

— Să nu fim zgomotoși, mama s-a întins acum o jumătate de oră. S-ar putea ca astăzi să nici nu mai iasă din camera ei.

Nick nu mai puse întrebări, deși i se părea ciudat ca o femeie adultă să se culce după-amiaza. Pentru ceea ce aveau ei de gând să facă era totuși, ideal.

— Nu vom face zgomot. La început jocul este cu volum slab. Va trebui să folosești căștile abia mai târziu. Din motive diverse. Am văzut pe cineva care a murit pentru că a ascultat prea puțin.

— Căști. OK. Putem începe?

Ea scoase DVD-ul din geantă și îl introduse în unitatea de disc.

—Instalez jocul normal? Există ceva cu ce trebuie să fiu mai atentă?

— Nu, încă nu.

Se deschise fereastra pentru instalare. Aceeași. Turnul ruinat, peisajul arid. Înfiptă în pământul uscat spada cu pânza roșie la mâner. Pe cer scria cu litere roșii „Erebos”.

Nick simți cum stomacul îi pulsa nervos. Își șterse palmele umede de pantaloni.

— Încep? întrebă Emily.

— Sigur.

Ea făcu clic pe *install.* Bara albastră începu să salte înainte leneșă ca totdeauna.

— Va dura, zise Nick fără a-și lua ochii de pe indicatorul de înaintare.

Cum începea? În pădure. Da, imediat va vedea asta. Fiecare zvâcnire a barei îi aducea Erebos mai aproape, ca și cum se afla într-un tren ce îl ducea acasă.

Emily îl privea dintr-o parte.

— Te neliniștește ceva?

— Ce? Nu! Sunt doar… sunt tensionat așteptând să văd cum îl vei găsi.

— Până acum îl găsesc mai ales lent, spuse Emily și își sprijini bărbia în pumni.

O vreme așteptară fără să vorbească. Nick își muta privirea ba pe suportul cu creioane de pe birou, ba pe ecran, ba pe profilul lui Emily. Nicăieri în cameră nu vedea vreunul dintre desenele ei. Ar fi putut să vorbească despre ele.

— Mama ta se duce totdeauna la culcare atât de devreme? întrebă el după ce tăcerea i se păru prea lungă.

Dar imediat găsi că întrebarea era nepoliticoasă și își dori să fi putut să o retragă.

— Deocamdată este într-o fază proastă. În această situație doarme mult, mănâncă puțin și vorbește și mai puțin. Emily fixa cu privirea indicatorul cu stadiul instalării mai atentă decât până acum. Este așa de când a murit Jack. Eu m-am obișnuit cu aceste oscilații ca și cu alternanța anotimpurilor.

— Și tatăl tău?

— Recăsătorit, doi copii, Derek și Rosie. Un joc nou, un nou noroc. Mișcă mouse-ul de parcă ar fi sperat că astfel accelera instalarea. Nu mă înțelege greșit, nu sunt supărată. Nu mai era suportabil și el nu a mai suportat. Sunt extrem de bucuroasă că există cei doi mititei. Mi-aș fi dorit doar să pot și eu să mă distanțez ca el.

Lui Nick îi luă ceva timp să digere aceste informații.

— Tu niciodată nu ai vorbit despre asta la școală.

— Cu tine nu, asta este adevărat.

Dar ai vorbit desigur cu Eric. Pentru moment vechea gelozie se trezi din nou în el. Dar acum Emily era aici cu el. Vorbea cu el.

— Dar tu? Tu ai frați? vru ea să știe.

— Da, un frate. Este cu cinci ani mai mare decât mine și deja este independent.

— Vă înțelegeți bine?

— Da, foarte bine.

Nick se gândi la Finn, se gândi cum ar fi dacă l-ar pierde, dar imediat renunță la acest gând. Nu știa cum putea să suporte Emily asta.

— Din păcate el este certat cu părinții mei. Cu tata, ca să fiu mai exact. Nu vorbesc unul cu altul.

— Cum așa?

Nick trase adânc aer în piept:

— Tata și-a dorit mereu să devină medic, dar părinții lui nu și-au putut permite să îl țină la studii. Acum el este infirmier la Princess Grace Hospital. Nu știu dacă se va putea împăca vreodată cu asta. În orice caz a ținut întotdeauna ca cel puțin Finn să devină medic.

— Dar el nu a vrut.

— La început a tocit ca un nebun și notele lui ar fi fost chiar bune. Dar ulterior s-a răzgândit. A cunoscut-o pe Becca și gata cu medicina.

Emily îl privi pe Nick cu coada ochiului:

— De ce?

— Becca tocmai preluase un salon de tatuaj. Finn s-a aprins pe loc. A urmat câteva cursuri și acum face tatuaje și piercinguri ca un mare maestru. Tata a spus că nu va mai schimba niciodată o vorbă cu el.

Pe chipul lui Emily flutură scurt un zâmbet.

— Acum tu trebuie să devii medic?

Îl citise pe tatăl lui fără să îl cunoască măcar.

— Da, asta l-ar bucura și asta mă interesează pe mine.

În cele din urmă ea întoarse complet capul spre el, ca și cum ar fi vrut să verifice dacă spunea adevărul.

— Asta înseamnă că tu nu ești supărat pe fratele tău, pentru că acum tu ești cel care trebuie să îi faci pe voie tatălui tău?

În loc de răspuns Nick se întoarse și își ridică părul strâns pe ceafă.

— Nu. Chiar nu sunt supărat pe el.

Deși nu îi vedea, Nick știa exact cum arătau cei doi corbi în zbor pe care Finn îi tatuase baza părului. Simți vârfurile degetelor lui Emily pe tatuaj ca o boare ușoară. Înghiți în sec.

— De ce corbi?

— La început a fost pentru că amândoi aveam părul atât de negru încât mama ne spunea „frații corbi”. Dar Finn spune că ei aduc și noroc, lucru de care amândoi avem nevoie. Pe lângă asta ei sunt ca… un sigiliu. Un semn că noi formăm un tot.

Emily își retrase mâna ușor, spre marele regret al lui Nick. Părul strâns îi recăzu pe ceafă.

— Se pricepe ceva fratele tău. Arată foarte frumos.

Instalarea se apropia încet de capăt. Emily se duse la bucătărie ca să aducă o sticlă de Ginger Ale și două pahare. Când reveni ecranul era deja negru.

— Așa trebuie să fie?

— Da. Și eu am crezut la început că ceva nu era în regulă. Mai așteaptă puțin.

Negru. Negru. Negru. Apoi apărură literele roșii pulsând:

„Intră.
Ori renunță.
Acesta este Erebos”.

Pădure întunecoasă. Lumina lunii. În mijlocul luminișului, ghemuit, anonimul. Arăta exact ca personajul lui Nick înainte de a deveni Sarius. Nick luptă cu un nou val de nostalgie, în timp ce o privea pe Emily cum se acomoda cu manevrarea anonimului.

— Să îl las să alerge este simplu, spuse ea. Mai poate face altceva?

— Da! Poate să se cațere, să lupte… tot. Mai târziu vor exista tastări pentru aptitudini speciale, dar mai este timp.

Emily îl lăsă pe anonim să meargă încoace și-ncolo prin luminiș. Ea cercetă totul cu mare atenție înainte de a se decide pentru direcția de marș.

— Cred că voi merge spre locul în care pădurea este mai puțin deasă, nu trebuie să îmi fac singură greutăți.

Ramurile trosneau, vântul sufla prin vârfurile arborilor. Dacă ar fi fost după Nick, Emily ar fi trebuit să miște personajul mult mai repede în primele secvențe, dar se străduia să-și ascundă nerăbdarea. Ea acționa oricum foarte bine, dacă te gândeai că era o începătoare printre jucătorii pe computer. Spre deosebire de Nick nu își forța anonimul până când acesta ajungea la limita

rezistenței, ci îi drămuia forțele. Abia după vreo douăzeci de minute de rătăciri ea i se adresă lui Nick:

— Există un țel? Sau este o probă de răbdare?

— Există un țel. Pe undeva este un foc și lângă foc este cineva cu care vei putea discuta.

Ceea ce pentru Nick fusese un arbore din vârful căruia cercetase împrejurimile pentru Emily a fost o stâncă înaltă. Anonimul se cățără pe ea și pentru prima dată indicatorul de rezistență coborî puțin. Dar perspectiva merita efortul: de jur împrejur o mare de vârfuri de arbori, la dreapta o înălțime cu puncte luminoase ce indicau o așezare.

— Acolo! strigă Nick și arătă cu degetul către luminițele slabe galben-aurii dintre copaci. Într-acolo trebuie să mergi!

Abia privirea surprins-amuzată a lui Emily îl făcu să își dea seama cât fusese de emoționat.

— Așadar… se merge într-acolo. Dacă te interesează.

În drum spre mica vatră se lovi și Emily de un obstacol. Nu a fost o falie în pământ, ca la Nick, ci un rambleu care nu putea fi escaladat, pentru că de fiecare dată când anonimul încerca să îl urce, din el se desprindeau pietre și pământ.

— Și acum? întrebă Emily după cea de-a cincea încercare zadarnică.

— Trebuie să înveți să rezolvi astfel de probleme. Va fi necesar să o faci foarte des. Trebuie să îți imaginezi că totul este real. Ce ai face atunci?

Nick se comporta ca un profesor nesuferit, dar el voia ca Emily să înțeleagă cât de grozav și de real era totul aici.

Și Emily înțelese repede. Îl puse pe anonim să aducă bolovani, timp în care ea era cu ochii pe indicatorul lui de rezistență, îi acorda acestuia mici pauze și în cele din urmă rambleul a fost escaladat.

În partea cealaltă deja putea să vadă pâlpâitul focului de tabără. Nick recunoscu și umbra întunecată care se prefigura lângă foc. Bătăile inimii i se accelerară. Acum nu îi va mai da indicații lui Emily. Ea trebuia să vadă că Erebos știa tot.

Bărbatul de lângă foc nu se clinti când anonimul se apropie încet de el. Totuși, pe marginea ecranului apărură cuvintele cu strălucire de argint:

— Salut, anonimule. Te așteptam.

Lui Nick nu îi spusese asta. Îl lăudase pentru rapiditate. Și pentru originalitatea ideilor.

Emily deplasă personajul ei mai aproape de bărbat și încercă să arunce o privire sub gluga neagră. Bărbatul ridică el însuși capul. Nick aproape că uitase chipul îngust cu gură mică; bărbatul nu mai apăruse în joc ulterior.

— Ești curios. Asta te poate ajuta sau te poate distruge, anonimule. Trebuie să fii conștient de acest lucru.

Emily îi aruncă lui Nick o privire nesigură.

— Vrei să mergi mai departe? întrebă bărbatul. Poți concura doar dacă te aliezi cu Erebos. Trebuie să știi asta.

Emily privea nedumerită ba la Nick, ba la ecran.

— El așteaptă un răspuns, spuse Nick și arătă către tastatură.

— Vorbești serios?

— Da. Încearcă și-ai să vezi.

Emily puse degetele pe tastatură, șovăi puțin, apoi începu să scrie.

— Ce înseamnă a fi aliat cu Erebos?

Bărbatul răscoli în foc cu un băț. Se ridicară scântei în aer, unde se răciră.

— Înseamnă depășirea unor granițe, învingerea unor granițe. Ceea ce înseamnă în final depinde de tine.

Emily ridică degetele de pe tastatură și îl privi uluită pe Nick:

— Tocmai mi-a răspuns. Cum funcționează asta?

— Nu am idee. Este una dintre ciudățeniile acestui joc.

Se stăpâni să nu zâmbească, pentru că vedea cum Emily era furată de joc.

Acum începuse să se audă și o melodie dulce, ceva cu flaute și viori, ceva foarte lin, foarte seducător. Surprinzător era faptul că aceasta era o melodie pe care Nick nu o auzise niciodată cât fusese în Erebos. Nici măcar o dată.

— Dumneavoastră m-ați sfătui să mă aliez cu Erebos? bătu Emily pe tastatură. M-ați sfătui să merg mai departe?

Bărbatul o privi pe Emily lung și fix:

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că întunericul este plin de perfidie și hăuri. Din unele nu mai ieși teafăr. Altele te devorează pentru totdeauna.

Lui Nick i se părea că Emily uitase complet de prezența lui. Privea fix cuvintele bărbatului, mâinile i se plimbau indecise

deasupra tastaturii și în cele din urmă puse și ea întrebarea pe care o pusese Nick.

— Dumneavoastră cine sunteți?

Bărbatul lăsă gânditor capul pe-o parte fără a o pierde din ochi pe Emily.

— Sunt un mort, nimic altceva.

Respirația lui Emily deveni sonoră.

— Dacă sunteți mort, ce faceți aici?

— Aștept și veghez. Vrei să mergi mai departe? Ori te întorci?

Avea ochii verzi, constată Nick și erau atât de vii încât ar fi putut să jure că îi mai văzuse. Pe o față din carne și oase.

— Merg mai departe, scrise Emily. La asta vă așteptați, nu?

— Toți merg mai departe, răspunse bărbatul mort. Ia-o spre stânga și aleargă de-a lungul râului până ajungi la un defileu pe care îl vei traversa… și vei mai vedea apoi.

Asta mi-a spus și mie, își aminti Nick. Dar asta nu era tot ce îi spusese lui.

— Și fii atentă la solul cu ochii galbeni.

Nick o avertiză pe Emily asupra țestoaselor agresive care îl atacaseră pe el, dar când aceasta a ajuns la defileu dușmanul veni de sus. Lilieci mici, dar foarte puși pe mușcat roiau în jurul anonimului și se repezeau să îl muște cu dinții lor ascuțiți. Bara roșie care era indicatorul vitalității se reducea consecvent.

— Trebuie să îți folosești toiagul! Apasă tasta din stânga mouse-ului! Nick trebuia să se stăpânească să nu îi ia mouse-ul din mână și să ucidă el liliecii. Adăugă: cu *escape* îi dobori și cu *space* sari tu.

Dură ceva timp și pe anonim îl costă o mulțime de sânge, dar până la sfârșit Emily omorî toți liliecii.

— Poți să le iei carnea, explică Nick. O poți vinde mai târziu în oraș.

Emily strânse indiferentă resturile.

— Și acum?

Dar întrebarea a fost pusă în timp ce se auzea deja zgomot de copite apropiindu-se. Fără să vrea Nick se aplecă. Ce ar zice solul dacă l-ar vedea aici? Dar în clipa următoare dădu din cap pentru a se convinge pe sine însuși. *El nu poate să mă vadă. Îl vede doar pe anonim. Chiar că m-am tâmpit.*

Emily își puse personajul să meargă în continuare prin defileu. În față era peretele de stâncă în mijlocul căruia se căsca grota;

pe ieșitură deja aștepta silueta cunoscută a solului călare pe calul înzăuat.

— Uau! Este înfiorător! șopti Emily.

Solul aștepta nemișcat, doar calul părea neliniștit, lovea pământul cu copitele și fornăia.

— Salut, anonimule. Pentru început te-ai descurcat bine.

— Asta mă bucură, scrise Emily.

— Dar va trebui să exersezi luptele, altfel nu vei avea viață lungă.

— În regulă. Solul își luă privirea de pe anonim și o îndreptă spre Emily, care involuntar își trase scaunul înapoi. Este timpul să primești un nume. Este vremea primului ritual.

— Ce trebuie să fac?

Solul săltă cu degetul lui osos grota din spatele său.

— Intră. Vei vedea ce urmează. Îți urez noroc și să iei deciziile corecte. Ne vom revedea.

Întoarse calul și dispăru în galop pe o potecă îngustă abia vizibilă deasupra capului anonimului.

— Bănuiesc că trebuie să urc treptele, nu? întrebă Emily.

— Da. Urci treptele și intri în grotă.

Anonimul dispăru în întunericul din interiorul muntelui și ecranul se înnegri.

— Va mai dura un timp, zise Nick. Nu trebuie să te enervezi.

Emily mișcă mouse-ul încoace și-ncolo, dar nicăieri nu apăru săgeata acestuia.

— Este tulburător de real, spuse ea după o vreme. Am avut impresia că solul chiar mă vede. De parcă ar fi vrut să îmi arate că știe prea bine că nu este vorba despre personajul manipulat, ci despre cel care îl conduce.

— Ți se va mai întâmpla asta des.

Ea privi imaginea lor reflectată în ecran.

— Acest prim ritual este dificil? Ceva asemănător cu chestia cu liliecii?

— Nu, este cu totul altceva. Vei vedea imediat.

Toc-toc! *Toc-toc*!

— Parcă ar fi bătăile inimii. Ce sunt astea?

— Înseamnă doar că se merge mai departe. Apasă *enter.*

Pe ecranul negru apărură litere roșii.

— Acesta este Erebos. Tu cine ești?

Va minți Emily? Își va declina un nume fals?

— Sunt Emily.

— Spune-mi numele complet.

— Emily Carver.

Șoapte fantomatice:

— Emily Carver. Emily. Emily. Carver. Emily Carver.

Este salutul lor și înainte de a te arunca în abis, gândi melancolic Nick. Emily îi căută privirea și îi zâmbi. Normal.

— Bun venit, Emily. Bun venit în lumea lui Erebos! Înainte de a începe să joci, am să îți expun regulile. Dacă nu îți sunt pe plac, poți oricând să închei jocul. Bine?

— Nu m-aș fi gândit la asta, murmură Emily în timp ce scria OK. De fapt sună cinstit.

— Bun. Iată prima regulă: ai o singură șansă de a juca Erebos. Dacă o irosești, s-a terminat, dacă personajul tău moare s-a terminat, dacă încalci regulile, s-a terminat. OK?

— Da.

— A doua regulă: când joci ai grijă să fii singură. Nu pomeni niciodată în joc numele tău adevărat. Nu pomeni niciodată în afara jocului numele personajului tău.

Emily luă mâinile de pe tastatură și îl privi pe Nick.

— Asta înseamnă că ar trebui acum să te dau afară, nu?

— Scrie simplu „da”, zise Nick. Pentru moment vei mai avea nevoie de puțin ajutor.

Chiar îl va da afară? El nu voia încă să plece. Voia să fie prezent la primul ritual. Poate chiar și la prima ei luptă.

Pe buzele lui Emily se ivi un mic surâs când scrise OK.

— Bine. A treia regulă: conținutul jocului este secret. Nu vorbești cu nimeni despre el. În special nu cu cei care nu sunt înregistrați. Cu jucătorii poți face schimb de păreri în timpul jocului, la focuri. Nu răspândești nicio informație în cercul tău de prieteni ori în familie. Nu răspândești informații pe internet.

— Încet mi se clarifică unele chestiuni, spuse Emily.

— Regula a patra: păstrează în siguranță DVD-ul Erebos. Ai nevoie de el pentru a porni jocul. În niciun caz nu îl copiezi, cu excepția situației în care solul ți-o cere să o faci.

— OK.

Ecranul era luminat, ba chiar lumina răzbătea în exteriorul lui. În luminișul însorit stătea anonimul, iar în spatele lui era turnul în care urma să aibă loc primul ritual.

Emily abia atinse silueta cu săgeata mouse-ului, că aceasta se ridică, își trase chipul de pe cap și porni către turn.

•

— Urmează decizii importante, spuse Nick. Nu te precipita. Te ajut eu.

Anonimul se afla în fața primei tăblițe din aramă. „Alege-ți sexul”.

— Nu este atât de important ce alegi aici, cu toate că bărbații sunt ceva mai puternici…

Emily deja făcuse clic pe „femeie”. Trupul anonimului se modifică, se subție, se profilară pieptul și coapsele.

— Scuze, Nick, dar este personajul *meu,* zise Emily.

„Alege un popor.”

— Bine, nu mă amestec, dar barbarii sunt grozavi, spuse Nick. Sunt pur și simplu puternici și rezistenți. Dacă eu aș mai fi ales o dată, aș fi barb…

Dar Emily se decisese singură.

Om? El privea dezamăgit. Cum de ea alesese omul?

— Știi, cu cei ca mine mă descurc cel mai bine, ripostă ea la întrebarea ce nu-i fusese pusă. Îmi place să fiu om.

„Alege-ți înfățișarea.”

Emily o dotă pe femeia-om cu păr roșu scurt și ciufulit și o îmbrăcă în negru: cizme, pantaloni, cămașă și haină. Doar cingătoarea era roșie, dar aceasta era la fel la toată lumea.

La trăsăturile feței zăbovi mai mult, o făcu blândă, prietenoasă și plină de umor, cu ochi căprui și sprâncene arcuite.

„Alege-ți o vocație.”

— Nu prea sună ademenitor, constată Emily. Dacă mă decid pentru bard, trebuie să și cânt?

Nick nu știa. El fusese cavaler, dar în timpul jocului nu trebuise să îndeplinească niciodată sarcini specifice cavalerilor.

— Cred că vocația nu este așa de importantă, răspunse el și Emily decise să fie bard.

În acel moment în turn intră gnomul. Nick uitase complet de el, de această vizită dezagreabilă din timpul primului ritual.

— Om? Oh, nu, glumeață chestie! Și jalnică, nu crezi? opină acesta în loc de salut.

— Nu, nu cred deloc.

— Oh! Oh! Oh! Și bard pe deasupra. Luptele nu îți plac? Preferi să lălăi?

Emily îl ignoră pe gnom și căută următoarea tăbliță de aramă. „Alege-ți aptitudinile.”

— Vindecarea este apă de ploaie, spuse imediat Nick. Asta se face pe seama puterii tale vitale. Eu am ales-o și a reprezentat o eroare.

Săgeata mouse-ului se învârti în jurul termenilor putere, rezistență, blestem cu moartea, furișat, facerea focului, piele de fier, cățărare…

— Cea mai bună dintre toate mi se pare a fi vindecarea, spuse Emily după o vreme în care gnomul sărea ba în stânga, ba în dreapta, cu grimase furioase. Doar joci cu alții, nu? Eu vindec pe cineva, data viitoare mă vindecă el pe mine. Găsesc că este foarte practic.

— Dar nu merge așa! strigă Nick. Tu trebuie în primul rând să ai grijă să progresezi singură. Dacă pierzi din puteri, nu reușești.

Gnomul întoarse capul.

— Ești singură, om-femeie? Respecți cea de-a doua regulă? Răspunde!

— Bineînțeles că sunt singură. De ce nu aș fi? scrise Emily.

Ea păli brusc și îngheță și Nick. Cum de îi venise gnomului ideea de a întreba așa ceva? Nu putea nici să o vadă și nici să o audă. În niciun caz. Nici solul nu putuse să facă așa ceva.

— Sunt prea înceată, murmură Emily. Dacă aș fi singură, m-aș decide mai repede. De-asta întreabă, eu așa cred.

De-acum înainte ea se grăbi. Alese vindecarea, promptitudinea, aprinderea focului, pielea de fier, detenta. După o scurtă pauză mai adăugă clarviziunea, rezistența, mersul pe apă, cățăratul și furișatul.

— Nu este o alegere rea, zise gnomul. Asta pentru un om. Păcat că nu vei trăi mult.

— Asta-i soarta, răspunse Emily și se concentră asupra alegerii armelor. Scoase din ladă o sabie îngustă, curbată, cu niște smaralde pe mâner. Și mai alese un scut din bronz.

— Foarte drăguț, dar din păcate sunt niște jucării, bombăni gnomul.

Ultima tăbliță: „Alege-ți numele!”

— Va fi un nume de om de-a dreptul respingător, chicoti gnomul. Petronilla, Bathildis, Aldusa sau Berthegund? Aștept. Noi așteptăm! Trebuie să știi un nume!

Emily ezită un moment.

— De fapt m-am gândit la unul. Să vedem ce zice despre el.

Hemera – scrise ea.

Nick a fost puțin dezamăgit. Hemera nu suna tocmai bine. Pentru urechile lui Nick aducea cu numele unei mașini de gătit. Dimpotrivă, gnomul se arătă impresionat.

— Abilă chestie. Rămâne de văzut. Hemera! Nu te juca cu stăpânul meu, omulețule!

Gnomul se îndreptă țopăind către ieșirea din turn. Nick se aștepta ca în final acesta să scoată iarăși limba lui incredibil de lungă, dar de data aceasta dispoziția gnomului se pare că era alta. Trânti ușa după el fără a mai scoate o vorbă. De pe pereții turnului se desprinse tencuială.

— Ce vrea să spună cu „abilă”? întrebă Nick.

— Asta descoperă tu singur. Evident Emily se amuza. Așa cum aș dori să descopăr eu însămi tot ce va urma. Ne vedem mâine, OK? De-acum înainte mă descurc eu singură.

Dar abia de-acum devine palpitant! Dezamăgirea era grea ca un pietroi în stomac.

— Ascultă-mă, tu subapreciezi lucrurile. Vei progresa mult mai rapid dacă te ajut și vei fi mult mai puțin rănită. Crede-mă!

Emily scoase casca din iPod și o conectă la computer.

— Ăsta a fost unul dintre ponturile tale, nu? Când o am în urechi nu mai aud ce spui.

— Dar…

— Gata, Nick. Doar ai văzut cât de suspicios devenise gnomul. O scot eu la capăt, OK? Voi respecta doar regulile ca toți ceilalți și voi juca singură.

Nick se recunoscu învins.

— În cazul în care o iei pe arătură, păzește-te, spuse el. Un ultim astfel de comentariu criptic nu poate să strice. Și dacă te blochezi ori dacă ai nevoie de ajutor, o fac cu plăcere. Sincer.

— Bine de reținut, răspunse Emily zâmbind. Mulțumesc, Nick.

Acasă consultă Wikipedia și descoperi că Hemera era fiica lui Erebos și reprezenta opusul tatălui ei. Hemera era zeița zilei, a dimineții, a luminii.

•

Unii spun că trebuie să fii născut pentru a învinge. Cu cât mă gândesc mai mult la acest lucru, cu atât sunt mai înclinat să fiu de acord. Dezamăgirea de a nu face parte dintre cei aleși am depășit-o de mult, totuși nu mă simt în stare să mai înfrunt o nouă înfrângere. Dacă în final voi triumfa, eu nu voi fi de față. Asta este gândită temeinic. Prezența mea în final nu este necesară, actorii vor fi alții. Ei vor urmări din toate puterile lor țelul meu.

Va fi curând. Apoi ceea ce aveam eu de făcut va fi încheiat și eu voi putea pleca. La sfârșit vor exista învingători și învinși. Cine vor fi învingătorii nu interesează. Decisivi sunt învinșii și mă rog ca ei să fie cei care trebuie.

24.

Nick se gândi la zeița dimineții imediat ce în dimineața următoare sună deșteptătorul. Hemera. Era nerăbdător să audă reacția lui Emily. Prin ce trecuse, cum se descurcase, dacă primise deja o sarcină. O va ajuta și o va asista la joc. Dacă el nu va fi în centrul întâmplărilor, era poate mai simplu să cunoască dedesubturile. Sub duș fluieră și se îmbrăcă în timp ce cânta. Va fi o zi bună.

De cele mai multe ori Emily venea la școală înaintea lui, stătea de vorbă cu prietenele sau cu Eric, dar astăzi nu o zări nicăieri. Îl văzu însă pe Eric care sporovăia cu câteva fete dintr-a XI-a. Părea mai relaxat decât cu câteva zile în urmă. Șocul pe care i-l provocase Aisha părea să fie depășit. *Dar dacă va redeveni activ contra lui Erebos*? Dar Nick avea îndoieli. Eric era probabil bucuros să nu se mai afle în centrul atenției.

Apoi veni Emily. Mergea repede, de parcă ar fi fost foarte grăbită. Eric îi făcu semn invitând-o în grupul lui, dar ea răspunse doar cu o înclinare a capului și trecu mai departe. Puțin înainte de a intra pe poarta școlii o acostă Nick.

— Bună, Emily!

— Bună!

Era evident că nu putea vorbi despre Erebos de față cu atâția oameni, dar o ocheadă, un surâs conspirativ… ceva acolo putea să îi scape. Nick îi cercetă chipul, dar acesta era lipsit de orice expresie precum un perete alb.

— Ora a patra? La bibliotecă? șopti jenat Nick.

Emily ridică din umeri.

— O să mai vedem.

Și îl lăsă baltă fără o vorbă în plus.

În fața lor se aflau Rashid și Alex, iar Emily coti spre ei. Ce voia de la ei? Nick nu mai înțelegea nimic. Privea fix, fără să îi vină să creadă, cum Emily urmărea pierdută buzele lui Alex, când acesta începu cu gesturi largi și o mină secretoasă să povestească ceva. Se întrebă doar ce o fi spunând acesta. Detalii despre joc nu prea era cel mai potrivit să ofere.

Întreaga zi a fost cu ochii pe Emily, dar ea fie îl evita, fie privea prin el și nu reuși niciun moment să o prindă singură.

Probabil că fiind atât de concentrat asupra lui Emily observă abia după-amiaza că tot timpul dădea de Colin. Nu putea spune dacă acesta îl supraveghea, dar, în orice caz, parcă era umbra lui. Nick se gândi dacă nu ar trebui să se ducă să vorbească cu el, să treacă peste cearta de ieri. Fuseseră oricum prieteni până nu demult. Dar ideea că Colin îi plasase lui Jamie scrisoarea de amenințare și poate îi sabotase și bicicleta îl oprea. La prima observație greșită i-ar fi turtit nasul lui Colin.

Pe măsură ce se scurgeau orele zilei pentru care se bucurase atât de mult, Nick se simțea tot mai pierdut. Cel mai bun prieten al lui era în comă, el și Colin nu mai aveau nici urmă de încredere unul în altul, iar Emily îl trata ca și cum nu ar mai fi existat. Oameni cu care fusese oarecum prieten, ca Jerome, îl priveau cu suspiciune. Cei despre care Nick știa că fuseseră excluși din joc încercau să fie pe cât posibil invizibili și nu aveau niciun chef de discuții, ca Greg.

Cândva după-amiaza, în curtea școlii, trenciul verde îi tăie calea lui Nick. Fata care îl purta trebuia să fie Darleen Pember. O cunoștea doar din vedere, dar își aminti că Jamie fusese interesat de ea. Față de Jamie avea o mulțime de datorii.

Nick privi în jur încercând să îl descopere pe Colin. În niciun caz nu i se va adresa lui Darleen dacă urmăritorul lui se afla prin apropiere. Dar nu era nici urmă de Colin. Așadar va trece la acțiune rapid.

O trase de-o parte pe fata care tocmai vorbea cu alte două colege.

— Darleen, ai găsit ieri un bilet în buzunarul hainei tale? Sau în altă parte, de exemplu într-una dintre cărțile tale?

Ea îl privi cu un amestec de teamă și curiozitate.

— Nu. De ce?

— Doar așa. Dacă găsești unul dă-i-l lui Mr. Watson, însă în așa fel încât să nu te vadă nimeni.

Ea își mușcă buza inferioară:

— Unul dintre acele bilete din care au primit Mohamed și Jeremy?

Cine erau Mohamed și Jeremy?

— Ce bilete erau acelea?

Ea ridică din umeri.

— Nu am putut să văd bine. Oricum nu erau scrise de mână, ci pe computer. După aceea Mohamed s-a declarat bolnav și lipsește deja de două zile. Tu știi ce scria în ele?

Nick dădu din cap.

— Nu sunt prea sigur. Te mai pot întreba ceva?

Zâmbetul ei era plin de așteptări și Nick spera că așteptarea nu îl privea pe el. Se uită în jur.

— Ești în interior? Ori afară?

Ea nu înțelese imediat. Nick simulă câteva mișcări de scrimă.

— Oh! Afară din păcate. Dar mie nu îmi pot face asta, eu deja am încercat să reintru în posesia jocului, am fost la câteva magazine și pe lângă asta am…

— Mai bine renunță. La tot. Comportă-te ca și cum jocul nu ar fi existat niciodată.

— Dar…

— Știu. Fă totuși așa.

Ea îl privi cu ochii mari. Nick încercă să și-o imagineze pe ea și pe Jamie stând pe o bancă, în parc, la cinema, într-o poiană plină de flori. Frumoasă imagine. Spera ca ea să îl întrebe despre Jamie. Dar ea nu o făcu.

•

Seara stătea în camera lui și nu știa ce să facă. Sigur era doar că nu mai suporta incertitudinea. Dacă se gândea bine, Emily se comporta logic ignorându-l pe Nick. Desigur. Doar că… doar că jocul îl discreditase cumva în ochii ei. În mintea lui era o imagine ce îl urmărise întreaga zi: solul care îi povestea lui Emily că Nick o spionase virtual. Că el ajutase la aducerea unei arme în terenul școlii. Și dacă mai apărea și fotografia lui și a lui Brynne, atunci chiar că trebuia să-și ia adio pentru totdeauna de la Emily.

Dar toate acestea erau prostii. Emily fusese rece pentru că își lua în serios acoperirea. O va suna și va clarifica tot. Pe loc.

Totuși, Emily nu răspunse la telefon și nici nu intră pe e-mail. După zece minute Nick mai încercă o dată și după o jumătate de oră sună din nou. Același rezultat.

Ei, da, probabil că ea juca. Nici el nu răspundea la telefon când juca.

Să se ducă până la ea? *Păi da, va suna de nebun la ușă și o va trezi pe mama ei depresivă, pentru că, fiind cu căștile pe urechi,*

Emily nu va auzi nimic. Probabil asta era valabil și pentru telefonul mobil.

Se așează în fața computerului și continuă să se gândească. Căută noi intrări pe pagina lui Emily. Însă, după *Noapte,* poezia deja cunoscută de el, nu mai apăruse nimic nou.

Restul serii și-l petrecu în fața televizorului, cu mama și tatăl lui. Nu-și mai amintea când făcuse asta ultima dată și tatăl lui se bucura, asta se vedea pe chipul său.

— A toci mereu este egal cu zero, zise el și-l mângâie ușor pe ceafă.

Noaptea Nick se visă în cimitirul Erebos, căutând zadarnic piatra funerară a lui Sarius, dar brusc toate inscripțiile păreau a fi scrise cu niște semne indescifrabile pe care el nu le cunoștea.

•

În ziua următoare Emily nu veni la școală. Nick stătea în laboratorul de chimie, privea locul ei rămas gol și îi venea să urle. Știa ce se întâmpla. La fel cum se întâmplase cu toți ceilalți: jocul o acaparase.

Nu ar fi trebuit s-o las singură. De ce să fi fost tocmai Emily imună? Dar acum era prea târziu. N-avea ce să mai facă, ea nu va mai vorbi cu el, nu îi va mai permite să se apropie de ea, va dori doar să-și îndeplinească bine sarcinile. El ar fi trebuit să-i povestească mai multe despre joc și în loc de asta o lăsase să cadă pradă jocului.

O sună în pauză, dar bineînțeles că ea nu puse mâna pe telefon. Bine. După ore se va duce la ea.

Odată luată această decizie se simți imediat mai bine. Va vorbi cu Emily și îi va reaminti de planul lor comun: stoparea lui Erebos. Mai ales că ideea fusese a ei.

Entuziasmul dură până la ora de engleză, când Nick deschise cartea și în ea găsi un bilet pe care mai mult ca sigur că nu și-l pusese singur.

Inima începu să-i bată mai repede. Despături biletul.

„Alături de Jamie mai este un pat liber.” Asta scria cu majuscule pe bilet.

Nick respiră adânc. Spera că nimeni nu îi remarcase spaima. Cu coada ochiului căută să-l identifice pe cel care l-ar fi supravegheat și care i-ar fi urmărit reacția, dar nimeni nu-i atrase atenția. Helen căsca și se scărpina absentă la ceafă. Colin? Citea. Dan și Alex șușoteau. Ei să fi fost? Alex îi tot rânjea

demonstrativ-prietenos lui Nick – asta să fie metoda lui de acoperire?

Împături biletul la loc și îl vârî în buzunarul pantalonilor. Deci mai era un pat liber lângă Jamie. Porcii! Cu asta practic se deconspiraseră. Accidentul fusese planificat, cineva sabotase frânele bicicletei lui Jamie. Pentru un joc căcăcios!

Brusc începu să îi urască pe toți atât de intens, încât ar fi preferat să sară în picioare și să îi pocnească cu scaunul peste urechi. Pentru ca ei să își facă o idee asupra modului în care distracția copioasă provoacă o traumă cranio-cerebrală. Privi din nou către Colin și deodată se simți covârșit de pornirea de a-l strânge de gât. Sări în picioare.

— Da? îl întrebă Mr. Watson. Ce este, Nick?

O să înnebunesc în clipa asta.

— Nu mă simt prea bine. Mă tem că ceva îmi stă în gât.

Era sigur că Mr. Watson va înțelege sensul dublu al vorbelor lui. Se vedea pe chipul lui, dar acesta nu mai întrebă nimic.

— Atunci poate că ar fi mai bine să te duci acasă.

— Da, mulțumesc.

Lui Nick îi era indiferent dacă cineva avea să creadă că era speriat de scrisoarea de amenințare primită în școală. Nu avea nicio importanță. Importantă era Emily, cu ea trebuia el să vorbească, cu siguranță că nu era atât de prinsă încât argumentele să nu mai aibă nicio influență asupra ei. El trebuia doar să îi vorbească despre teoria lui privitoare la Jamie și să îi arate scrisoarea. Acum. Repede.

Scoase telefonul din buzunar, va mai încerca o dată să sune.

Display-ul îl anunța că primise un mesaj. Îl citi:

Nu îmi trimite în niciun caz e-mailuri și nu încerca să mă contactezi pe Mess sau Skype. Dacă ai timp, vino la ora 16:00 la Bloomsbury, 32 Cromer Street, nu spune nimănui nimic și asigură-te că nu te urmărește nimeni. Emily.

Înghiți în sec, se uită în jur înfrigurat. Privi din nou ecranul. Nici pe e-mail, nici pe Mess – de ce? Știa Emily ceva nou? Respiră adânc și își făcu ordine în gânduri. Oricum din SMS rezulta că Emily avea vii toate cele cinci simțuri, ca și mai înainte. Și ea voia să îl vadă! Mai erau încă trei ore până la ora 16:00. Nick habar n-avea cum să-și stăpânească atât timp nerăbdarea.

În cele din urmă folosi orele rămase pentru a stabili că într-adevăr nu-l urmărea nimeni. Niciun om nu ar fi ocolit atât pentru a ajunge pe Cromer Street și pentru asta utilizase mai mult liniile de metrou.

25.

În fața casei cu numărul 32 stătea un individ foarte ciudat. Barbă roșie ca focul, păr lung roșu ca focul. Ambele împletite. Se pare că îl așteptase pe Nick, pentru că se îndreptă direct spre el.

— Tu ești Nick, așa este? Lady te-a descris bine. Eu sunt Speedy. Vino cu mine.

Acesta îl conduse pe Nick pe niște scări înguste până la al doilea etaj al casei. Acolo deschise o ușă din lemn vopsită în verde.

— Intră. Bei Cola, bere ori ginseng oolong? Victor susține că ceaiul ar face bine la creier. La el funcționează asta.

Nick, care în afară de o scurtă formulă de salut nu spusese altceva, ceru un pahar cu apă. De ce îl adusese aici Emily? Era și ea aici?

Îl urmă pe Speedy printr-o bucătărie impresionant de aglomerată, într-o încăpere mare în care domnea un zumzet pe mai multe tonuri. Nick numără douăsprezece computere, fără a mai socoti notebook-ul lui Emily. Ea stătea într-o nișă, la fereastră, cu casca pe urechi și privea extrem de concentrată ecranul.

— Mai bine să n-o deranjăm, zise Speedy. Tocmai se petrece o nebunie. Vino, te duc la Victor.

Îl conduse pe Nick pe lângă un teanc de diverse aparate, în spatele cărora era complet ascuns un bărbat grăsuț îmbrăcat în negru. Nick abia îl remarcă, pentru că atenția îi fu atrasă imediat de un ecran cu diagonala de cel puțin 22 de inchi, pe care un bărbat-șopârlă cu sclipiri lila tocmai ucidea un monstru ce semăna cu un vierme. Bărbatul-șopârlă era incredibil de competent în mânuirea spadei și mișcările lui erau fulgerătoare. Degetele durdulii ale jucătorului zburau pe tastatură și dirija mouse-ul cu precizia unui scalpel. Uriașul vierme nu avea nicio șansă, în ciuda dinților lui ascuțiți ca niște ace. Țac și acesta era tăiat în două jumătăți. Celălalt continuă să lupte până când șopârla îi reteză capul.

Speedy îi ridică bărbatului casca de pe o ureche:

— A venit Nick!

— Aha, la timp! Continui tu în locul meu?

— Sigur. Nick bea doar apă.

— Nu se pune problema.

Bărbatul se ridică și se întinse. Îi ajungea lui Nick cel mult până la bărbie.

— Trebuie cel puțin să guști din ceaiul meu. Eu sunt Victor.

— Mă bucur!

— Vom trece dincolo, unde vom putea discuta în liniște.

Îi puse căștile pe urechi lui Speedy, care deja făcea față altor inamici și arătă către o ușă plină de graffiti. Nick era deja cu mâna pe clanță, când îi veni o idee și îi strigă lui Speedy:

— Fă viermele bucățele! Taie-l în bucăți cât mai mărunte, poate găsești ceva!

Speedy ridică degetul gros și începu să toace inamicul căzut.

— Nu așa de repede, spuse Victor. O să sară în ochi deosebirea. Trebuie să păstrezi ritmul meu.

Un oftat adânc ieși din pieptul lui Speedy. Omul-șopârlă măcelărea mai ușurel, dar totuși, la fel de rapid și de priceput ca un bucătar japonez de sushi.

— Dă-i bătaie, zise Victor. Eu aduc ceai.

După ușa cu graffiti se aflau trei canapele uriașe și tot atâtea măsuțe. Dar niciuna dintre piese nu se potrivea cu celelalte. Nick nu era sensibil la așa ceva, dar numai combinațiile de culori rezultate erau suficiente pentru a-i provoca ușoare dureri de cap. Se așeză pe canapeaua cea mai hidoasă – verde oliv cu trandafirași galbeni și veliere albastre –, cel puțin așa nu mai trebuia să o aibă în fața ochilor. După câteva secunde pe ușă intră Victor cu o tavă al cărei aspect îl lămuri pe Nick că amestecul de stiluri era un sistem.

— Porțelan violet victorian ori Simpsonii?

— Tu fiind Victor, îți las porțelanul victorian, zise Nick și luă în primire o ceașcă pe care poza Homer trona deasupra inscripției „Trying is the first step towards failure”.

În timp ce Victor sorbea cu ochii închiși a încântare, din pântecoasa lui cană Nick avu posibilitatea să-l examineze mai amănunțit, ocazie cu care îi dădu cam douăzeci și doi, douăzeci și trei de ani. La prima vedere părea mai în vârstă, lucru datorat probabil bărbii. O barbă de mușchetar ca un triunghi cu baza deasupra buzelor și cu vârful în jos, sub bărbie. Victor arăta ca Portos, un Portos gotic, pentru că în urechi avea capete de mort

mari cât monedele de o liră, pe fiecare deget avea cel puțin câte un inel de argint – și aici capetele de mort ar fi obținut oricând o majoritate parlamentară urmată îndeaproape de șerpi. Pentru echilibru, la gâtul lui se bălăngănea un înger singuratic prins de un lanț.

— Bea-ți ceaiul, zise Victor.

Nick îl gustă din obligație și fu surprins de gustul bun al acestuia.

— Emily ne-a băgat în ceva cu adevărat neobișnuit, constată Victor după ce mai sorbi o dată din ceai. Trebuie să știi că eu mă pricep ceva la jocurile pe computer. Dar niciodată nu mi-a căzut în mână ceva ca Erebos.

— Ți l-a dat ea pur și simplu?

— Nici gând. În cadrul celui de-al treilea ritual. Eu sunt novicele ei. Își răsuci barba între degete, zâmbi și continuă: Sunt într-adevăr foarte nou, joc de-abia de azi-dimineață. Făcu o plecăciune și adăugă: Squamato, bărbat-șopârlă. De fapt am vrut să mă numesc Broccoli, dar simpaticul gnom din turn a fost cât pe ce să-mi ardă una cu plăcuța de bronz. Mi-a explicat că Erebos nu permite să fie luat în derâdere. Umorul nu este partea tare a acestui joc.

Lăsă cana jos.

— Dar este interactiv! Oh, Doamne ce interactiv este!

— Discută cu tine, știu asta, zise Nick. Când este întrebat, dă răspunsuri logice, corecte. Ai idee cum poate funcționa asta?

— Nici gând. La început chiar am crezut că stă cineva la un terminal central și mimează solul ori acești tipi morți. Dar asta nu merge. Emily spune că în același timp joacă o masă de jucători. Tu câți apreciezi că ar fi?

Pe Nick îl duse gândul la luptele din arenă. Și acolo nici măcar nu fuseseră toți jucătorii prezenți.

— Aproximativ trei sute ori patru sute. Poate chiar mai mulți.

— Tocmai asta este. Ar fi nevoie de o armată întreagă de soli cărora să le stea mintea la fiecare misiune și la legături. Performanțele de acest gen ale unui computer sunt de mii de ori mai mari decât cele ale oricărui om, dar în mod normal el nu poate susține o discuție complexă.

Cana lui Victor era goală, el își mai turnă ceai și îi turnă și lui Nick.

— Povestește-mi câte ceva despre misiuni. Emily a trebuit ieri să supravegheze o fată de treisprezece ani care se ducea să cumpere spray paralizant. Ea nu o cunoștea pe fată și nici fata nu o cunoștea pe ea, era probabil de la o altă școală. Dar solul i-a dat lui Emily o fotografie a fetei, i-a dat numele ei, ora la care făcea cumpărăturile și adresa magazinului. Totul exact. Cum au fost misiunile tale? Ceva ce ar conduce la un model?

Nick se gândi intens.

— Nu, din păcate. Eu a trebuit odată să duc o cutie din lemn de la Totteridge la Dollis Brook Viaduct. Ulterior cutia a apărut în școala noastră, era un pistol în ea. Am mai fotografiat un bărbat și mașina acestuia și… am invitat pe cineva la o cafenea.

Victor pufni amuzat.

— Nu sună foarte amenințător. Ai o oarecare bănuială cu privire la scopul acestor misiuni?

— Nu. Doar la ultima misiune scopul mi-a fost clar. Trebuia să îi pun digitalis în ceai profesorului nostru de engleză. El consideră Erebos… hm… periculos și încearcă să-i țină pe elevi departe de joc. Unul dintre gnomi a spus cândva că trebuie să-i tratăm pe dușmani ca pe niște dușmani și eu cred că asta este ce își propune jocul.

Victor păru tulburat.

— În ceai? întrebă el ca și cum acesta ar fi fost cel mai reprobabil lucru al însărcinării.

— Da, dar nu am făcut-o și de aceea am fost dat afară.

Nick fu surprins cât de bine îi făcea să vorbească despre acest lucru. Brusc totul a devenit mai puțin periculos.

— Te-ai gândit vreodată de ce jocul cere ceea ce cere? întrebă Victor după o scurtă pauză.

Nu, nu făcuse asta. Nu o luase în serios. Ei, da, de câteva ori îi trecuseră prin cap întrebări asemănătoare, mai ales când se dusese la întâlnirea cu Brynne și să facă fotografiile cerute. Cine avea ceva de câștigat de-aici?

Dar aceste gânduri trecuseră repede în plan secund. Erau însărcinări, simplu. Obstacole pe care trebuia să le învingă pentru a merge mai departe, ca la jocul acela în care lași în urmă bucățele de hârtie pentru marcarea traseului.

— M-am gândit că este vorba pur și simplu despre a face jocul mai interesant și mai palpitant, spuse el și de-abia acum, când vorbea cu voce tare, își dădu seama cât de neverosimil era.

Căzut pe gânduri Victor spuse:

— Dacă nu mă înșel, jocul îi face pe jucători să funcționeze împreună precum o mașină bine unsă. Unul ascunde ceva, următorul ia acel ceva și îl duce într-un alt loc. Unul cumpără ceva, un al doilea îl supraveghează și raportează, pentru ca jocul să își poată planifica următoarele acțiuni. Din ceea ce mi-a povestit Emily, cred că voi toți lucrați la ceva ce nu puteți cunoaște, pentru că fiecare dintre voi cunoaște doar o parte insignifiantă din acel ceva. O pietricică, două din imensul mozaic. Victor tuși, apoi adăugă: Și acum este și rândul meu, dar eu vreau să văd întreg tabloul, fir-ar să fie!

„Întreg tabloul.” Pentru o fracțiune de secundă în mintea lui Nick își făcu loc o imagine multicoloră, familiară, dar aceasta dispăru înainte de a-și da seama ce reprezenta.

— Știi ce ne-ar fi de ajutor? Dacă aș putea să cunosc mai multe istorioare ca acelea povestite de tine. Dacă noi am ști ce alte misiuni a mai dat jocul. Atunci am putea corobora informațiile și cine știe? Victor își frecă mâinile și adăugă: Poate că în final va rezulta că noi căutăm Sfântul Graal sau așa ceva. Ha! Ha!

Buna dispoziție care îl cuprinsese pe Victor era molipsitoare.

— Dacă vrei, am să încerc să-i întreb pe unii dintre foștii jucători, propuse Nick. Dar este posibil ca nimeni să nu îmi spună ceva. Când ești dat afară, ești instruit să nu spui nimic.

— O încercare nu strică. Între timp noi vom face aici propriul nostru laborator de cercetări. Sper că în curând va sosi momentul pentru saltul la următorul nivel. Sclipitorul meu Squamato este încă un Unu, ceea ce este de plâns.

— Trebuie să îl pui în dificultate. Când este pe punctul de a da ortul popii vine solul și îl salvează, îți dă o misiune și dacă o îndeplinești ești promovat la nivelul următor.

Victor se lovi cu palma peste frunte.

— Asta înseamnă că joc prea bine pentru a avansa? Este pervers. Așteaptă, trebuie să îi spun lui Speedy să mai dea și în bară…

Victor se strecură afară și reveni după un minut chicotind.

— Speedy tocmai se caftește cu un schelet supradimensionat. Vrei să vezi?

Vechea emoție se face resimțită în stomacul lui Nick. Da, voia să vadă, să fie acolo, normal.

Se postară în spatele lui Speedy care acum îl puse pe Squamato să-l atace nechibzuit chiar și pe cel mai puternic războinic numai oase, a cărui tigvă era împodobită cu o coroană. Nu puteau să audă ce s-a întâmplat – Speedy era singurul care auzea zgomotele în cască –, dar au văzut cingătoarea lui Squamato devenind tot mai cenușie. O lovitură a regelui-schelet pe care o pară greșit, încă una… și rămase întins, cu un rest de viață abia vizibil pe cingătoare, în timp ce în jurul lui lupta era în toi.

Nick își înfipse unghiile degetelor în palme. Pe mulți dintre luptătorii participanți nu îi cunoștea ori îi știa doar din arenă. Stai! Iată-l pe Sapujapu! Deci mai trăia, asta era bine. Iar acolo, în spate, lupta mai puțin îmbucurător Lelant. Nick cercetă în continuare ecranul și se surprinse căutându-l pe Sarius. Ce prostie. Prostie era și că celălalt Eu al lui lipsea dureros.

După câteva minute lupta se termină și apăru solul. Involuntar Nick se dădu un pas înapoi, se făcu singur idiot și reveni în spatele lui Speedy. Pe fondul negru apărură argintii cuvintele solului.

— Lelant a luptat ca un erou, merită răsplata cea mai mare.

Îi înmână elfului un sac cu aur și un scut care strălucea ca o stea. Sapujapu, ușor rănit, primi trei sticle cu băutură tămăduitoare, ceea ce era mult și Nick se bucură pentru el. Ceilalți primiră recompense mediocre, până când solul i se adresă lui Squamato.

— La început ai fost foarte îndemânatic și brusc te-ai dovedit slab. Asta nu îmi place.

— Oho! exclamă Victor.

— Îmi pare rău, am fost tulburat. Dar nu se va mai întâmpla, scrise repede Speedy.

— Sper pentru tine. Tu ești ca și mort. Dacă rămâi aici, vei muri. Dacă mă urmezi, te salvez. Care este decizia ta?

— Vin cu tine.

— Bine.

Solul îl ridică pe Squamato pe cal în spatele lui și plecă apoi cu el. Lui Nick îi părea tare rău că nu putea auzi melodia care cu siguranță însoțea călăritul lor.

Urmă ceea ce se întâmpla întotdeauna: în grotă solul puse cărțile pe masă. Squamato va trăi și va deveni un Doi, dacă îndeplinea o însărcinare.

— Astăzi la ora 19:00 te duci la Cavalry Memorial, în Hyde Park. În spatele monumentului se află niște bănci albe. Sub cea de-a treia din dreapta vei găsi un plic cu o adresă și cu câteva cuvinte. Te duci la adresă și scrii cuvintele cu un spray, sub formă de graffiti, pe zidul garajului, apoi îți fotografiezi opera iar Erebos te va face un Doi.

— Nu-i rău, murmură Nick.

Speedy reacționă absolut corect, părând surprins.

— Cred că nu înțeleg. Asta nu are nicio legătură cu jocul.

— Ba da, Squamato. Are mai mult decât gândești tu.

— Deci dumneavoastră vă referiți la adevăratul Hyde Park și la adevăratul Cavalry Memorial?

— Așa este.

— Și dacă acolo nu găsesc nimic sub bancă? Dacă acolo nu este nimic?

— Atunci te întorci și îmi spui mie asta. Dar să nu mă minți. Am să îmi dau seama.

Speedy schimbă o privire cu Victor care păru neplăcut impresionat.

— Misiunea nu este una tocmai legală, scrise Speedy. Ce se întâmplă dacă mă prinde cineva?

Solul trase adânc pe față gluga și ochii galbeni îi sclipiră în întuneric.

— Până acum te-au prins doar o dată. Dovedește-te iscusit și nu te mai văita. Ne vedem după îndeplinirea misiunii.

Întunericul se așternu peste Erebos.

— Pare o nebunie, constată Victor.

Le făcu semn lui Nick și lui Speedy să treacă în cealaltă încăpere, pentru că Emily părea că tocmai traversa o fază dificilă a jocului. Îi auzeau clicurile nervoase.

— La ce se referă cu „te-au prins doar o dată”? Nick era mirat. Cu ce te-au prins?

— În urmă cu ani de zile am avut o scurtă carieră de vandal-graffiti, răspunse Victor. Dar de unde știe asta Ochi Galbeni… habar n-am. Este o prostie. Aș prefera să car lăzi cu lemne prin Londra în loc să risc o acuzație pentru daune materiale.

— Dar ați văzut? interveni Speedy. El nu a remarcat că am jucat eu în locul lui Victor. A fost doar iritat că în final am acționat foarte nepriceput.

— Da, asta a ținut. Totuși, nu ne mai asumăm riscul. Jocul este fantastic de isteț. Câtă vreme nu știm ceva mai mult, vom proceda așa cum este sigur. În afară de asta, tu vei fi în curând novicele meu. Este clar, nu?

Speedy își trecu mâna prin părul lui roșu.

— Vreau să sper asta. Telefonează-mi când este momentul, acum plec. Kate mă așteaptă deja.

După plecarea lui Speedy, Victor începu să scotocească prin dulapuri – după doze de spray, bănuia Nick. Emily stătea ca și până acum în nișa ei, concentrată total pe joc.

El să plece? Să rămână și să o aștepte pe Emily? Nick răsfoia nehotărât o revistă despre computere, una dintre acelea aflate teancuri pe mese. Nu era încă edificat în privința lui Victor. Aceasta era locuința lui? Era biroul lui? Ambele? Care era de fapt ocupația lui?

Să îl descoasă acum nu era momentul potrivit, deoarece Victor se lupta cu munții de hârtii care voiau să evadeze din dulap.

Cu ce lupta Emily?

Se apropie de ea încet, ca să nu o deranjeze și aruncă o privire peste umărul ei. Hemera alerga printr-un fel de tunel. Pentru un Trei dispunea deja de o platoșă destul de bună și avea o spadă la fel de bună.

Înaintea și alături de ea alergau siluete cunoscute: Drizzel era acolo, ca și Feniel și Nurax. Hemera nimerise în același cerc în care se mișcase mai înainte și Sarius.

Buf! Câteva clasoare bubuiră pe podea. Victor deranjase echilibrul precar din dulapul lui supraaglomerat și acum conținutul acestuia se revărsa pe el. Dintr-o cutie de pantofi crăpată îi căzeau în cap cartușe goale pentru imprimantă.

Emily ridică scurt privirea, dar imediat se concentră din nou asupra jocului. Ieșise la lumină din tunel, acum stătea sub un arbore uriaș care printre frunze ascundea o coroană din aur. Dedesubt ardea un foc de tabără și treptat se lega o discuție.

Erau noutăți? Nu, discuția se referea la dificultatea de a găsi cristale ale dorințelor.

O privire aruncată asupra ceasului îl informă pe Nick că era aproape ora șase. Era mai bine să plece acum, Victor va pleca și el curând dacă voia să ajungă punctual la Cavalry Memorial.

Ultimele raze de lumină ale zilei se reflectau în părul lui Emily. Ei nu schimbaseră nici măcar o vorbă de când era Nick aici, dar era în ordine, ea nu trebuia distrasă. Dar era atât de frumoasă – pur și simplu Nick nu putea să plece, trebuia să ia cu el o amintire. Dacă nu erau vorbe, va fi o imagine. Scoase din buzunar telefonul mobil și îi făcu lui Emily o fotografie în fața notebook-ului. Ea nici nu observă. Nick vârî la loc telefonul, ca pe o comoară. Dar acum o va avea pe ea cu el.

Victor își găsise în cele din urmă spray-urile.

— Sper că nu sunt complet întărite, mormăi el și scutură o doză cu etichetă verde.

— Eu plec, zise Nick.

— În ordine. Reține că nu ai voie să ne trimiți e-mailuri nici mie și nici lui Emily. Nu sunt absolut sigur, dar m-ar mira dacă jocul nu ar avea acces la informațiile tale. Și înțelege ceea ce scriem noi, nu uita.

Nick promise că se va gândi la asta. Pe naiba, nu putea să înceteze să se gândească la asta. Solul îi citea comunicările?

În timp ce se întorcea acasă cu metroul privea mereu fotografia pe care i-o făcuse lui Emily. Ar fi vrut să sărute acum și aici ecranul mic, dar hotărî să aștepte până când va fi din nou singur.

26.

— Uită de asta, spuse Greg.

Cu toate că trecuseră aproape două săptămâni de la căzătură, juliturile se mai vedeau încă bine.

— Doar sarcinile, îl rugă Nick pentru a doua oară. Nu trebuie să știu cine ori ce erai tu, dar ar fi important să știu ce sarcini ți-a dat de rezolvat solul.

— De ce? Tu ești în afara jocului. Și nu mai poți reintra, indiferent de ce încerci, crede-mă.

Ce plictiseală! De la începutul săptămânii Nick încerca să găsească foști jucători pentru a-i trage de limbă, dar până acum rezultatele fuseseră jalnice. Și Greg tocmai era pe punctul de a-l lăsa baltă, dar Nick îl apucă de mânecă.

— Te rog! Nu ne vede nimeni. Am să-ți vorbesc și eu despre mine. Hai, spune!

— Și cu ce mă aleg? Sunt chestiuni de care nu sunt deosebit de mândru, nu am să te duc de nas, Dunmore. Acum lasă-mă în pace!

Își eliberă mâneca și dispăru într-una dintre clase.

Nick trase o înjurătură, se întoarse și dădu cu ochii de Adrian care se grăbea nevoie mare să se facă nevăzut. Parcă era personificarea conștiinței încărcate. Sprintă în urma lui.

— Hei! Stai! Ai tras cu urechea?

Adrian întoarse spre el fața lui palidă.

— Nu am auzit nimic. Dar ce nu voia să îți povestească Greg?

Nu era ceva corect ca Nick să își verse frustrarea pe Adrian, dar nu avea pe nimeni altcineva la dispoziție prin apropiere.

— Încetează odată cu spionatul! O să vezi că o să o iei cândva pe cocoașă de nu o să știi pe ce lume te afli!

— Lasă-l în pace pe micuț! se auzi o voce gravă în spatele lui Nick.

Helen. Acum chiar că nu mai înțelegea nimic.

— Tu ce te bagi? se răsti el.

— Ți-am spus să îl lași în pace. Dacă mai aflu că îl amenințI, nu o să-ți mai recunoști mutra în oglindă!

Nick privea perplex când la Adrian, când la Helen.

— Nu l-am amenințat, izbucni el. I-am spus ceva. Tu amenințți, mă amenințți pe mine!

— Bine că îți dai seama. Acum întinde-o!

Merita să îl privești pe Adrian, care era la fel de șocat ca Nick de ieșirea lui Helen.

— Gata, Helen, el nu mi-a făcut nimic.

— Hm… spuse Nick, asta o știi tu, o știu și eu, dar este evident că Helen crede că tu ai nevoie de o dădacă.

Și plecă lăsându-i pe cei doi împreună.

Ora următoare Nick avea engleză. Îl urmărea pe Mr. Watson fără a-l asculta vorbind despre teatrul elisabethan. De câteva zile nu mai aveau vești despre Jamie, ceea ce oricum era mai bine decât să fi existat vești proaste. Dar i s-ar comunica lui eventualele vești proaste?

La sfârșitul orei se opri demonstrativ lângă catedra la care se afla Mr. Watson – pentru ca nimeni să nu creadă că Nick ar fi avut ceva de ascuns.

— Știți cumva cum se mai simte Jamie? Nick își simțea gura uscată. Voiam să sun la părinții lui, dar nu reușesc. De aceea mă gândeam că poate dumneavoastră…

— Se află încă în comă indusă, spuse Mr. Watson. Dar situația nu pare rea. Șoldul se vindecă. Cele mai multe griji sunt din cauza rănii de la cap, așa ceva se poate lăsa cu urmări, dar asta o știi și tu.

Deci nimic nou. Nick mulțumi și ieși din clasă aruncându-i o privire scurtă lui Emily, privire la care aceasta nu răspunse. Ea vorbea cu Gloria, îi făcu un semn lui Colin și îl ignoră pe Nick. De zile întregi nu mai schimbase o vorbă cu el și nici Victor nu îl mai contactase. Nick își verifica permanent telefonul, în așteptarea unui SMS prin care să fie invitat în Cromer Street. Degeaba.

Ora următoare era iarăși o oră liberă. Ceea ce îl bucurase atât de mult încă de la începerea clasei a IX-a – timpul liber dintre orele de școală – acum îl deranja. Nu exista nimeni cu care să poată să împartă acest timp liber.

Pe de altă parte poate că nu era adevărat. Existau mii de subiecte în afară de Erebos pe care le-ar putea discuta cu ceilalți. Jucători sau nejucători. De exemplu Jerome, care se afla undeva în fața lui cu o doză de Red Bull în mână.

— Hei, Jerome, ce mai faci?

— Pfui!

— Ai fost la ultimul antrenament la baschet? Eu nu am fost, dar de data asta i-am scris un e-mail lui Betthany, ca să nu-i mai sară țandăra.

— Inteligent din partea ta.

Jerome închise ochii și sorbi din băutură.

— Deci, tu ai fost?

— Mda.

— Și?

— A fost OK.

Nick renunță. Ideea de a i se adresa lui Jerome nu fusese oricum una bună, pentru că acesta nu vorbea niciodată prea mult. De parcă fiecare cuvânt l-ar fi costat bani.

— Atunci pe curând, zise Nick și plecă gândindu-se că va găsi el ceva ca să treacă vremea.

În drum spre bibliotecă îl opri Eric.

— Ai un minut?

Simpla apariție a lui Eric făcea să se trezească în el gelozia. Ținuta lui atât de ponderată, de matură…

— Da?

— Mă îngrijorează Emily. Ar fi posibil ca ea să joace acum jocul vostru?

Nick zâmbi. Ea nu îl pusese la curent pe Eric.

— Habar n-am. Iar eu nu mai joc, știi asta.

— Da? Eric ridică din sprâncene. Este bine pentru tine.

Lui Nick îi stătea pe buze o replică arogantă. De unde să știi tu asta! Dar o înghiți, pentru că Eric l-ar putea eventual ajuta.

— Da, de un timp am început și eu să cred asta. Problema mea este că aș discuta cu câțiva… dintre cei în chestiune. Știu că nu sunt unicul ex-jucător, dar nu găsesc o cale de a-i aborda pe ceilalți.

Eric își țuguie buzele:

— Și te miră? De ce ar avea încredere în tine? Tu nici măcar nu poți dovedi că ai fost exclus din Erebos.

Era ceva adevăr în asta. Dar…

— Dacă tu le-ai spune că pot să aibă încredere în mine, ei ar face-o.

— Posibil, dar Nick, eu abia te cunosc. Eu știu de la Jamie că tu te-ai schimbat foarte mult. Nu aș putea băga mâna în foc pentru tine.

Incredibil. Eric era chiar simpatic când refuza pe cineva. Nick mai făcu o ultimă încercare.

— Aș vrea să fac ceva împotriva lui Erebos. Am fost în interior, cunosc mecanismul. Mare parte din el în orice caz. Dar în spatele jocului se ascunde mai mult. Trebuie să descopăr despre ce este vorba și pentru asta am nevoie de mai multe informații.

Eric ridică din umeri cu regret.

— Înțeleg, dar le-am promis celor care au discutat cu mine că voi păstra tăcerea în ce îi privește. Și îmi țin promisiunea, după cum vezi.

Toți tac precum peștii, indiferent de ce parte sunt, gândi Nick.

— OK, atunci fiecare luptă de unul singur.

Perspectiva de a apărea cu mâna goală data viitoare în fața lui Victor îl indispunea. Cui putea să i se mai adreseze? Lui Darleen. Ea nu mai juca. În plus ea mai pomenise de un anume Mohamed și de un Jeremy care ar fi primit scrisori de amenințare –, dar asta nu însemna nimic. Și Aisha primise una. Greg era cu siguranță ieșit din joc, dar nu vorbea defel.

Nick va vorbi cu Darleen. Ea nu se arătase nici intimidată și nici tăcută. O găsi în cele din urmă la autoservire și însoțită de chicotelile prietenelor ei; o trase afară, pe coridor, unde era mai liniște și unde el putea să controleze mai ușor situația. Nici urmă de Colin, Dan ori Jerome.

— Iarăși tu, spuse ea și zâmbi. Kelly și Treza sunt deja invidioase de nu mai pot.

S-ar potrivi bine cu Jamie, își zise Nick în gând.

— Darleen, spune-mi… începu el prudent. Ai spus că nu mai joci. Fă-mi un hatâr: povestește-mi câteva chestii trăite de tine pe când încă jucai.

Ea reacționă nesigură:

— Dar tu însuți ai spus că trebuie să mă comport ca și cum jocul nu ar fi existat.

Nick se mai uită o dată în jur.

— Trebuie să vorbești numai de data asta. Cu mine.

Auzi apropiindu-se oameni, o luă de mână pe Darleen și o conduse într-o clasă goală. Trase ușa după ei și se sprijini de ea.

— Ce să-ți povestesc?

— De exemplu ce sarcini ai îndeplinit. Ceva deosebit?

Ea se gândi în timp ce cu coada ochiului îl urmărea pe Nick, de parcă nu era sigură dacă i-ar putea destăinui lui astfel de chestiuni.

— Îți mai amintești de notebook-urile sustrase?

— Da, sigur.

— Eu am stat de pază. Dacă apărea cineva, trebuia să dau alarma prin telefonul mobil. Dar nu spune asta altora, pentru că am să neg.

Nick se strădui să valorifice cumva informația.

— Știi ce s-a întâmplat cu notebook-urile?

— Nu. Dar îmi imaginez. Erau destinate celor care nu puteau intra în joc, pentru că nu posedau un computer propriu. Cred că Aisha a primit un astfel de computer.

Avea sens, putea fi o piesă în puzzle-ul lui Victor, dar nu ajuta la altceva.

— Altceva?

— Doamne, dar curios ești. Fata oftă, apoi continuă: Am copiat niște documente pe care le-am scos dintr-un coș cu hârtii din Kensington Gardens. Dar nu mă întreba ce era cu acelea. Niște chestii juridice, un teanc de hârtii. Nu am înțeles o boabă din ele.

Nick ar fi dat mult să poată să arunce o privire pe „chestiile juridice”.

— Altceva? Ai amenințat vreodată pe cineva… ori ai eșuat în îndeplinirea unei misiuni?

Privirea ei alunecă într-o parte.

— Nu. Dar știu la ce te referi tu. Nu, nu am făcut asta. Restul misiunilor mele au fost inofensive. Să scriu o lucrare pentru cineva, să cumpăr o cartelă de telefon și să o dau… chestii din astea.

— Și cum de-ai fost dată afară din joc?

— Pentru că nebuna de maică-mea mi-a interzis accesul la internet timp de trei zile. Atunci solul a susținut că nu mai reprezint o valoare pentru el. Nu este asta o obrăznicie? Îmi vine să urlu de furie! Ca și cum eu eram de vină!

— OK, mulțumesc. M-ai ajutat foarte mult, dar cred că ar fi mai bine să pleci acum, înainte ca vreun paznic al regulilor să ne descopere.

Ea dădu din cap.

— A fost o chestie grozavă, nu? Crezi că ne-am întâlnit vreodată în joc?

Nick zâmbi.

— Nu știu. Ce nume aveai?

Ea șovăi puțin, apoi ridică din umeri.

— Samira.

— Hei, chiar ne cunoaștem! Erai o femeie-pisică, așa este? Erai de față când am intrat în joc!

— Zău? Tu cine erai?

Undeva în adâncul lui Nick simți o înțepătură când se gândi la celălalt Eu al lui la timpul trecut.

— Sarius, răspunse el. Eram Sarius.

27.

Un nou week-end. Și în sfârșit o invitație de la Victor. Vor petrece cu toții noaptea în studioul lui, cum îi spunea el.

— Vom juca, vom conversa, vom bea ceai, spusese el la telefon. Trebuie să vii neapărat. Am dat de niște chestiuni foarte interesante!

— Bine că mai frecventezi și tu oameni, spusese mama, când el îi vorbise de planurile lui. În ultimul timp nu te-ai mai dezlipit de birou.

Nick porni la drum cu sacul de dormit, salteaua și cu o rezervă enormă de saleuri. Probabil că lăsa o impresie stranie. La fiecare intersecție, la fiecare colț privea în jur să vadă dacă era urmărit și folosi din nou incredibile căi ocolite cu metroul, pentru a scăpa de eventuali urmăritori invizibili.

— Bine ai venit, prietene! Victor îi deschise ușa și îi preluă lucrurile. De mult timp nu am mai participat la o petrecere în pijama! Sper că vei spune un „da” ceaiului și un „Salut” lui Emily!

Emily stătea în același loc ca data trecută. Când intră Nick, ridică scurt privirea, arătă ca spre a se dezvinovăți spre notebook și apoi continuă jocul. Dincolo de ea, lângă perete era sprijinit un rucsac roșu de camping. Oare rămânea și ea peste noapte?

Pe canapelele kitsch din camera alăturată erau deja tolăniți Speedy și o fată al cărei păr vopsit negru ca pana corbului era ras pe o parte a capului.

— Kate, o prezentă Speedy. Logodnica mea.

— Mă bucur!

Kate zâmbi, descoperind cu această ocazie niște incisivi decorați cu strasuri.

— Este rândul tău Speedy, zise Victor. Știi că nu trebuie să expui campionul din tine.

— Că doar nu sunt prost, mormăi Speedy și se retrase, așezându-se la un alt computer decât cel la care jucase ultima dată.

— Așa trebuie să fie, explică Victor care observase privirea lui Nick. Primul lucru pe care garantat îl verifică programul este adresa IP. Dacă o cunoaște, nu te lasă să vezi nici cel mai mărunt brăduț al secvenței de deschidere.

— Cum a decurs acțiunea ta graffiti?

— Oh, bine. Victor îi puse lui Nick pe masă o ceașcă de forma unei caracatițe care își încrucișa prietenoasă două dintre tentacule pe post de mâner. Am găsit biletul, m-am dus la adresa indicată, am scris cu spray-ul și nu am fost înhățat.

Victor dădu de-o parte câteva reviste despre computere și scoase la iveală o fotografie: un perete de casă pe care era scris cu litere negre-albăstrui „Cine ne fură visurile ne omoară”.

— Este un citat din Confucius, explică Victor. Cel care a programat Erebos stă bine cu citatele.

Nick trebuie să fi avut o privire iritată, pentru că Victor mustăci.

— Împacă-te cu gândul că Erebos nu s-a inventat singur. Există cineva care a scris un text-sursă, ca la orice program. Doar că cel de-aici este un campion al programelor. O chestie inimaginabil de trăsnită.

Nick ar fi putut să jure că ochii lui Victor se umeziră.

— Știi de câți ani se încearcă realizarea unui program care să vorbească și să gândească precum omul? Ce valoare crezi că ar avea această realizare? Milioane, Nick! Miliarde! Dar nouă ni se servește gratis jocul, la un pachet de cornflakes! De ce?

Nick încă nu privise chestiunea din această perspectivă. De la început jocul fusese pentru el un interlocutor viu și nu îi trecuse prin cap să îl evalueze financiar.

— Pentru că… urmărește un scop? interpretă el întrebarea lui Victor, lucru pentru care fu răsplătit cu o privire caldă.

— Exact! Este un instrument, instrumentul cel mai scump, cel mai ingenios din lume! Mă înclin cu modestie și venerație în fața creatorului acestei realizări. După ce mai sorbi o dată din ceai, continuă: Cineva care realizează așa ceva nu o face de florile mărului. Deci ce ne comunică el nouă, respectiv necunoscutului proprietar de garaj?

— Cine ne fură visurile ne aduce moarte.

— Că vrea să îl omoare? Sau că celălalt îl amenință cu moartea?

— Exact. Mie mi se pare un avertisment. În orice caz nu este un citat oarecare, după cum nici adresa nu este una oarecare.

Victor fărâmița un pesmet, în timp ce Nick mai că nu exploda de nerăbdare.

— Și? Cine locuiește acolo?

— Hm… din păcate lucrul acesta este cât se poate de banal. Este un contabil, divorțat, fără copii, managerul unei firme care exportă produse alimentare. Ceva mai banal nici că îți poți imagina. Dar bineînțeles că în plan particular el poate fi dracul gol.

Un contabil. Într-adevăr, deloc palpitant.

— Tu ai dat de piese componente ale puzzle-ului?

— Mă tem că nu. Am dat doar de o singură fostă jucătoare dispusă să vorbească.

Nick vorbi despre misiunile lui Darleen – furtul computerului, copierea de acte și cartela de telefon mobil. Victor își nota tot.

— Cine știe, poate că ne vom lămuri cândva, spuse el. Să ne întoarcem la implicațiile ascunse în spatele jocului. Poate că ele ne spun mai mult. Cum stai cu cunoștințele de istoria artei?

Aoleu! Nick clătină din cap.

— Îmi pare rău, nu te-ai adresat cui trebuia.

— Bun. Atunci vom începe cu ornitologia. Ce îți spune numele de Ortolan?

— Este dușmanul pe care îl combat luptătorii Erebos, zise Nick bucuros că poate da un răspuns potrivit.

— Foarte corect. Victor răsuci între degete vârful mustății, arătând acum ca un scamator înainte de a scoate iepurele din joben. Pot să-ți arăt o fotografie a lui Ortolan?

Exista o fotografie?

— Evident, vreau să o văd.

Victor luă de alături un notebook.

— Acesta nu are nimic comun cu Erebos. Adică putem intra pe internet fără ca programul să știe și să ne dea peste degete. Victor săltă capacul notebook-ului și continuă: Așa și acum să căutăm numele Ortolan.

Nick introduse cuvântul în Google. Prima încercare îl duse pe Wikipedia, unde făcu clic pe link.

— Dar este stupid, constată el.

Ortolan nu era altceva decât denumirea presurei de grădină, o pasăre cântătoare care în Franța și în Italia trece drept delicatesă.

— Aiuritor, nu? spuse Victor. Nu am descoperit din păcate ce vrea să ne transmită programatorul cu asta, dar este neîndoielnic că el vrea să ne spună ceva. Am descoperit însă ceva ce sunt sigur că îți va plăcea. Victor pocni din palme ca un copil aflat în fața tortului de ziua lui și puse pe tastatură un deget împovărat cu un inel decorat cu cap de mort, dar se răzgândi și zise: Nu, vreau mai întâi să te întreb ceva. Ai fost pe vreuna dintre dubioasele arene de luptă? Mâine-noapte mai este organizată una și toți eroii fac deja pe ei de emoție.

Nick zâmbi.

— Da, am fost într-o arenă, dar nu am mai ajuns la a doua. Este ceva palpitant, ai să vezi!

— Grozav! Cu siguranță că trebuie să te înscrii pentru așa ceva. Spune-mi unde.

Lui Victor îi plăceau fără îndoială ghicitorile.

— A doua oară direct în arenă, la maestrul de ceremonii. Prima dată la un soldat, Taverna lui Atropos.

Rânjetul lui Victor luă forma unei expresii buimac-poznașe.

— Atropos ai spus?

— Da. Și?

— Unde vom ajunge!? strigă Victor cu o disperare mimată. Copiii nu mai învață nimic la școală! Spune-mi cel puțin dacă la acest maestru de ceremonii ți-a atras atenția ceva.

— Nu se potrivea cu jocul. Nu arăta ca celelalte personaje, ci… părea oarecum fals. Eu i-am zis totdeauna Marele ochios.

Victor se amuză copios.

— Foarte frumos, foarte potrivit. Dar nu ți s-a părut cunoscut acest ochios? El căscă ochii mari și încercă să imite expresia feței ochiosului.

— Nu, îmi pare rău.

— Atunci privește.

Victor scrise o adresă pe browser și se deschise pagina de web a muzeelor Vaticanului. Alte două clicuri, după care întoarse notebook-ul astfel ca Nick să vadă mai bine ecranul.

— Îl ai aici pe Ochiosul tău. Pictat de Michelangelo în persoană.

Dură câteva clipe până când Nick își reveni. Ceea ce îi arăta Victor era o pictură uriașă pe care erau reprezentate sute de personaje. În centru se aflau Isus și Maria, iar în jur, pe diverși nori stăteau în picioare ori jos oameni pe jumătate goi. Mai jos câțiva îngeri suflau în trâmbițe, iar alți îngeri trăgeau oameni dinspre pământ spre cer. În marginea de jos a tabloului erau câteva siluete gârbovite în noroi și acolo, puțin mai în dreapta mijlocului părții de jos a picturii… era el. Maestrul de ceremonii, exact cum îl știa Nick din Erebos. Doar cu șorțul de piele pe el, cu smocul bizar de păr pe cap și cu toiagul cel lung pe care tocmai îl ridica de parcă ar fi vrut să îi lovească pe oamenii aflați în barca lui.

— Da, el este! strigă emoționat Nick.

— Știi și cum îl cheamă?

— Nu.

Victor se îndreptă și luă o mină serioasă.

— Este Charon, luntrașul care în mitologia greacă trece cu barca lui morții peste râul Styx, în împărăția morților.

Nick privi mai atent tabloul și involuntar îl trecură fiori. Aici Charon mai curând îi ciomăgea pe cei care treceau Styxul.

— Merită menționați poate și părinții ochiosului tău. Charon este fiul lui Nyx, zeița nopții și… al lui Erebos.

Lui Nick îi vâjâia capul.

— Și ce semnificație au toate astea?

— Greu de spus. Dar poate că ne mai lămurim dacă privim titlul capodoperei lui Michelangelo. Privește!

Și cu săgeata mouse-ului indică cele scrise sub fotografie:

Michelangelo Buonarotti
Judecata de Apoi
Capela Sixtină

— La Judecata de Apoi Dumnezeu îi separă pe cei mântuiți de cei osândiți, spuse Victor. Nu este o priveliște deosebit de frumoasă. Iar eu mă întreb dacă nu cumva jocul face ceva asemănător. O alegere. Altfel de ce ar trebui eliminați fără nicio milă cei care nu îndeplinesc misiunile date?

— Asta nu este ceva cam deplasat?

Cu câteva clicuri Victor mări imaginea în așa fel încât trăsăturile chipului lui Charon să se vadă detaliat.

— Posibil deplasat. Dar înainte de toate este gândit totul până la ultimul detaliu. Ce spuneai mai înainte? Că locul în care te-ai înregistrat pentru cafteala din arenă se numește Taverna lui Atropos?

— De fapt se numește „La ultima tăietură”, precizează Nick.

— Oh, băiete, sărmanul meu băiat orb! strigă teatral Victor și scrise din nou ceva. Privește: Atropos este una dintre moire, zeițele sorții la greci. Ea este cea mai mare și sarcina ei este de a reteza firul vieții oamenilor. Ultima tăietură. Victor închise notebook-ul oftând, apoi adăugă: Jocul ne pune la dispoziție indicii foarte clare. Programatorul are o mare slăbiciune pentru mitologia greacă. Asta este una. Fiecare simbol pe care îl folosește are legătură cu ruina și cu moartea. Asta este alta. În combinație cu genialitatea programului și a factorului de dependență pe care îl induce... Ai! Ai! Ai! Un butoi cu dinamită sub fund nu m-ar neliniști mai mult.

Neliniștit nu arăta deloc a fi Victor, era mai curând profund satisfăcut. Își umplu iarăși ceașca și se rezemă de spătar.

— Toate bune și frumoase, spuse Nick după ce amândoi tăcură o vreme. Dar ce facem noi acum cu ceea ce știm?

— Degustăm plăcerea de a fi atât de abili, răspunse Victor. Și căutăm noi indicii. Cândva vom da de ceva de unde vom putea începe.

În următoarea jumătate de oră Nick asistă la modul în care Speedy a devenit în turn barbarul Quox. Victor îi puse la dispoziție hârtie și un pix, cu ajutorul cărora Nick notă detaliile descoperite în turn. Tăblițele erau din aramă – avea asta vreo importanță? El notă fiecare spusă a gnomului și căută mesaje ascunse. Kate îl ajută atrăgându-i atenția asupra zgârieturilor de pe peretele turnului. Nick le copie. Ascundeau acestea o imagine, un plan, un nume?

Victor se așeză din nou la computerul lui și îl dirijă pe Squamato care își agita spada peste stepa aridă. La fiecare câțiva pași, din pământ țâșneau vipere de mărimea unui om care încercau să-l muște, după care dispăreau din nou sub pământ. Dar se pare că Victor dispunea de un al șaselea simț, pentru că le evita de fiecare dată și nu se lăsă mușcat niciodată.

În acest timp Hemera stătea lângă un foc împreună cu ceilalți luptători, printre care se afla și Nurax și discuta despre următoarele lupte din arenă. Nurax susținea că își propusese să

avanseze cel puțin două niveluri și, dacă totul se va desfășura conform planului său, poate chiar va încerca să lupte pentru un loc în Cercul Interior.

Emily se sucea neliniștită pe scaunul ei. Nick presupuse că era nervoasă pentru că el privea peste umărul ei. Se retrase cu notițele lui în camera alăturată, se așeză pe canapeaua cu corăbii și trandafiri și deschise notebook-ul despre care Victor afirmase că era curat. Gândul că propriul lui computer de acasă nu mai era curat îl neliniștea. De aceea insistase Emily ultima dată ca el să nu îi mai dea în niciun caz e-mailuri?

Dacă acest computer de aici nu era supravegheat de Erebos, ce ar fi dacă ar intra pe Google?

Scrise Erebos și găsi link-ul „Erebos – jocul”, de pe care ultima dată se alesese cu un avertisment personal. Făcu clic pe el și textul care apăru era cu totul altul:

Slavă ție, stea curată
Voie bună pe pământ
Astăzi te simțim aproape
Sol din Rai cu Soare sfânt
Vraja ta aduce iară
Pe popor lângă popor
Toți pe lume frați noi suntem
Când apari ușor în zbor

Nick închise pagina clătinând din cap. Cunoștea textul dintr-o simfonie de Beethoven. Dar aici textul nu avea niciun sens. Era gândit doar pentru cei care treceau peste el ca nejucători. Lipsit de importanță. Cercetările merg mai departe.

Nick intră pe Google, căută „tăblițe din aramă” și dădu peste o mulțime de oferte ale producătorilor de table de cupru; în afară de asta mai constată că tăblițele din aramă au o legătură și cu redarea de ilustrații în cărțile vechi. Apă de ploaie.

Mai încercă apoi combinația de „șerpi” cu „mitologie greacă”. Rezultă hidra cu nouă capete – dar șerpii lui Victor aveau doar un cap. Mai exista un șarpe care se încolăcea pe toiagul lui Asklepios și unul care păzea oracolul din Delphi. Niciunul care să sară din pământ.

Ce urma? Nick aruncă o privire prin ușa întredeschisă care dădea în camera alăturată. Toți erau preocupați cu jocul, doar

Kate bocănea prin bucătărie. Se duse să vadă dacă o poate ajuta, dar cele două tăvi cu pizza dispăruseră deja în cuptor.

— Spune-mi, care este de fapt numele de familie al lui Victor? întrebă el.

— Lansky. Kate roti regulatorul de temperatură un milimetru în plus, oftă și îl readuse la poziția anterioară. Cuptoarele străine sunt groaznice, îmi fac pizza ori moale ori o înnegresc. Pot doar să sper că ție îți place șunca italiană și orice cantitate de ceapă.

— Oh, sigur. Mulțumesc.

Nick se retrase pe canapeaua lui și tastă Victor Lansky pe Google. Găsi un Victor Lansky în Canada și unul în Londra. Bingo! Pe scena jocurilor pe computer Victor nu era un oarecare. El edita chiar o mică revistă cu jocuri care, deși apărea neregulat, se bucura de un bun renume. Aha, mai era ceva: un anume Zobbolino scria pe home-page că este prieten bun cu celebrul, dar și temutul Victor Lansky.

> „Victor și cu mine avem amintiri comune de pe vremea în care toate zidurile și vagoanele tramvaielor erau nesigure în fața artei noastre. *To spray or not to spray* era problema care nu se punea niciodată. Eram zeii multicolori ai graffiti-ului și, dacă nu ne-ar fi prins atunci, încă am mai da culoare Londrei.”

•

Nick citi textul de câteva ori. De aici rezulta clar că odinioară Victor se ocupase cu graffiti și că fusese prins. Erebos putea să citească cele de mai sus și cerea ca fiecare să se înregistreze cu numele lui corect. Probabil că făcea verificări legate de fiecare novice. Uau!

Erebos extrage informații de pe internet – notă Nick. *La asta noi încă nu ne-am gândit. De pe întregul internet*? *Cu siguranță că analizează hardul și poate că urmărește paginile care sunt vizitate în rețea. Astfel jocul devine atotștiutor.*

Dacă așa stau lucrurile, Erebos a citit și protocolul de Mess de pe computerul lui Nick și dialogul cu Finn. De aceea știa de tricoul Hell-Froze…

Lui Nick i-ar fi plăcut să discute gândurile sale cu Victor, dar Squamato era pe moment foarte preocupat să escaladeze un zid gigantic fără să se prăbușească. Nick bău nerăbdător două cești cu ceaiul care între timp ajunsese rece ca gheața. Pe a treia o

răsturnă când întinse mâna din nou după carnețel, pentru a revedea cele scrise.

— La naiba!

Ridică notebook-ul, cinci kilograme de reviste despre computere și notițele lui, ultimele suferiseră cel mai mult.

— Oh, sunt probleme aici?

Cu un zâmbet obosit și cu ochii roșii Emily stătea în ușă.

— Da, sunt un neîndemânatic. Așteaptă, mă duc să aduc o cârpă!

Nick dădu fuga în bucătărie, căută și găsi o rolă cu prosoape de hârtie și reveni în fugă. Între timp Emily încercase cu ajutorul unor șervețele să împiedice scurgerea ceaiului pe podea.

— Ce mai face Hemera? întrebă Nick ștergând de zor.

— Are o rană la stomac și una la picior. Sunetul devenise insuportabil în căști. Emily se lăsă să cadă pe cea de-a doua dintre canapelele oribile și căscă. Am urgent nevoie de o cafea, dar Victor nu are așa ceva în casă. Am de îndeplinit astăzi încă o însărcinare, din fericire nimic dificil. În orice caz este vorba despre ceva ce nu îmi face nicio plăcere.

Căscă din nou.

— Mă duc la Starbucks și îți aduc cafeaua, se oferi Nick.

— Este mult prea departe, spuse Emily și adăugă imediat: Vin cu tine. Oricum am nevoie de aer proaspăt. Și de o cabină telefonică.

— Pentru însărcinare?

Ea confirmă.

— Orice cabină telefonică. Ceea ce înseamnă că nu trebuie să străbat toată Londra.

Nick privise precaut pe fereastră, dar nu văzuse nimic suspect; acum, în ușa casei, mai privi o dată cercetător în jur.

— Dacă cineva ne pândește, se ascunde bine.

Merseră pe Cromer Street și cotiră pe Gray’s Inn Road, care la această oră nu mai era aglomerată. Emily privi de mai multe ori înapoi peste umăr când drumul lor se intersecta cu cel al altor grupuri de tineri. Neliniștea îi mâna pe amândoi tot mai repede înainte. Ajunseră la King’s Cross Station, văzură prima cabină telefonică și Emily se opri.

— Nu pot să fac asta, constată ea sec.

— Ce nu poți?

— Să dau un telefon de amenințare. Se uita la Nick implorator, de parcă spera ca acesta să îi ofere o cale de ieșire din dilema ei. Nu pot nici măcar să încerc să fac amenințarea mai voalată, pentru că am un text de respectat.

— Oh, asta este neplăcut, zise Nick conștient cât de plat suna răspunsul lui. Dar privește-o ca având un scop de studiu. Tu nu crezi ce spui. O faci pentru a da de urma lui Erebos.

— Numai că victima nu știe asta, murmură Emily.

— Gândește-te la Victor și la citatul din Confucius.

— Din păcate mesajul meu nu este din partea lui Confucius. Cu siguranță că nu este. Emily coti încruntată spre cabina telefonică. Pe astea le iau cu mine – murmură ea și scoase din geanta de umăr niște mărunțiș, iPod-ul și un bilețel.

— De ce iei iPod-ul?

— Trebuie să înregistrez convorbirea. Și să o transmit. Ca și cum nu ar fi destul de rău și așa.

Nick o privea cum forma numărul, cum îi apăru apoi pe chip o grimasă și porni iPod-ul, apoi îl ținu lângă receptor. Ea închise ochii. Nick auzi cum cineva răspunde de la celălalt capăt al firului.

— Nu s-a terminat, spuse Emily cu o voce de înmormântare. Nu vă veți găsi liniștea. El nu a uitat nimic. El nu a iertat nimic. Nu scăpați teafăr din asta.

— Cine este acolo? auzi Nick vocea unui bărbat urlând la telefon. Vă dau pe mâna poliției, criminali blestemați!

Apoi nu se mai auzi nimic, cu excepția unui abia șoptit „Blestemaților!” și a semnalului de linie ocupată. Emily agăță receptorul în furcă; mâna îi tremura.

— Cred că mi-e rău, spuse ea scurt. Ce porcărie! Nu mai fac așa ceva niciodată. Iar acum am nevoie de cafea.

Găsiră un loc liniștit în Starbucks-ul de pe Pentonville Road. Emily comandă un cappuccino dublu cu espresso-shot. Nick comandă același lucru, plus două brioșe cu ciocolată și fu peste măsură de bucuros că ea acceptă ca el să o considere invitata lui.

— De unde îl cunoști pe Victor? o întrebă el după ce ea mâncase jumătate din brioșă și sufla în cafea, care era încă prea fierbinte.

— Era prieten cu Jack. Ea zâmbi dusă pe gânduri, apoi adăugă: Desigur că Victor spune că este prietenul lui Jack, că un mic înec nu poate anula o adevărată prietenie.

Înainte de a-și da seama ce face, Nick puse mâna sa pe cea a lui Emily. Ea nu și-o retrase, dimpotrivă îi strânse degetele.

— Victor m-a ajutat mult. M-a adoptat ca soră mai mică.

— El este grozav, spuse Nick din toată inima.

Mai mult nu reuși să spună. Avea senzația că în orice secundă va începe să plutească. Pentru a-și ascunde jena sorbi din cafeaua care în sfârșit ajunsese la o temperatură la care se putea bea.

— Vom avea necazuri cu Kate, constată el. Ne îndopăm cu brioșe, iar ea tocmai cocea niște pizza.

— Eu pot să amestec brioșele cu pizza. Victor poate și el. Nicio grijă. Dar trebuie să ne întoarcem repede. Mai întâi pentru că la ora asta zona nu e prea sigură și apoi pentru că vreau să introduc numărul de telefon al victimei mele pe Google.

Odată ieșiți Emily îl luă de mână pe Nick ca și cum asta ar fi fost ceva de la sine înțeles. Într-adevăr zona nu era adecvată plimbărilor romantice, dar, dacă ar fi fost după Nick, plimbarea ar fi durat întreaga noapte.

•

Când ajunseră la locuința lui Victor, mai rămăseseră doar resturi de pizza.

Kate ridică mâinile în semn de scuze.

— Victor este de vină. El spune că geniile au nevoie de hrană. Multă hrană. A mai rămas o jumătate de pizza. V-aș mai putea fierbe niște paste.

Ei refuzară, luară restul de pizza și deschiseră o cutie cu alune americane. Deodată canapeaua cu trandafiri și corăbii deveni cel mai frumos loc din lume. Nick deschise notebook-ul și scrise în motorul de căutare numărul dictat de Emily.

— Nu avem noroc. Din păcate.

— Mă așteptam la asta, spuse Emily. Probabil că este un număr secret. Partea proastă este că nu s-a prezentat, ci a spus doar „alo”.

Cuvântul „secret” făcu să vibreze ceva în Nick – exista ceva ce trebuia să îi spună lui Emily. Acum.

Spera ca zâmbetul să nu îi dispară acesteia imediat de pe chip.

— Voiam să îți mărturisesc ceva. De câteva luni îți citesc blogul pe *deviantart.* Inclusiv poeziile tale. Acestea sunt minunate, la fel ca desenele tale.

Ea trase adânc aer în piept.

— De unde știi că este contul meu?

— A pălăvrăgit cineva. Te rog, nu fi supărată. Nu trebuie să te simți prost.

Ea privi într-o parte.

Păcat.

— De ce?

— Pentru că mi-ar fi făcut plăcere ca eu să îți arăt lucrurile acestea. Cândva.

Ea își lăsă capul pe umărul lui și căscă. Nick, căruia îi venea să danseze de ușurare, remarcă abia acum că Victor stătea în ușă.

— În jurul focului de tabără grupul se simte bine, zise el. Așa că m-am gândit să văd ce mai faceți și voi. Dar și voi vă simțiți bine, hm…

Se lăsă să cadă cu zgomot pe canapeaua din fața lor.

Emily îl informă despre sarcina pe care o îndeplinise.

— Am amenințat un om complet necunoscut. Cine știe ce gândește acum. Probabil că habar nu are despre ce era vorba.

— Ce trebuia să îi spui, exact? Mai știi?

Emily îi întinse biletul lui Victor.

— „Nu s-a terminat. Nu vă veți găsi liniștea. El nu a uitat nimic. Nu scăpați teafăr din asta”, citi Victor vibrând sub tensiune. Este o nebunie. Să recapitulez: Un anume el este foarte supărat pe interlocutorul lui Emily. Aș paria că i-ar fi plăcut să îl vadă în barca lui Charon sau să îi reteze Atropos firul vieții.

Emily părea confuză, ceea ce îi oferi lui Victor o dată mai mult ocazia să își etaleze cunoștințele generale.

— Din păcate acest număr de telefon nu este cel al proprietarului garajului meu, altfel ar fi putut să facă să îi parvină un avertisment amical. Victor se uită în cană după ceai, cana era goală și el adăugă: Dacă mă întrebați, Erebos are un singur țel: să se răzbune pe cineva. Pe Ortolan, pasărea noastră cântătoare.

— Păi da, garaje inscripționate și apeluri telefonice dubioase! Eu îmi imaginez răzbunarea altfel, interveni Nick.

— Tare m-aș mira dacă totul s-ar opri aici, zise Victor. Parcă îmi amintesc că tu mi-ai relatat ceva despre un pistol într-o cutie de țigarete.

Nick simți cum îl trec fiori reci, fierbinți și iarăși reci.

— Tu crezi că Erebos vrea ca noi să împușcăm pe cineva?

— Foarte posibil. Dacă nu mă înșel, jocul este pe cale de a forma un grup de elită destinat misiunilor speciale. Victor zâmbi, dar de data aceasta nu mai părea bucuros. Ar fi bine de știut cine sunt membri în Cercul Interior.

În următoarea jumătate de oră Cercul Interior i se tot învârti lui Nick în cap ca o roată de foc. Un grup de elită. Un comando pentru răzbunări. Dar cu ce misiune?

După ce Victor se întoarse la joc, Nick și Emily se duseră la bucătărie pentru a mai prepara ceai.

— Vei reintra în joc imediat? După ce ți-ai îndeplinit însărcinarea? întrebă Nick.

— Mâine este suficient de devreme. Vreau să fiu prezentă la luptele din arenă, poate că voi putea să trag niște concluzii. Partea proastă este că nu știm cine se ascunde sub numele luptătorilor.

Ea turnă apa fierbinte peste gustoasele frunze de ceai ale lui Victor.

— În joc se vântură unul care seamănă cu tine.

— Știu. M-a deranjat tot timpul, dar ce să fac?

Emily zâmbi.

— De fiecare dată găsesc apariția lui foarte plăcută.

Întorși în încăperea cu canapele, el îi povesti lui Emily despre Sarius.

— Era cool, știi? Un spadasin grozav de rapid și un super-alergător. De la nivelul 5 i-am întrecut pe toți.

— Cum de ai fost exclus?

— Din cauza lui Mr. Watson și a termosului lui. Nick îi povesti despre misiunea lui și despre faptul că aproape o executase. Adăugă: Era cât pe-aici să o fac.

Emily se cutremură ca străbătută de un fior de gheață:

— Jocul se apără bine de dușmani. Crezi că povestea cu Aisha și cu Eric s-a ivit tot așa?

Nick o privi, dar nu descoperi la ea decât un sincer interes.

— Posibil. Chiar probabil.

— Trebuie să fim atenți, Nick. Mai ales tu. Colin a făcut recent o remarcă bizară: „Este momentul să îl lăsăm pe Nick fără aer”. Era puțin după ce v-ați bătut în fața autoservirii. Nu o lua prea ușor!

Da, își zise Nick, dar Colin vorbește vrute și nevrute.

Turnă ceai în cana lui Victor și i-o duse la computer. Squamato tocmai se întreținea cu Beroxar despre securi în comparație cu spadele.

Beroxar. Nick puse mâna pe un pix și pe o bucată de hârtie. *Beroxar a făcut parte din Cercul Interior înainte de a fi exclus de către BloodWork* – scrise el.

Victor ridică degetul mare.

Se înnopta. Emily își despachetă rucsacul și se vârî în sacul de dormit. Mai vorbiră despre colegii din școală și încercară să cadă de acord asupra celor care se ascundeau în spatele diverșilor luptători. Totuși, în majoritatea cazurilor părerile lor nu coincideau.

Puțin înainte de miezul nopții intră Victor clătinându-se.

— Ajunge pentru astăzi. Sunt terminat. Mai are cineva ceva de mâncare?

Emily scoase din rucsac o tabletă de ciocolată cu nuga și Victor rupse o jumătate din ea scuzându-se din priviri.

— Se coace ceva, spuse el în timp ce mesteca. Apar gnomi pe bandă rulantă, toți trăncănesc ceva despre o mare bătălie și despre faptul că se apropie vremea încercărilor.

— Eu cred că mâine va avea loc o luptă aprigă pentru locurile din Cercul Interior, spuse Nick. Aș fi încercat și eu la ultimele lupte din arenă dacă nu aș fi fost exclus. Solul a spus că mi-ar putea numi cel mai slab luptător din Cercul Interior. Și ar fi făcut-o dacă eu… aș fi îndeplinit sarcina pe care mi-o dăduse.

Victor confirmă cu gura plină și ridică un deget:

— Foarte corect! Ți-ar fi vândut pontul pentru a te avea alături. Întrebarea este: pentru ce avea nevoie de tine? Răspuns: pentru că i-ai fi dovedit că pentru Erebos treci peste cadavre. Sau că faci pușcărie.

Nick și Emily schimbară o privire. Cineva aproape că trecuse peste cadavrul lui Jamie. Acel cineva se va afla mâine pe scutul din aur?

— A trece peste cadavrul unui profesor nu este mare lucru, mormăi Victor și luă și restul de ciocolată. La vremea respectivă eu aș fi făcut-o fără să mai fie nevoie de încurajarea solului.

•

La un moment dat Victor se retrase în dormitorul lui. La un moment dat și Speedy încetă să mai joace și împreună cu Kate se întinse pe o imensă saltea pneumatică în camera cu computere.

La un moment dat Nick și Emily traseră două canapele una lângă alta în așa fel încât a luat naștere o mare suprafață comună, separată de restul lumii prin spătare și rezemători de brațe.

— Noapte bună, șopti Emily și îl sărută abia perceptibil pe Nick pe buze. Degetele ei îi mângâiară ușor ceafa. Noapte bună, ticălosule.

Apoi ea își puse capul pe umărul lui și închise ochii. Nick simți cum părul ei îi gâdila gâtul și îi auzi respirația care devenea tot mai adâncă. Voia ca totul să rămână cum era acum, exact așa. Voia să rămână aici pentru totdeauna. Voia să oprească lumea în loc.

28.

Pâine prăjită, marmeladă și ceai. Victor le aduse dimineață micul dejun la pat.

— Întăritor pentru marea luptă, le spuse el.

Emily mulțumi căscând, în timp ce Nick nu știa dacă se simțea paralizat din cauza brațului amorțit ori de priveliștea halatului de baie Snoopy al lui Victor.

Nick trăi luptele din arenă ca în transă. Trecea parcă în zbor de la Emily la Victor și la Speedy, luptătorul fiecăruia dintre ei fiind din neam diferit. La oameni era ca și până atunci gol – LordNick aștepta împreună cu Hemera în aceeași încăpere, iar Emily clipea cu subînțeles către Nick.

Dimpotrivă barbarii erau o mulțime; Quox părea a fi cel mai slab dintre ei. Era încă un Unu, dar cunoscând aptitudinile lui Speedy, Nick nu-și făcea mari griji în privința lui.

Același lucru era valabil pentru Victor și Squamato. Chiar dacă bărbatul-șopârlă intra în arenă ca un Trei, se va alege în final cu câteva niveluri în plus.

Apăru marele ochios. Acum, când Nick îi cunoștea originea, îl găsea pe maestrul de ceremonii și mai oribil. Un emisar al infernului.

Nick aștepta impacientat sosirea celor din Cercul Interior; își ținu respirația când fu introdus scutul din aur.

BloodWork era încă pe scut și părea mai uriaș ca oricând. Mai era și femeia-elf Wyrdana pe care Nick o cunoștea de la ultima luptă. Un alt barbar cu numele de Harkul, un vârcolac, Telkorick și… Drizzel! Drizzel reușise să intre în Cercul Interior! Mirat, dar nu surprins, Nick privea simbolul roșu ce atârna de un lanț la gâtul lui.

Înainte de a începe luptele maestrul de ceremonii se opri în centrul arenei.

— Priviți-i pe războinicii din Cercul Interior. Încă mai aveți posibilitatea să le luați locurile dacă vreți să confirmați și la sfârșit să fiți inițiați în cele mai profunde secrete ale lui Erebos. Unii vor triumfa astăzi, alții vor mușca pământul. Să înceapă luptele!

Nick nu ținea minte ca data trecută să fi mers atât de repede. Unul după altul luptătorii și-au ales adversarii. Curând i-a venit rândul lui Quox, provocat de un alt barbar, care era și el tot un Unu. Speedy a lucrat repede și precis și l-a învins scurt pe adversar.

Hemera a învins o luptătoare-vârcolac, dar a fost rănită; Emily suferea vizibil din cauza zgomotului care răzbătea din căștile ei.

Squamato a trebuit să aștepte mult și a luptat mai mult decât dur, el provocase un adversar prea puternic și doar cu greu a ieșit învingător.

Oricât se strădui, Nick nu putu să descifreze nimic din ceea ce se petrecea – lupte, vorbele ochiosului, chipurile spectatorilor. Nu descoperi nici alte personaje neobișnuite pe care să le poată asemui celor din pictură. Luptele din arenă erau un măcel absolut obișnuit, nimic mai mult. Acestea nu îi oferiră lui Nick nimic nou.

Târziu după-amiază când se încheiaseră toate luptele, Nick și Emily și-au strâns rucsacurile și au plecat spre casă. Hemera ajunsese la nivelul 6, Victor ajunsese la 7, Speedy avansase trei niveluri și era deja un Patru fără să fi îndeplinit până acum vreo misiune.

— Ne-am înțepenit, constată Victor în timp ce îi conducea la ușă pe Nick și pe Emily. Jucăm bine, dar tot nu cunoaștem intențiile ascunse. Dacă am dispune de mai mult timp, aș încerca să pătrund în Cercul Interior. Dar mă tem că această ultimă bătălie despre care vorbesc toți nu se va mai lăsa mult așteptată. Nu este timp suficient.

În metrou Nick nu o pierdu din ochi pe Emily.

— Mâine ce va fi? întrebă el. Am putea… adică ne mai vedem când vom fi la școală? Mergem împreună să mâncăm la prânz? Ori ne purtăm de parcă nu am avea nimic de-a face unul cu altul?

Emily îl luă de mână.

— Mă tem că o să procedăm conform ultimei variante. Dar numai până când totul se rezolvă. Pentru derută, OK?

— Este în regulă. Mă ții la curent prin SMS? Eu cred că în privința telefonului mobil suntem în siguranță atât timp cât suntem atenți să nu încapă pe mâna altora.

— Așa voi face. Iar miercuri după-amiază ne întâlnim din nou la Victor.

•

Deși discutaseră acest lucru și cu toate că Nick se așteptase la așa ceva, îl durea indiferența manifestată ostentativ de Emily față de el. Mai ales pentru că față de alții – Colin, Dan, Alex, Aisha și chiar Helen – Emily era deosebit de prietenoasă. Îi sărea de gât lui Colin și-și petrecea pauzele cu Aisha. Nick aproape că murea de dor. O dată urmări cum Eric îi vorbea lui Emily și cum după două fraze aceasta îl lăsă baltă. Oricum nici lui nu-i mergea mai bine.

În ora liberă după cea de matematică, Brynne îi tulbură brusc lui Nick gândurile.

— Pot vorbi puțin cu tine?

El îi privi chipul palid, plin de speranțe și oftă.

— OK.

— Am încetat să mai joc, șopti ea.

Era într-adevăr o surpriză.

— De ce?

— Pentru că… este de rău. Cred eu. Și… mă urmărește, ziua și noaptea. Ea privi într-o parte și întrebă: Nici tu nu mai joci, nu?

Îi repugna să discute cu Brynne despre asta.

— Ce importanță are?

— Una enormă. Am putea să mergem împreună la Mr. Watson și să-i povestim prin ce am trecut. Știu că îl interesează. Am putea constitui o mișcare de împotrivire.

Oh, nu! Brynne și Nick împotriva restului lumii, așa ceva nu se va petrece.

— Pentru asta caută pe altcineva, mai sunt destui foști jucători.

Cu coada ochiului îl urmărea pe Dan care pe măsură ce se apropia de ei mergea tot mai încet. Deci atrăgeau atenția.

— Ce vrei să-i spui lui Watson? întrebă în șoaptă Nick. Că Erebos este răspunzător de incidentele din școală el știe demult. El ar avea nevoie de numele celor care au săvârșit ceva. Dacă ai aceste nume, du-te la el. Pe mine nu mă băga în asta.

Ea părea pierdută complet.

— Nu mai suport!

— Ce anume? Ești exclusă, treaba-i terminată.

Dan se oprise la nici trei pași de ei, aparent adâncit în lecturarea panoului de afișaj al clasei de balet. Nick trebuia să plece de aici, nu voia să mai fie luat în vizor. Cu cât rămânea

mai anonim, cu atât era mai bine pentru mica echipă de cercetași.

Brynne nu acceptă atât de ușor refuzul lui Nick.

— Nicky este un laș? spuse ea atât de tare încât Dan o auzise cu siguranță. Ca și alți câțiva elevi de la capătul coridorului.

— Doar mă cunoști, răspunse el și plecă.

— Bine! strigă ea după el. Atunci am să o fac singură! Și o să reușesc! O să mă iau în bețe cu voi toți!

Cu toate că nu voia, Nick se întoarse și reveni la Brynne.

— Încet! Vrei să ai neapărat probleme?

Ea râse, dar râsul ei era îngrozitor. Ca și cum era nebună ori pe cale de-a înnebuni.

— Probleme? Nicky, tu nu ai habar. Habar nu ai. Nimic nu poate fi mai rău, în niciun caz!

În restul zilei Nick avu impresia că umbla fără cap, așteptând permanent o catastrofă ce se va produce în clipa următoare. Dar nu se întâmplă nimic. Ba chiar era mai liniște decât de obicei. Deasupra școlii plutea epuizarea ca un văl cenușiu.

La ora de engleză Mr. Watson veni cu o noutate:

— Starea lui Jamie s-a ameliorat, așa că în următoarele zile medicii îl vor scoate din starea de comă indusă. Dar ei nu știu cum se va simți când își va recăpăta cunoștința. Deci o vreme nu-l veți putea vizita.

Vestea schimbă starea de spirit a elevilor pentru scurt timp. Cât despre Nick, acesta rămase ciudat de impasibil, pentru că nepronunțatul cuvânt *handicap* îl rodea prea mult pentru a se putea bucura.

Ei îl trezesc pe Jamie și el poate doar să lălăie. Nu mă mai recunoaște. Nu mai vorbește. Nu mai face nicio glumă.

Nick se frecă tare cu ambele mâini pe față, până când aceasta se încinse. Asta nu se va întâmpla. Punct.

După-amiază rămase acasă și privi telefonul ca hipnotizat. Victor spusese că îi va trimite un SMS, la fel și Emily. De ce nimeni nu se anunță? Era o prostie că nu conveniseră o întâlnire pentru această după-amiază. Până miercuri mai era o veșnicie.

•

Marți trecu la fel de cenușie și lipsită de bucurii ca și ziua de luni; Nick nu mai scăpa de senzația că timpul încetase să se mai scurgă, că se lipise și se sfărâmase în bucățele. Toate acestea

se schimbară brusc când puțin înainte de ora douăsprezece pe telefonul mobil al lui Nick apăru un SMS:

Alarmă! *Avem nevoie de sfatul tău. Vino cât de repede poți. Victor.*

Cu asta orele de școală de după-amiază încetară să mai existe pentru Nick. Va pleca înainte de masă. Să o informeze pe Emily? O căută și o găsi în sala pentru pauze, unde răsucea telefonul. În mod excepțional era singură. Nick încercă un schimb de informații fulgerător:

— Ai primit un SMS de la Victor?

— Da.

— Știi ce s-a întâmplat?

— Nu.

— Eu mă duc acolo. Acum.

— OK.

— Vii și tu apoi?

— Încă nu știu. Posibil.

•

Victor deschise ușa. Pe chipul lui nu mai era nicio urmă din obișnuita lui veselie și nu îi oferi nici măcar ceai lui Nick.

— Am să îți arăt imediat ceva și sper că nu o vei lua razna. Se poate să fie o minciună. Dar Speedy și cu mine am rămas fără cuvinte.

Toți trei se așezară în camera cu canapele unde pe Nick îl cuprinseră imediat toate amintirile minunate din week-end.

— Ce s-a întâmplat?

— Speedy a primit o misiune. Trebuie să plaseze afișe în școala voastră la noapte, cel puțin zece și trebuie să fie cât mai mari posibil.

Până acum nimic dramatic.

— Și? întrebă Nick.

— Problema este textul. El este… ah, nici nu știu. În cel mai bun caz este o calomnie. În cel mai rău caz este o treabă pentru poliție.

Speedy îi dădu lui Nick o bucată de hârtie împăturită.

— Asta trebuie să afișez. Oricum nu trebuie să scriu cu spray-ul, adăugă el cu un zâmbet chinuit.

Nick despături biletul. Citi și nu înțelese. Mai citi o dată.

— Tu ce crezi, este adevărat? întrebă Victor.

Nu. Sau poate că da? Posibil. Începu să priceapă. Nick privea hârtia plin de o furie neputincioasă.

Brynne Farnham a defectat frânele bicicletei lui Jamie Cox.

— Dacă apare asta la școala voastră, această Brynne Farnham este terminată, indiferent dacă ea a făcut asta ori nu, opină Victor. Speedy și cu mine discutăm de ore întregi ce ar fi mai bine să facem. Dacă afișele nu apar, el zboară în orice caz din joc, nu?

Nick rămăsese buimac și buzele lui nu mai erau în stare să articuleze un „da”. Brynne. De aceea fusese ea atât de tulburată. De aceea fusese debarcată. Își dorea să nu fi aflat asta. Își dorea ca Emily să fi fost aici și el să nu fie nevoit să decidă singur.

— Voi vorbi cu ea la telefon. Mai este încă la școală.

Nick scoase telefonul mobil și scrise un SMS: *Sună-mă, este urgent*!

— Va suna imediat ce va fi posibil să o facă. Până atunci pot bea un ceai?

Victor se duse la bucătărie.

— În altă ordine de idei, am cooptat-o pe Kate ca novice, îl anunță Speedy. Se descurcă bine. Este elf, cum erai tu.

Nick doar zâmbi, însă și pentru asta depuse efort. Acum nu putea susține nicio conversație. Gândurile se îngrămădeau în mintea lui atât de rapid încât nu le mai putea urmări. Dacă Brynne fusese, atunci ea merita acțiunea cu afișele, era clar. Doar că părea că era pe punctul de a-și pierde mințile. Școala avea șapte etaje și Nick și-o și imagina pe Brynne sărind…

Dacă Speedy nu își îndeplinea însărcinarea, era ca și exclus. Nenumărați martori în școala lui Nick, nimeni nu ar putea să dea vreo explicație cu privire la afișe. Quox sau Brynne. Brynne sau Quox.

Nick își sprijini capul în mâini. De ce nu era Emily aici? Nu voia să fie unicul răspunzător pentru ce i se va întâmpla lui Brynne. Îi părea rău de ea, dar în același timp o ura imediat ce se gândea la Jamie. Cum ar putea să ia o decizie bună?

Victor veni cu o tavă plină cu cești divers colorate și cu o cană mare cu ceai.

— Ieri a fost o zi revelatoare. Eram într-o tabără, la umbra unui templu și o mulțime de gnomi ne băteau la cap că trebuie să fim cu ochii în patru, deoarece ne aflam în imediata apropiere

a fortăreței lui Ortolan. Brusc de prin tufișuri s-au năpustit asupra noastră tot felul de creaturi – orci, zombi, uriași –, toată gama. Unii au sfârșit prost. Victor turnă ceai în cești și aroma se împrăștie în toată încăperea. Apoi el continuă: Impresia mea este că lucrurile tind spre final. Dar încă nu le pot pătrunde. Îmi vine să urlu. Mâine am să încerc…

Telefonul lui Nick sună. El inspiră adânc. Era Brynne.

— Alo, Nick, te-ai răzgândit?

— Nu. Cum de se adunase atâta salivă deodată în gura lui? se întrebă Nick. Unde ești acum?

— În parcul din fața școlii.

— Singură?

— Da.

— Am aflat ceva despre care trebuie să vorbesc cu tine.

— OK.

Sesiza ea dezastrul din vocea lui? Ori era într-adevăr nevinovată?

— Se referă la Jamie. Acum știu că accidentul lui nu a fost chiar un accident. Cineva i-a umblat la bicicletă. Spune-mi, Brynne, tu ai fost aceea?

Pauză lungă. Nick îi auzea respirația lui Brynne.

— Ce? șopti ea în cele din urmă. De unde până unde… eu?

— Spune simplu da ori nu.

— Nu! Cum de îți trece prin minte? Eu… nu.

Vocea ei oscila și Nick simți cum îl cuprindea o furie aprigă, de nestăpânit.

— Minți! Te aud mințind!

— Nu! De unde știi tu asta? Vrei numai să mă faci de râs, iar eu nu ți-am făcut ție nimic!

Nick schimbă o privire cu Victor, care părea un ursuleț de pluș îngrijorat.

— Dimpotrivă. Vreau să te avertizez. Este foarte posibil ca mâine să apară în toată școala afișe pe care exact asta vei putea citi: că tu ești cea care i-a sabotat bicicleta lui Jamie. Și că de aceea a avut acel accident.

— Ce? Ea suspina acum și Nick auzea cât se străduia să se stăpânească. D…ar asta n… n… u este ade… vărat!

— Ba da, spuse el și se miră cât de categoric devenise brusc. Hai! Vorbește! Oricum mâine vor ști toți.

— Nu! Nu eu am fost! De unde… De ce spui așa ceva?

Panica din glasul ei era densă ca siropul.

— Jocul spune asta și cine ar putea să știe mai bine? Jocul vrea ca toți să o afle.

Nick se întrebă unde era triumful. Satisfacția de a-l lua de guler pe cel vinovat de starea în care se găsea Jamie. Nu simțea nimic din toate acestea, ci doar milă și puțină scârbă.

— Dar eu nu am vrut asta! Acum Brynne țipa. Cel mult să își julească nasul, să își luxeze încheietura mâinii – nimic mai mult! Nu…

Ea tăcu brusc.

Nick bănui că ea avea în fața ochilor aceeași imagine ca el: Jamie cu membrele răsucite într-un lac de sânge.

— A luat-o pe stradă în jos atât de repede, eu am strigat după el, dar nu m-a auzit, accelera tot mai mult…

Asta este partea mea din catastrofă, gândi Nick.

— De ce ai făcut-o? întrebă el.

— De ce? Pentru că așa a vrut solul. El mi-a descris bicicleta și mi-a spus cum se slăbesc frânele. Avea chiar niște instrucțiuni cu imagini. Râse scurt, apoi continuă: Nici nu îți poți imagina de câte ori mi-am dorit să dau totul înapoi. Am trăit zi și noapte doar cu frica. Mereu visez că el moare. Și că pe urmă vine să mă viziteze.

Ea râse din nou, un râs necontrolat, strident, de fetiță, care îi făcu pielea ca de găină lui Nick.

Îi privi pe Speedy și pe Victor.

— Ascultă, zise el, poate că aș putea să evit chestia cu afișele.

Speedy dădu din cap și șopti:

— Evident. Quox va primi un loc la cimitir. Va fi un adevărat erou care se sacrifică pentru o damă.

— Deci… Nick se scărpină în frunte. Acum ascultă-mă cu atenție, OK? Vei clarifica situația. La poliție ori cu Mr. Watson, cum vrei tu. Și în primul rând cu Jamie, imediat ce va deveni conștient. Cred că pe urmă nu va mai fi atât de rău pentru tine.

Mult timp Brynne nu spuse nimic, iar când începu să vorbească abia se auzea:

— Nu știu dacă pot face asta. Trebuie să mă gândesc.

— Un lucru este sigur și anume că eu am să-i spun lui Jamie ce s-a întâmplat.

Dacă creierul lui va mai fi în stare să mă înțeleagă.

— Da, sigur. Acum părea mai rezonabilă. Se apropie de mine niște oameni, Rashid și Alex cred. Mai bine închid. Nick?

— Da.

— Nu am vrut asta. Când ți-am dat jocul, am vrut doar să îți fac o bucurie.

— Știu.

— Spune-mi cine ai fost? Ca jucător.

— De ce?

— Pur și simplu așa, pentru că m-am întrebat deseori.

— Sarius.

— Într-adevăr? Nu aș fi bănuit. Ea mai suspină încă o dată scurt și adăugă: Eu eram Arwen's Child.

Emily sosi două ore mai târziu. Arăta obosită, dar zâmbi când Nick își trecu brațul pe după mijlocul ei. El îi povesti toate noutățile despre Brynne și se bucură că ea aprobă modul în care procedase el.

— Se poate ca altcineva să primească misiunea cu afișele, spuse ea. Dar oricum Brynne a câștigat timp. Poate că are atâta minte să se ducă la poliție. Dar de ce vrea jocul să îi facă ei așa ceva?

— Ea a decis să combată Erebos și ieri a trâmbițat asta în toată școala.

— Aoleu! Prost moment. După cum se pare, se pregătește ceva. Câțiva trăncănesc despre marele țel care ar fi aproape. Alex de exemplu. Colin pare extrem de secretos. Cred că în acest moment situația este foarte tensionată.

Lui Nick i se părea că dimpotrivă era foarte plăcută de când Emily se afla aici. Înainte de a pleca ei îl mai urmăriră o oră pe Victor în timp ce acesta juca.

— Ia-ți rămas-bun de la Quox, oftă Speedy. Lui îi este hărăzit un sfârșit prematur. Ce păcat, pentru că era un băiat atât de bun.

— Mâine ne vedem din nou aici, da? vru să se asigure Nick din ușă.

— Imediat după ce v-ați îndeplinit obligațiile față de școală. Unchiul Victor nu vrea să poarte vina că ajungi om de serviciu.

29.

A doua zi nu au apărut afișele, dar nu a apărut nici Brynne. Nu era greu de înțeles de ce prefera să rămână acasă. Să nu facă deranj, nu? Nick se gândi dacă nu ar trebui să o sune, dar se hotărî să îi lase lui Mr. Watson sarcina asta. Și i se adresă în pauză.

— Brynne Farnham nu se simte prea bine în ultimul timp. Voiam doar să vă anunț, poate că vorbiți dumneavoastră cu ea.

— Nu mai spune! Chipul lui Watson era serios și pe undeva parcă sugera și un oarecare reproș pentru că Nick îi spusese doar o parte de adevăr. Mama lui Brynne a sunat azi-dimineață și a scuzat-o pentru săptămâna asta și întreaga săptămână viitoare. Psihic este la pământ. Se gândește să se mute la altă școală.

Și asta ar fi o posibilitate, se gândi Nick. Fuga. Să îi fi mărturisit ea mamei adevăratul motiv?

Emily părea astăzi răvășită și mai obosită decât ieri. Ea îi aruncă priviri întrebătoare lui Nick și puțin mai târziu acesta găsi un SMS pe telefonul lui: *Am jucat până la ora trei noaptea, am primit o misiune insuportabilă. Mă tem că în curând voi fi exclusă. Pa, mă bucur de tine*! *Emily.*

Ultimele patru cuvinte Nick le citi de cel puțin douăzeci de ori. Ea se bucura de el.

Se strădui să nu afișeze în tot restul orelor de curs un zâmbet fericit, dar se simțea ușor, atât de ușor. Imediat se va face după-amiază, urma ceaiul la Victor, poate câteva teorii noi și în orice caz Emily. Uneori viața era un șir de lucruri perfecte.

Imediat ce ultima oră se sfârși, Nick dădu fuga la metrou. Astăzi va mai scurta din drumul ocolit pe care îl urma normal, poate că va merge două stații într-o direcție falsă, cel mult trei stații, pe urmă va schimba mijlocul de transport și trecând prin City se va întoarce la King’s Cross.

Totul decurse ca uns, nu îl urmărea nimeni, la asta era foarte atent. Avu noroc și cu legăturile – nu a fost nevoit să aștepte între două mijloace de transport.

Acum, se gândi el când stătea în mulțimea de pe peronul stației Oxford Circus și auzea apropiindu-se garnitura. Voi ajunge imediat. Sunt doar la trei stații distanță de Emily și de cănile cu ceai ale lui Vic…

Lovitura a fost puternică și veni din spate. În primul moment Nick nu înțelese ce se întâmplă, văzu doar cum semnul rotund ce simboliza metroul, aflat pe peretele de dincolo de linie, se apropia de el, auzi țipetele oamenilor din jur și simți cum podeaua îi zbura de sub picioare. Parcă filmat cu încetinitorul văzu cum piciorul trecea dincolo de marginea peronului și văzu șinele. Înțelese că se va prăbuși pe linii. Auzi trenul, se luptă să își regăsească echilibrul, dar nu dădu decât de aer. Din întunericul tunelului se apropiau lumini. Oamenii strigau.

Acum! răsuna gândul dinainte în capul lui Nick, dar cu un sens nou, îngrozitor.

Îl trase ceva. Locomotiva? Nu, o mână. Îl trase înapoi, îl prăvăli pe podea în timp ce trenul intra în stație cu zgomot asurzitor.

În jurul lui oameni, multe, multe voci.

— A fost împins!

— Nu, aș fi văzut.

— Din cauza aglomerației!

— Nu, a fost cu intenție! Tipul a fugit!

Nick se ridică cu greu în picioare. Îl ajută un bărbat înalt cu o salopetă albastră.

— Era cât pe-aici, spuse bărbatul gâfâind. Slavă Domnului, te și văzusem sub tren.

Nick nu scoase un cuvânt. Se clătină, bărbatul îl sprijini. Nick se ținu cu ambele mâini de mânecile acestuia și observă petele de vopsea albă de pe materialul albastru.

Trenul plecă din stație, cei mai mulți oameni urcaseră. Apoi își făcu apariția un polițist cu vesta galbenă de siguranță, care îi puse întrebări. Nick începu cu greu să vorbească. Da, credea că fusese împins. Nu, nu văzuse cine îl împinsese. Da, îl salvase bărbatul în salopetă. Nu, nu avea nevoie de îngrijiri medicale.

Polițistul notă totul – inclusiv numele și adresele martorilor, dintre care unul văzuse un tinerel cu o glugă trasă pe ochi, luând-o la fugă – și promise că va comunica în cazul în care camerele de supraveghere video ale peronului înregistraseră imagini utilizabile.

Nick urcă în garnitura următoare. Aproape că nu-și mai simțea picioarele și punea un picior, atent, în fața celuilalt. Acum nu mai gândea. Mai târziu se va gândi. Acum era mai bine doar să inspire și să expire. Fixă cu privirea schema liniilor de metrou care atârna deasupra lui pe peretele vagonului. Era recunoscător pentru fiecare variație. Imaginea familiară era liniștitoare și îi amintea de jocurile de-a ghicitul pe care le practica odinioară de fiecare dată când călătorea cu tatăl lui. Central Line? Roșu. Circle Line? Galben. Piccadilly Line? Albastru-închis. Victoria Line? Albastru-deschis. Hammersmith & City? Roz.

Simțea cum bătăile inimii i se calmau și cum respirația îi devenea mai profundă. Nu era mort. Nici măcar nu era în comă. La toate celelalte se va gândi mai târziu.

•

— Cineva a încercat *ce*?

Victor îl adusese pe Nick în încăperea cu canapele. Barba lui încâlcită tremura și Nick aproape că izbucni în râs.

— Nu s-a întâmplat nimic. Privi fața albă ca varul a lui Emily și adăugă: Dar mai sunt puțin ametit. Pot să beau ceva? Ceva rece?

Victor se duse repede în bucătărie, unde scăpă ceva din mână care se făcu țăndări cu zgomot. Se auzi o înjurătură, mișcare și acesta reveni.

— Ar fi trebuit să venim împreună, zise Emily.

Ea se așeză strâns lângă Nick și își trecu brațul pe după el.

— Nu. Atunci s-ar fi ales praful de acoperirea ta. Eu sunt bucuros că nu te afli în vizorul lor.

— Acoperirea mea va fi oricum în curând de domeniul trecutului. Cu siguranță nu îmi voi îndeplini următoarea misiune.

— Despre ce este vorba?

— Sunt încă prea șocată de ce ți s-a întâmplat ție, nu vreau să discutăm asta acum.

Victor se întoarse aducând un uriaș pahar cu ceai cu gheață.

— Ai văzut cine era? întrebă el.

— Nu. Nici nu cred că l-aș cunoaște, pentru că am fost atent tot timpul și m-am uitat în jur după oamenii noștri.

Rămaseră o vreme acolo fără să mai vorbească. Nick vedea cât de îngrijorat era Victor și ar fi vrut să îl liniștească. *Nu voi păți nimic.* Dar putea el să afirme asta cu conștiința împăcată?

Pentru a-i mai distrage puțin pe ceilalți de la acest subiect Nick întrebă de Speedy, care era absent.

— Este bine, așteaptă doar ca Kate să facă rost de un novice și atunci va juca din nou. Sub nume fals bineînțeles. Victor arătă spre camera computerelor cu degetul lui plin de inele. Eu am șase identități false pe internet și Speedy va putea prelua una. Chestia asta ar trebui să funcționeze, pentru că Eu-rile mele virtuale au chiar și adrese. Ridică din sprâncene și adăugă: Și m-am gândit, Nick, că poți și tu beneficia de una, dacă dorești. Ai putea să joci din nou, va trebui doar să aștepți până ce Speedy îl angajează pe cineva…

Își dorea el asta? La întrebarea pusă lui însuși răspunsul a fost un nu clar. Nu îl mai atrăgea, ba dimpotrivă. Se bucura că mai era încă un simplu observator.

— Nu cred, Victor. Dar mi-ar face plăcere să știu dacă este ceva nou. Cum merge jocul acum?

— Este agitație. Am senzația că situația se înrăutățește. Azi-noapte a avut loc o bătălie cu monștri care trăgeau cu capete din tunuri și mulți au pățit-o rău. Ceea ce înseamnă și o mulțime de misiuni noi.

— Ca a mea, adăugă Emily. Dar eu nu am fost în bătaia tunurilor, ci am apărat un dig de spiritele râului.

Monștri, spirite ale râului, capete din tunuri. Tunuri. Nick simți o apăsare în tâmple și gâdilături în cap. Era ceva, ceva ce îi scăpa lui mereu. Ultima dată fusese pe punctul de a-și da seama ce era și astăzi simțea tot asta, dar altfel.

— Vrei să reintri puțin în joc? îl rugă el pe Victor. Aș vrea să privesc.

— La Erebos nu există puțin, pufni Victor. Dacă încep, rămân să joc câteva ore, doar știi. Nu este ca la o șuetă amicală cu ceai și fursecuri. Pe chipul lui se văzu că îi venise o idee. Pe de altă parte, ați putea să mă hrăniți! Ar fi raiul pe pământ: să joci și în acest timp să fii hrănit!

Deciseră să îi organizeze raiul lui Victor și îi pregătiră arahide, biscuiți, ursuleți din gumă și cana cea mare cu ceai, în timp ce Squamato era „trezit”, cum se exprima el.

Era singur în mijlocul unei pajiști plane, iar melodia nu era cea pe care Nick o cunoștea de la Sarius. Ciudat.

Acum Squamato alerga către un gard viu, ceea ce era desigur o idee bună. Căci întotdeauna când găseai un gard viu și îl

urmai acesta te ducea într-un ținut interesant – același lucru era valabil și pentru râuri. Acest gard viu îi păru cunoscut lui Nick și Sarius alergase de-a lungul lui nu cu mult timp în urmă. Noaptea. Florile galbene în formă de pâlnie luminau și ele crescuseră doar pe o parte a gardului. Ca aici. Nick se încruntă.

— Ursuleți, te rog! îi întrerupse Victor gândurile și căscă gura ca Emily să i-o umple cu un teanc de ursuleți din gumă.

Squamato continua să alerge. În față se deslușea ceva mare, alb care se mișca…

— Aici am fost și eu, strigă Nick. Este un monument, trei oameni pe care se încolăcesc șerpi. Este ceva celebru.

Victor îl privi scurt, cu ochii strânși.

— Grupul Laokoon, prietene. Tot ceva antic grecesc. Foarte fin de altfel.

Și de data aceasta monumentul era înconjurat de luptători. Nick îl recunoscu pe BloodWork cu inelul lui roșu luminos în jurul gâtului și nu departe de el Nurax.

— Bănuiesc că este un avertisment, zise Victor. Laokoon era cel care nu voia să se permită introducerea calului din lemn în Troia. Sper că știi povestea, adăugă el privindu-l cu coada ochiului pe Nick. Ca urmare Poseidon a trimis șerpii-de-mare care nu l-au ucis doar pe Laokoon, ci și pe fiii acestuia. Jocul are mult dintr-un cal troian, cred eu.

Nick se încruntă și Emily îl îndopă pe Victor cu o mână de arahide, pentru a-i întrerupe logoreea.

Solul spusese ceva înainte de a-l trimite pe Nick în acest loc. Se amuzase, ochii lui galbeni sclipiseră mai intens decât de obicei – să fi fost aluzia la Troia cea care i se păruse atât de spirituală?

Nick privi mai atent grupul Laokoon. Fețele schimonosite ale bărbaților, încercarea lor disperată de a se elibera de șerpi… dincolo gardul viu, verde și alb, florile plantate atât de linear cum nu i-ar fi reușit nici unui grădinar real. Nick îl revăzu în minte pe solul care chicotea.

„Dacă urmezi gardul viu, dai de un monument. Chiar de un monument.”

O clipă Nick văzu negru în fața ochilor. Era… era posibil… monument…

— Știu! strigă Nick. Vocea i se frânse și când sări în picioare răsturnă și scaunul. Acum știu! Știu!

Victor îl privi cu ochii mari și își scoase căștile de pe cap.

— Ce? Ce știi?

— Codul! Știu unde suntem! Este... privește... galben-verde și monumentul!

Emily și Victor schimbară priviri nedumerite.

— La ce te referi mai exact? întrebă încet Emily.

— Știu unde ne aflăm. Am priceput codarea. Verde și galben, și roșu, și albastru.

Ei tot nu îl înțelegeau.

— Culorile sunt ale liniilor de metrou din Londra. Asta de aici este stația Monument, într-acolo duc Circle și District Line. Galben și verde. Ca gardul viu. Ați înțeles?

Privirea nedumerită a lui Victor pendula între monitor și chipul lui Nick.

— Da, șopti el, normal. Fir-ar... Cu un gest teatral îi întinse mâna lui Nick. Retrag tot ce am spus referitor la capacitățile tale mentale. Ești un adevărat geniu!

În minutele ce urmară Victor suferi ca un animal, pentru că el trebuia să fie atent la Squamato, în timp ce Emily și Nick răscoleau toate sertarele după un plan al liniilor metroului.

— Oh, te rog, nicio luptă acum! Credeți că pot ieși acum din joc? Pentru moment nu se petrece nimic. Nimic! Dar, dacă un gnom mă trimite acum la o luptă, rămân blocat două ore. Asta-i. Mă doare-n cot de sol!

Dădu câteva clicuri și ieși din joc.

Între timp Emily găsise planul și îl desfășurase pe măsuța din camera cu canapele.

— Ai dreptate, spuse ea cu răsuflarea tăiată și îl apucă pe Nick de mână. Prima luptă la care am participat a fost pe un râu roșu, pe malurile căruia erau mori de vânt dărăpănate. Primul meu gând fusese la Don Quijote. Holland Park de pe Central Line.

Puse degetul pe locul respectiv de pe plan și privi în jur.

Râul roșu. Nick își aminti de odiseea lui subpământeană și de faptul că râul îl condusese în final la Orașul Alb.

— White City, spuse el. După care am urmat gardul viu roz, deci Hammersmith & City Line. Iată și prima stație: Shepard’s Bush. Ridică privirea și continuă să vorbească: Voi nu ați văzut niciodată niște oi atât de scârboase ca astea. Din oier nu

rămăsese mai nimic. Mișcă degetul mai departe pe plan: Goldhawk Road. Șoimul de aur aproape că m-a terminat.

— Gardul viu roz! strigă Emily. Am fost și eu acolo! Acolo era acel uriaș pom cu coroana regală în el. Bătu cu degetul în hartă: Royal Oak. Cred că înnebunesc.

Victor încă nu spusese nimic, dar vibra din cauza tensiunii interioare.

— Ieri, începu el, și în ziua anterioară ne-au tot explicat că ne aflăm aproape de fortăreața lui Ortolan – de locul unde se va da bătălia decisivă. El desenă cu degetul arătător un cerc peste Circle Line și District Line. Temple – zise el –, la templu nervozitatea gnomilor era cea mai mare. Astăzi suntem la Monument – și priviți: Cannon Street este chiar alături. Dar nu pricep de ce tunurile trăgeau cu capete.

Toți trei studiau multicolorul plan al liniilor metroului.

Knightsbridge, gândi Nick. Aici am sfârșit eu. Cavaleri uriași care îi aruncau pe unii de pe pod – cum de nu mi-a trecut asta prin cap?

— Undeva în apropiere de Temple se află fortăreața lui Ortolan, gândi el cu voce tare. În centrul lui London City.

— Cu siguranță că nu este o fortăreață în adevăratul sens al cuvântului, spuse Emily. Are cineva o idee cum am putea-o identifica?

Această problemă îl preocupă pe Nick întreaga noapte ce a urmat. Erau doar ei trei – cum puteau controla zona comercială a patru sau cinci stații? Ce trebuiau să caute de fapt? Și dacă Victor avea dreptate, nu prea mai aveau timp.

30.

În primele ore ale dimineții sosi un SMS oarecum ajutător de la Victor: *Gnomii vorbesc despre Ortolan și despre frații lui întunecați. S-ar putea să nu greșim dacă ne gândim la stația Blackfriars.*

El o informase, de asemenea, pe Emily. „Ce este deosebit la Blackfriars?” – îi mai scrisese el lui Nick.

Acolo nu era nimic, cu excepția lui Blackfriars Bridge, a teatrului și a marii gări – să fie aceasta fortăreața? În rest clădiri de birouri, restaurante și... acel garaj în care Nick făcuse fotografii! Acesta se afla în apropiere de stația Blackfriars. Ceea ce poate că era o întâmplare, poate că nu era o întâmplare!

Nick evaluă opțiunile disponibile. Garajul și Jaguarul erau singurele repere. Deja era ora șapte și jumătate. Dacă ar sta la pândă toată ziua în fața clădirii cu parcarea...

Îți lipsește o doagă!

Partea proastă era că altceva nu îi trecea prin cap. Îi transmise lui Emily că astăzi nu vine la școală și își pregăti rucsacul.

Când ajunse în fața clădirii cu parcarea, era opt și un sfert. Zona nu era potrivită pentru supraveghere. Nicăieri nu era niciun colț, nicio nișă în care să se poată ascunde. Așa că se plimba în sus și în jos încercând să nu atragă atenția în timp ce era cu ochii pe mașini. Parcarea era evident preferată de către angajații birourilor din jur, o mașină după alta trecea de bariera vopsită în alb și negru. Dar nu era niciun Jaguar printre ele.

Nu te mai mira, Dunmore, se ocăra singur Nick. A fost o idee proastă de-a ta. Pentru că tipul a parcat o dată mașina aici, nu înseamnă că o va face iarăși.

Totuși, solul îi spusese atunci că Nick trebuia să vină aici până când avea fotografiile, iar solul știa ce spunea.

Tot pe stradă, în sus și în jos. Un Ford, o Toyota, un Suzuki, încă o Toyota. Un VW Golf. Nick simțea cum atenția lui se diminua. Se reculese. Nu trebuia ca gândurile să îi devieze în altă direcție. Mai veni un Mercedes. O Honda, o altă Honda.

După o jumătate de oră Nick era terminat. Simțea că nu putea să rămână aici toată ziua. În plus începea să i se facă frig și se ocări că nu luase o jachetă mai groasă. Dar va mai rămâne o oră, era vina lui…

În fața barierei opri un Jaguar argintiu. Era cel așteptat? Nick mîji ochii: LP60HNR. Acesta era numărul. Bariera se ridică și Jaguarul alunecă înăuntrul clădirii.

Victor are dreptate, sunt un geniu, un geniu, un geniu!

Acum trebuia să fie atent să nu îl scape pe proprietarul Jaguarului când acesta ieșea din clădire. Unde era ieșirea? Găsi ieșirea mașinilor, dar nu și pe cea pentru pietoni.

Începu să alerge. Din față veneau oameni, era pe drumul cel bun? Existau mai multe ieșiri?

Se opri, se mai întoarse o dată și atunci îl văzu. Era indubitabil bărbatul pe care îl fotografiase și acesta se îndreptă spre New Bridge Street. Bun, acum Nick nu trebuia să îl piardă. Îl urmă la o oarecare distanță, dar nu îndrăznea nici să clipească de teamă că l-ar pierde din ochi.

Coborâră pe New Bridge Street. Să fi observat bărbatul că era urmărit? Acesta lăsa impresia că era neliniștit, la fiecare câțiva pași privea înapoi peste umăr ori lateral. Ca unul căruia îi era teamă. Nick mări distanța dintre ei, cu toate că din cauza asta avea mari emoții. Nu trebuia să se lase distras de nimic, nici de perechea de turiști japonezi care l-au întrebat zâmbind despre drumul spre St. Paul’s Cathedral. Nick le indică direcția fără să spună nimic și plecă mai departe.

Ajunseră la Bridewell Place, unde bărbatul intră într-o clădire de birouri aflată în renovare. O schelă bloca vederea asupra celei mai mari părți a fațadei din sticlă. Nick se opri nehotărât. Primul impuls fusese de a intra, dar în niciun caz nu voia să atragă atenția, așa că privi doar în urma celui urmărit, îl văzu salutându-l pe portar și îndreptându-se către unul dintre lifturile strălucind ca alama.

Asta însemna că biroul lui trebuia să se afle undeva la etajele superioare. Clar, mașină scumpă, costum scump, birou scump. Nick respinse pe loc ideea de a-l întreba pe portar. Însă în fața intrării erau plăcuțe cu firmele din clădire și poate că îi erau de ajutor.

O firmă de consultanță, un birou imobiliar. După aspectul exterior bărbatul putea lucra la oricare dintre ele. O firmă

farmaceutică și una… Nick trase cu putere aer în piept. Cea de-a patra firmă era ceea ce căuta:

Soft Suspense
Jocuri pentru PC, telefoane mobile și console
Everything's done for you to have fun

Pentru mai multă siguranță Nick făcu o fotografie plăcuței firmei cu telefonul lui mobil. Să o anunțe pe Emily? Nu, ea mai era încă la școală. Victor! Îi va spune lui Victor. Dar asta nu mergea la telefon. Fir-ar… Nick se va duce la el.

Plecă spre stația de metrou și mulțumită numai simțurilor lui mobilizate pentru urmărire îl observă imediat pe cealaltă parte a străzii pe Rashid.

Oare îl văzuse și acesta? Impresia lui era că Rashid se strecura ca întotdeauna pe stradă cu capul plecat, fără a privi în stânga ori în dreapta. Ținea strâns la piept un fel de pungă verde-cenușie al cărei conținut îi trezi lui Nick un mare interes.

Bineînțeles că Rashid se opri în dreptul clădirii cu birouri. Nick se piti în umbra intrării unei case. Rashid rămase pe loc, privi spre fațadă în sus și scoase din buzunarul pantalonilor un aparat de fotografiat. Făcu mai multe fotografii ale clădirii – din apropiere și de la distanță mare, din unghiuri diferite.

Nick fotografiase mașina bărbatului, iar acum Rashid fotografia biroul acestuia. Probabil că voia să facă și fotografii din lateral ale clădirii, pentru că trecu de colțul acesteia cu aparatul pregătit.

Nick îl așteptă să revină, dar nu se întâmplă așa. Nick trase neliniștit cu ochiul din ascunzătoarea sa. Dacă pleca după Rashid, se putea întâmpla să dea nas în nas cu el. Și nu voia să riște. Mai așteptă alte cinci minute, își zise că era un idiot și plecă. Chiar dacă Rashid l-ar fi descoperit, se putea totuși mândri cu prada din această dimineață.

•

— Sper că ai avut un motiv temeinic să mă trezești în miez de noapte.

Victor stătea în ușă în halatul lui de baie Snoopy, căscând și cu ochii lipiți.

— Eu fierb ceaiul, apoi vorbim, spuse Nick.

— Vorbești de parcă ai fi fosta mea prietenă. Victor se târî pe jumătate adormit în bucătărie și se rezemă de frigider. Am luptat până dimineața la patru și jumătate în jurul templului. Între timp dotările mele au devenit din aur, ceea ce se asortează de minune cu solzii mei violeți de șopârlă.

Nick puse în funcțiune fierbătorul de apă și umplu sita cu frunze de ceai.

— Îți spune ceva denumirea Soft Suspense?

— Evident, răspunse căscând Victor. *Everything's done for you to have fun.* De la ei sunt de exemplu *Blestemații nopții, First Shot* și *Șoimul regal.* Jocuri destul de bune.

— Au birourile în apropiere de Blackfriars, în Bridewell Place.

— Aha. Victor se încruntă. Îmi pare rău, dar nu înțeleg ce vrei cu asta.

Nick îi povesti despre misiunea lui cu fotografiatul, despre Jaguar și despre bărbatul căruia îi aparținea mașina.

— Pentru mine ăsta a fost singurul lucru care avea o legătură cu Blackfriars pe vremea când eram jucător. De aceea m-am dus azi-dimineață acolo și am așteptat în fața garajului. A apărut bărbatul, eu m-am luat după el și tu bănuiești care a fost țelul lui.

— Filiala Soft Suspense. Cutele de pe fruntea lui Victor se adânciră. Tot nu văd care-i clenciul. Sunt sigur că nu Soft Suspense a dezvoltat jocul Erebos. Aș fi auzit de asta, ar fi răsuflat de mult timp în media. Toți ar fi așteptat și s-ar fi lins pe degete.

— Altceva ce mai știi despre firmă?

— De fapt nimic. Îi cunosc doar jocurile. Știu că au înghițit câteva firme mai mici care dezvoltau software, ceea ce este normal în branșă. În afacerea asta sunt buni. Asta-i tot.

Nick vărsă gânditor apa fiartă peste frunzele de ceai și inspiră mirosul degajat.

— Trebuie să existe o legătură între firmă și Erebos. Unul dintre colegii mei de școală era și el în Bridewell Place și fotografia clădirea.

— Zău? L-a urmărit și el pe tipul cu Jaguarul? Victor scutură energic din cap. Asta mă pune în încurcătură. Creierul încă nu îmi funcționează. Are nevoie de mai mult somn.

— Dar acum avem în sfârșit o pistă. Trebuie să știu cine este omul.

— Da, asta ar fi bine, mormăi Victor și închise ochii.

Pentru început Nick renunță să mai insiste să scoată de la el afirmații raționale. Turnă ceai în două căni, apoi se căută după mărunțișul pe care-l avea, pentru că voia să cumpere ceva pentru micul dejun.

În timp ce aștepta la coada de la brutărie, nu se putu abține să nu îi trimită un SMS lui Emily. *Am noutăți interesante. Sunt în Cromer Street și mi-aș dori să fii și tu aici.*

Când se întoarse, era așteptat de un Victor palid, dar cât se poate de treaz.

— Acum nu pot să mănânc.

— Cum așa?

— În timp ce ai fost la cumpărături, am intrat pe Google. Nu ai să crezi. Așteptă ca Nick să lase jos cornurile și îl trase în fața notebook-ului. Privește!

Pagina de start a site-ului Soft Suspense, pe care se făcea reclamă la un nou joc, *Blood of Gods.* Dar zeii nu arătau precum cei greci, ci mai curând păreau din oțel, nimic din grafică nu amintea de Erebos.

— Și?

Victor puse o mână pe umărul lui Nick.

— Asta este pagina de început. Să vezi știrile din presă.

Nick făcu clic pe „News” și citi:

> „Soft Suspense s-a bucurat de vânzări record pentru *Șoimul regal.* Jocul a fost deja vândut în prima lună de la apariție în peste 600 000 de exemplare”.

Dedesubt era o fotografie care îl reprezenta pe șoferul Jaguarului zâmbind într-un fotoliu de birou din piele. Da, gândi Nick, pista de care am dat era corectă. Apoi văzu ce scria sub fotografie. Schimbă o privire cu Victor.

— Nu se poate…

— Ba da. Ai dat de aur. De comoara lui Aladin. La naiba, Nick, trebuie să-l avertizăm.

— Da, ai dreptate.

Nick privi chipul antipatic al celui care zâmbea în fotografie, dar atenția lui se îndrepta tot asupra textului de sub ea:

„Ne-am pus întreaga noastră forță și creativitate în *Șoimul regal* și suntem fericiți că jocul nostru este primit atât de bine, a declarat directorul lui Soft Suspense, Andrew Ortolan”.

O pasăre.

— Ar fi trebuit să cercetăm mai bine, murmură Nick. Atunci l-am fi găsit mai devreme.

— Sau nu. Există o mulțime de oameni care se numesc astfel. Ei bine, nu o mulțime, dar sunt câțiva.

Andrew Ortolan zâmbea netulburat din fotografie.

Erebos a fost creat doar pentru a-l… distruge, cum spunea solul? *De ce*? *Ar trebui ei să-l avertizeze*? *Și dacă da, despre ce să îl avertizeze*?

— Mă ocup eu de asta, spuse Victor și formă numărul găsit pe pagina firmei. Da? Alo? Aș dori să vorbesc cu Mr. Ortolan. Da, vă rog să îmi faceți legătura.

Pauză.

— Numele meu este Victor Lansky, se prezentă Victor, dar se pare că altei persoane… Nu, el nu așteaptă telefonul meu.

Nick nu înțelegea ce spunea secretara, dar îi auzea vocea înaltă, tonul refractar.

— Dacă asta doriți, insistă Victor, sunt din presă și trebuie să-i comunic ceva important lui Mr. Ortolan.

Iarăși un răspuns strident și scurt al secretarei.

— Ascultați-mă, spuse Victor pe un ton demonstrativ răbdător, sunt sigur că șeful dumneavoastră vrea să audă ceea ce am să-i spun. Nu, nu îi puteți comunica dumneavoastră. Poftim? Lansky. L-A-N-S-K-Y. Da, mă poate suna el. Și va trebui să se grăbească!

Încheie convorbirea și pufni.

— Bineînțeles că nu va suna. Vaca din anticamera lui nici măcar nu m-a întrebat ce număr de telefon am.

— Poate că l-a văzut pe ecran?

— Nu. Victor pescui un corn cu ciocolată din pungă și continuă: Numărul meu este secret, nu se afișează.

Nick se gândi scurt și apăsă pe tasta *redial.*

— Bună ziua, aș dori să vorbesc cu Mr. Ortolan.

— Vă fac legătura la secretariatul central.

Se auzi o melodie interpretată la saxofon, până când cineva ridică receptorul.

— Biroul Andrew Ortolan, sunt Anne Wisbourn.

Era aceeași neplăcută voce de la telefonul anterior.

— Alo, numele meu este Nick Dunmore și trebuie să vorbesc cu Mr. Ortolan. Urgent! Este o chestiune de viață și de moarte!

— Poftim?

— De viață și de moarte! Vorbesc serios!

Nick își simțea gura uscată din cauza nervozității. Cum să îi explice situația lui Ortolan, fără ca acesta să îl ia drept sonat?

Se auziră foșnete, voci înfundate – probabil că secretara ținea receptorul acoperit cu mâna. Urmă un sunet de parcă ceva s-ar fi rupt și un bărbat urlă în telefon:

— Am să instalez un sistem de înregistrare! Asta este teroare telefonică! Vă vin eu de hac, criminalilor, o să ajungeți după gratii! Acesta a fost ultimul meu avertisment, ai priceput?

Poc! Telefonul fusese aruncat în furcă.

Inima lui Nick zvâcnea ca inima unui alergător la proba de 100 metri plat.

— A crezut că îl amenință.

— Am auzit. A fost suficient de tare.

Concluzia era evidentă.

— Pariez că în ultimul timp a primit câteva apeluri de amenințare.

— Da, de exemplu de la Emily, zise Nick.

Micul dejun comun se desfășură în tăcere. Fiecare își urma propriile gânduri, cele ale lui Nick se învârteau în jurul posibilităților de care dispunea. Putea să se întoarcă la Blackfriars și să bată la ușa biroului lui Ortolan până când acesta îl va asculta.

Dar tu nu știi de ce Erebos îl urăște atât de mult. Trebuie să existe un motiv pentru asta.

— Victor? Tu cunoști domeniul jocurilor pe computer.

— Absolut.

— Ai o explicație pentru asta? Una care să aibă sens?

— Nici vorbă. Pășesc în întuneric complet. Cred că trebuie să aflăm mai multe despre Mr. Ortolan.

Când Emily sosi mai repede decât era așteptată, Nick și Victor nu progresaseră nici măcar cu un pas. Ei știau că Ortolan era

membru al Wimbledon Park Golf Club, că ocazional organiza dineuri de caritate pentru UNICEF și că dădea rar interviuri.

Emily, care era încă electrizată de adevărata identitate a lui Ortolan, începu cercetările cu elan proaspăt.

— Poate că nu este ceva personal. Poate că problema nu are nimic de-a face cu omul, ci cu firma.

Ea deschise notebook-ul și căută pe Google „Soft Suspense”.

— Până când răscolești tu toate criticile cu privire la jocuri și toate licitațiile, vine Crăciunul.

— Ai dreptate. Ea strânse ochii și tastă „dușmani ai lui Ortolan”. Găsi o mulțime de informații referitoare la șoimii migratori care vânează păsările cântătoare... Rahat! Să încercăm altfel!

Căutând „Soft Suspense” și „Victime” dădu înainte de toate de descrierea jocului *Șoimul regal,* apoi denumiri de firme și date economice din branșa jocurilor pe computer.

Emily înjură în stil nespecific doamnelor.

— Nu înțeleg nimic. Nu vom descoperi niciodată dacă este vreun concurent care vrea să termine „Soft Suspense” în acest mod. Ea trecu peste enumerarea diverselor firme care se ocupau cu jocuri. Poate că firma a înghițit ceva – zise ea și tastă „Delicte Soft Suspense”.

Lista nu era lungă, de data aceasta era vorba doar de patru pagini. Primele linkuri se ocupau de faptul că piratarea era un delict și că „Soft Suspense” îmbunătățise de curând protecția jocurilor sale față de copieri. Emily merse mai departe și se opri la o știre judiciară veche de doi ani:

> „... a fost găsit vinovat și a fost condamnat la șase ani de închisoare pentru înșelăciune și furt. Jocul care ar dispune de o nouă tehnologie deschizătoare de perspective provine de la firma «Soft Suspense», al cărei...”

Emily făcu clic pe link. Era o știre din arhiva *Independent.* Pentru Nick și Emily fu suficient să citească primele rânduri, ca să-și dea seama că nu mai era nevoie să caute altceva. Aici scria totul negru pe alb și era mai rău decât și-ar fi putut Nick vreodată imagina.

Creator de jocuri condamnat

După doi ani procesul referitor la paternitatea jocului pe computer *Steaua curată* s-a soldat în cele din urmă cu o sentință. Larry McVay, proprietarul și directorul firmei de software Vay too far, a fost găsit vinovat de înșelăciune și furt și a fost condamnat la șase ani de închisoare. Jocul care ar dispune de o nouă tehnologie deschizătoare de drumuri provine din casa „Soft Suspense", al cărei director Andrew Ortolan a salutat sentința. „Sunt în joc ani de muncă și milioane de lire sterline – a spus Ortolan –, acestea nu pot fi furate atât de simplu."

Încă de la începerea procesului McVay susținuse că el fusese cel care programase *Steaua curată,* joc care îi fusese furat de Soft Suspense. Dar niciodată nu fusese în stare să prezinte dovezile corespunzătoare. El motivase pretinse furturi, acte de corupție și manipulări întreprinse de Soft Suspense. Directorul Ortolan a respins toate aceste acuzații.

Noi suntem o firmă absolut onorabilă, nu suntem o organizație criminală și suntem bucuroși că acest lucru a fost recunoscut. Aici cineva încearcă să falsifice lucrurile fără a putea dovedi ceva.

McVay a anunțat că va face uz de toate mijloacele legale și că „nu se dă bătut".

Nick deschise gura, dar nu reuși să scoată nicio vorbă. O privi pe Emily care pălise și ținea buzele strânse.

Victor, care citise și el textul, bătea din palme.

— Deci asta este! Emily, ai un fler de Sherlock Holmes și Philip Marlowe împreună. Ai clasă!

În capul lui Nick domnea haosul. Putea fi sigur că Larry McVay era tatăl lui Adrian? Numele de familie nu era unul des întâlnit. Nu își putea imagina o asemenea coincidență.

— Ce este? întrebă surprins Victor. Voi nu spuneți nimic. Tocmai am făcut un pas uriaș înainte. Acest Larry McVay ar putea fi o parte a puzzle-ului – oricum el a pierdut un proces împotriva lui Ortolan. Cu siguranță că are pică pe el. Poate că el știe ceva despre Erebos. Trebuie să vorbim cu el.

Cu ceva efort Nick își regăsi vocea.

— Asta nu va fi posibil. S-a sinucis.

L-au pus pe Victor la curent, i-au povestit despre Adrian și despre ciudata lui comportare din ultimele săptămâni.

— A vrut permanent să știe ce este cu DVD-ul, iar mai târziu, când și-a dat seama că era vorba despre un joc, m-a rugat să încetez a-l juca.

De ce l-a rugat, Nick nici acum nu înțelegea. Jocul despre care era vorba în proces nu se numea Erebos, ci *Steaua curată.* Slavă ție, stea curată – se gândi Nick cutremurându-se.

Victor trase notebook-ul lângă el și mai citi încă o dată articolul.

— Cred că îmi amintesc de caz. Interesant era că niciuna dintre părți nu voia să explice exact ce era așa de nemaipomenit la acest joc. Părțile doar se mușcau una pe alta, cum fac câinii pentru un os. Dar până astăzi jocul nu a apărut pe piață.

În timp ce Victor era mai departe adâncit în lectură, Nick și Emily se sfătuiau în privința modului în care să acționeze în continuare.

— Trebuie să vorbim cu Adrian. Emily oftă adânc. El este un băiat incredibil de drăguț. Am discutat ultima dată cu el mai mult, este matur pentru vârsta lui și a dat dovadă de foarte multă inteligență.

— Să vorbim cu el, aprobă Nick.

Își aminti ce îi spusese Adrian cu ceva timp în urmă: că nu putea să ia DVD-ul, dar trebuia să știe ce era pe el. Într-un colț ascuns al conștiinței lui Nick aceste cuvinte prinseră deodată sens, dar nu putea spune exact cum. Îi va spune lui Adrian adevărul. Îi va povesti tot ce știa și în contrapartidă…

— Nu! Strigătul lui Victor îi făcu pe Nick și pe Emily să tresară simultan. Fir-ar să fie, treptat totul devine lugubru.

— Poftim?

— „Programatorul se sinucide, citi Victor. În seara de 13 septembrie L. McVay, proprietar al unei firme de software, a fost găsit spânzurat de tavanul casei lui din nordul Londrei. După primele cercetări poliția afirmă că totul converge către ipoteza că McVay și-a pus singur capăt vieții. Motivația acestui gest ar fi condamnarea pronunțată în urmă cu trei săptămâni într-un proces de înșelăciune, conform căreia McVay avea de executat

o pedeapsă cu închisoarea de șase ani. El fusese pus în libertate contra unei cauțiuni și anunțase că va face recurs.”

— Asta știm deja, zise Nick.

Victor îi aruncă o privire sumbră:

— Și? L-ai cunoscut tu pe Larry McVay? L-ai întâlnit personal?

— Nu. Adrian a venit la școala noastră abia după moartea tatălui lui.

— Așa mă gândeam și eu. Atunci pregătește-te de o surpriză.

Victor întoarse ecranul notebook-ului către Nick.

Acum fu rândul lui Emily să scoată un ușor strigăt și îl apucă de mână pe Nick.

— El este… nu este…

— Da, șopti Nick.

Privindu-l în față pe McVay recunoscu ochii, chipul îngust, gura mică. Larry McVay era omul mort.

31.

Victor închise computerul.

— Cine l-a programat pe tip în joc? întrebă el încet. Cui i-a venit o idee atât de macabră?

Nimeni nu îi răspunse.

Nick aruncă o privire ceasului, era puțin trecut de ora unu. Adrian era probabil la masa de prânz. După care va mai avea două ori trei ore de curs, deci nu avea sens să se ducă acum la scoală.

— Trebuie să vorbim cu el astăzi, spuse Emily de parcă i-ar fi citit gândul lui Nick.

— Da. Mergem la școală, poate îl prindem într-o pauză. Nu, este o prostie. Nimeni nu trebuie să bage de seamă că vrem ceva de la el.

— De ce? întrebă Emily. Pe mine nu mă bănuiește nimeni. Eu sunt oficial fan Erebos.

Așa era. Mai aveau nevoie de un loc de întâlnire în care să fie siguri că nu îi vedea cineva împreună.

— Aici! strigă Victor.

— Prea periculos. Dacă se ține cineva după noi, vei fi în aer și tu ești ultima noastră legătură cu jocul. Tu ești singurul care ne poate spune ce se petrece în Erebos, zise Emily.

— Un moment. Mai ești și tu în joc.

— Numai teoretic. Zâmbi și privi ceasul de mână. Peste șaptesprezece minute trebuie să îl caut pe Mr. Watson și să îl pun într-o situație dificilă. Dar nici nu mă gândesc să o fac, așa că – la revedere, Hemera!

— Bine, mormăi Victor. Dar este lipsit de scrupule să vă bazați doar pe mine. Ce se întâmplă dacă acum jocul mă roagă *pe mine* să îl seduc pe acest Mr. Watson? Va trebui să o fac, ca să nu pierdem accesul la joc?

Râseră toți și se simțiră mai eliberați.

— Mai există Kate, dar ea nu este atât de sclipitoare ca tine, zise Nick. Acum ar trebui să continui jocul. Sunteți atât de aproape de Blackfriars, poate porni totul în orice minut. Și noi ar trebui să știm, OK?

Victor se duse în camera computerelor.

— Deci eu nu aflu ce are de spus Adrian McVay?

— Ba da. Îți vom trimite un porumbel călător neinterceptabil, răspunse Emily cu o mină cât se poate de serioasă. Nick, unde ne întâlnim? La o cafenea este prea nesigur, dar într-un parc? Un loc din Hyde Park, de unde putem supraveghea bine împrejurimile?

— Nu. Acolo am putea fi văzuți. Lui Nick îi veni o idee și îi scrise lui Emily o adresă pe o bucată de hârtie. Acolo suntem în siguranță. Sută la sută. Am să vă aștept acolo.

•

Îl îmbrățișă mai întâi Becca, apoi Finn.

— Micuțule! Ce surpriză plăcută! Vrei o cafea? Ai venit pentru notebook?

Nick răspunse negativ la ambele întrebări.

— Aveam nevoie de un loc liniștit pentru un fel de… discuție. Am invitat aici doi prieteni care vor veni într-o oră. Este OK?

Finn îl luă de după umeri, ceea ce nu se dovedi a fi prea ușor, pentru că Nick era mai înalt cu un cap.

— Ești nervos, ai probleme? Discuția ta se referă eventual la ceva nu tocmai legal?

— Ce? Nu! Nick dădu hotărât din cap. Nu, ba dimpotrivă. Este foarte complicat, dar cu siguranță nu este ceva ilegal.

— Bine. Finn îl conduse într-unul dintre cele trei studiouri. Pereții erau plini cu fotografii ale unor tatuaje recent făcute pe toate părțile posibile ale trupului. Îți convine aici? De studioul cel mare am nevoie astăzi, iar la Becca sunt programați câțiva clienți pentru piercing.

— Aici este perfect.

— Bine. Mama și tata sunt bine?

— Da, totul este perfect.

Finn ridică din sprâncene – între timp găurite fiecare în șase locuri, după cum observă Nick – probabil a mirare din cauza neobișnuitelor răspunsuri monosilabice ale fratelui său. Ieși, dar reveni după trei minute cu suc de portocale și biscuiți.

— Nimeni nu are voie să reproșeze unui Dunmore că este o gazdă proastă.

— Mulțumesc.

Minutele treceau. Nick încercă să mai scape de gândurile lui privind fotografiile din galeria lui Finn. Un spate împodobit cu

trandafiri, un biceps cu o panoramă alpină, o gleznă cu delfini care se sărutau.

Oare va reuși Emily să îl aducă pe Adrian? Pe de altă parte, de ce nu ar vrea acesta să vină? Că doar devenise atât de curios să afle câte ceva despre joc.

Aha! Răsunară clopoțeii puși de Becca deasupra ușii de la intrare. Clienți? Ori Emily?

— Alo, am stabilit o întâlnire aici cu Nick Dunmore.

Era Emily. Finn îi conduse pe ea și pe Adrian înăuntru.

Nick nu putu să nu remarce cu cât interes îl examina Emily pe fratele lui. Prototipul ceva mai puțin înalt.

— Bună!

Ea îl sărută pe Nick pe buzele care un moment îi tremurară. În spatele ei stătea zâmbind Adrian, cu părul ciufulit pe-o parte a capului, ceea ce îi dădea un aspect ghiduș.

— Interesante fotografii, spuse acesta și arătă către pereți. Poate că odată am să îmi fac și eu așa ceva.

Finn radia.

— Să vii la mine și am să-ți fac o reducere specială de preț. Acum vă las la ședința voastră secretă. Dacă cineva are nevoie de ceva, bucătăria este a doua ușă pe stânga, iar toaleta este exact în fața ei.

Adrian se așeză pe ceea ce Nick numea „scaunul profesional” și îl privi întrebător.

— Emily susține că vreți să discutați ceva cu mine. Despre Erebos?

Nu i s-ar putea reproșa lui Adrian că se învârtea în jurul cozii.

— Da, răspunse Nick, dar mai întâi o precizare: Emily și cu mine nu mai jucăm. Deci nu ai de ce te teme din partea noastră.

— OK.

Lui Nick îi venea greu să înceapă. Va deschide în Adrian o rană veche și o va răscoli. Își îndepărtă de pe frunte o șuviță de păr inexistentă.

— Erebos a avut cumva o legătură cu tatăl tău.

Văzu cum ochii lui Adrian se măreau și în sinea lui își trase câteva palme. *Foarte subtil, idiotule*!

— De unde știi? întrebă șoptit Adrian. Nu de la mine. Eu nu am spus nimănui ceva.

Nick și Emily schimbară o privire.

— Eu sunt puțin surprinsă acum de faptul că tu știi, zise Emily.

— Bineînțeles că știu. Doar că mult timp nu am știut. Zâmbi parcă dezvinovățindu-se și continuă: Desigur că m-am gândit că este vorba despre un joc. Tata a programat aproape numai jocuri. Dar nu am fost sigur.

Nick nu înțelegea nimic. Trebuia să o ia de la capăt.

— Ultima dată mi-ai spus că nu poți lua niciun DVD, dar că trebuie să știi ce se află pe ele. De ce?

— Nu puteam să iau, pentru că tata îmi interzisese.

Din nou Nick și Emily schimbară rapid o privire.

— Asta nu înțeleg, spuse Emily. Doar tatăl tău este mort.

— Desigur. Adrian coborî privirea spre vârfurile pantofilor și adăugă: Tata mi-a lăsat scris. A lăsat totul scris exact.

— Ce? Ce ți-a lăsat scris?

Fără a ridica privirea Adrian scutură capul:

— Nu, mai întâi voi. Vreau să știu ce fel de joc este Erebos.

Nick se surprinse oftând.

— Este un joc extrem de captivant. Dacă începi să îl joci, nu te mai poți opri.

Adrian privea în continuare în podea.

— Așa au fost toate jocurile tatălui meu.

— Tu ești sigur că pe acesta l-a programat tatăl tău? interveni Emily.

Acum Adrian ridică privirea și în ochii lui se putea citi o ușoară indignare:

— Sigur. Altfel nu ar fi spus că este moștenirea lui.

— Asta a spus el?

— A scris. În această scrisoare. Că este moștenirea lăsată de el și că eu trebuie să o dau mai departe. Adrian îi privi pe rând pe Nick și pe Emily și păru a-și da seama că ei nu erau lămuriți cu explicația lui. Tata a murit acum doi ani. A doua zi după moartea lui mi-a telefonat notarul lui și mi-a spus că la el se află o scrisoare pentru mine. În plic erau câteva rânduri de la tata și două DVD-uri.

Nick trase adânc aer în piept.

— Tu ai răspândit jocul în școala noastră?

— Răspândit? Da, am dat DVD-ul cuiva din clasa mea. Pe cel de-al doilea l-am dat unui băiat pe care îl cunosc mai demult și care este elev la o altă școală. Tata nu voia ca ambele DVD-uri să ajungă în același loc. El mai voia să mă gândesc bine cui le dau. „Dă-le cuiva despre care crezi că are o viață goală – mai

scria el. Și promite-mi că tu nu te uiți pe DVD-uri. Ele sunt o parte a moștenirii lăsate de mine, dar această parte nu îți este destinată ție.”

Ceva parcă se rupse în Nick.

— Și tu ți-ai ținut făgăduiala?

— Bineînțeles. Este ultimul lucru pe care mi l-a spus tata. Nici nu mi-a trecut prin cap că voi mai vedea ori voi mai citi ceva de la el… M-am bucurat tare mult!

În ochi îi sclipiră lacrimi.

Și el s-a folosit de tine.

— Acum este rândul vostru. Despre ce este vorba în joc?

Spre ușurarea lui Nick, Emily a fost cea care a preluat explicația:

— Dacă privim superficial, este vorba despre o lume întunecată în care se rezolvă tot felul de însărcinări și trebuie învinse tot felul de pericole. Însărcinările nu se limitează la lumea jocului, ci vizează și realitatea. De exemplu trebuie… să fotografiezi pe cineva ori să scrii o temă pentru acasă pentru cineva.

Adrian părea fascinat.

— Acesta este *Steaua curată.* Cel mai drag proiect al tatălui meu. Voia ca jucătorii să își facă reciproc cadouri ori să se ajute în alte moduri în viața reală. Să nu stea doar în fața computerului, să lege prietenii. Mi-a povestit atât de des despre el înainte de… Privirea lui Adrian alunecă într-o parte, apoi acesta continuă: Deci înainte ca cineva să fi vrut să i-l fure. Voi ați remarcat că pentru fiecare jucător jocul este în oarecare măsură altul? De exemplu muzica se orientează în funcție de cea pe care o ai pe hard disk ori pe care o asculți pe YouTube. Când jocul a făcut cunoștință cu tine, el știe ce fel de aventuri îți plac mai mult și te trimite către ele. Tata a integrat un software psihologic care aliniază total jocul la tine.

Îl vedeai realmente pe Adrian scăldându-se în propriile amintiri.

Nick era atât de furios pe Larry McVay încât prefera să treacă scurt peste organizarea jocului.

— Este posibil… deci tu consideri posibil ca tatăl tău să fi reprogramat jocul? Să fi introdus câteva noi simpatice detalii? Mă refer la faptul că el nu se mai numește *Steaua curată,* ci Erebos.

— Poftim? Da, este posibil. Luminița din privirea lui Adrian se stinse. Cineva a încercat să îi fure *Steaua curată,* trebuie să știți asta. A avut loc un proces... În ultimii doi ani tata se schimbase. Nu mai discuta mult cu mine, deci nu știu dacă a modificat ceva. În orice caz a muncit ca un nebun. Se baricada în beciul lui, nu mânca, nu mai avea timp nici să se spele. Adrian îi privi pe Nick și pe Emily parcă scuzându-se și continuă să vorbească: Mama crede că la începerea procesului nu mai era el însuși. Nu a suportat că era acuzat de furt și înșelăciune. Noi am fost cei la care s-au făcut spargeri. De patru ori. La birou, în casa noastră, ba chiar și mașinile au fost sparte.

Ce înțelegea Nick din povestea lui Adrian nu era prea frumos. Suna cam așa: Soft Suspense a prins de veste de noua creație a lui McVay și a încercat să-și însușească programul. Chestia nu a reușit sau în orice caz a reușit într-o modalitate nesatisfăcătoare, așa că l-au chemat în judecată pe McVay. Și în fața instanței au câștigat. Era posibil așa ceva?

— Ascultă, mai spuse el, acum am să îți spun care este țelul jocului Erebos, ne-am înțeles? Deși simțea privirea lui Emily ațintită pe el, nu s-a putut opri. Trebuie omorât un monstru. Pentru asta sunt căutați războinicii cei mai buni, cei mai puternici, cei mai lipsiți de scrupule. Ei trebuie să acționeze împotriva celor care vor să-l oprească pe Erebos și trebuie să facă pregătiri pentru bătălia finală. Această bătălie finală va avea loc foarte curând și știi tu cum îl cheamă pe monstrul care trebuie nimicit?

El citi în privirea lui Adrian că acesta cel puțin avea o bănuială.

— Exact, spuse Nick. El se numește Ortolan.

Adrian respiră zgomotos. Râse tare, apoi redeveni serios.

— Chiar așa?

— Jur!

Pe chipul lui Adrian se reflectau mai multe sentimente: satisfacție, tristețe și ură.

— Vrei să spui, zise el cu voce răgușită, că cineva îl va ucide pe Ortolan?

Poate. Eu cred că se va întâmpla ceva de felul acesta.

— De câteva ori mi-am imaginat că eu însumi fac asta. După ce tata se schimbase atât de mult... ca și mai târziu. Râse din nou privind în podea și continuă: După ce am dat DVD-urile și

după ce brusc atâția oameni s-au schimbat, mi s-a făcut frică de faptul că tata ar fi făcut o greșeală. Un joc care îi termină pe jucători, înțelegeți? Spre sfârșit el era... ah, nu mai are importanță. El se schimbase complet. Ca și voi. De aceea mi s-a făcut frică. Ridică privirea și adăugă: Dar el nu a vrut în niciun caz să vă facă rău vouă. Doar lui Ortolan.

Când vorbi Emily, aceasta o făcu încet și cu prudență:

— Nu se potrivește, Adrian. Jocul i-a determinat pe jucători să facă lucruri îngrozitoare. Cineva i-a sabotat frânele bicicletei lui Jamie.

Adrian ridică brusc capul:

— Ce?

— Da. Nu a fost un accident. S-au întâmplat multe lucruri rele doar ca planul de răzbunare al tatălui tău să nu fie pus în pericol. Ieri cineva a încercat să îl împingă pe Nick sub metrou.

Cu chipul palid, stupefiat, Adrian dădea din cap.

— Dacă unul dintre jucători îl omoară pe Ortolan, își distruge propria viață, continuă să vorbească Emily. Acest lucru trebuie să-ți fie clar. Și cu siguranță că îi era clar și tatălui tău.

Adrian le ocoli privirile.

— A vorbit jocul cu voi? Voi i-ați pus întrebări și el v-a răspuns? Ori invers?

— Da, spuse Emily.

— Asta era ceea ce voia să aibă neapărat Ortolan. IA pe care o dezvoltase tata. Inteligența artificială, explică el ca răspuns la mina întrebătoare a lui Nick. El a dezvoltat un program care putea să învețe ca un om. Și limbi străine. Tata spunea că atunci când programul va fi gata va primi premiul Nobel pentru el. Era extraordinar de mândru de asta și a depus toate eforturile pentru a ține secretă invenția.

Deci asta era vulnerabilitatea care îi sărise deseori în ochi lui Nick la Adrian.

— Dar unul dintre contabilii firmei tatei s-a lăsat mituit. Ortolan urmărea mereu realizările celorlalți și din momentul în care a știut că tata a făcut un pas mare către crearea inteligenței artificiale nu a mai avut liniște.

Nick era aproape sigur că acel contabil deținea acum un garaj ornat cu graffiti.

— La început Ortolan a vrut să îi cumpere tatei ideea, dar a fost refuzat. El avea o firmă proprie și voia să-și dezvolte propriul program. De aici încolo a intervenit teroarea.

Emily se ridică de pe locul ei și se așează lângă Adrian.

— Toate acestea sunt groaznice. Atât de incorecte de îți vine să urli. Dar totuși nimeni nu are voie să ajungă asasin din cauza asta, nu?

— Nu, șopti Adrian. Ai dreptate.

— De aceea vom încerca să oprim acest lucru.

— OK. Pentru asta aveți nevoie de ajutorul meu?

Suna ca o rugăminte și Nick crezu că îl înțelege pe Adrian. Nu voia să ajungă din nou pe poziția degradantă de spectator.

— Sigur. Tu ești totuși, cheia acestui mister.

•

În timp ce aștepta metroul, Nick îl sună pe Victor care răspunse la primul apel.

— În sfârșit. Ce spune micul McVay?

— Că Ortolan este un porc.

— Zău? Da, mai sunt câțiva din ăștia în branșă.

— Așa se pare. A mai spus că tatăl lui dezvoltase un gen de inteligență artificială pe care o încorporase jocului. Ceva absolut nou pe care Ortolan îl voia cu orice preț.

— Oh! Nu mă miră. Dumnezeule, asta l-ar fi făcut un om înfiorător de bogat.

•

Inteligență artificială. Ajuns acasă, Nick puse în funcțiune notebook-ul lui Finn și încercă să afle mai multe despre ea. Se părea că legiuni de specialiști s-ar ocupa de găsirea unei căi de a învăța computerul gândirea umană în toată complexitatea ei. Tatăl lui Adrian reușise. Software-ul lui învăța, el putea citi și putea valorifica tot ceea ce citea. Analiza utilizatorul computerului și îi dădea acestuia ceea ce el își dorea profund în interiorul lui. Era o nebunie. Nu era de mirare că nimeni nu se mai putea desprinde de Erebos. Acum jocul era o armă care devenise independentă.

Nick citea în continuare, se informa despre testul Turing, despre premiul Loebner, despre inteligența artificială neuronală și simbolică. După două ore începu să îl doară capul și renunță. El nu va putea niciodată măcar să realizeze o evaluare a ceea ce reușise să facă Larry McVay.

32.

SMS-ul de la Victor sosi noaptea, semnalul sonor îl trezi pe Nick dintr-un somn adânc. În întunericul deplin din cameră ecranul telefonului era o pată luminoasă de un alb strident.

Sări din pat atât de repede încât simți că amețește și fu nevoit să se sprijine de birou.

1 mesaj

Apăsă pe Citit.

Se pare că i-a venit rândul lui Ortolan. Ei pregătesc Cercul Interior pentru bătălie. Făclii, jurăminte, robe albe, tot tacâmul. Cred că se va întâmpla astăzi Deocamdată asediem fortăreața. P.S.: am găsit mai înainte un cristal al dorințelor (*galben*)*. Imediat ce se termină totul pot să-l păstrez, nu*?

Victor îl trimisese la ora 3:48, iar acum era ora 3:50. Nick se ghemui cu telefonul în pat și sună.

— Ce înseamnă că asediați fortăreața?

— Păi ne învârtim prin fața ei. Este un turn mare, alb care luminează în noapte și din care curge sânge. Ptiu!

Nick nu putu să răspundă, atât de vârtos căsca.

— Te-am trezit? Îmi pare rău, dar am vrut să te țin neapărat la curent. S-ar fi putut... uuups, iar trag cu capete!

Nick auzi zgomote puternice.

— Gata. Uite ce voiam să spun: probabil că tu dorești să întreprinzi imediat ceva.

— Nu știu. Ce să fac? A spus cineva ce trebuie să facă Cercul Interior? Un reper pentru noi?

— Trebuie să îl doboare pe Ortolan. Dacă reușesc asta, turnul lui se va prăbuși, iar noi vom fi cu toții răsplătiți din plin, așa a spus solul. Acum stau toți ghemuiți și așteaptă ca obiectul să se frângă, cu toate că cei din Cercul Interior tocmai au plecat.

— Cel mai bine ar fi să mă duc imediat la Blackfriars.

— Încă nu circulă niciun metrou și de la autobuzele de noapte poți să îți iei gândul. Și de fapt ce vrei să faci acolo? Mai bine mai întinde-te, Nick.

Era desigur o glumă. Dar Victor avea dreptate, ei aveau nevoie cel puțin de o urmă de plan.

— Cu primul metrou vin la tine și ne vom gândi ce să facem.

— În regulă. Devine periculos, cred că de-acum treaba devine serioasă.

— Dacă se petrece ceva important anunță-mă.

— Sigur. Sunt pe poziții nocturne, singur, dacă facem abstracție de ceilalți trei sute de luptători obosiți de aici.

Nick se urcă în pat și rămase privind ca hipnotizat cadranul ceasului. Mai era ceva mai mult de o jumătate de oră până când pleca prima garnitură de metrou. Și dacă între timp turnul se prăbușește?

Nu mai putea să stea pe loc și începu să se plimbe prin încăpere, ceea ce în locuința scufundată în liniștea nopții producea un zgomot exagerat. Numai să nu trezească pe cineva. Era mai bine să se ducă în bucătărie și să scrie un bilet conform căruia plecase cu Colin să alerge înainte de orele de școală. Era cea mai bună soluție care îi trecu prin cap. Cu puțin noroc părinții îi vor da crezare, dacă se trezeau peste vreo două ore și jumătate.

Când se strecură din casă era ora cinci fără un sfert. Luase cu el geanta de școală, pentru ca aceasta să nu-i sară în ochi mamei, dar scăpă de ea imediat depozitând-o în pivnița unde ținea bicicleta. Nu avea nevoie de un balast inutil.

Străzile erau întunecate și goale; intrarea în stația de metrou era încă blocată de grilaj. Nick strânse mai bine haina pe el și începu să numere minutele. Ce va face? Îl putea pândi pe Ortolan și îl putea sili să îl asculte. Sau putea să ia legătura cu poliția: *Știți, există un joc pe computer, din care rezultă că astăzi va fi asasinat un manager odios.* – Păi da, grozavă idee!

În timp ce se gândea, telefonul îl atenționă că sosise un nou mesaj.

Acum sunt foarte sigur. Se va întâmpla astăzi. Am primit misiunea respectivă. Voi reveni!

Îl sună imediat pe Victor.

— Dacă mă întreabă cineva, trebuie să susțin că am luat micul dejun împreună cu un anume Colin Harris. Astăzi, între orele opt și zece.

Nick nu înțelese în primul moment.

— Cum așa să iei micul dejun cu Colin?

— Trebuie să îi ofer un alibi, înțelegi? Asta pentru cazul în care nu îl surprind asupra faptului. Îl cunoști pe acest Colin Harris?

— Firește.

— Nu are importanță. Ascultă, Nick, toate astea mă fac al naibii de nervos.

— Deja sunt în drum spre tine. Cum arată turnul? Mai este în picioare?

— Da. Este în picioare, strălucește și sângerează.

Când în cele din urmă grilajul de la intrarea în stație fu ridicat, Nick alergă pe scări de parcă îl gonea solul în persoană. De data asta nu va mai ocoli, se va duce direct în King's Cross. După mai puțin de douăzeci de minute suna la ușa lui Victor.

— Privește, îi spuse Victor.

Era turnul. Enorm, alb strident în întuneric. Din ferestre, din creneluri și din fisurile zidurilor curgea sau picura sânge. În întuneric, în jurul lui stăteau în picioare ori jos sute de luptători din toate populațiile și toate nivelurile. Așteptau. Nick își imagina cât erau de curioși. Cât de curios ar fi fost el însuși dacă nu ar fi cunoscut culisele. Așa că priveliștea îi produse doar o ușoară greață.

— Mă duc la Ortolan și îl avertizez personal. Chiar dacă este un nenorocit. Dacă nu mă ia în serios, știu că măcar am încercat.

— Sau, interveni Victor, mergem la clădirea cu birouri și pândim. Imediat ce apare unul dintre jucători, punem mâna pe el. Și anunțăm poliția.

Suna bine. Era realizabil.

— OK, zise Nick. Acum cine se află în Cercul Interior?

Victor îi enumeră pe degete:

— Wyrdana, BloodWork, Telkorick, Drizzel și… un moment… Ubangato, un barbar. El a intrat în Cerc la ultimul turnir. Ai idee cine ar putea fi în realitate?

— Nu. Dar este posibil ca BloodWork să fie Colin.

•

Au început să acționeze puțin după ora șase. Nick îi trimise un SMS lui Adrian. Fără nicio plăcere, dar în definitiv îi promisese că îl va ține la curent. Victor o anunță pe Emily, ocazie cu care Nick încercă să îi smulgă telefonul din mână.

— Ești nebun? Și dacă situația devine periculoasă?

— A trebuit să îi promit. Dacă nu o informez, mă gâtuie. Și Victor apăsă pe *trimite.* Și în plus are și ea dreptul să fie de față, ca tine și ca mine. Și ca Adrian.

•

Blackfriars. Coborâră din metrou și porniră spre Bridewell Place. Emily și Adrian îi vor găsi acolo.

Burnița și Nick mărșăluiau alături de Victor, fiind totodată atent la eventuale chipuri cunoscute. Deodată gândurile i-o luară razna. Și dacă nu apărea nimeni? Dacă totul nu era decât o alarmă falsă? Dacă turnul nu era clădirea din Bridewell Place, ci o alta?

Mergeau grăbiți pe New Bridge Street. Fusese cel puțin destul de prudent ca să-și ia o haină cu glugă, în așa fel își putea ascunde măcar cocul în care era strâns părul, dacă nu și statura înaltă. În niciun caz nu voia să fie recunoscut de către jucători înainte de vreme.

De aceea nu puteau nici să rămână pur și simplu în Bridewell Place. În spate se afla un bar, dar acesta deschidea abia la ora unsprezece.

— Fii atent, zise Victor când în fața ochilor le apăru clădirea cu birouri. La început tu rămâi aici și aștepți. Fără să te faci văzut, bineînțeles. Eu dau o tură, pe mine nu mă cunoaște nimeni.

Victor plecă și Nick rămase cu ochii pe clădire. Schela bloca vederea asupra ferestrelor. Nu era bine. Nick privi mai atent. Se mișca acolo ceva? Era cineva? Nu, doar își imaginase. Și totuși, era cineva acolo, cu siguranță că era un muncitor de la construcții.

Privi ceasul. Era trecut puțin de șapte și jumătate. Fir-ar să fie, putea dura o veșnicie. Ridică din nou privirea către schelă și când o mână îl atinse pe umăr parcă fu lovit de trăsnet.

— Am zis să nu te faci văzut, Mr. Dunmore! Ești la fel de invizibil ca un far pentru navigație.

În spatele lui se afla Victor, care rânjea cu toată fața.

— Trebuia să mă sperii în halul ăsta?

— Vino, adu-i unui capricios singuratic puțină bucurie în viață. Hai să ne mai apropiem puțin.

O vreme supravegheară amândoi intrarea fără să apară cineva cunoscut. Apoi sună telefonul lui Nick și acesta se sperie atât de tare, încât fu cât pe-aici să sară în fața unei mașini.

— Bună, sunt eu, Emily! Adrian și cu mine suntem în apropiere, tocmai cumpărăm niște sendvișuri. Vrei și tu?

— Sendvișuri? Acum? Nu, mulțumesc.

— Când sunt nervoasă, trebuie să mănânc, spuse ea. Tu unde ești?

— Exact în fața clădirii Soft Suspense. Este și Victor aici. Până acum nimic nou.

— Poate pentru că voi prea bateți la ochi. Ne vedem!

Nick îl trase pe Victor în spatele unei autodube parcate, pentru că Emily avusese desigur dreptate. Nu aveau voie să greșească.

Zece minute mai târziu, când Emily și Adrian dădură de ei, nu se întâmplase încă nimic. În clădire intrau permanent oameni, dar printre aceștia nu se afla niciun elev.

— Cu siguranță astăzi se întâmplă, susținu Victor. Cercul Interior fusese deja trimis, iar Nick și cu mine am văzut amândoi turnul sângerând.

Au mai trecut zece minute. Nimic. Pe Nick începu să îl doară spatele, pentru că era nevoit să stea gârbovit în spatele dubei, ca să nu atragă atenția. Dacă celor din Cercul Interior li se făcuse frică brusc? Acum, când era care pe care?

— Vine Ortolan, spuse Adrian.

Vorbise foarte calm, dar Nick văzu cum îi ieșeau în relief mușchii maxilarului și cum își strângea pumnii.

Acum trebuiau să iasă în fine la iveală luptătorii din Cercul Interior. Când, dacă nu acum? Dar nu apăru nimeni. Nimeni nu bătea măcar la ochi continuând să stea pe undeva. Cu fiecare minut în Nick creștea bănuiala că era ceva în neregulă. Atacaseră ei problema prea linear? Locul era unul greșit? În acest moment monta cineva o bombă în Jaguarul lui Ortolan?

Abia dusese până la capăt acest gând, când se auzi un zăngănit. Zgomotul venea de la clădirea cu birouri, de undeva de sus. Un geam?

Nick privi în sus, dar nu putu să vadă nimic din cauza schelei blestemate… dar zgomotul se repetă, acum era mai puternic…

— Suntem niște proști, ei sunt deja înăuntru, murmură Nick.

Zdranc! Nu prea tare, exact atât cât să se poată auzi peste larma străzii.

Se uitară unul la altul și porniră în fugă ca și cum cineva le dăduse o comandă.

Alergară pe stradă, peste piața din fața clădirii până la intrarea în hol.

— Acum încet, spuse Victor. Altfel nu ne lasă să intrăm. Și urcați pe scări, nu luați liftul.

În hol erau marmură, coloane, multă sticlă și o femeie la recepție care le zâmbi. Mai era Rashid într-un colț retras al holului, pândind dintr-un fotoliu din piele neagră din care abia se vedea.

— Soft Suspense? întrebă Victor și flutură legitimația lui de presă.

— Etajul cinci. Un moment, să vă anunț.

Rashid îl privi nesigur pe Nick, evident nu se așteptase să apară cineva care să îi facă probleme. Apoi păru că a luat o decizie, se ridică repede și trecu în fugă pe lângă ei.

— Sunteți foarte amabilă, dar nu este necesar să ne anunțați, spuse Victor.

Scara era în spate. O luară la fugă spre ea, Nick nu mai auzi ce striga recepționera în urma lor, se întreba doar dacă Rashid avea la el un pistol.

Etajul unu. Până acum nimic suspect, oamenii nu erau panicați, nu era larmă. Dar aici se găseau doar firme imobiliare.

Etajul doi. Unde era Rashid? Nick aruncă o privire peste umăr – în spatele lui nu se afla decât scara goală. Totuși, nu era liniștit.

Trecură de etajele trei și patru, peste tot totul era firesc și pentru scurt timp Nick speră împotriva oricărei rațiuni că ei se înșelau și că astăzi nu se va întâmpla nimic. Se agățase de această speranță în timp ce urca scările în fugă spre etajul cinci.

Abia ajunși sus le ieși în față Rashid.

— Opriți-vă! Asta nu vă privește pe voi!

Oricum nu avea un pistol în mână. Dar avea o doză-spray pe care o îndreptă spre ei. Spray paralizant.

Lui Rashid îi tremura atât mâna, cât și vocea.

— Opriți-vă am zis! Nu vreau să vă fac nimic. Stați… sau mai bine întoarceți-vă și nimeni nu pățește nimic.

Când vorbi Emily vocea îi era complet calmă:

— Nu trebuie să faci asta, Rashid. Uite, poți pur și simplu să cobori pe această scară și să ieși pe stradă. Nu îți va face nimeni nimic. Noi nu, solul nu, niciun alt jucător. Îți promit.

Chipul lui Rashid tresări.

— Stai cuminte, tu habar n-ai. Din acest moment.

Emily atacă din nou:

— Dacă te grăbești, pleci înainte de a veni poliția. Mă tem că va fi curând aici și ai putea să ai serioase probleme.

Degetul lui Rashid se mișcă pe doză. Nick o trase pe Emily înapoi.

— Noi nu te amenințăm, spuse repede Nick. Dimpotrivă, te ajutăm. Dă-te la o parte!

— Dar… pe urmă…

— Pe urmă zbori din joc? Ca să fiu sincer, eu cred că începând de astăzi jocul nu va mai exista.

Mâna cu spray-ul se înclină câțiva centimetri.

— Solul mă va omorî!

— Vezi pe-aici pe undeva vreun sol? Un orc? Un trol? Aici suntem în realitate, Rashid, iar tu ai să ajungi pe bune în pușcărie pentru complicitate la crimă!

Acum el coborî mâna complet. Nick se gândi dacă nu ar trebui să se arunce asupra lui Rashid și să-i smulgă acestuia spray-ul, dar se pare că nu mai era necesar.

— Nu mă turnați? întrebă el încet.

— Nu, sută la sută.

El le aruncă o ultimă privire speriată și începu să coboare pe scară mai întâi încet, apoi tot mai repede.

— Rashid! strigă Nick după el. Câți mai sunt?

— Nu știu, răspunse Rashid. Cei doi care erau afară de pază probabil că au plecat deja. În interior sunt în orice caz cei cinci din Cercul Interior.

După care se mai auziră doar pașii lui grei, de parcă sărea câte două trepte deodată.

— Cinci oameni și câteva arme, oftă Victor. Ar fi trebuit să îi luăm băiatului cel puțin spray-ul paralizant.

Nick era de acord cu el, dar acum era prea târziu. Împinseră ușa grea din sticlă care despărțea casa scărilor de zona cu birouri. În interior era un soi de recepție, dar fără recepționeră. Pe coridor nu era nimeni și toate ușile birourilor erau închise.

— Cum de nu este niciunul dintre ei aici?

Se strecurară pe coridor și deschiseră cu grijă prima ușă. În interior erau două birouri, dar nu era niciun om. La fel în cel de-al doilea birou. Nick deschidea ușă după ușă, de fiecare dată cu teamă că înăuntru ar putea găsi o grămadă de cadavre.

— Au toți liber? întrebă Nick.

— De acolo aud ceva, zise Adrian arătând spre capătul coridorului către o ușă din lemn armată cu alamă, care se deosebea izbitor de stilul modern al celorlalte birouri.

Traseră cu urechea și într-adevăr acolo se petrecea ceva: o lovitură surdă și o voce înăbușită care striga.

— OK, acum cel puțin știm unde sunt, concluzionă Victor. Intrăm? Ori aducem poliția?

Nick nu se gândi mult.

— Adrian, tu te duci într-un birou și suni la poliție. Noi ocupăm aici pozițiii.

După o scurtă ezitare Adrian execută ce îi spusese Nick. Emily, Victor și cu el se grupară în jurul ușii din lemn.

— Am putea să intrăm și să beneficiem de efectul surprizei, fu de părere Victor.

Nick dădu negativ din cap.

— Eu cred că nu vreau să surprind pe nimeni care ține un pistol în mână.

Lipi urechea de ușă – acum auzea voci, dar nu putea să înțeleagă ce se spunea.

— Mi-aș fi dorit să îl fi întrebat pe Rashid cine sunt cei din Cercul Interior, zise Emily. Atunci am fi putut să apreciem mai bine…

În timp ce Emily vorbea, ușa se dădu de perete și o siluetă îmbrăcată în negru își făcu apariția. Pe față avea o mască – cea albă și schimonosită de un țipăt din filmul *Scream.*

— Eu aduc apă, strigă mascatul și se opri brusc când îi descoperi pe Nick, Victor și Emily. Aici sunt… Hei, de unde au apărut ăștia aici?

Se întoarse pe călcâie și fugi în biroul care acum rămăsese cu ușa deschisă.

— Stați calmi! strigă Nick. Oh, Doamne, am dat-o în bară. Înăuntru erau unu… doi, nu, trei mascați cu pistoale. Două dintre ele îl vizau direct pe el. Un al patrulea, cu o mască de diavol, era gârbovit și gemea pe podea. Colin, fără nicio îndoială. Alături de el era o bâtă de baseball și totul conducea la ideea că acesta tocmai beneficiase de câteva lovituri cu ea. Trebuie să fi avut loc o luptă, două ferestre nu mai aveau geamuri. La cel de-al cincilea individ, cel care voise să aducă

apă, Nick nu remarcă nicio armă, dar asta reprezenta o consolare prea slabă.

— Dunmore, se auzi o voce gravă de sub o mască, porc ticălos!

Nick făcu un pas înapoi. Cunoștea vocea, ca și silueta masivă. Helen. Ea îndreptase arma direct spre Andrew Ortolan care stătea palid pe scaunul lui, cu mâinile legate puse pe birou. Alături de el, întinși pe podea, mai erau trei bărbați și două femei – aceștia aveau mâinile legate la spate. Una dintre femei plângea încet.

Acum își îndreptă și Ortolan privirea către ușă și întrebă disprețuitor:

— Ăsta cine mai este? Întăriri?

Nick observă pe fruntea acestuia o zgârietură ce sângera.

— Gura! se răsti Helen la el. Fă în sfârșit ce îți spun ori trag în picior!

Piciorul se afla după birou, deci nu era o țintă ideală. Ortolan zâmbi îngăduitor.

Nu o subaprecia, gândi Nick. Asta trage, este nebună. Apoi, prudent, vorbi cu voce tare:

— Poate că ar trebui să faceți ce vă spune.

— Ține-ți gura și tu! urlă Helen. Și dacă binevoiește să aducă cineva apa aia!

Individul cu mască Scream porni iarăși, ieși pe ușă prin fața lui Nick și ajunse pe coridor. Nick spera că pe Adrian îl dusese capul să se ascundă.

Era liniște, cu excepția femeii care plângea. Nick simțea că sudoarea îi curgea pe ceafă. Colin gemea în spatele măștii. O fată al cărei chip de Gollum nu te putea induce în eroare îngenunche lângă el și zise:

— Cred că deja se simte mai bine.

Ultimul din bandă era un tânăr foarte înalt și voinic, cu degete groase. Purta o mască de extraterestru și nu îi părea cunoscut lui Nick. Ceea ce ținea în mână arăta ca o pușcă cu țeava retezată. Totuși, cea care avea conducerea părea a fi Helen. Deci cu ea trebuiau în primul rând clarificate lucrurile.

Abia acum observă Nick ce purta ea la gât: simbolul Cercului Interior, roșu, cu vârful orientat spre centru. Era singura care îl purta. Nick bănuia că ea și-l meșterise din sârmă groasă.

Individul cu masca albă se întoarse cu apa. Îi dădu paharul fetei îngenuncheate, fără să scoată o vorbă. Deci nu îl văzuse pe Adrian.

Când își ridică puțin masca de drac, Colin se întoarse cu spatele la Nick, Emily și Victor. Se ridică pe jumătate, bău câteva înghițituri de apă și tuși.

— Totul e în regulă? întrebă Helen.

— Da. Mă simt bine.

— Bun. Să continuăm: Ortolan, ridică-te!

Acesta se ridică vizibil iritat. Lui Nick îi venea greu să aprecieze dacă lui Ortolan îi era sau nu frică. De fiecare dată când îl urmărise, avusese impresia că era un tip sperios. *Trebuie să fi simțit că în jurul lui se punea ceva la cale. Dar nu își dădea seama ce anume. În acest stadiu el este destins.*

— Vei plăti pentru faptele tale, zise Helen. Era desigur textul ce i se dăduse. Vei plăti pentru lăcomia ta, pentru lipsa ta de scrupule, pentru minciunile tale.

La semnul făcut de Helen, forțosul extraterestru sări să deschidă una dintre ferestre. Dincolo de aceasta era Bridewell Place. Și puntea cea mai de sus a schelei exterioare.

Ortolan înțelese.

— Eu aș zice că deja am plătit, spuse el agitat și asta cu toate că nu sunt nici lacom, nici lipsit de scrupule și nici mincinos. Voi știți bine ce mi-ați făcut. Este destul, ați auzit?

Probabil că Ortolan, ca și Nick, ar fi dat mult să poată vedea reacțiile de pe chipurile mascaților.

— Sari pe fereastră! spuse Helen.

Ea avea pistolul orientat spre Ortolan. Nici urmă de tremur în voce, nici urmă de tremur în glas.

— Ascultați, interveni Victor, noi nu ne cunoaștem și ceea ce spun eu acum sună al naibii de nebunește, dar faceți o mare greșeală. Cu ce vă alegeți dacă omul cade pe fereastră? Voi ajungeți în închisoare! Lăsați-l în pace și duceți-vă acasă!

Pentru prima dată fata cu masca Gollum spuse ceva:

— Ești un prieten de-al lui? Un complice?

— Ah, este o idioțenie, eu nici nu îl cunosc pe tip. Dar cunosc Erebosul. Și vă jur: Erebos v-a păcălit. Orice v-ar fi promis solul este… nu veți primi. Lăsați totul și plecați.

— Până acum am primit tot, spuse masca Scream. De fiecare dată. Așa că nu discuta despre lucruri pe care nu le cunoști.

— Exact, o susținu corpolentul extraterestru. Voi sunteți nimic. Noi suntem Cercul Interior. Acum aruncă-te pe fereastră, Ortolan!

În privirea bărbatului apăru teama evidentă.

— Nu o pot face.

— Atunci va trebui să te împușc, spuse Helen.

Ea ridică pistolul și trase foarte aproape de el, în zid.

— Bine! strigă Ortolan. O fac. O fac, OK? Nu mai trage.

Femeia de pe podea începu să plângă mai tare. Să sperăm că cei din Cercul Interior nu vor deveni și mai nervoși, își zise Nick. El însuși era cuprins de amețeală din cauza nervozității. Cu siguranță că auzise cineva focul tras și va apărea imediat ca să vadă ce s-a întâmplat – ceea ce nu putea decât să înrăutățească situația.

Andrew Ortolan se sui pe pervazul ferestrei. Fereastra era înaltă, dar și el era înalt și trebui să se aplece pentru a trece prin ea. Cu mâinile legate îi venea greu să se țină. Aruncă o privire imploratoare înapoi în birou.

— Sari! ceru Helen.

— Te rog, nu!

Ea ridică pistolul din nou și extraterestrul făcu la fel.

— Nu trebuie să îl lovim perfect, ajunge și o rană superficială pentru marea decolare, răcni ultimul.

Acum Ortolan era pe pervazul ferestrei, cu piciorul stâng pe scândura schelei aflată ceva mai sus.

Cațără-te pe schelă și apoi coboară, gândi Nick. Trebuia să reușească. O să ajungi nevătămat în stradă dacă îți stăpânești nervii.

Totuși, picioarele lui Ortolan tremurau. Se apucă strâns de rama ferestrei și se văzu clar că știa bine ce avea de făcut. Apucă repede bara metalică a schelei. Dar se părea că el nu se putea controla.

— Să nu strigi după ajutor, că facem bum! îl amenință extraterestrul.

Brațele legate ale lui Ortolan zburară către bară precum cleștii unui rac. Era chinuitor să urmărești cum trecea pe schelă cu fața albă ca varul, cu membrele crispate.

În momentul în care reuși și îngenunche pe scândură oarecum în siguranță, Nick auzi un zgomot în spatele lui. Era Adrian.

Apariția lui provocă un șir de reacții.

— Tu? gemu Ortolan și aproape că își pierdu echilibrul.

Helen, evident la fel de surprinsă, înclină scurt arma.

— Tu ce cauți aici? se răsti ea. Dispari!

— Vrei să îl lași să plece? întrebă Colin din spatele măștii lui. Nu ești întreagă?

Țeava pistolului se îndreptă spre el.

— Gura! El este tabu.

— Cine spune asta?

— Solul. Tu ce credeai?

Dacă se certau, Nick se va folosi de șansă și se va face nevăzut împreună cu Emily, Adrian și Victor.

— Ai sunat la poliție? îl întrebă în șoaptă pe Adrian.

Nu primi niciun răspuns. Întreaga atenție a lui Adrian era concentrată asupra bărbatului de pe schelă.

— Bună ziua, Mr. Ortolan!

La vederea lui Adrian, Ortolan se agăță și mai tare de bară.

— Tu te afli în spatele a tot ce se petrece acum?

— Nu. Adrian se apropie de fereastră și privi în jos. Este de rău.

— Nu mai spune. Pentru un moment reizbucni furia lui Ortolan. Spune-le netrebnicilor ăstora mascați să mă lase să intru înapoi.

— De ce m-ar asculta pe mine?

— Ești băgat cumva și tu în treaba asta. Nu mă lua de tâmpit. Îmi este suficient să văd ce are la gât fata aceea și totul se clarifică.

Adrian se întoarse către Helen ca să vadă la ce se referea Ortolan și fără nicio ezitare se duse la ea. Apucă simbolul Cercului Interior și îl examină.

— Cum de porți asta?

— Dispari de-aici, tu nu înțelegi asta!

Prezența lângă ea a lui Adrian îi afecta supravegherea lui Ortolan.

— Tu ți l-ai făcut singură, nu? Dar de ce?

— Pentru că fac parte din Cercul Interior, iar acesta este simbolul lui.

Ea îl împinse pe Adrian de-o parte cu o mișcare ce mai curând se voia un fel de scuză, dar care în același timp avea destulă forță pentru a-l face să dea înapoi împleticindu-se. Emily îl sprijini înainte de a cădea.

— De fapt, zise el, este logoul lui Vay too far. Firma tatălui meu.

— Exact, spuse Ortolan.

Cuvântul lui se încheie cu un strigăt, deoarece o pală de vânt zgâlțâi schela și făcu suporții ei să zdrăngăne.

În plus vântul aduse cu el și un sunet. Sirene. Erau mașinile poliției? Tot ce se poate și ele se apropiau. Pe chipul lui Ortolan se citea ușurarea.

— Sari! ceru Helen.

— Poftim?

— Trebuie să sari.

Ea se apropie de fereastră, ridică pistolul și îl îndreptă către pieptul lui Ortolan.

— Sari ori te împușc!

Sirenele se apropiau, extraterestrul și fata-Gollum schimbau priviri impacientate.

— Ar trebui să dispărem, spuse fata. A chemat cineva poliția. Haideți, repede!

— Sari acum, porcule! strigă Helen de sub masca ei cap de mort.

Imaginea rămase întipărită în mintea lui Nick. Ca și cum însăși moartea ar fi vorbit.

— Prietenii tăi au dreptate, poliția este pe drum. Frica făcea ca vocea lui Ortolan să ia o tonalitate mai înaltă. Te vor surprinde înfăptuind o crimă, nu înțelegi? Dacă tragi, ești o criminală. Vei rămâne toată viața ta în pușcărie.

El nu își putea dezlipi privirea de pistol. Helen era atât de aproape de el încât dacă trăgea îl nimerea cu siguranță și oricum el se va prăbuși de pe schelă, mort ori încă în viață. Vorbea ca să își salveze viața.

La unul dintre cei cinci mascați vorbele lui produseră deja efect. Tipul-Scream se apropiase pas cu pas de ușă și acum o rupse la fugă. Extraterestrul și fata-Gollum păreau că tare ar face și ei același lucru. Ei mai țineau în șah doar într-o doară cele două grupuri – cei aflați în picioare și cei întinși pe podea.

Probabil că Victor sesizase asta.

— Plecați liniștiți, îi încurajă el pe cei doi. Și știți ceva? Vă destăinui un secret: jocul s-a încheiat. Nu are nicio importanță ce faceți voi, solul nu vă va răsplăti. În schimb vă va judeca o instanță. Erebos s-a încheiat, a…

— Tacă-ți fleanca, habar nu ai ce spui! strigă Helen. Pentru câteva secunde pistolul ei îl ținti pe Victor, asta până când își reaminti misiunea ei și îl luă din nou în vizor pe Ortolan. Sari! urlă ea și se mai apropie un pas de el.

Un moment el păru că o va asculta. Aruncă o privire în jos, parcă pentru a aprecia distanța ori șansele lui de a ajunge la sol folosind schela. Atunci Adrian se interpuse între Helen și fereastră.

Victor și Nick săriră amândoi înainte și se opriră în același timp. Helen trebuia să stea liniștită, acum nu trebuia să tragă.

— Dă-te la o parte, Adrian, spuse Nick.

Adrian nu se clinti din loc. Nick observă că Helen devenea nervoasă, se mișca ba într-o parte, ba în cealaltă pentru a-l vedea mai bine pe Ortolan. Dar nu apleca defel pistolul.

— Doar nu ai să tragi în Adrian, nu? o întrebă Nick. El nu are nicio legătură cu nebunia de aici.

Îl întrerupse sunetul unei sirene.

Acum o întinseră Gollum și extraterestrul. Nick îi urmări cu coada ochiului cum se îndepărtau în fugă de parcă abia acum își dăduseră seama de seriozitatea situației.

— Nu! strigă Colin în urma lor. Nu mă lăsați aici! Luați-mă cu voi, lașilor!

Încercă să se ridice, țipă de durere și se prăbuși înapoi pe podea. Masca îi alunecă puțin de pe figură dezvelindu-i pielea bronzată.

— Mr. Ortolan, spuse Adrian, recunoașteți aici, de față cu toți, că ați încercat să îi furați tatălui meu *Steaua curată.* Dacă nu faceți asta, eu mă dau la o parte.

— De ce nu îi ia nimeni arma nebunei ăsteia? strigă Ortolan. Că nu o fi așa de greu!

În fața clădiri scrâșneau cauciucurile mașinilor care frânau. Lumina intermitentă albăstruie se reflecta pe peretele casei de vizavi.

— Sunt aici, sus! striga Ortolan. Aici! Coborâți-mă!

Se întoarse spre fereastra deschisă.

— Gata, intru. Gata cu nebunia asta!

Adrian făcu pasul anunțat într-o parte. Țeava pistolului țintea capul lui Ortolan.

— Nu! Te rog!

Reveni pe schelă, își pierdu echilibrul, strigă și reuși să se stabilizeze.

— Mărturisiți! repetă Adrian.

— La ce bun? Nicio instanță din lume nu va accepta valabilitatea acestei recunoașteri. Sunt amenințat!

— Asta nu mă privește. Recunoașteți! Știm amândoi că este adevărat.

În fața clădiri larma se accentuă. Cineva rosti o comandă, se auziră portiere trântite. Angajații legați ai biroului se agitau neliniștiți. Nick se ruga ca pe niciunul dintre ei să nu îl lase nervii, pentru că răbdarea lui Helen părea ajunsă la capăt.

Sudoarea i se scurgea de sub mască, pe gât. Nick îi simțea furia clocotind, de parcă ar li fost propria lui furie.

Adrian se așezase din nou în fața lui Ortolan și îl privea.

— Tatăl tău a fost un geniu blestemat, strigă Ortolan, habar n-avea ce era aceea o afacere. Noi am fi putut să îi oferim branșei noastre o cu totul altă poziție, dar el ținea neapărat să facă totul singur.

— I-ați furat programul?

— Da! Da, la dracu'! Dar eu am negociat corect, înțelegi?

— L-ați șantajat? L-ați jefuit? L-ați terorizat?

— Da, dacă așa vrei să-i spui. Dar nu am reușit nimic! Nu am găsit nicăieri o versiune definitivă a *Stelei curate.* Nimic cu care să încep ceva. Așa că ia-ți-l înapoi!

Adrian se întoarse.

— Helen, dă-i drumul să plece.

— Nu, îi dau drumul doar să sară! Dă-te la o parte!

Adrian nu se clinti. Helen își trase masca într-o parte.

— Chiar îmi pare rău, spuse ea și îi trânti lui Adrian un pumn care îl zvârli pe acesta în diagonala camerei până în perele opus.

Nick și Victor reacționară simultan, săriră din spate pe Helen. Victor o trânti la podea sub greutatea lui, în timp ce Nick încerca să îi blocheze mâna cu pistolul.

Helen se apăra din toate puterile.

— Lăsați-mă! Eu sunt ultimul luptător care mai poate câștiga bătălia!

— Nu există nicio bătălie, spuse abia respirând Nick. Nu mai există niciun sol, nicio misiune! Termină, Helen! Te rog!

— Trădătorule! strigă ea.

Nick auzi chiar lângă el o bubuitură atât de puternică încât în prima clipă îi trecu prin cap că deja este mort. Împușcat. Dar în secunda următoare își dădu seama că glonțul lovise doar peretele, însă de spaimă slăbi strânsoarea. Helen se întoarse și trase în Ortolan care era pe punctul de a intra pe fereastră în birou.

Îl lovi într-o parte. Un moment el rămase nemișcat, jumătate afară, jumătate înăuntru, apoi se prăbuși pe spate.

Nick mai văzu o umbră neagră care parcă zbură spre Ortolan și îl prinse de braț. Victor. Îl trase prin fereastră în birou și îl întinse pe podea. Cămașa lui Ortolan era roșie de sânge.

— S-a făcut, gemu Helen sub mască. Știam eu că reușesc.

Mai dură câteva bătăi de inimă până când starea de șoc a lui Nick cedă și acesta își recăpătă autocontrolul. Îi smulse lui Helen arma din mână și i-o dădu lui Victor.

— Acum ce facem? Uite cum sângerează... Avem nevoie de ambulanță.

Unul din cei doi bărbați de pe podea ridică mâinile legate.

— Tăiați-mi banda adezivă, mă ocup eu de rană. Repede!

Nick făcu ce spusese bărbatul. Se simțea ciudat, era puțin ametit. De parcă în clipa următoare se va prăbuși.

— Avem nevoie de o ambulanță, repetă el.

Trebuia neapărat să se așeze. În fața ochilor îi dansau puncte albe și negre; cele negre deveneau tot mai numeroase. Dibui cel mai apropiat scaun disponibil și se aplecă în față până când îi trecu amețeala.

Când se ridică, Helen era lângă el. Ea își examina mâinile. Nick se gândi că cineva trebuia să o imobilizeze. Dar ea nu fugi.

Pași pe scară. Unul dintre lifturi își anunță oprirea. Imediat vor veni ajutoare. Pentru unii. Pentru alții...

— Helen? întrebă el și îi scoase masca cap de mort. De sub ea ieși la iveală figura ei lată, asudată, dar satisfăcută.

— Nu îmi spune Helen, zise ea, eu sunt BloodWork.

•

Polițiști, medici, sanitari. Biroul era plin de oameni care vorbeau toți odată. Mai întâi fu scos rănitul Ortolan, apoi se ocupară de Colin care era suspectat de câteva coaste rupte și eventual o fisură de splină. Ortolan îi smulsese bâta de baseball și îl pocnise cu ea de câteva ori peste abdomen – povesti unul dintre angajați. Nick se miră că Helen nu îl împușcase pentru

asta imediat – poate pentru că ea nu îl putuse suferi niciodată pe Colin.

Înainte de a fi scos și el, Colin îl strigă pe Nick, care se aplecă deasupra lui. Colin îl luă de mână.

— Vrei să depui mărturie pentru mine, Nick? Cu siguranță că mă vor acuza și mă vor pune în aceeași oală cu Helen. Dar eu nu aș fi tras niciodată, eu mă decisesem pentru bâtă. Te rog!

Lui Nick îi fu greu să nu își retragă mâna.

— Este… prea devreme pentru asta. Poate. Lasă-mă, te rog.

— Nu eu i-am făcut-o lui Jamie, jur!

— Știu, spuse Nick.

Îl duseră la mașina salvării, iar Nick îi însoți pe polițiști la secție, pentru interogatoriu.

•

A renunța este simplu dacă ai mai făcut-o o dată. Mă uit în jur și mă umflă râsul. Toate astea sunt de domeniul trecutului și eu însumi mai sunt doar o amintire, pentru unii dureroasă, pentru alții penibilă.

Munca mea este încheiată. Ceea ce se va întâmpla de-acum încolo nu voi mai afla. Ce bine! În acest fel nu voi mai fi tentat să intervin și să schimb lucrurile.

Viitorul oferă nenumărate posibilități ce așteaptă să se adeverească. Eu nu simt nici urmă de curiozitate. Dacă ar exista curiozitatea, aș rămâne? Nu știu. Sunt obosit. Chiar și asta îmi face mai ușoară renunțarea.

33.

Prin ploaia deasă Whittington Hospital arăta ca un bloc de piatră mare, brun-cenușiu. Nick își trăsese tare gluga pe față, dar se udase totuși. Pachețelul cu ciocolata preferată a lui Jamie pe care îl luase cu el era ascuns însă cu grijă în buzunarul interior al hainei impermeabile.

Încăperea se afla la etajul al treilea. În fața ușii constată că ar fi preferat să facă imediat cale întoarsă. „Este conștient”, fuseseră cuvintele rostite de Mr. Watson. „Dar nu se simte încă bine.” Nimeni nu mai ceruse amănunte.

Nick bătu la ușă. Mai bătu încă o dată. Niciun răspuns. Cuprins de o bănuială sumbră deschise ușa.

Două paturi, dintre care unul gol. În celălalt se afla Jamie și arăta tare mic. Fragil. Nick trase adânc aer în piept.

— Bună, Jamie! Sunt eu, Nick. Am auzit că ești mai bine și m-am gândit să trec pe la tine.

Jamie nu se mișcă. Avea capul întors la perete, pe o jumătate din el era ras, cam cum era Kate, doar că porțiunea goală era traversată de o sutură.

— Ți-am adus ceva.

Nick scoase pachețelul din haină și se apropie încet. Acum îi văzu și fața lui Jamie. El stătea cu gura întredeschisă și privea fix peretele.

Deci totuși... Nick simți un nod în gât. Întoarse repede capul.

— Emily îți transmite salutări. Va veni curând să te viziteze. În ultimele săptămâni s-au întâmplat multe.

Jamie privea în continuare peretele. Cu toate că Nick crezu că sesizase tresărind un mușchi al feței lui. Poate că fusese doar în imaginația lui.

— Jamie, am vrut să văd cum te simți. Îmi pare cumplit de rău că în acea zi am fost atât de nesuferit cu tine. Mi-am dorit de mii de ori să mă fi comportat altfel. Dar cu jocul s-a terminat, poate că asta te bucură. Nu s-a terminat doar pentru mine, s-a terminat cu totul.

Jamie zâmbea? Nu.

— Dacă mă auzi, dacă înțelegi măcar un cuvânt din ce spun, fă ceva. Te rog! Clipește ori strânge din dinți.

Reacționase? Reacționase cu adevărat? Nick își mușca buzele în timp ce urmărea cum Jamie puse neînchipuit de încet mâna pe pătură, o ridică puțin și întinse degetele.

— Te descurci de minune, Jamie, bâigui Nick. Te vei reface cu siguranță.

Mâna lui Jamie rămase în aer. Degetele îi zvâcneau. Apoi el le îndoi unul după altul, cu excepția degetului mijlociu. Întoarse capul, îl privi pe Nick și zâmbi.

— Cox, ticălos nebun, m-ai speriat de moarte! strigă Nick abia stăpânindu-se să nu îi tragă o directă între coaste sau cel puțin să îl îmbrățișeze. Te simți din nou bine, da? Ah, sunt fericit. Mă gândisem că ești… dus.

— Mă simt bine? Ești dus cu pluta? Durerile mele de cap sunt cumplite și tu habar n-ai ce grozav este să ai șoldul fracturat. Jamie râse, dar închise imediat ochii din cauza durerii. Dar iau niște pilule faine contra durerii. Măcar pentru asta a meritat.

— Idiotule! Te-am văzut întins pe stradă și m-am gândit că erai mort. Imaginea aia nu îmi iese din cap.

Jamie rânji din nou cu nerușinare.

— Trimite-mi un decont pentru asta.

Se dovedi că își amintea totul, cu excepția ultimelor două zile dinaintea accidentului. Supărarea lui pe joc era intactă.

— Jocul nu mai funcționează, zise Nick. Niciun jucător nu mai poate intra. După ce bătălia a fost pierdută, s-a făcut întuneric simultan la toată lumea. Gata. Sfârșit. Mai sunt câțiva total dezorientați din cauza asta.

— Cum așa? A decuplat cineva serverul?

— Nu. Nick trebui să își amintească faptul că Jamie habar nu avea ce fusese Erebos și de ce era el în stare. Așa că explică: A fost un joc extrem de neobișnuit. Putea să citească și să înțeleagă ceea ce citea. Conform teoriei mele, în timpul luptei el cerceta internetul așteptând informația că… oare cum să spun eu asta… că dușmanul lui este mort. Informația asta nu a venit, dar a venit alta. Și drept urmare el s-a decuplat.

Jamie îl privea impresionat.

— Asta este o nebunie.

— Da.

Chipul palid al lui Jamie luă o expresie gânditoare. Era prea devreme pentru a-i spune întregul adevăr? Nu, își spuse Nick. Cu cât jocul va fi mai curând de domeniul trecutului, cu atât va fi mai bine.

— Ascultă, începu el. Accidentul tău nu a fost de fapt un accident. Cineva a umblat la frânele bicicletei tale, de aceea ai intrat ca un bolid în intersecție. Își trase sufletul, apoi continuă: Eu știu cine ți-a făcut-o. Dacă vrei, îți spun cine este.

Pe chipul lui Jamie se citea neîncrederea. Deschise gura, o închise la loc și întoarse capul către perete.

— Nu pot să îmi amintesc de accident. Și nici de ziua anterioară lui. Nu știu ce s-a petrecut atunci. Își pipăi rana de la cap și întrebă: A avut jocul vreo legătură cu asta?

— Da.

— Înțeleg. Să mă mai gândesc. Poate că voi vrea să aflu asta puțin mai târziu. Râse strâmb și adăugă: Dar mă interesează altceva: s-ar putea întâmpla să îl întâlnesc pe acela în curtea școlii și din pură prietenie să îmi împart sendvișul cu el?

Nick scutură din cap:

— Nu.

Brynne se mutase la altă școală. La poliție nu fusese, din câte știa Nick.

— Cât mai trebuie să rămâi aici? întrebă el.

— Poate să mai dureze puțin. După care trebuie să fac reabilitarea alături de toate bătrânele care și-au fracturat șoldurile. Abia aștept să le văd cum cad pe spate când mi-or vedea freza.

Creierul lui Jamie, inclusiv centrul umorului erau neatinse. Lui Nick îi venea să cânte.

— Când vei fi iarăși în formă, trebuie să te prezint cuiva. O să-ți placă.

— O fată?

— Nu tocmai. Dar este cineva cu un umor asemănător, căruia îi place ceaiul mai mult decât îți place ție.

•

Două zile mai târziu avu loc o altă întâlnire. A fost organizată de Emily, pentru că ea considera că era bine ca lucrurile să aibă un final.

— Pentru mulți este dificil, spuse ea. Jocul s-a întrerupt atât de brusc încât a lăsat în urmă un gol imens.

Nick, care își amintea de propriul gol imens, fu de acord cu ea. Și mai exista o chestiune tare practică, un plan pe care el îl putea pune în aplicare numai împreună cu foștii jucători.

Cu ajutorul lui Mr. Watson au rezervat sala de conferințe unui centru pentru tineret și au afișat bilete la toate școlile despre care știau că erau frecventate de foști jucători.

Nick nu anticipase un astfel de succes. Când intră în sală, toate locurile fuseseră deja ocupate cu mult timp înainte și mulți stăteau direct pe podea. Încercă să numere persoanele, dar renunță înainte de a fi ajuns la jumătate. În orice caz erau mai mult de o sută cincizeci. În ciuda serii de noiembrie curând se simți nevoia de a deschide ferestrele pentru a avea aer suficient.

Nick veni în fața lor și așteptă să ia sfârșit majoritatea discuțiilor.

— Bună, începu el. Eu sunt Nick Dunmore, mulți dintre voi mă cunosc de la școală. Ca și voi, am jucat și eu Erebos și, ca să fiu sincer, l-am iubit. Totuși, – și trebuie să mă credeți –, este bine că jocul s-a sfârșit. Dar, înainte de a vă explica ce s-a ascuns în spatele lui, cred că ar trebui să ne prezentăm. Acum regulile jocului nu mai sunt valabile. Deci, în joc eu eram Sarius, elf și am fost exclus când aveam nivelul opt.

Câțiva râseră.

— Sarius? Adevărat? Tu ai fost Sarius?

Imediat primii porniră să își istorisească propriile povești, experiențe și anecdote; Nick abia îi putu opri.

— Stop! Mai întâi trebuie să discutăm ceva important. Cu toții ați citit probabil în ziare ce s-a întâmplat. Ortolan nu a fost un monstru, ci un om real. Nu unul simpatic, dar totuși om. Peste câteva zile va fi externat din spital și bănuiesc că va continua apoi să facă ceea ce a făcut și până acum. Erebos a avut doar țelul de a-i plăti lui Mr. Ortolan cu aceeași monedă una dintre porcăriile lui. Acest lucru nu a reușit, ceea ce pe de-o parte este bine. Pe de altă parte el nu trebuie să scape complet nepedepsit.

Unii dintre cei prezenți au dat aprobativ din cap, dar cei mai mulți priveau ca și cum nu ar fi înțeles nimic.

— Important ar fi următorul lucru, continuă Nick. Voi toți ați îndeplinit sarcini „adevărate”. Aș dori să le țin o evidență. Mai ales pe cele care nu au avut nicio legătură cu oameni din școlile

voastre. Tot ceea ce ați fost întrebați, ceea ce ați făcut și cui a fost de folos vă rog să dați în scris. Dacă ați făcut fotografii, scanări ori cópii și le mai aveți, dați-mi-le.

Acum oamenii îl priviră cu suspiciune.

— Nimeni nu vă va băga la apă, promit. Dar noi vom încerca să îl băgăm la apă pe Ortolan, dacă va rezulta că el este cu musca pe căciulă. Iar eu cam asta cred. Ne întâlnim din nou peste o săptămână aici, OK? Și acum aș dori să știu cine erați voi.

Parcă s-ar fi rupt niște diguri. Nick încercă să facă ordine în înscrierile la cuvânt, dar curând toți vorbeau deodată. Fiecare voia să își spună povestea imediat și să descopere cine se afla în spatele celor cu care avusese contact în joc. Nick renunță să mai facă pe moderatorul și se amestecă printre ceilalți.

Curând se formară grupuri, dar unii rămaseră singuri, cum era cazul lui Rashid. Spre deosebire de membrii Cercului Interior, el nu fusese reținut, dar Nick îi sesiză jena. El încă se mai temea că cineva îl va denunța.

Nick se duse la el și îi zâmbi:

— De mult mă întreb cine erai tu. Blackspell?

Rashid ridică stingherit din umeri.

— Încă mi se pare bizar să vorbim despre personajele noastre. Îmi dă o senzație neplăcută.

— Acum treci peste asta. Hai, spune-mi, erai Blackspell?

Pe buzele lui Rashid apăru un ușor zâmbet.

— Greșit. Eram Nurax.

— Vârcolacul? N-aș fi ghicit. Cum era să faci pe vârcolacul? Cool?

Discutară despre avantajele diferitelor înfățișări, despre aventuri prin care trecuseră împreună ori fiecare în parte. Li se adăugară și alții, vorbind despre personajele și întâmplările trăite. Sala zumzăia ca un stup cu albine.

Nick umbla prin mulțime căutându-i pe jucătorii pe care îi întâlnise cel mai des. Voia să știe cine erau Sapujapu și Xohoo ori Galaris al cărei nume se aflase pe cutia din lemn. La un moment dat Aisha îl bătu de la spate pe umăr.

— Bună, Sarius! Asta m-a surprins complet, știi? Eu credeam că tu ești LordNick. Cei mai mulți credeau asta.

— Știu, oftă el. Pe el aș vrea să îl întâlnesc neapărat și să îl întreb la ce s-a gândit luând acest nume. Anunță-mă când îl descoperi, da?

Ea îl privi jignită.

— Cine sunt eu nu te interesează?

Mai mult m-ar interesa dacă ai făcut ordine în acea poveste ofensatoare.

— Ba da. Ne cunoaștem?

— Oh, da, răspunse ea zâmbind. Dar nu ne puteam suferi. Mi-ai luat în arenă două niveluri.

— Feniel?

— Exact.

După două ore Nick avea o listă impunătoare cu personajele din joc și corespondenții din realitate, listă în care de data aceasta datele erau corecte. În spatele lui Blackspell se afla liniștitul Greg. Xohoo a rezultat că era Martin Garibaldi pe care Nick îl urmărise când o zi după excludere implorase un prieten. Nick trăi o clipă de dezamăgire. Sperase că va găsi în realul Xohoo un camarad pentru viața reală.

Ceva mai târziu îl descoperi și pe Sapujapu care nu avea nici cea mai mică asemănare cu un pitic, ci era un tip înalt, bleg, cu numele de Eliott, aflat în ultimul an de școală și care voia să studieze apoi literatura engleză. Schimbară numerele de telefon, vorbiră despre filme și muzică și rezultă că Eliott era și el fan Hell Froze Over.

Eliott oftă:

— Din păcate nu mai am tricoul meu de fan. L-am sacrificat pentru un nivel la Erebos. Nu am idee de ce.

Nick râse mai să se sufoce, de aceea dură ceva mai mult până când Eliott fu pus la curent cu ce se întâmplase.

— Dar acesta nu este un motiv să ne încăierăm în pub, glumi Eliott și adăugă că Nick semăna izbitor cu LordNick.

— Știu, răspunse enervat Nick. Tare mi-ar plăcea să știu cine mi-a împrumutat chipul.

Cineva își drese glasul în spatele lor și spuse:

— Cred că te pot ajuta eu.

Nick se întoarse. Era Dan, băbuța numărul unu.

— Aha. Cine este?

Dan privea jenat în podea.

— Nu spune mai departe, da? Sunt aproape sigur că era Alex. El… te admiră. De câțiva ani. O vreme a încercat să te imite, nu ai băgat de seamă? Nu? Eu da. Dan se scărpină la fund și adăugă: Când a apărut o clonă-Dunmore la scurt timp după ce îi dădusem jocul lui Alex, m-am gândit imediat la el.

Și dacă ai fost tu însuți?

— De ce îmi spui asta?

Dan se scărpină și mai cu foc.

— Alex este cel mai bun camarad al meu și suferă că îl tot faci băbuță. M-am gândit că dacă îți spun care este poziția lui față de tine, vei fi mai drăguț cu el. El nu a vrut să vină aici. Se simțea penibil, ceea ce îmi susține teoria.

Într-un fel Nick era impresionat. Își imaginase tot felul de motive pentru existența lui LordNick, dar admirația nu făcuse parte dintre ele.

— Și tu? îl întrebă el pe Dan. Tu cine erai?

— Aoleu! răspunse Dan rânjind. Asta nu îmi va aduce acum punctaj bonus. Eram Lelant și îmi pare foarte rău că nu îți mai pot înapoia cristalul.

Se clarificau multe, dar nu totul. Nick nu putu să afle cine era femeia-pisică Aurora, care în labirint murise din cauza scorpionului. În spatele lui Galaris se aflase o ochelaristă subțire, palidă, din clasa a VII-a. La fel ca Nick ea habar n-avusese de conținutul cutiei, ea doar o dusese dintr-un loc în altul. Tyrania, barbara cu fustă mini, fusese sfioasa Michelle. De la ea proveneau pastilele cu care Nick ar fi trebuit să îl otrăvească pe Mr. Watson. Ea le sustrăsese din dulapul cu medicamente al bunicului ei. Fără să se bage de seamă, pentru că bunicul stoca mereu acasă cantități duble. Pentru orice eventualitate. Henry Scott, novicele lui Nick, fusese Bracco, om-șopârlă.

— Cine erau cei din Cercul Interior? îl întrebă o asiatică rotofeie pe Nick mai spre seară, când cei mai mulți dintre participanți plecaseră deja.

— Helen era BloodWork, răspunse Nick. Situația ei este al naibii de dificilă. Mr. Watson spune că urmează un tratament psihiatric.

— Și Wyrdana? Drizzel?

Nick nu cunoștea adevăratul nume al Wyrdanei. Când se gândea la ea, îi spunea totdeauna Gollum. Era de la o altă școală, ca și Scream și extraterestrul. Unul dintre ultimii doi

trebuie să fi fost cel care intenționase să îl trimită pe Nick sub roțile metroului, dar acum nu mai era important care dintre ei fusese. La fel cum gândea și Jamie despre cel care îi sabotase frânele.

— Drizzel, spuse Nick, era probabil Colin. Îl cunoști? Înalt, brunet, joacă baschet.

Și cândva, mai demult, era prietenul meu.

34.

Era primul week-end după mult timp în care Nick voia doar să se destindă. Să aibă liniște. Să doarmă. Să meargă cu Emily la cinematograf.

Partea proastă era că Victor nici nu se gândea la asta. Avusese o idee pe care nimeni nu putuse să i-o scoată din cap. Chiar se certaseră la telefon o jumătate de oră.

— Dar este o prostie.

— Absolut deloc. Este unicul lucru bun.

— Cu asta ai să-l termini complet pe Adrian.

— Nu cred.

Nick se căznea să își găsească până la urmă cuvintele:

— Și nici nu va funcționa.

— Ba da. Va funcționa. Am verificat totul.

— Bine, fă-o. Dar eu nu vreau să fiu de față.

Varianta asta era clar că Victor nu o avusese în vedere.

— Ah, vino. Ar trebui să fim toți, eu cred că îi suntem datori lui Adrian. Emily spune că ea vine.

În final Nick cedă. În primul rând din cauza lui Emily, ca să o spună pe bune. Dar oricum nu îi făcea plăcere.

•

Victor se depășise pe sine însuși. Trei feluri de ceai în trei căni mari diferite, prăjiturele și pizza. Stăteau trântiți pe canapele, mâncau și vorbeau. Emily îl vizitase pe Colin la spital; el trebuia să apară în fața instanței, odată cu Helen și cu ceilalți membri ai Cercului Interior.

— Pe noi ne vor cita eventual ca martori, spuse Emily. Problema este că jocul nu mai funcționează. Pentru judecători va fi dificil să reconstituie ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Pe de altă parte, zise Nick, sute de oameni pot relata ce s-a petrecut. Ei au văzut și au trăit evenimentele.

— Doar eu nu am făcut asta, spuse încet Adrian.

Victor nu ar fi putut găsi o ocazie mai bună de a se dezlănțui.

— Așa este. Toată partea multiplayer este terminată. Îmi pare foarte rău pentru asta, dar eu cred că multe de acolo nu ți-ar fi plăcut. Dar există altceva ce ar trebui să vezi.

Îl trase pe Adrian de pe canapea și îl conduse în încăperea cu computere. În fața celui mai mare ecran pusese scaunul cel mai bun.

— Așază-te.

Toată fața lui Adrian era un semn de întrebare.

— Începutul încă mai funcționează fără probleme, spuse Victor, trase un taburet și se așeză lângă Adrian.

Nick și Emily făcură același lucru; formară un mic semicerc în jurul lui Adrian, parcă pentru a-l apăra.

Victor conectă monitorul.

Luminișul din pădure. Lumina palidă a lunii. În centru stătea anonimul ghemuit pe pământ.

Ca în transă Adrian luă mouse-ul și roti perspectiva.

— Cunosc asta. Este în apropiere de Wye Valley, spuse el. Vedeți arborele care se ramifică de la nivelul solului? De el agățam totdeauna rucsacul când mergeam la picnic.

Îl conduse pe anonim acolo, unde îl opri. Îl puse să se aplece și să ridice ceva ce avea aspectul unei bucăți de lemn vopsite albastru. Nick văzu cum pe obrazul lui Adrian se scurgea o lacrimă.

— Ce este asta?

— Briceagul meu. L-am pierdut acolo când aveam șapte ani și tot restul zilei am urlat după el.

Nick și Emily schimbară o privire. Lucrurile puteau deveni mai dureroase decât își imaginaseră ei. Emily îi puse o mână pe spate lui Adrian.

Anonimul căută și găsi un drum ce pornea din luminiș, mai curând o cărare ce se pierdea printre arbori. Dar Nick își dădu seama că Adrian știa încotro se îndrepta. Se oprea doar rar ca să se orienteze, dar era foarte atent la indicatorul de rezistență. După puțin timp ajunse la un pârâu îngust, unde îl opri din nou pe anonim.

— Aici am… iat-o… șopti Adrian.

La început Nick nu știu la ce se referea Adrian, apoi descoperi două puncte luminoase în întuneric și după puțin timp deslușI tot animalul.

— Ați văzut aici o vulpe?

Adrian confirmă. Curând vulpea dispăru după tufișuri.

Anonimul merse mai departe de-a lungul pârâului. Într-un loc în care trei pietre țineau loc de pod el traversă apa. De aici se

cobora și Nick ar fi preferat să îl ia pe Adrian din fața computerului, căci acolo, jos, se vedeau deja flăcările focului.

De data asta bărbatul mort nu ședea și nici nu privea flăcările. Era în picioare și privea plin de răbdare către anonim.

— Adrian?

— Tată! șopti Adrian.

Nick văzu cum mâna lui Adrian strângea mouse-ul. Anonimul se clătină și se opri.

— Ai urmat drumul nostru. Spune-mi dacă ești Adrian!

Adrian lăsă mâinile pe tastatură.

— Da, eu sunt.

Bărbatul mort zâmbi.

— Asta este bine. Am sperat că vei veni când totul va fi terminat.

— Să ieșim din cameră? întrebă Nick.

Adrian dădu negativ din cap. Avu de câteva ori intenția de a scrie ceva, dar se părea că nu știe cum să înceapă.

— Ce mai faci? scrise el în cele din urmă.

— Planul meu a eșuat. Dacă aș mai fi în viață, aș fi probabil foarte furios.

Din gura lui Adrian ieși un sunet între pufnit și râs.

— Și eu sunt furios. Pe tine. Cum de-ai făcut asta?

— Ce-am făcut?

Degetele lui Adrian zburau pe taste.

— Tu ce crezi? Pur și simplu ai întins-o! Știi cât a fost de groaznic? În primele zile mama s-a îndopat cu sedative, ea te-a găsit. Nu ne-ai lăsat măcar o scrisoare. Nimic. De ce?

Pentru prima dată bărbatul mort păru că ezită.

— Nu aș fi știut ce să scriu. Erebos era gata și totul era perfect. Creasem ceva unic. Vezi doar cât de bun este, nu-i așa? Tot ce putea să mai urmeze erau lupte, procese, probabil închisoarea, o viață terminată. Erebos era perfect, nu și eu. Eu detest mai ales ce era în afară.

— Tu nu mai știai ce era afară, scrise Adrian. Pe față îi curgeau lacrimi și le lăsa să curgă ca și cum nu le-ar fi observat. Adăugă: Aproape doi ani tu nu ai mai fost afară.

— Da. Consideram lumea insuportabilă. Totul în ea este întâmplător și imprevizibil. De aceea m-am retras din ea, dar am lăsat în urma mea Erebos-ul. Cel mai bun lucru pe care l-am creat vreodată.

— Cel mai brutal lucru pe care l-ai creat. Un prieten de-al meu se află în spital – a fost cât pe-aici să moară –, câțiva colegi trebuie probabil să facă închisoare pentru că au vrut să-l omoare pe Ortolan. Tată? Tu ai știut că se va întâmpla așa ceva, nu?

— Am lăsat totul posibil.

— Cum ai putut face asta? Ei nu sunt mult mai mari decât mine și ei nu au nimic de-a face cu planul tău de răzbunare.

Bărbatul mort se așeză pe piatra de lângă foc.

— Erebos a fost moneda pe care am aruncat-o. În timp ce ea se răsucea în aer, eu eram deja dus. Jucătorii au avut mereu de ales, ei se puteau opri oricând. Pentru început trebuiau să treacă prin fața mea și eu i-am avertizat. Pe fiecare în parte.

Din foc săriră scântei care se reflectară în ochii verzi ai lui Larry McVay, care erau atât de asemănători cu ai fiului său.

— Cine avea scrupule, era salvat. Pe cei care au rămas i-am folosit. Dar ei au avut o șansă corectă. Ca toți ceilalți.

Nick își aminti cât fusese de aproape să-l otrăvească pe Mr. Watson. Se gândi apoi la sentimentul de satisfacție pe care îl citise pe fața lui Helen și îi veni să urle.

— Nimic din toate astea nu a fost corect, tată. Tu i-ai influențat, i-ai schimbat și i-ai folosit pentru o răzbunare de pe urma căreia oricum nu mai simțeai nimic.

Bărbatul dădu încet din cap:

— Eu i-am avertizat pe toți.

— Nu i-ai avertizat corect, tată. Nu într-atât încât să fii credibil.

— Eu i-am avertizat.

Degetele lui Adrian alunecau pe tastatură.

O adiere a vântului făcu să cadă gluga bărbatului și îi ciufuli părul rar și blond. Interveni o pauză. Adrian nu își clintea privirea de pe fața tatălui său. Parcă între ei avea loc un dialog fără cuvinte pe care ceilalți nu îl puteau urmări. Apoi un fior străbătu trupul lui Adrian.

— Tu nu ai făcut asta pentru mine, să fie clar. Eu nu sunt de acord cu asta și nu înțeleg cum de îmi poți cere să dau jocul oamenilor.

Un surâs zbură pe chipul lui Larry McVay.

— Tu nu ai nicio vină. Nu-ți mai face reproșuri.

— Nici nu îmi fac! Ție îți reproșez. Pentru tine eu am fost ca unul dintre personajele jocului.

Bărbatul coborî privirea către foc.

— Te-am protejat.

Adrian râse sonor.

— Dacă tu ai fi vrut să mă protejezi, nu te-ai fi sinucis. A fost un gest laș, tată, da, laș!

— Îmi pare rău. Dar nu mai pot schimba nimic.

— Nu. Și nici să repari ceva nu mai poți.

— Nu.

Adrian ridică o mână de pe tastatură și un moment Nick crezu că va mângâia ecranul, acolo unde se afla fruntea bărbatului mort. Dar Adrian nu duse gestul la îndeplinire și lăsă brațul să cadă.

— Tată?

— Da?

— Tot ceea ce îmi spui acum tu ai pregătit pentru cazul că vin la tine. Te-ai gândit ce vei răspunde la întrebările mele când jocul se va fi terminat. Corect?

— Da.

— Când?

— Vrei să spui în care zi?

— Da.

— Era pe 12 septembrie, la ora 1:46.

Emily îl luă în brațe pe Adrian când acesta suspină și își ascunse fața în mâini. Îl ținu așa mai mult de un minut, în timp ce bărbatul mort îi privea de pe ecran la fel de binevoitor.

McVay se spânzurase pe 13 septembrie, își aminti Nick. Imediat după asta.

— Atunci ar fi putut încă schimba totul, ar fi putut schimba totul, șopti Adrian.

El luă șervețelul oferit de Victor și își suflă nasul fără să-și clintească privirea de pe chipul tatălui. Mâinile lui coborâră din nou pe tastatură.

— Jocul a fost pentru tine mai important decât noi, nu? Pentru tine Ortolan a fost mai important.

— Îmi pare rău.

— Nu ți-ai luat adio de la mine, tată. Pentru mine ăsta a fost cel mai rău lucru. Că nu ne-ai lăsat un cuvânt.

— Îmi pare rău.

— Mi-a fost atât de dor de tine… mereu în acești doi ani.

— Îmi pare rău.

După cât se părea, bărbatul mort ajunsese la mesajul său central. Adrian dădu din cap mut. Se priviră iarăși lung. Dură o vreme până când Nick își dădu seama că în realitate privea doar unul, dar acest lucru nu făcea mai suportabilă situația. Focul trosnea și vântul foșnea în coroanele copacilor pădurii în care cu mult timp în urmă Larry McVay și fiul său Adrian întâlniseră o vulpe.

— Rămas-bun, tată!

— Pleci acum?

— Cred că da.

— Rămâi cu bine, Adrian. Ai grijă de tine!

Bărbatul zâmbi, ridică mâna și îi făcu semn. Adrian răspunse la fel, apoi el închise computerul, se sprijini de umărul lui Emily și plânse până când adormi.

•

Perioada dinaintea Crăciunului făcea Londra să sclipească. Brazi împodobiți, fulgi de zăpadă, lumânări și steluțe străluceau deasupra străzilor din cartierul comercial; cum intrai într-un magazin, erai primit cu *Jingle Bells* și *Last Christmas.*

Nick și Emily își dăduseră întâlnire la Muffinski’s în Covent Garden. Ea era deja acolo când sosi el.

Momentul întâlnirii fu mut, dar tandru. Nick nu se putuse obișnui cu gândul că Emily era a lui, de fiecare dată când se sărutau se scălda într-o mare de fericire.

— Vești bune, zise el și îi mângâie părul de pe frunte. Ieri am primit un material bun de la foștii jucători. Există aici o înregistrare a unei discuții dintre Ortolan și un anume Tom Garsh, care primește de la Ortolan sarcina relativ clară de a intra prin efracție la o firmă concurentă.

— Sună bine.

— Mai avem și fotografii în care Ortolan și Garsh apar împreună. Victor s-a informat și a aflat că Garsh a fost închis deja de trei ori pentru efracție.

— Da, dar asta nu este o dovadă.

— Nu. Dar lucrurile se completează unele pe altele.

Au comandat cafea și prăjiturele. *Have yourself a merry little Christmas,* cânta Judy Garland.

— Tu știi de fapt ce era cu misiunea ta de a face fotografii în garaj? întrebă Emily.

— Cred că este vorba doar despre faptul că femeia cu care era Ortolan nu era soția lui. Dar cu fotografiile nu facem nimic, soția lui deja l-a părăsit. Eu cred că planul de răzbunare al lui Erebos a reușit cel puțin parțial.

— Da, răspunse Emily. Dar el încă trăiește.

— Totuși.

Când s-au ridicat să plece, începuse să ningă ușor. Se plimbau pe străzi îmbrățișați, se mai opreau din când în când, se sărutau, râdeau și plecau mai departe.

— Încă nu am un cadou de Crăciun pentru Victor, constată Emily în timp ce priveau vitrina unui magazin unde alături de diverse broșuri și ilustrații erau expuse și cești. O vezi pe aia din spate?

Ea arătă spre o ceașcă galbenă cu scobituri rotunde, care arăta de parcă cineva o confecționase din șvaițer.

— La fix, o va adora, spuse Nick.

Emily investi cinci lire în monstruozitatea galbenă.

— Vrei și tu una? întrebă ea zâmbind. Ori preferi plata unei vizite la frizer?

Nick o luă de după umeri și se prefăcu a o scutura.

— Eu deja mi-am primit cadoul, spuse el când ieșiră din magazin.

— Nu este așa.

Duse mâna sub codițele lui Emily și o lăsă acolo.

— Pentru mine a fost un dar, zise el. Cel mai frumos pe care mi l-ai putea face. Mai frumos decât un inel.

Ea îi zâmbi:

— Dar și mult mai greu de pierdut.

— Tocmai.

Se aplecă spre ea, îi dădu părul de-o parte și o sărută pe ceafă.

MULȚUMIRI

Aș dori să mulțumesc…

… în primul rând lui Ruth Löbner. Ea este nașa oficială a acestei cărți, o adevărată prietenă și mai ales un dar al cerului. Fără ea *Erebos* nu ar fi fost ceea ce este (probabil că nu l-aș fi terminat). Mi-a fost alături în scrierea cărții, m-a motivat și la momentul potrivit a strigat totdeauna „Stop!” De fapt ar fi meritat un premiu Loebner – nu pentru inteligența artificială, ci pentru toate celelalte tipuri de inteligență.

… lui Wulf Dorn, o altă întâmplare norocoasă în viața mea, pentru că ani de zile s-a aflat pe aceeași lungime de undă cu mine, pentru încurajările repetate, pentru lecturările-test pe cât de înțelegătoare, pe atât de nemiloase – mai pe scurt pentru prietenia lui.

… agentului meu Roman Hocke și doctorului Uwe Neumahr de la AVA International pentru importantul sprijin și pentru angajamentul lor.

… lectorilor mei Susanne Bertels și Ruth Nikolay pentru ochiul vigilent și pentru entuziasmul cu care l-au întâmpinat pe *Erebos.*

… membrilor forului autorilor Montsegur pentru căminul scriitoricesc virtual și pentru nenumărate propuneri și indicații.

… și în cele din urmă părinților mei, pentru multe, dar mai ales pentru o copilărie plină cu cărți.

virtual-project.eu